

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2003/C 155 E/001)	E-1671/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Respekt for pomakernes og sigøjnernes kulturelle identitet i det græske Trakien	1
(2003/C 155 E/002)	E-1214/02 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Investeringsdirektivet og execution-only-tjenester	2
(2003/C 155 E/003)	E-1345/02 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Bidrag til FN's Højkommissariat for Flygtninge	3
(2003/C 155 E/004)	E-1562/02 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Omkostningerne ved ikke at have et integreret europæisk marked	4
(2003/C 155 E/005)	E-1661/02 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Beskatning af medlemskontingenter til faglige organisationer og fagforeninger	5
(2003/C 155 E/006)	P-1670/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Anvendelsen af EU-støtte i de palæstinensiske territorier	6
(2003/C 155 E/007)	P-2212/02 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Beskyttelse af menneskerettighederne for indvandrere i Grækenland	7
(2003/C 155 E/008)	E-2292/02 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Retsstatsprincipperne i Østrig	8
(2003/C 155 E/009)	E-2303/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Megafusion mellem de to største tyske energivirksomheder med henblik på en nemmere erobring af energimarkedet i andre EU-lande	9
(2003/C 155 E/010)	E-2315/02 af Ole Krarup til Rådet Om: Retsgrundlag for rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme	10
(2003/C 155 E/011)	E-2317/02 af Ole Krarup til Rådet Om: Rammeafgørelser og valgfrihed	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/012)	E-2318/02 af Ole Krarup til Kommissionen Om: Rameafgørelser og valgfrihed	11
(2003/C 155 E/013)	E-2321/02 af Stavros Xarchakos og Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Europarådets rapport om korruption i den græske offentlige forvaltning	12
(2003/C 155 E/014)	E-2322/02 af Nirj Deva til Kommissionen Om: Støtte til Europabevægelsen	13
(2003/C 155 E/015)	P-2338/02 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Svage punkter i Kommissionens finanskontrol og bogholderi	15
(2003/C 155 E/016)	P-2348/02 af Bastiaan Belder til Rådet Om: Laskar Jihads aktiviteter i Papua	16
(2003/C 155 E/017)	E-2382/02 af Geoffrey Van Orden til Kommissionen Om: Behandling af asylansøgere i EU	17
(2003/C 155 E/018)	E-2419/02 af Erik Meijer til Rådet Om: Forhindring af Europas deltagelse i De Forenede Staters planer om krig i Irak	19
(2003/C 155 E/019)	E-2432/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Posttjenester	20
(2003/C 155 E/020)	P-2456/02 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Påståede fejl og forsømmelser i forvaltningen af midler betroet De Europæiske Fællesskaber	21
(2003/C 155 E/021)	E-2471/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Pensionsrettigheder	21
(2003/C 155 E/022)	P-2492/02 af Jean-Maurice Dehousse til Kommissionen Om: Køb af fast ejendom i Danmark	22
(2003/C 155 E/023)	E-2494/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: EU-Kommissionen benytter fundamentalistiske muslimer som rådgivere	23
(2003/C 155 E/024)	P-2509/02 af Christopher Beazley til Kommissionen Om: Avisdistribution i medlemsstaterne	24
(2003/C 155 E/025)	P-2519/02 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Udelukkelse af de offentlige udgifter fra budgetunderskuddet	25
(2003/C 155 E/026)	E-2522/02 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Politiets aflytning af Jyllands-Posten	26
(2003/C 155 E/027)	E-2526/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: 700 fangers sultestrejke i Tunesien	26
(2003/C 155 E/028)	E-2597/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Forhold, hvorunder Zouhair Yahyaoui sidder fængslet	27
(2003/C 155 E/029)	E-2629/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Arrestation af journalisten Abdallah Zouari to måneder efter hans løsladelse	27
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2526/02, E-2597/02 og E-2629/02	28
(2003/C 155 E/030)	E-2530/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Human Rights Watch kritiserer tortur mod fængslede i USA efter 11. september 2001	28
(2003/C 155 E/031)	E-2531/02 af Paulo Casaca til Rådet Om: Eftergivenhed over for terrorisme	29
(2003/C 155 E/032)	P-2538/02 af Erik Meijer til Rådet Om: EU-medlemsstaternes fælles holdning til fordel for Den Internationale Straffedomstol og ophævelse af Rumæniens særstilling	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/033)	P-2541/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder i den kommende opførelse af et fordampningsanlæg ved Ría de Ferrol (Spanien)	30
(2003/C 155 E/034)	E-2555/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Manglende sikkerhed i forbindelse med projektet om et forgasningsanlæg i Ría de Ferrol	31
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2541/02 og E-2555/02	31
(2003/C 155 E/035)	E-2563/02 af Anna Karamanou til Rådet Om: Kvinder i Sort — syvårsdagen for massakren i Srebrenica	32
(2003/C 155 E/036)	E-2565/02 af Anna Karamanou til Rådet Om: Massetilbagesendelse af afghanske flygtninge	33
(2003/C 155 E/037)	P-2586/02 af Bruno Gollnisch til Rådet Om: Kontrol med flypassagerers identitet	34
(2003/C 155 E/038)	P-2587/02 af Ingo Schmitt til Rådet Om: »Dirigeret energi«-våben	34
(2003/C 155 E/039)	E-2590/02 af Mario Borghezio til Rådet Om: Manglende mulighed for anskaffelse af den komplette serie af de 96 nyslåede euromønter	35
(2003/C 155 E/040)	E-2592/02 af Antonios Trakatellis til Rådet Om: Valglistor og ulovlige helleniseringer	35
(2003/C 155 E/041)	E-2593/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Valglistor og ulovlige helleniseringer	36
(2003/C 155 E/042)	E-2659/02 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Samarbejde med ikke-samarbejdsvillige lande eller territorier	37
(2003/C 155 E/043)	E-2660/02 af Robert Evans til Rådet Om: Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett og Reza Pankhurst tilbageholdt i Ægypten	38
(2003/C 155 E/044)	E-2664/02 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: »Neutral« konkurrencepolitik på området for rettigheder til tv-transmission af sportsbegivenheder	38
(2003/C 155 E/045)	P-2668/02 af Proinsias De Rossa til Rådet Om: Udvisning af Christina Onasanwo fra Irland til Nigeria	39
(2003/C 155 E/046)	E-2675/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Akvakultur og risici for miljøet og forbrugerne	40
(2003/C 155 E/047)	E-2687/02 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Giftige en- og to-euromønter	41
(2003/C 155 E/048)	E-2692/02 af Bart Staes til Rådet Om: Ensartet europæisk registreringsordning for våben	42
(2003/C 155 E/049)	E-2701/02 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Beskyttelse af privatlivet i korrespondancer fra italienske banker	43
(2003/C 155 E/050)	E-2711/02 af Erik Meijer til Rådet Om: Forholdene for indsatte i fængslerne i kandidatlandet Ungarn	44
(2003/C 155 E/051)	E-2716/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Euro og nikkel	45
(2003/C 155 E/052)	E-2739/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Forskelle i priserne på biler i EU	45
(2003/C 155 E/053)	P-2752/02 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Budgetgennemførelsen af udgiftsområde 2 i de finansielle overslag for regnskabsåret 2002	46
(2003/C 155 E/054)	E-2755/02 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Grænseoverskridende sociale problemer	47

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/055)	E-2757/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Nord-østasiatisk udviklingsbank	49
(2003/C 155 E/056)	E-2760/02 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: Unionens asylpolitik	49
(2003/C 155 E/057)	E-2768/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Pay-as-you-drive	51
(2003/C 155 E/058)	E-2790/02 af Mihail Papayannakis til Rådet Om: International konvention mod tortur — USA's manglende deltagelse	52
(2003/C 155 E/059)	E-2793/02 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Konkurrence inden for sektoren for kommerciel luftfart	53
(2003/C 155 E/060)	E-2827/02 af Hans Karlsson til Kommissionen Om: Forvridning af konkurrencen på grund af statsstøtte	54
(2003/C 155 E/061)	E-2864/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Omkostninger i forbindelse med bankoverførsler og Kommissionens beføjelser til at tillade retlige skridt . . .	54
(2003/C 155 E/062)	E-2869/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Forholdet mellem vækst og budgetbalance	56
(2003/C 155 E/063)	P-2875/02 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Ulovlig statsstøtte til våbenfabrikken FN	56
(2003/C 155 E/064)	E-2883/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte	57
(2003/C 155 E/065)	E-2884/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Mangel på tilstrækkelig håndhævelse af reglerne om beskyttelse af husdyr i forbindelse med transport	58
(2003/C 155 E/066)	E-2887/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Brændstof og forurening	59
(2003/C 155 E/067)	E-2893/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Ordretildeling til en ekstern virksomhed, som lader EU's website omstrukturere ved hjælp af en tjenestemand i Kommissionen	61
(2003/C 155 E/068)	E-2898/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Bekendelse af farve	62
(2003/C 155 E/069)	E-2904/02 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Bretonsk	63
(2003/C 155 E/070)	E-2905/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: USA's og Det Forenede Kongeriges forebyggende angreb på Irak	64
(2003/C 155 E/071)	E-2907/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Ariel Sharons israelske hærs belejring af den palæstinensiske præsident Arafats hovedkvarter	64
(2003/C 155 E/072)	P-2928/02 af Margriet van den Berg til Kommissionen Om: Midlertidige støtteforanstaltninger til den nederlandske skibsbygningsindustri	65
(2003/C 155 E/073)	E-2933/02 af Jorge Moreira Da Silva til Rådet Om: Anvendelse af den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter (Europarådets konvention, ETS032)	66
(2003/C 155 E/074)	P-2948/02 af Sebastiano Musumeci til Rådet Om: Illegale indvandrere i skibbrud på havet omkring Sicilien	66
(2003/C 155 E/075)	P-2955/02 af Charlotte Cederschiöld til Kommissionen Om: Tilbageholdelse af data	67
(2003/C 155 E/076)	E-2960/02 af André Brie og Joost Lagendijk til Rådet Om: Minefelter ved den (østlige) grænse mellem Grækenland og Tyrkiet	68

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/077)	P-2964/02 af James Fitzsimons til Rådet Om: »Forest Focus»	69
(2003/C 155 E/078)	E-2979/02 af Anders Wijkman til Kommissionen Om: Store statslige tilskud til den tyske træindustri	69
(2003/C 155 E/079)	E-2983/02 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	70
(2003/C 155 E/080)	E-2986/02 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	71
(2003/C 155 E/081)	E-2990/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	72
(2003/C 155 E/082)	E-3007/02 af Patricia McKenna til Rådet Om: Selvbestemmelse på Vestpapua	72
(2003/C 155 E/083)	E-3008/02 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Velfærd for kalvefostre	73
(2003/C 155 E/084)	E-3025/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Beskedent forhold mellem sengepladser og indbyggere i EU	74
(2003/C 155 E/085)	E-3026/02 af Patricia McKenna til Rådet Om: Forbindelserne EU-Sudan	74
(2003/C 155 E/086)	E-3038/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Dæmningen i Bernardos, Segovia, Spanien, og dens virkninger på miljøet	75
(2003/C 155 E/087)	E-3041/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Kommissionens indledning af en procedure ved Domstolen angående betingelserne for offentlige tjenesteydelser på Azorerne	77
(2003/C 155 E/088)	E-3042/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Regulering af tidligere situationer i Portugal	78
(2003/C 155 E/089)	E-3043/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Begrebet underskud i den offentlige sektor, der ikke figurerer på budgettet	78
(2003/C 155 E/090)	E-3044/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Udgifter der ikke figurerer på statsbudgettet for 2003	78
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3042/02, E-3043/02 og E-3044/02	79
(2003/C 155 E/091)	P-3047/02 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Overensstemmelse mellem kontoret for ekstraordinære lønudligninger (Cassa integrazione guadagni straordinaria) og EF-traktatens artikel 87	79
(2003/C 155 E/092)	E-3050/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af epoxyderivater i forbindelse med lagring af vin	80
(2003/C 155 E/093)	E-3073/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af epoxyderivater i vinproduktionen	81
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3050/02 og E-3073/02	81
(2003/C 155 E/094)	E-3058/02 af Jo Leinen til Rådet Om: Bankgarantier for ikke-statslige organisationer i forbindelse med støtte til russiske medier inden for rammerne af Tacis-programmet	82
(2003/C 155 E/095)	E-3060/02 af Frank Vanhecke til Rådet Om: Det Europæiske Konvent	83
(2003/C 155 E/096)	E-3061/02 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Tjenestemænd på orlov i Kommissionen	83
(2003/C 155 E/097)	E-3062/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Global bankkrise	85

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/098)	E-3068/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Prisudviklingen i Italien som følge af euroens indførelse	86
(2003/C 155 E/099)	E-3081/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Omgåelse af amerikansk lovgivning gennem indførelse i EU af opbevaringspligt for elektronisk kommunika- tionsudveksling	87
(2003/C 155 E/100)	E-3082/02 af Jonas Sjöstedt til Rådet Om: Fiasko i Sverige for EIB's billige lån til små virksomheder	89
(2003/C 155 E/101)	E-3091/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Implementeringen af strukturfondene og reglen »n+2«	89
(2003/C 155 E/102)	E-3104/02 af Nelly Maes til Rådet Om: Forbudet mod Batasuna	91
(2003/C 155 E/103)	E-3110/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Forbrydelser begået af Israels premierminister, Ariel Sharon	91
(2003/C 155 E/104)	E-3112/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Opbringning af fartøjer på åbent hav — lovligt eller ulovligt?	92
(2003/C 155 E/105)	E-3121/02 af Richard Howitt til Rådet Om: Menneskerettighedsarbejdes sikkerhed i Colombia	93
(2003/C 155 E/106)	E-3131/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Gasværk i Kirkop, Malta	94
(2003/C 155 E/107)	E-3134/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Dødsfald på grund af smog	95
(2003/C 155 E/108)	E-3145/02 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Fakturering af telefonsamtaler, der bliver afbrudt på grund af svigtende mobiltelefoninet	96
(2003/C 155 E/109)	E-3146/02 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Reklamebeskeder fra mobiltelefonoperatørerne	98
(2003/C 155 E/110)	E-3151/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Moratorium for tilladelse af nye genetiske modificerede organismer	98
(2003/C 155 E/111)	E-3156/02 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Foranstaltninger med henblik på indførelse af et område et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU	100
(2003/C 155 E/112)	E-3163/02 af Marjo Matikainen-Kallström og Christian Rovsing til Rådet Om: Atomkraft i Bulgarien	103
(2003/C 155 E/113)	E-3165/02 af Ieke van den Burg til Kommissionen Om: Ret til arbejdsløshedsdagpenge i forbindelse med uarbejdsdygtighed og flytning til andet land	104
(2003/C 155 E/114)	E-3166/02 af Emma Bonino til Kommissionen Om: »Joola«-skibskatastrofen	105
(2003/C 155 E/115)	E-3170/02 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: EU' s kontrol med og overvågning af atomtransporter på Unionens område	105
(2003/C 155 E/116)	E-3187/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Rådet Om: Stærkt fiskeriafhængige områder, relativ stabilitet og adgang til fiskeressourcerne	106
(2003/C 155 E/117)	E-3188/02 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Beskyttelse af lokaliteten af fællesskabsbetydning Marjal de Almenara	108
(2003/C 155 E/118)	E-3195/02 af Monica Frassoni og Giorgio Celli til Kommissionen Om: Bro i naturparken ved Taro-floden i Italien	109
(2003/C 155 E/119)	E-3203/02 af Stavros Xarchakos til Rådet Om: De personlige friheder i Tyrkiet og Albanien	111

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/120)	E-3209/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Massakren i Rusland	112
(2003/C 155 E/121)	E-3325/02 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Officielle tal om gidseltagningen i Moskva	112
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3209/02 og E-3325/02	112
(2003/C 155 E/122)	E-3212/02 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Prisgennemsigtighed i forbindelse med flypriser	113
(2003/C 155 E/123)	E-3214/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: De danske myndigheders tilbageholdelse af vicepræsidenten for Tjetjeniens valgte regering, Ahmed Zakajev, på opfordring af Rusland	113
(2003/C 155 E/124)	E-3222/02 af Eija-Riitta Korhola til Rådet Om: Tiltrædelseslandene og omfanget af »varm luft«	114
(2003/C 155 E/125)	E-3224/02 af Eija-Riitta Korhola til Rådet Om: Tiltrædelseslandene og fælles gennemførelsesprojekter (Kyoto-mekanismen)	114
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3222/02 og E-3224/02	115
(2003/C 155 E/126)	P-3228/02 af Stavros Xarchakos til Rådet Om: Europols oplysninger om terrororganisationer	115
(2003/C 155 E/127)	E-3232/02 af Werner Langen til Kommissionen Om: Kørsel med motorcykel med kørekort af kategori B	116
(2003/C 155 E/128)	E-3237/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Placering af reklameskilte ved nationale vejnet	116
(2003/C 155 E/129)	E-3240/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Spildevandsudslip i modstrid med miljøbestemmelserne	117
(2003/C 155 E/130)	E-3252/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: International rutekørsel med bus i henhold til EU-reglerne: Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16.3.1992 som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98	118
(2003/C 155 E/131)	E-3254/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Høje koncentrationer af aerosoler i Athen og Thessaloniki	119
(2003/C 155 E/132)	E-3256/02 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Testning af kemikalier på dyr	120
(2003/C 155 E/133)	E-3262/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Forøgelse af det område omkring den serbiske by Pancevo ved Donau, hvor grundvandet er stærkt forurenet på grund af bombardementer	121
(2003/C 155 E/134)	E-3265/02 af Renzo Imbeni og Guido Podestà til Rådet Om: Den Europæiske Fødevaremyndigheds placering	122
(2003/C 155 E/135)	P-3268/02 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Finansiering af medierne og kontrol af upartiskheden i den information, der udsendes af organisationer, der støttes af Unionen og offentlige institutioner i medlemsstaterne	122
(2003/C 155 E/136)	P-3270/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Indvirkning af lufthavnsbyggeri i Cliffe	123
(2003/C 155 E/137)	E-3274/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Vindyrkningsfortegnelse i Grækenland	124
(2003/C 155 E/138)	E-3275/02 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Græske lagre af brændstof	125
(2003/C 155 E/139)	E-3278/02 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Interreg III — objektiv ulighed mellem programmerne Puglia (Italien)-Albanien og Albanien-Grækenland . . .	126

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/140)	E-3279/02 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Gave til David Byrne, kommissær for sundhed og forbrugerbeskyttelse	127
(2003/C 155 E/141)	E-3286/02 af Carlos Coelho til Rådet Om: Princippet om ikke-diskriminering og respekt for forskellige kulturer og traditioner	128
(2003/C 155 E/142)	P-3288/02 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Forurening og ødelæggelse af miljøet i Tifatini-bjergkæden	128
(2003/C 155 E/143)	E-3293/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Turismeprojekt i et fugleareal i Calp, regionen Valencia, Spanien	129
(2003/C 155 E/144)	E-3295/02 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Optagelse af jernbanelinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse på »Essen-listen«	130
(2003/C 155 E/145)	E-3300/02 af José Mendiluce Pereiro til Kommissionen Om: Losseplads for affald af klasse II og et komposteringsanlæg i La Espluga de Francolí i Tarragona i Spanien . .	131
(2003/C 155 E/146)	E-3301/02 af Francesco Fiori til Kommissionen Om: Hvede fra Ukraine	133
(2003/C 155 E/147)	E-3305/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Delegation fra Kommissionen	133
(2003/C 155 E/148)	E-3314/02 af Bill Newton Dunn til Kommissionen Om: Testning af syntetiske, glasagtige (silikat)fibres kræftfremkaldende egenskaber	134
(2003/C 155 E/149)	E-3318/02 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Basel II og det 6. forskningsrammeprogram	135
(2003/C 155 E/150)	P-3320/02 af Dana Scallon til Rådet Om: EU-kompetence	136
(2003/C 155 E/151)	P-3329/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Undersøgelingsprocedure i forbindelse med statsstøtte til Olympic Airways	136
(2003/C 155 E/152)	E-3334/02 af Caroline Lucas, Jan Dhaene og Josu Ortuondo Larrea til Kommissionen Om: Revision af Eurovelo-nettet og transeuropæiske net for transport	137
(2003/C 155 E/153)	E-3486/02 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Revision af transeuropæiske net på transportområdet (TEN-T)	137
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3334/02 og E-3486/02	137
(2003/C 155 E/154)	E-3338/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Pengeillusion	138
(2003/C 155 E/155)	E-3339/02 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Indsigelser mod det nederlandske landbrugsministeriums standpunkt med hensyn til flyvepladsen Laarbruchs indvirkning på naturområdet Maasduinen	139
(2003/C 155 E/156)	P-3345/02 af Vitaliano Gemelli til Kommissionen Om: Kriterier for udvælgelsen af generaldirektører og andre ledere i Kommissionen	140
(2003/C 155 E/157)	E-3348/02 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Kriminalitet i Sydafrika og mord på endnu en portugisisk statsborger	141
(2003/C 155 E/158)	E-3358/02 af Dana Scallon til Rådet Om: Forskning i overskudsembryoner	142
(2003/C 155 E/159)	E-3359/02 af Dana Scallon til Kommissionen Om: Forskning i overskudsembryoner	143
(2003/C 155 E/160)	P-3366/02 af Jonas Sjøstedt til Rådet Om: Unionens krav i GATS-forhandlingerne	144

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/161)	E-3369/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Tvangsrepatrieringer og nødhjælpsarbejderes sikkerhed i Tjetjenien	145
(2003/C 155 E/162)	E-3377/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Tilbageholdelse af støtte til landmændene foretaget af »Agrotiki Trapeza« (Landbrugsbanken) i Grækenland . .	146
(2003/C 155 E/163)	E-3381/02 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: Anvendelse af lodser, herunder præventiv sikkerhed	147
(2003/C 155 E/164)	E-3392/02 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Uønskede reklamevinduer i Windows og beskyttelse af personoplysninger i telekommunikationsnet	148
(2003/C 155 E/165)	E-3396/02 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Forsøg på chimpanser	149
(2003/C 155 E/166)	P-3398/02 af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya til Kommissionen Om: »Prestige's« forlis ud for Galiciens kyst	149
(2003/C 155 E/167)	P-3414/02 af Torben Lund til Kommissionen Om: Overensstemmelse mellem EU-finansiering i Polen og EU-lovgivningen	150
(2003/C 155 E/168)	E-3417/02 af María Sornosa Martínez og Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Konsekvenserne af udvidelsen af San Sebastián lufthavn for Natura 2000-nettet	151
(2003/C 155 E/169)	E-3430/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Fiumicino Kommunes udnyttelse af Save II- og Altener II-midler	152
(2003/C 155 E/170)	E-3431/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af Save II- og Altener II-midler	153
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3430/02 og E-3431/02	153
(2003/C 155 E/171)	E-3436/02 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Manglende indgreb over for ulovligt byggeri i pSIC-området Molentargius-Saline i kommunerne Cagliari og Quartu S. Elena, Sardinien, Italien	153
(2003/C 155 E/172)	E-3450/02 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Uran i offentlig drikkevand	155
(2003/C 155 E/173)	E-3451/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Landbrug og IACS	155
(2003/C 155 E/174)	P-3455/02 af Giacomo Santini til Kommissionen Om: Aviær influenzaepidemi i Italien	156
(2003/C 155 E/175)	E-3468/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Den iberiske los	157
(2003/C 155 E/176)	E-3477/02 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Forskelsbehandling på grund af nationalitet i Amsterdam (Nederlandene)	158
(2003/C 155 E/177)	P-3483/02 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Krav om bankgaranti for små organisationer, der deltager i SAVE/Altener-projekter	159
(2003/C 155 E/178)	E-3494/02 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Massakrer i Nigeria	160
(2003/C 155 E/179)	E-3503/02 af Robert Evans til Kommissionen Om: »Fangst« af vilde fugle i forbindelse med langlinefiskeri	161
(2003/C 155 E/180)	E-3513/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Grækenlands overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning	161
(2003/C 155 E/181)	P-3516/02 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Foreslået lufthavn i vådområdet i det nordlige Kent, Det Forenede Kongerige	162

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/182)	E-3524/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Dårligt udført bygge- og anlægsarbejde i Grækenland: Uheld i Kifisos og på broen ved trafikknudepunktet Peania	163
(2003/C 155 E/183)	P-3534/02 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Sproglig mangfoldighed	164
(2003/C 155 E/184)	E-3546/02 af Michel-Ange Scarbonchi til Rådet Om: Oprettelse af et europæisk kystvagtværn	165
(2003/C 155 E/185)	E-3547/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Udelukkelse af landsdækkende sammenslutninger fra Eures	167
(2003/C 155 E/186)	P-3555/02 af Hans-Peter Martin til Rådet Om: Klageret til regionale og kommunale myndigheder	167
(2003/C 155 E/187)	E-3559/02 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Aflysning af AVS-mødeperiode	168
(2003/C 155 E/188)	E-3564/02 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Fælles normer for dyrebeskyttelse på EU-plan	169
(2003/C 155 E/189)	P-3568/02 af Luisa Morgantini til Rådet Om: Den religiøse og kulturelle mangfoldighed i Israel i fare	169
(2003/C 155 E/190)	P-3575/02 af Ioannis Averoff til Kommissionen Om: Mangelfuld gennemførelse af IFKS i Grækenland	170
(2003/C 155 E/191)	E-3578/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Forfølgelser af medlemmer af den uofficielle katolske kirke i Folkerepublikken Kina	172
(2003/C 155 E/192)	E-3580/02 af Joaquim Miranda til Kommissionen Om: Fri bevægelighed og samarbejde mellem medlemsstaterne på uddannelsesområdet	173
(2003/C 155 E/193)	P-3621/02 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Lokale slagterier på de vestlige øer i Skotland	174
(2003/C 155 E/194)	E-3629/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Gennemførelse i Grækenland af Fællesskabets retsakter vedrørende sundhed og sikkerhed	175
(2003/C 155 E/195)	P-3641/02 af Ole Sørensen til Kommissionen Om: Filmproduktion — mål 2-støtte	176
(2003/C 155 E/196)	P-3649/02 af Mathieu Grosch til Kommissionen Om: Efteruddannelse og certificering af togpersonale	176
(2003/C 155 E/197)	E-3665/02 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Harmonisering af europæiske afstandsbaserede vejafgiftssystemer for erhvervskøretøjer	177
(2003/C 155 E/198)	E-3670/02 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Udgifter til bortskaffelse af affald i slagtelinjen ved slagtning af dyr	179
(2003/C 155 E/199)	E-3679/02 af Alexander Radwan til Kommissionen Om: Busquin: EU bør være en stærk magt i rummet (artikel i European Voice, 19. september, side 8 — nyheder)	180
(2003/C 155 E/200)	P-3732/02 af Philip Bradbourn til Kommissionen Om: Galileo	180
(2003/C 155 E/201)	E-3736/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Fang Jue-sagen	181
(2003/C 155 E/202)	E-3747/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: HPV-test: et privilegium?	182

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(2003/C 155 E/203)	P-3756/02 af Herman Vermeer til Kommissionen Om: Problematikken om fjernelse af tunge og rødspætte fra TAC for torsk, håndteringen af krisen for torskbestanden og TAC for tunge og rødspætte	183
(2003/C 155 E/204)	E-3765/02 af Luigi Cocilovo til Kommissionen Om: Stater som har internationale konventioner, der kun sikrer deres egne borgere og ikke alle fællesskabsborgere	184
(2003/C 155 E/205)	E-3768/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Opfyldelse af de sproglige rettigheder, som gentagne gange er indrømmet det slovensksprogede mindretal i Kärnten, Østrig, inden Sloveniens tiltrædelse af EU	185
(2003/C 155 E/206)	E-3781/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Adfærdskodeks for multinationale virksomheder, som indfører fødevarer	186
(2003/C 155 E/207)	E-3787/02 af Bill Miller til Kommissionen Om: Kunstneres rettigheder	188
(2003/C 155 E/208)	E-3791/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Kollektive afskedigelser	188
(2003/C 155 E/209)	P-3796/02 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: Nødområder for skibe i nød	189
(2003/C 155 E/210)	E-3799/02 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Myndigheder med ansvar for lægemiddelkontrol	190
(2003/C 155 E/211)	E-3802/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Natura 2000-nettet i Galicien (den spanske stat)	191
(2003/C 155 E/212)	E-3810/02 af Albert Maat til Kommissionen Om: Transport af dyr	191
(2003/C 155 E/213)	E-3812/02 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Skoler med undervisning i oprindelige sprog i den franske stat	192
(2003/C 155 E/214)	E-3814/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Fidus med reklamepost med gevinstløfte	193
(2003/C 155 E/215)	E-3830/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Lægemidler — dopingmidler	194
(2003/C 155 E/216)	E-3831/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Gennemførelsen af direktiv 97/36/EF	195
(2003/C 155 E/217)	E-3837/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Det statsejede spanske selskab TRAGSA's krænkelse af princippet om fri konkurrence	196
(2003/C 155 E/218)	E-3838/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: OLAF-undersøgelse vedrørende faglige uddannelseskurser i Spanien	197
(2003/C 155 E/219)	P-3855/02 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Krænkelse af flypassagerers rettigheder	198
(2003/C 155 E/220)	E-3861/02 af Barbara Weiler til Kommissionen Om: Indførelse af et europæisk legitimationskort for handicappede	199
(2003/C 155 E/221)	E-3880/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Fællesskabsprogram for oprettelse af geriatriske hjem ved Costa del Sol i Spanien	200
(2003/C 155 E/222)	E-3893/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Tilvejebringelse af aktiv åbenhed omkring de standpunkter, der på EU's vegne indtages i forbindelse med den transatlantiske erhvervsdialog og følgerne af denne dialog for EU's politik	200
(2003/C 155 E/223)	E-3899/02 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Det Europæiske År for Idrættens Pædagogiske Dimension 2004	202
(2003/C 155 E/224)	E-3912/02 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: UEFA's eksklusive kontrakter og retten til informationer og pressefrihed	204

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 155 E/225)	E-3918/02 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: EU-sygesikringskort	205
(2003/C 155 E/226)	E-3924/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Tjetjenske Salman Radujevs død i et russisk fængsel	205
(2003/C 155 E/227)	E-0003/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Vietnams lovgivningsreformstrategi	206
(2003/C 155 E/228)	E-0004/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Ulovlig tilbageholdelse af buddhistiske ledere i Vietnam	207
(2003/C 155 E/229)	E-0047/03 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Statsligt monopol på spil i Danmark	209
(2003/C 155 E/230)	E-0063/03 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Food Law Enforcement Practitioners (FLEP)	210
(2003/C 155 E/231)	E-0074/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Manglen på et europæisk register over lægefejl begået af personer, som derefter er aktive i forskellige lande	211
(2003/C 155 E/232)	P-0090/03 af Torben Lund til Kommissionen Om: Hårfarver og kræft	212
(2003/C 155 E/233)	P-0123/03 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Udestående kommissionsforslag i forbindelse med direktiv 1999/96/EF	213
(2003/C 155 E/234)	E-0156/03 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Mishandling af dyr på de europæiske kvægmarkeder	214
(2003/C 155 E/235)	P-0158/03 af Adeline Hazan til Kommissionen Om: Vilkår for hospitalsindlæggelse af børn i Europa	215
(2003/C 155 E/236)	E-0229/03 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Initiativer fra Kommissionen for at sikre bevægeligheden for europæiske patienter	216
(2003/C 155 E/237)	P-0273/03 af Evelynne Gebhardt til Kommissionen Om: Europa-Parlamentets og Rådets forslag til direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer	217
(2003/C 155 E/238)	P-0321/03 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Åbne grænser	219
(2003/C 155 E/239)	P-0341/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Overtrædelse af direktiv 89/48/EØF	219
(2003/C 155 E/240)	P-0379/03 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Græske skulpturer på British Museum	220

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2003/C 155 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1671/01**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juni 2001)

Om: Respekt for pomakernes og sigøjnernes kulturelle identitet i det græske Trakien

I det græske Trakien lever der ca. 120 000 græske muslimer. 50 % af disse er af tyrkisk afstamning, og de øvrige 50 % er pomaker og sigøjnere («roma»). De kan uhindret udøve deres religion; der er masser af moskéer og præster, og den græske stat overholder fuldt ud sine forpligtelser på dette område i modsætning til Tyrkiet, der har udryddet de kristne i Konstantinopel og på Imvros og Tenedos og konstant lægger hindringer i vejen for, at disse mennesker kan praktisere deres religion i de få kristne kirker, der er tilbage i dette land.

Den græske stat nægter imidlertid af uforklarlige årsager pomakerne og sigøjnerne undervisning i skolerne på de sprog, som de har talt i hundredvis af år. Det er karakteristisk, at pomakernes og sigøjnernes børn i skolerne i det græske Trakien undervises i tyrkisk som obligatorisk fag samtidig med, at de påberåber sig deres eget særpræg og ønsket om at blive undervist i deres egne sprog. Det bør understreges, at især pomakisk bruges meget i hverdagen og har et alfabet og grammatiske regler, og pomakiske lærere har udformet læsebøger for folkeskoleelever, som dog ikke kommer til anvendelse, fordi den græske stat insisterer på, at de unge pomaker kun skal undervises i tyrkisk.

Kommissionen bedes tilkendegive sin mening om, hvorvidt den praksis, som de græske myndigheder følger med at udslette det pomakiske sprog og det sprog, der tales af sigøjnerne i det græske Trakien, og erstatte dem med tyrkisk, er i overensstemmelse med EU's principper og målsætninger med hensyn til respekten for mindretallenes sproglige og kulturelle særpræg i Grækenland. Hvilke konkrete foranstaltninger ville Kommissionen kunne træffe for at overtale de græske myndigheder til at respektere pomakernes og romaernes sproglige særpræg i det græske Trakien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(1. august 2001)

Respekt for sproglig og kulturel mangfoldighed er en af Unionens grundsten, som for nylig blev nedfældet i artikel 22 i EU-charteret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen bemærker sig de oplysninger, som er givet af det ærede medlem om situationen for pomakerne og sigøjnerne i Grækenland.

Kommissionen har truffet foranstaltninger inden for sit kompetenceområde, for så vidt angår regionale og mindretalssprog, ved at udarbejde en rapport om situationen for sådanne sprog i Unionen («Euromosaic»-undersøgelsen) og yde finansiel støtte til beskyttelse og fremme af regionale og mindretalssprog såvel som

støtte til Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte sprog og Mercator-informationsnettet. Et af målene for Det Europæiske Sprogår 2001 er at henlede opmærksomheden på værdien af den rige mangfoldighed af sprog, der findes i Europa. Kommissionen har også, hvor det har været hensigtsmæssigt, finansieret initiativer, der omfatter regionale og mindretalssprog under andre fællesskabsprogrammer.

Subsidiaritetsprincippet betyder imidlertid, at sprogenes retlige status inden for de nationale grænser henhører under de enkelte medlemsstaters kompetence under behørig hensyntagen til deres forpligtelser i henhold til internationale traktater. Artikel 149 (tidl. artikel 126) i EF-traktaten udtrykker desuden klart, at medlemsstaterne er ansvarlige for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed.

(2003/C 155 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1214/02

af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(29. april 2002)

Om: Investerings servicedirektivet og execution-only-tjenester

1. Har Kommissionen med EU-udvalget for Værdipapirreguleringsmyndigheder drøftet indførelse af et informationsskema, hvorved investorer, før investeringer købes og sælges, skal give oplysninger om de risici, de er villige til at tage, og den finansielle strategi, de ønsker at anvende?
2. Er Kommissionen opmærksom på, at indførelse af et sådant informationsskema i betydelig grad vil forøge omkostningerne og bureaukratiet i forbindelse med execution-only-tjenester?
3. Er Kommissionen enig med EU-udvalget for Værdipapirreguleringsmyndigheder i, at indførelsen af et informationsskema er at ønske?
4. Har Kommissionen overvejet eventuelle alternative versioner af bestemmelserne, som ville gøre det muligt at fortsætte med execution-only-transaktioner? Har Kommissionen overvejet at tillade firmaerne stadig at sælge execution-only-tjenester uden et informationsskema, så længe kunderne klart er orienteret om, at der ikke gives nogen investeringsrådgivning, og at de selv må bedømme, om de skal foretage transaktionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. juni 2002)

1. Efter en omfattende høring af alle berørte parter har EU-udvalget for Værdipapirreguleringsmyndigheder for nylig offentliggjort sine endelige forslag til harmonisering af reglerne for god forretningsskik i henhold til den eksisterende artikel 11 i investerings servicedirektivet (ISD).

Kommissionen glæder sig over resultaterne af CESR's arbejde.

CESR's standarder dækker blandt andet principperne om kendskab til kunderne og investeringsselskabernes diligenspligt over for deres kunder. Disse bestemmelser repræsenterer en detaljeret implementering af det eksisterende ISD. Det hedder i artikel 11 i ISD, at investeringsselskaberne blandt andet »udbeder sig oplysninger hos deres kunder om deres finansielle stilling, investeringserfaring og målsætninger, som er relevante for de ønskede tjenesteydelser«. Det hedder endvidere i samme artikel, at investeringsselskaberne i deres kunders bedste interesse skal handle med den kompetence, omhu og hurtighed, der er nødvendig. Disse principper gælder for alle tjenesteydelser over for kunderne, uanset deres karakter.

2. Omkostningerne ved en regulering skal sammenholdes med fordelene. Så vidt Kommissionen ved, er der ingen sikre beviser for, at CESR-standarderne i betydelig grad skulle forøge omkostningerne. Mange investeringsselskaber indsamler allerede rutinemæssigt informationer hos deres kunder om deres finansielle viden, erfaringer og investeringsmålsætninger, hvilket tyder på, at standarderne ikke vil forhindre eller gøre en sådan aktivitet kommercielt utiltrækkende.

CESR-standarderne vil endvidere øge investorbeskyttelsen, hvilket har en positiv indvirkning på forbrugernes tillid, især med hensyn til de tjenester, der gennemføres online.

3. Ifølge artikel 11 i ISD har investeringsselskaberne pligt til at kende deres kunder, navnlig for så vidt angår deres viden og erfaringer på investeringsområdet, investeringsmålsætninger og finansielle stilling. Dette princip gælder for enhver investeringsservice. Det er et grundlæggende princip for reglerne på værdipapiriområdet, at mellemmand skal yde tjenester i deres kunders bedste interesse.

Foruden det generelle princip om kendskab til kunderne har CESR vedtaget en specifik regel om den diligenspligt, som investeringsselskaberne skal overholde i forbindelse med execution-only-tjenester. Dette forslag består af en forenklet ordning, der er baseret på definitionen af en passende tjeneste over for kunden, inklusive investeringsparametre på grundlag af informationer indsamlet hos kunderne. De informationer, der kræves ved indledningen af kundeforholdet, angår blandt andet viden og erfaringer på investeringsområdet, finansiell stilling, investeringsmålsætninger og risikoprofil, som er nødvendige for at beregne de investeringsparametre, inden for hvilke investorerne kan drive virksomhed. Når transaktionerne for kunderne falder inden for disse parametre, forudsætter de ikke en løbende diligenspligt fra investeringsselskabernes side. Overholdelsen af reglerne undersøges ved indledningen af forholdet, i stedet for ved hver enkelt transaktion.

CESR's standarder for kundekendskab og diligenspligt er overvejet nøje som grundlag for at give execution-only-mæglere mulighed for at opfylde de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til det eksisterende ISD uden at sætte spørgsmålstegn ved deres virksomhedsmodel. Disse krav accepteres stort set af de fleste mæglere i EU og svarer for mange mægleres vedkommende til deres eksisterende forretningspraksis.

4. Kommissionen har for nylig offentliggjort de reviderede retningslinjer vedrørende ajourføringen af ISD og har indledt anden runde med åbne høringer. Ved at gennemføre revisionen af ISD på grundlag af Lamfalussy-proceduren, er det Kommissionens hensigt at indføre reguleringsprincipper på højt niveau i det reviderede direktiv (niveau 1) og detaljerede regler på niveau 2, vedtaget i overensstemmelse med udvalgsprocedurerne.

Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke præsenteret nogen regler for execution-only-transaktioner. Dette kunne ske i forbindelse med revisionen af ISD, navnlig på niveau 2, med vedtagelsen af detaljerede gennemførelsesforanstaltninger. Før Kommissionen fastlægger sin endelige stilling, afventer den resultaterne af den offentlige høring, som afsluttes den 31. maj 2002.

(2003/C 155 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1345/02
af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen

(13. maj 2002)

Om: Bidrag til FN's Højkommissariat for Flygtninge

Hvor stort et årligt bidrag er der indbetalt fra Den Europæiske Unions budget til UNHCR siden 1990? Kan Kommissionen redegøre for de tendenser, disse tal er udtryk for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(2. august 2002)

Som det ærede medlem er bekendt med, blev centraliserede oplysninger om Kommissionens støtte til FN og dets kontorer først indsamlet direkte af Kommissionens tjenestegrene fra 2001. Indtil da er oplysningerne til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat blevet taget direkte fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) også for at sikre beløbenes kompatibilitet. Det fremgår af oplysningerne, i hvilket omfang Kommissionen har bidraget med nødhjælp og genhusning af flygtninge og internt fordrevne mennesker i de humanitære kriser i det seneste årti. Der opstod en række

nødsituationer i starten af 90'erne, hvilket også fremgår af oplysningerne. Situationen var usædvanlig alvorlig, for så vidt angår antallet af flygtninge og internt fordrevne, især i Jugoslavien og i De Store Søers område i Afrika. Antallet af konflikter og naturkatastrofer nåede ned på et normalt niveau i slutningen af 90'erne. I den seneste tid har der dog igen været tegn på stigende uro.

FN's Højkommissariat har et anerkendt mandat til at koordinere den internationale bistand i humanitære kriser, der indebærer store grupper af flygtninge eller internt fordrevne. Det er vigtigt for Kommissionen at støtte FN's indsats ved løbende og åben dialog med Højkommissariatet. Når det drejer sig om nødhjælp, er det Kommissionens opgave at sikre, at midlerne bruges så omkostningseffektivt som muligt. Det betyder, at hjælpen nogle gange ydes gennem UNHCR, som så igen indgår underkontrakter om dele af den praktiske gennemførelse med internationale ngo'er, som står for selve udleveringen af nødhjælpen. I andre tilfælde yder Kommissionen direkte støtte til internationale ngo'er i felten.

Kommissionen arbejder i øjeblikket på at forbedre partnerskabet med de forskellige FN-kontorer, fonde og programmer. Målet er at skabe et mere langsigtet og bedre samarbejde, som både er økonomisk forudsigeligt og gennemskueligt. Dette sker bl.a. med udgangspunkt i Kommissionens meddelelse »Opbygning af et effektivt partnerskab med FN inden for udvikling og humanitære anliggender«⁽¹⁾. Kommissionen vil snarest tage stilling til, hvilke FN-kontorer, fonde og programmer der skal være »strategiske partnere«. Europa-Parlamentet og medlemsstaterne vil naturligvis blive holdt underrettet.

⁽¹⁾ KOM(2001) 231 endelig udg.

(2003/C 155 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1562/02

af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Omkostningerne ved ikke at have et integreret europæisk marked

I en undersøgelse, som European Financial Services Round Table for nylig har foretaget, og som blev citeret i Financial Times den 22. april 2002, konkluderes det, at manglen på et fuldstændigt europæisk marked for finansielle produkter koster forbrugere og investorer op til 15 mia. EUR om året.

Mener Kommissionen, at det ville være hensigtsmæssigt at gennemføre og offentliggøre en ny undersøgelse af omkostningerne ved ikke at have et integreret europæisk marked (»Cost of non-Europe«), ligesom den gjorde i 1986?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. juli 2002)

I den europæiske økonomiske model, der anvendes i den oprindelige Cecchini-rapport, vurderede man i 1988 de potentielle fordele ved liberaliseringen af de finansielle tjenesteydelser til 1,5 % af bruttonationalproduktet (BNP) i de tolv fællesskabslande ud af et samlet tal på 4,5 %, der skulle nås efter gennemførelsen af programmet for det indre marked.

I rapporten fra European financial services round table, som blev citeret i Financial Times den 22. april 2002, blev der fokuseret på de store potentielle fordele ved et integreret detailmarked for finansielle tjenesteydelser i Europa for så vidt angår gevinster for forbrugerne og makroøkonomisk vækst. Det konkluderedes i rapporten, at en større integration af de europæiske finansielle tjenesteydelser kunne skabe en yderligere økonomisk vækst på mindst 0,5 % om året, hvilket svarer til 43 mia. EUR om året. Rapporten viste også, at til trods for at der allerede er truffet en række lovgivningsmæssige foranstaltninger, er der stadig meget at gøre. Navnlig for så vidt angår værdipapirmarkeder og finansielle tjenesteydelser er fællesskabsmarkederne stadig fragmenterede.

Som svar på det ærede medlems spørgsmål kan Kommissionen oplyse, at den i øjeblikket ikke ønsker at iværksætte en ny bred »makro«-undersøgelse for at beregne omkostningerne ved den manglende integration. Dette skyldes, at der stadig skal afklares en række metodologiske spørgsmål på dette område, og at denne form for undersøgelse ikke klart vil identificere de specifikke foranstaltninger, der er nødvendige for at maksimere fordelene ved integration eller give en vurdering af særlige prioriterede områder. Til det formål er det nødvendigt med en mere detaljeret undersøgelse af integrationsniveauet i de forskellige sektorer i Fællesskabets finansielle system og af de sandsynlige konsekvenser af konvergens på Fællesskabets finansielle marked.

Kommissionen gennemfører derfor en række forsknings-/undersøgelsesprojekter, som kan bidrage hertil. Alle undersøgelser vil blive afsluttet inden udgangen af 2002.

De er koncentreret om to områder:

- (i) udvikling af indikatorer til overvågning af udviklingen i den finansielle sektor på den ene side og
- (ii) opgørelse af fordelene ved finansiell integration på den anden side.

På det første område (i) vil to undersøgelser rumme de nødvendige værktøjer til overvågning af de finansielle markeder og vurdering af virkningen af Kommissionens politikker.

- En første undersøgelse vedrørende integrationsindikatorer blev afsluttet i januar 2002. Undersøgelsen sammenligner alternative indikatorer og foreslår »de bedste indikatorer« til overvågning af integrationen på de finansielle markeder. Der skelnes i undersøgelsen mellem de mest integrerede markeder og dem, hvor der er behov for en yderligere indsats. Undersøgelsen er nu offentlig tilgængelig på Generaldirektoratet for Det Indre Markeds website⁽¹⁾.
- Den anden undersøgelse vedrørende »overvågningen af strukturelle ændringer og tendenser på det indre marked for finansielle tjenesteydelser« vil give signifikante økonomiske og politiske data, udvikle indikatorer og identificere strukturelle udviklingstendenser, så der bliver mulighed for hurtigt at spore resterende problemområder og omgående reagere på markedsudviklingen.

På det andet område ((ii) ovenfor)) er der ved at blive gennemført to yderligere undersøgelser.

- En undersøgelse udført af GD for Det Indre Marked, som skal beregne fordelene ved integration af værdipapirmarkederne for så vidt angår økonomisk vækst, beskæftigelse osv., idet der fokuseres på udviklingen i handelsomkostningerne og kapitalomkostningerne på værdipapirmarkederne.
- Den anden undersøgelse, som gennemføres af GD for Økonomiske og Finansielle Anliggender, følger en alternativ bottom up-fremgangsmåde, forsøger at måle sammenhængen mellem effektiviteten på de finansielle markeder, den stadig større integration og virksomhedernes vækst og beregner de ændrede finansieringsomkostninger for Fællesskabets virksomheder i en sammenhæng med større finansiell integration.

⁽¹⁾ http://www.europa.eu.int/comm/internal_market/en/update/economicreform.

(2003/C 155 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1661/02

af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(11. juni 2002)

Om: Beskatning af medlemskontingenter til faglige organisationer og fagforeninger

Giver samtlige medlemsstater mulighed for at trække kontingenter til faglige organisationer fra i skat?

Er der nogen medlemsstater, som giver mulighed for at trække fagforeningskontingenter fra i skat?

Er Kommissionen enig i, at der bør være ligebehandling på området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(7. oktober 2002)*

Kommissionen mener, at dette spørgsmål vedrører personlig indkomstskat — et område, som ikke omfattes af fællesskabslovgivningen.

Skønt medlemsstaterne naturligvis selv fastsætter deres egne regler for indkomstskat, skal disse være forenelige med de fire grundlæggende frihedsrettigheder i henhold til traktaten, og medlemsstaterne må ikke diskriminere på grund af nationalitet.

Eftersom indkomstskatten ikke er harmoniseret, underretter medlemsstaterne ikke regelmæssigt Kommissionen om deres skatteregler, ligesom Kommissionen heller ikke kontrollerer disse. Kommissionen har som følge heraf ikke hidtil indsamlet oplysninger om beskatningen af medlemskontingenter til faglige organisationer eller fagforeninger og finder det for øjeblikket heller ikke nødvendigt at koordinere denne type skattefradrag på fællesskabsplan.

(2003/C 155 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1670/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen***(5. juni 2002)*

Om: Anvendelsen af EU-støtte i de palæstinensiske territorier

Kommissionen bedes oplyse, om den har nogen grund til at formode, at Israels påstand om, at EU-støtte, som forvaltes af den palæstinensiske myndighed under direkte kontrol af præsident Arafat, er blevet anvendt til at finansiere terrorangreb på den israelske civilbefolkning, er korrekt, og om den i benægtende fald har undersøgt det materiale, som de israelske myndigheder har fremlagt for at understøtte denne påstand?

Kommissionen bedes også kommentere påstande om, at palæstinensiske børn har fået udleveret skolebøger, som er finansieret af EU, og som indeholder følgende provokerende passager:

Det endelige og uundgåelige resultat vil blive muslimernes sejr over jøderne⁽¹⁾.

Denne religion vil overvinde alle andre religioner, og den vil ved Allahs vilje blive spredt af de muslimske jihad-kæmpere⁽²⁾.

⁽¹⁾ Arabisk sprog for 5. klasse, nr. 542, s. 67.

⁽²⁾ Undervisning i islam for 7. klasse, nr. 564, s. 125.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(19. juli 2002)*

Kommissionen har undersøgt alle de anklager, som de israelske myndigheder har fremsat om misbrug af EU's midler. Kommissionen har omhyggeligt undersøgt de beviser, som den israelske regering (minister Naveh) og de israelske forsvarsstyrker har fremlagt. Kommissionen har også opfordret Den Internationale Valutafond (IMF) og Den Palæstinensiske Myndighed om at kommentere anklagerne. Kommissionen har ikke på grundlag af det materiale, den har undersøgt, fundet nogen beviser på, at EU's midler er anvendt til andre formål end dem, der er aftalt mellem EU og Den Palæstinensiske Myndighed. Kommissionen tager dette spørgsmål meget alvorligt og vil fortsat tillægge det højeste prioritet at undersøge eventuelle yderligere anklager om misbrug af EU's midler.

Kommissionen har aldrig betalt for nogen skolebøger, der benyttes af Den Palæstinensiske Myndighed. Med hensyn til indholdet af skolebøger kan Kommissionen henvise til Rådets dokument »Palestinian Schoolbooks: The EU View«, som er offentliggjort på Rådets webside <http://ue.eu.int/newsroom/NewMain.asp?LANG=1>

(2003/C 155 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2212/02**af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. juli 2002)

Om: Beskyttelse af menneskerettighederne for indvandrere i Grækenland

Ifølge traktatens artikel 6, stk. 1, bygger Unionen på princippet om respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Hvilke kommentarer har Kommissionen til de anklager, Europarådet og 47 ikke-statslige organisationer for nylig har fremsat gående ud på, at menneskerettighederne for indvandrere bliver krænket i Grækenland? Har den foretaget undersøgelser og vurderinger af Grækenlands politik på dette område? Findes der lignende anklager vedrørende andre europæiske lande? Mener den, at forslaget til »Rådets direktiv om fastlæggelse af minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne« vil give løsninger på problemerne, og modvirke fænomener af denne art? Hvilke forberedelser er nødvendige i medlemsstaterne med henblik på gennemførelsen af den nye politik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(1. oktober 2002)

Kommissionen kan ikke kommentere de holdninger, som er fremsat af en anden institution, i dette tilfælde Europarådet, eller af uafhængige ikke-statslige organisationer (ngo'er). Den har heller ikke beføjelser til at undersøge, om medlemsstaternes handlinger eller love er i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention, som er et instrument, der er vedtaget af Europarådet, når de pågældende handlinger eller love ikke falder inden for fællesskabsrettens anvendelsesområde.

Kommissionen har dog en forpligtelse til at sikre, at fællesskabslovgivningen vedrørende indvandring og asyl, når den vedtages af fællesskabsinstitutionerne og gennemføres af medlemsstaterne, overholder de grundlæggende rettigheder, der er knæsat i artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og bekræftet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Desuden indebærer medlemsstaternes gennemførelse af fællesskabslovgivningen overvågning fra Kommissionens side og eventuelt indgriben fra Domstolens side, hvis lovgivningen overtrædes. På indvandringsområdet findes der imidlertid endnu ingen fællesskabsbestemmelser, som er baseret på EF-traktatens artikel 63.

Det Europæiske Råd bekræftede på sit møde i Tammerfors (15.-16. oktober 1999) den betydning, som EU tillægger den absolutte ret til at søge asyl og opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler EU i henhold til Genève-flygtningekonventionen og andre relevante instrumenter om menneskerettigheder. I den forbindelse anmodede det om, at der blev oprettet et fælles europæisk asylsystem, som skal sikre, at ingen sendes tilbage til forfølgelse. Kommissionen har allerede fremsat alle de forslag, der er nødvendige for at gennemføre den første fase af et sådant system. Betydningen af denne målsætning blev understreget af Det Europæiske Råd i Sevilla (21.-22. marts 2002), og der blev fastsat frister for vedtagelsen af hovedelementerne i den første fase.

Vedrørende det udkast til direktiv om fastlæggelse af minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne, som det ærede medlem henviser til, fastlagde Rådet på sit møde i Luxembourg den 25. april 2002 en »generel fremgangsmåde«. Det betyder, at Rådet snart formelt kan vedtage forslaget. Dette udkast til direktiv sigter mod at forbedre modtagelsesforholdene for asylansøgere betydeligt, så det sikres, at de nationale modtagelsessystemer i Fællesskabet opfylder de samme generelle standarder. Princippet om, at asylansøgere uden subsistensmidler, som får lov til at blive i landet, indtil procedurerne kan afsluttes, har ret til modtagelsesforhold (herunder indkvartering, mad, tøj og lommepenge), er blevet accepteret af alle medlemsstaterne. Ifølge udkastet til direktiv har asylansøgere i alle medlemsstaterne ret til ordentlig lægebehandling, information og dokumentation, skolegang og i et begrænset antal tilfælde adgang til arbejdsmarkedet. Desuden vil medlemsstaterne skulle påtage sig at sikre passende styring, overvågning og kontrol af niveauet for modtagelsesforholdene.

Medlemsstaterne skal afsætte de nødvendige ressourcer i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivet. Dette punkt vil være særlig vigtigt, hvis de nationale myndigheder pålægger de lokale myndigheder ansvaret for gennemførelsen af direktivet.

I denne sammenhæng er Den Europæiske Flygtningefond (EFF)⁽¹⁾ også vigtig. Fonden, som råder over et rammebeløb på 216 mio. EUR, blev oprettet ved Rådets beslutning 2000/596/EF for at fremme solidariteten mellem medlemsstaterne på asylområdet ved at støtte og fremme den indsats, som medlemsstaterne gør for at modtage flygtninge og fordrevne og påtage sig de økonomiske konsekvenser heraf.

Midlerne fordeles i forhold til udgiftsbyrden i hver enkelt medlemsstat som følge af modtagelsen af flygtninge og fordrevne. I perioden 2000-2002 har de midler, som Grækenland har fået tildelt af Den Europæiske Flygtningefond, beløbet sig til 1 816 711,58 EUR eller 1,8 % af fondens midler.

⁽¹⁾ 2000/596/EF: Rådets beslutning af 28. september 2000 om oprettelse af en europæisk flygtningefond — EFT L 252 af 6.10.2000.

(2003/C 155 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2292/02

af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(25. juli 2002)

Om: Retsstatsprincipperne i Østrig

Har Kommissionen kendskab til sagen vedrørende Shalom Weiss, en amerikansk statsborger, der er kendt skyldig i bedrageri i Miami i 1999 og idømt en straf på 845 års fængsel, og som har søgt tilflugt fra denne umenneskelige dom i Østrig?

Er Kommissionen klar over, at den østrigske justitsminister overgav Weiss til de amerikanske myndigheder, inden Weiss' appel mod udvisningen var kommet igennem de nødvendige procedurer, og på trods af en retskendelse udstedt af forvaltningsdomstolen om forbud mod udlevering af ham?

Er Kommissionen klar over, at den europæiske menneskerettighedsdomstol havde udtalt, at der skulle træffes midlertidige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 39 i dens forretningsorden, og at den havde anmodet Østrig om at sørge for, at Weiss ikke blev udleveret, så længe sagen var under behandling?

Er Kommissionen klar over, at De Forenede Nationers menneskerettighedskommission også havde truffet midlertidige foranstaltninger og anmodet Østrig om ikke at udvise Weiss, så længe det behandlede menneskerettighedsspørgsmålene i overensstemmelse med Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder?

Anser Kommissionen en sådan adfærd for at være i overensstemmelse med Østrigs forpligtelser over for principperne om frihed, overholdelse af menneskerettighederne og de grundlæggende friheder samt retsstatsprincipperne som fastlagt i EU-traktatens artikel 6?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(23. september 2002)

Kommissionen er ikke bekendt med detaljer i sagen vedrørende Shalom Weiss ud over dem, der er anført i forespørgslen.

Kommissionen skal understrege, at udleveringssager mellem medlemsstaterne og tredjelande ikke er omfattet af noget EU-retsinstrument. På dette område kan medlemsstaterne derfor handle frit efter eget ønske.

Kommissionen er blevet anmodet om at analysere spørgsmålet vedrørende EU-traktatens artikel 6.

Det skal fremhæves, at denne artikel er rettet mod EU's institutioner og medlemsstaterne, når de implementerer Unionens lovgivning.

På denne baggrund finder Kommissionen, at det — i den foreliggende sag, som ikke er omfattet af EU-retten — ikke er hensigtsmæssigt at tage stilling til, hvorvidt Østrigs adfærd er i overensstemmelse med Den Europæiske Konventionen til beskyttelse af Menneskerettigheder og grundlæggende Frihedsrettigheder eller andre internationale retsinstrumenter, som Østrig deltager i. Som bekendt har den europæiske menneskerettighedsdomstol beføjelse til at behandle påståede overtrædelser af den europæiske konvention.

(2003/C 155 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2303/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(25. juli 2002)

Om: Megafusion mellem de to største tyske energivirksomheder med henblik på en nemmere erobring af energimarkedet i andre EU-lande

1. Har Kommissionen kendskab til, at virksomheden Ruhrgas AG i Tyskland ved at eje et ledningsnet og ved at være importør distribuerer 58 % af naturgassen, og at selskabet Eon AG leverer næsten en tredjedel af elektriciteten, hvorved de inden for de to vigtigste sektorer på det tyske energimarked hver indtager en stærk dominerende stilling?
2. Har Kommissionen hørt, at en yderligere koncentration af retten til at bestemme over den tyske energiforsyning gennem en overtagelse af Ruhrgas AG ved Eon AG sidste år blev afvist af monopoltilsynet i Tyskland, men nu alligevel kan ske, fordi denne beslutning er blevet erklæret for ugyldig ved hjælp af en beslutning, som Tacke, statssekretær for økonomiske anliggender, på den tyske regerings vegne offentliggjorde den 5. juli 2002.
3. Kan De bekræfte, at den tyske monopolkommission i maj heller ikke anså fusionen for acceptabel i det tilfælde, at en række andele i andre virksomheder som VNG i Leipzig, skulle afhændes, således som den tyske regering nu forlanger det af de to virksomheder, der agter at fusionere?
4. Skyldes godkendelsen af denne fusion, på trods af frygt for magtmisbrug og indenlandske prisforhøjelser, navnlig den tyske regerings bestræbelser på at skabe en stærk tysk koncern, der, begunstiget af det frie marked inden for EU, kan erhverve en vigtig markedsandel i andre EU-lande?
5. Hvordan bedømmer De præcedensvirkningen af denne beslutning? Vil denne kunne blive en tilskyndelse til på nationalt plan at gennemføre flere sådanne megafusioner?
6. Er denne situation i overensstemmelse med Deres politik vedrørende fusioner og eventuel opståelse af monopoler? Giver denne fusionsbeslutning Dem mulighed for at gribe ind, bl.a. på grundlag af de grænseoverskridende følger i andre medlemsstater? Agter De at gøre brug heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. september 2002)

1. Kommissionen er bekendt med de forbudsbeslutninger, som det tyske Bundeskartellamt vedtog i januar og februar 2002.
2. Kommissionen har fået oplyst, at den tyske forbundsminister for økonomi og teknologi den 5. juli 2002 godkendte E.ON/Ruhrgas-fusionen i medfør af § 42 i den tyske lov om konkurrencebegrænsning. Det var statssekretæren for økonomi Dr. Alfred Tacke, der traf beslutningen. Denne tilsidesætter ovennævnte forbudsbeslutninger og den tyske monopolkommissions henstilling om afvisning.

3. Monopolkommissionen afvejede de alvorlige konkurrencebegrænsninger mod E.ON's argumenter om offentlige interesser og nåede til den konklusion, at der ikke burde gives ministeriel godkendelse. I forbindelse med disse overvejelser drøftede den tyske monopolkommission også mulige løsninger, såsom adskillelse og frasalg af Thüga AG, et datterselskab af E.ON, som har andele i 130 lokale og regionale forsyningsvirksomheder.

4. Kommissionen kan ikke kommentere grundlaget for den ministerielle godkendelse.

5. Den ministerielle godkendelse blev givet til en specifik fusion. Fremtidige fusioner i energisektoren vil skulle vurderes individuelt.

6. Beslutningen i denne sag er truffet på grundlag af den tyske kartellovgivning og gennemført af de tyske myndigheder inden for rammerne af disses politik. Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger, der tyder på, at denne sag har været (er) af fællesskabsdimension i henhold til forordningen om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽¹⁾, og at Kommissionen dermed skulle have beføjelser til at gå ind i sagen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EFT L 395 af 30.12.1989 (hele teksten er genoptrykt i EFT L 257 af 21.9.1990).

(2003/C 155 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2315/02

af Ole Krarup (GUE/NGL) til Rådet

(26. juli 2002)

Om: Retsgrundlag for rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme

Rådet bedes redegøre for dets opfattelse af det valgte retsgrundlag for forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad, KOM(2001) 664⁽¹⁾, i særdeleshed henvisningen til TEU, artikel 31, litra e, eftersom denne bestemmelse ikke nævner »racisme og fremmedhad« som genstand for regulering i medfør af denne artikel.

Artikel 31, litra e, angår alene »organiseret kriminalitet, terrorisme og ulovlig narkotikahandel«. Har Rådets Juridiske Tjeneste afgivet nogen udtalelse om spørgsmålet? Eventuelle udtalelser bedes bilagt svaret.

⁽¹⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002, s. 269.

Svar

(4. marts 2003)

Rådet kan over for det ærede medlem af Europa-Parlamentet oplyse, at rammeafgørelsen om bekæmpelse af racisme og fremmedhad, for hvilken Kommissionen foreslår artikel 31, litra e), i TEU, som retsgrundlag, stadig behandles i Rådet.

(2003/C 155 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2317/02

af Ole Krarup (GUE/NGL) til Rådet

(26. juli 2002)

Om: Rammeafgørelser og valgfrihed

På baggrund af aktuelle forslag til såkaldte rammeafgørelser — særlig forslag til rammeafgørelse om Den Europæiske Arrestordre, KOM(2001) 522⁽¹⁾ og forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad, KOM(2001) 664⁽²⁾, anmoder jeg om en redegørelse for Rådets forståelse af de nærmere betingelser for anvendelsen af »rammeafgørelser«.

Spørgsmålet angår i særdeleshed den valgfrihed der i medfør af TEU, artikel 34, stk. 2, litra b, tilkommer medlemsstaterne m.h.t. midler. På den ene side forudsætter TEU valgfrihed for medlemsstaterne; på den anden side synes de to nævnte tilfælde i vid udstrækning at udelukke en sådan valgfrihed. Hvilken minimal grad af valgfrihed anser Rådet for nødvendig som forudsætning for at regulere i form af rammeafgørelse i henhold til artikel 34, stk. 2, litra b (fremfor direktiv eller forordning)? Har Rådets juridiske tjeneste afgivet nogen udtalelse herom? Eventuelle udtalelser bedes bilagt svaret.

⁽¹⁾ EFT C 332 E af 27.11.2001, s. 305.

⁽²⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002, s. 269.

Svar

(4. marts 2003)

Artikel 34, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union indeholder ikke noget andet kriterium for valget mellem afgørelser og rammeafgørelser end kravet om, at rammeafgørelser skal tjene til indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, medens afgørelser ikke kan benyttes til det formål. De to instrumenter, det ærede medlem omtaler, sigter mod en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love, navnlig hvad angår de fremgangsmåder, der skal følges ved fuldbyrdelsen af europæiske arrestordre, og definitionen af de former for adfærd, der skal behandles som strafbare handlinger i alle medlemsstater.

Da disse instrumenter ikke tjener til at forfølge et mål, der er fastsat i EF-traktaten, er valget af en rammeafgørelse på grundlag af artikel 34, stk. 2, i TEU korrekt.

(2003/C 155 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2318/02

af Ole Krarup (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: Rammeafgørelser og valgfrihed

På baggrund af aktuelle forslag til såkaldte rammeafgørelser — særlig forslag til rammeafgørelse om Den Europæiske Arrestordre, KOM(2001) 522 ⁽¹⁾, og forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad, KOM(2001) 664 ⁽²⁾, anmoder jeg om en redegørelse for Kommissionens forståelse af de nærmere betingelser for anvendelsen af »rammeafgørelser«.

Spørgsmålet angår i særdeleshed den valgfrihed, der i medfør af TEU, artikel 34, stk. 2, litra b, tilkommer medlemsstaterne m.h.t. midler. På den ene side forudsætter TEU valgfrihed for medlemsstaterne; på den anden side synes de to nævnte tilfælde i vid udstrækning at udelukke en sådan valgfrihed. Hvilken minimal grad af valgfrihed anser Kommissionen for nødvendig som forudsætning for at regulere i form af rammeafgørelse i henhold til artikel 34, stk. 2, litra b (fremfor direktiv eller forordning)? Har Kommissionens Juridiske Tjeneste afgivet nogen udtalelse herom? Eventuelle udtalelser bedes bilagt svaret.

⁽¹⁾ EFT C 332 E af 27.11.2001, s. 305.

⁽²⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002, s. 269.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(31. oktober 2002)

EU-traktatens artikel 34, stk. 2, litra b), taler om rammeafgørelser som et instrument, der kan benyttes til indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på de områder, der er omhandlet i EU-traktatens afsnit VI. Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne »med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen«.

Kommissionen er ikke enig i, at de forslag, der nævnes i spørgsmålet⁽¹⁾, i vid udstrækning tilsidesætter medlemsstaternes kompetence. Det modsatte må nærmest siges at være tilfældet, idet rammeafgørelser forpligter medlemsstaterne til at træffe de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at tilvejebringe den grad af indbyrdes tilnærmelse af love og administrative bestemmelser, der kræves i henhold til et specifikt instrument. Rammeafgørelser kan i denne henseende sammenlignes med direktiver på de områder, der falder ind under EF-traktaten, jf. EF-traktatens artikel 249, der fastslår, at »et direktiv er med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen«. I modsætning til direktiver indebærer rammeafgørelser imidlertid ikke umiddelbar anvendelighed. En anden vigtig forskel mellem de to retsakter består i, at hvis Kommissionen finder, at en medlemsstat ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til en rammeafgørelse, da kan den ikke indlede en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226, hvilket den til gengæld kan gøre, hvis der er tale om et direktiv.

Hvis der imidlertid opstår uenighed blandt medlemsstater om, hvordan en rammeafgørelse skal fortolkes eller anvendes, kan en sådan tvist indbringes for Domstolen, jf. EU-traktatens artikel 35, stk. 7.

Det ærede medlems anmodning om at modtage kopier af Den Juridiske Tjenestes udtalelser om dette emne vil blive behandlet i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1049/2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådet har i mellemtiden, nemlig den 13. juni 2002, vedtaget en rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002).

⁽²⁾ EFT L 145 af 31.5.2001.

(2003/C 155 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2321/02

**af Stavros Xarchakos (PPE-DE)
og Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. juli 2002)

Om: Europarådets rapport om korruption i den græske offentlige forvaltning

I en rapport fra Europarådets inspektører om forekomsten af korruption inden for den græske offentlige forvaltning konstateres det, at der består komplekse forbindelser mellem indflydelsesrige økonomiske interesser og politiske kredse, hvilket fremmer korruption, som det påpeges i teksten. Rapportens forfattere har gennem længere tid opholdt sig i Grækenland og besøgt mange græske statslige institutioner og offentlige virksomheder. I deres bemærkninger påpeger de, at fællesskabsstøtten og de store programmer for udnyttelse af fast ejendom i forbindelse med De Olympiske Lege i 2004, skaber god grobund for udvikling af korruption. Det understreges ligeledes, at der findes former for korruption »i stor målestok«, som står i forbindelse med internationale netværker, som så igen sandsynligvis har tilknytning til den organiserede kriminalitet på internationalt plan (illegal indvandring, prostitution, falske opholdstilladelser m.m.)

Har Kommissionen kendskab til bemærkningerne i denne rapport? Hvad mener Kommissionen om omfanget af korruption inden for den græske offentlige forvaltning? Hvilke oplysninger råder Kommissionen over med hensyn til tilfælde af korruption i forbindelse med anvendelsen af fællesskabsmidler i Grækenland, også i sammenligning med andre medlemslande, som modtager tilsvarende fællesskabsstøtte med det formål at opnå økonomisk konvergens?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(15. oktober 2002)

Det ærede medlem henviser formentlig til den evaluering af Grækenland, der er foretaget af gruppen af stater mod korruption (GRECO), et overvågelsessystem, der er oprettet inden for rammerne af Europarådet. Grækenland blev evalueret af kontrollanter fra Portugal og Slovenien under et besøg i november 2001. GRECO godkendte rapporten fra besøget på sit 9. plenarmøde i maj 2002. De græske myndigheder fastholder imidlertid stadig, at rapporten er fortrolig, og GRECO har derfor endnu ikke offentliggjort den på sin hjemmeside. Kommissionen kan derfor ikke kommentere den nærmere.

Kommissionen kan for det andet forsikre det ærede medlem, at den er fast besluttet på at forebygge og bekæmpe alle former for korruption på alle niveauer inden for Unionen og inden for de europæiske institutioner. Unionens politik mod korruption bygger primært på de strafferetlige instrumenter, der er vedtaget under afsnit VI i traktaten om den europæiske Union⁽¹⁾ (tidl. artikel K.3 i Maastricht-traktaten). Grækenland har ratificeret alle disse tre instrumenter om bekæmpelse af korruption. Kommissionen har imidlertid ikke til opgave at udarbejde lister eller oversigter over graden af korruption i visse medlemsstater, da sådanne lister kun indebærer subjektive indtryk afhængig af de anvendte parametre og indikatorer. Der findes dog nyttige oplysninger om dette spørgsmål i den situationsrapport om organiseret kriminalitet, der hvert år udarbejdes af Europol.

Hvad angår den påståede korrupte anvendelse af fællesskabsmidler i Grækenland kræver både sektorbestemmelserne og de horisontale bestemmelser om beskyttelse af EU's finansielle interesser, at medlemsstaterne skal forelægge alle deres relevante oplysninger om bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der berører Fællesskabets finansielle interesser, til Kommissionen (OLAF). Medlemsstaterne er imidlertid ikke forpligtet til fremsende oplysninger til Kommissionen (OLAF) vedrørende korruption begået af embedsmænd i den nationale administration, da sådanne handlinger indebærer overtrædelse af den nationale lovgivning. Embedsmænd i OLAF har ikke kendskab til oplysninger om korrupt anvendelse af fællesskabsmidler i Grækenland. Kommissionen kan derfor ikke gennemføre nogen sammenlignende undersøgelse, da den ikke råder over de nødvendige oplysninger.

Kommissionen henviser i denne forbindelse til sin årlige rapport om beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og bekæmpelse af svig⁽²⁾, som indeholder nyttige generelle oplysninger, bl.a. om undersøgelser vedrørende struktur- og samhörighedsfondene samt en oversigt over de foranstaltninger om bekæmpelse af svig, der er truffet af medlemsstaterne.

Ved Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽³⁾ indføres endelig forbedrede strukturer for planlægning, opfølgning og kontrol for at forbedre udnyttelsen af disse fonde i perioden 2000-2006.

⁽¹⁾ (Første) protokol til aftalen om strafferetlig beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (BFI-konventionen) af 27. september 1996, konventionen for bekæmpelse af korruption begået af embedsmænd fra EU eller embedsmænd fra EU's medlemsstater den 26. maj 1997, og den anden protokol til BFI-konventionen af 19. juni 1997.

⁽²⁾ KOM(2002) 348.

⁽³⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

(2003/C 155 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2322/02
af Nirj Deva (PPE-DE) til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: Støtte til Europabevægelsen

Europabevægelsen modtager økonomisk støtte fra De Europæiske Fællesskabers budget.

1. Kan Kommissionen ud fra budgetposterne fra de seneste tre år gøre rede for, hvor mange midler, der er blevet stillet til rådighed for:

- a) hvert af Europabevægelsens nationale afdelinger,
- b) Europabevægelsens internationale sekretariat,
- c) hver national afdeling af Young European Movement (YEM),
- d) Agora,
- e) andre enheder under Europabevægelsen?

2. Hvor mange midler er der blevet stillet til rådighed til:
 - a) publikationer, pr. titel,
 - b) offentlige møder,
 - c) særlige kampagner?
3. Hvilken støtte har de enkelte kommissionsmedlemmer ydet til dette netværk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(21. november 2002)

Kommissionen sender gerne det ærede medlem og Parlamentets sekretariat tabellerne med de nærmere oplysninger om den støtte, som er tildelt Europabevægelsens nationale afdelinger med henblik på udarbejdelse af publikationer og afholdelse af møder og kampagner i 1998, 1999 og 2000, samt oplysningerne om den samlede støtte for 2001. Alle disse bevillinger er der indgået forpligtelser for under budgetpost B3-301.

Bevillinger til driftsomkostninger er opført under budgetpost A-3021, der omfatter »tilskud til ekspertudvalg og organisationer, der fremmer den europæiske idé«. I de seneste tre år er der foretaget betalinger til Europabevægelsens internationale sekretariat som følger:

(i EUR)

År	Forpligtet	Udbetalt
1999	300 000	253 377
2000	300 000	229 711
2001	300 000	300 000

For så vidt angår Europabevægelsens medlemsorganisationer, er der de seneste tre år indgået forpligtelser for følgende beløb:

Unge Europæiske Føderalister

(i EUR)

År	Forpligtelser	Budgetpost
1999	25 000	A-3029
2000	23 000	A-3029
2001	21 119	A-3029
2001	29 590	B3-1010

Det Europæiske Folkepartis Ungdomsorganisation

(i EUR)

År	Forpligtelser	Budgetpost
2000	14 000	A-3029
2001	20 000	A-3029

Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation

(i EUR)

År	Forpligtelser	Budgetpost
2000	14 000	A-3029
2001	14 000	A-3029

Det Europæiske Migrantforum

(i EUR)

År	Forpligtelser	Budgetpost
1999	52 338	B3-1010

Disse beløb udgør i alt 213 047 EUR.

Ud af dette beløb er 131 119 EUR bevilget under budgetpost A-3029, som dækker en del af internationale ikke-statslige ungdomsorganisationers driftsomkostninger.

Der er indgået forpligtelser for 81 928 EUR under budgetpost B3-1010 (Youth-programmet) til følgende to projekter:

1. Unge Europæiske Føderalister: »Putting the Euro in Action — Options for European Youth«
 - projektnummer: 2001-2275
 - forpligtelse: 29 590 EUR
 - type aktivitet: udveksling af unge — nationale programmer
2. Det Europæiske Migrantforum: »Empowering migrant and ethnic minority youth leaders«
 - projektnummer: 1999-1375
 - forpligtelse: 52 338 EUR
 - type aktivitet: kursus, som giver praktiske færdigheder til udvikling af aktiviteter for unge migranter og unge af anden etnisk oprindelse

Som det ærede medlem vil kunne forstå, støtter medlemmerne af Kommissionen en lang række organisationer og netværk, heriblandt Europabevægelsen, som informerer om Den Europæiske Union og kommunikerer med borgerne, således at de bliver i stand til at deltage i en dialog om europæiske spørgsmål. De enkelte medlemmer af Kommissionen beslutter naturligvis selv, hvor meget tid og energi de ønsker at bruge på disse aktiviteter.

(2003/C 155 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2338/02**af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(22. juli 2002)

Om: Svage punkter i Kommissionens finanskontrol og bogholderi

»Finance safeguards are 'seriously weak', says chief auditor« — sådan lyder en overskrift i ugemagasinet »European Voice« af 4. juli 2002. Ifølge artiklen skal Jules Muis, generaldirektør og leder af Kommissionens interne revisionstjeneste, have rettet en skarp kritik mod Kommissionens bogføringssystem. Han skal endvidere have kritiseret, at Kommissionen er veget uden om at oprette en central kontrolstilling, og at dette skulle have hindret en klar ansvarsfordeling.

Kan Kommissionen sende mig en kopi af Jules Muis' skrivelse, som »European Voice« citerer lange passager fra?

Kan Kommissionen også sende mig en kopi af svaret fra budgetgeneraldirektøren?

Er Kommissionen enig med mig i, at Jules Muis' kritik i vidt omfang er identisk med de kritiske udtalelser af Marta Andreasen, der derpå blev fyret fra sit job som regnskabsfører i Kommissionen?

Kan Kommissionen oplyse, hvornår Michael Schreyer har fulgt Budgetkontroludvalgets opfordring (skrivelse fra Diemut Theato til Michael Schreyer af 6. juni 2002), og har bedt Marta Andreasen forelægge sine kritikpunkter skriftligt for videresendelse til Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(14. november 2002)*

Det brev, som det ærede medlem henviser til, var baseret på de foreløbige resultater af et revisionsarbejde, der endnu ikke var afsluttet, og brevet burde derfor, ifølge sædvanlig praksis i institutioner af enhver art, ikke have været udbredt uden for institutionen. Hverken finansforordningen eller de relevante faglige standarder for intern revision taler for, at foreløbige resultater af internt revisionsarbejde udbredes uden for institutionen. Formålet er at beskytte forholdet mellem den interne revisor og den reviderede tjeneste, som er vigtig, hvis den interne revision skal fungere tilfredsstillende. Det ville derfor ikke være korrekt af Kommissionen at viderebringe oplysninger, som den ikke finder det korrekt, at andre viderebringer.

I overensstemmelse med finansforordningens bestemmelser modtager Europa-Parlamentet regelmæssigt rapporter fra den interne revisor, hvori der gives en kortfattet redegørelse for resultater, henstillinger og opfølgning.

De interne noter, som det ærede medlem henviser til, var et led i forberedelsen af den aktivitetsrapport og erklæring, som årligt fremsættes af generaldirektøren for budget. Som det ærede medlem vil have bemærket, indeholder budgetgeneraldirektørens årlige aktivitetsrapport og erklæring, såvel som den interne revisors årsberetning — begge sendt til Parlamentet — en række henvisninger til problemer i Kommissionens regnskabssystem, som tidligere er blevet påpeget af Revisionsretten og Kommissionen, og som derfor nu søges afhjulpet gennem de igangværende reformer.

Under et møde for nylig i Parlamentets Budgetkontroludvalg, hvori den budgetansvarlige kommissær og et medlem af EF's Revisionsret deltog, sagde den interne revisor, at alle parter efter hans opfattelse havde klart konvergerende synspunkter for så vidt angår disse problemer. Dette bekræftedes af de udtalelser, som de forskellige parter kom med under mødet.

Den budgetansvarlige kommissær sendte den 29. maj 2002 et brev til Marta Andreasen, hvori hun opfordrede denne til at fremsætte sin kritik skriftligt og til at redegøre nærmere for en bestemt af sine påstande. Dette afviste Marta Andreasen udtrykkeligt i en e-mail dateret den 30. maj.

(2003/C 155 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2348/02**af Bastiaan Belder (EDD) til Rådet***(24. juli 2002)*

Om: Laskar Jihads aktiviteter i Papua

Der går flere og flere rygter om Laskar Jihads tiltagende aktiviteter i Papua (Indonesien). Selv om det kun drejer sig om rygter, bliver de stadig mere og mere hårdnakkede. I betragtning af, at Laskar Jihad spiller en stadig større rolle på Molukkerne og Sulawesi, er det absolut nødvendigt, at disse rygter tages alvorligt. Der bør foretages en tilbundsående, uafhængig undersøgelse af denne organisations aktiviteter i Papua. Hvis man bliver ved at mane disse rygter i jorden, viser det sig måske først for sent, at rygterne taler sandt.

Rådet bedes redegøre for de indonesiske myndigheders rolle med hensyn til følgende:

- Er Indonesien rede til at foretage en uafhængig og tilbundsående undersøgelse af denne organisations aktiviteter i Papua?
- Er de indonesiske myndigheder rede til at træffe de nødvendige foranstaltninger, såfremt det viser sig, at Laskar Jihad er ved at forberede aktioner mod kristne i Papua?
- Agter Rådet indtrængende at opfordre Indonesien til at gøre alt, hvad der står i dets magt, for at forhindre en optrapning af situationen i Papua?

Svar*(3. marts 2003)*

1. Rådet har ikke drøftet de pågældende rygter om Laskar Jihads formodede tiltagende aktiviteter i Papua. Rådet skal dog henvise det ærede parlamentsmedlem til sit svar på spørgsmål H-0968/01 fra Lennart Sacredeus under plenarmødet i februar 2002, som stadig står ved magt.
2. EU's missionschefer rejste imidlertid ved flere lejligheder under deres omfattende besøg i Papua i slutningen af marts 2002 spørgsmålet om stridighederne mellem befolkningsgrupper og mulige løsninger herpå over for de indonesiske myndigheder og repræsentanter for lokalsamfundene. EU har på denne baggrund på ny opfordret Indonesiens regering til at føre den politiske reform, der blev vedtaget med den særlige selvstændighedslov, ud i livet med henblik på i højere grad at respektere de indfødtes rettigheder, undersøge overtrædelser af menneskerettighederne og retsforfølge gerningsmændene.
3. EU drøftede desuden på udenrigsministtermødet mellem EU og Indonesien den 24. september i København situationen i en række regioner i Indonesien, herunder Aceh, Papua og Molukkerne.

*(2003/C 155 E/017)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2382/02****af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Kommissionen***(2. august 2002)*

Om: Behandling af asylansøgere i EU

1. Hvordan beregner hver enkelt medlemsstat antallet af indvandrere (flygtninge, asylansøgere osv.), der ansøger om opholdstilladelse (medtager de f.eks. samtlige familiemedlemmer i deres beregninger eller kun familieoverhovederne)?
2. Hvilke statslige ydelser er disse indvandrere berettigede til i hver enkelt af EU's medlemsstater?
3. På hvilket tidspunkt er indvandrerne berettigede til at stemme i hver enkelt af EU's medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(14. oktober 2002)*

Medlemsstaterne beregner på forskellig vis antallet af tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på deres område, idet de navnlig sonder mellem flygtninge, asylansøgere, vandrende arbejdsgivere eller personer, der søger om midlertidig beskyttelse.

For at kunne udarbejde statistiske data på fællesskabsplan er der opnået enighed om definitioner for så vidt angår beregning af antallet af asylansøgninger og antallet af godkendelser heraf, herunder om personerne får flygtningestatus, humanitær status eller andre former for beskyttelse svarende til asyl (f.eks. beskyttelse i medfør af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention). De anvendte definitioner sætter

medlemsstaterne i stand til at sende data til Eurostat om enten enkeltpersoner (én ansøgning = én person) eller sager (én ansøgning = en eller flere personer, f.eks. en familie). Tyskland og Det Forenede Kongerige rapporterer således om antallet af sager, mens de øvrige medlemsstater normalt rapporterer om antallet af enkeltpersoner. Der findes heller ingen harmoniseret fremgangsmåde til at beregne antallet af asyl-ansøgninger, der trækkes tilbage eller opgives. Derudover kan ansøgere tælle med to gange i de samlede tal, hvis de indsender endnu en ansøgning, der ikke er adskilt fra den første, og hvis personer sendes (tilbage) til en anden medlemsstat i overensstemmelse med Dublin-konventionen.

Der findes imidlertid ingen fælles definition af migration til brug for udarbejdelsen af Fællesskabets statistikker. De nationale statistiske kontorer anmodes om at fremsende data i overensstemmelse med FN's henstillinger vedrørende statistiske data for international migration (revision 1) fra 1997. I disse henstillinger defineres en langtidsmigrant som en person, der skifter opholdsland i mindst tolv måneder, således at destinationslandet bliver hans eller hendes nye opholdsland. Mange medlemsstater er imidlertid ikke i stand til at følge disse henstillinger og leverer i stedet data på grundlag af nationale definitioner og datakilder. Nogle medlemsstater baserer deres migrationsstatistik på administrative oplysninger som f.eks. ansøgninger om opholdstilladelser (f.eks. Frankrig). Andre (f.eks. Det Forenede Kongerige) tæller ikke direkte migranter, men vurderer migrationens størrelse ved hjælp af overvågningsdata. Variationerne i definitioner og datakilder giver problemer, når der foretages en sammenligning af migrationen i de forskellige lande. I alle medlemsstater vedrører de statistiske data vedrørende migration generelt den enkelte migrant, dvs. at en vandrende arbejdstager og dennes familie skal tælles særskilt. I nogle nationale statistiske systemer er det muligt at opdele migranterne på årsagerne til migrationen eller migrationskategori — for at arbejde, ledsage/blive sammenført med familiemedlem etc.), men der er endnu ikke indsamlet sådanne oplysninger til Fællesskabets statistik.

Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at undersøge, hvorledes det er muligt at udveksle statistiske data og oplysninger om den førte politik i forbindelse med asyl og immigration i EU, og vil fremlægge en handlingsplan. Handlingsplanen vil omfatte en række foranstaltninger, f.eks. nye statistiske metoder og udvidelse af de eksisterende datasamlinger for at medtage oplysninger om årsagerne til migrationen og de typer tilladelser, der ansøges om eller bevilges.

De sociale ydelser, tredjelandstatsborgere er berettiget til, samt retten til at stemme varierer afhængig af den enkelte medlemsstats nationale lovgivning og den pågældende persons status (f.eks. person med lovligt ophold) (herunder flygtninge), registrerede asylansøgere, personer, der er bevilget midlertidig beskyttelse, eller personer, der på anden vis har brug for international beskyttelse). I overensstemmelse med konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Tammerfors har Kommissionen fremsat forslag til fælles retlige rammer for tredjelandstatsborgeres adgang til beskæftigelse, studier og andet, der ikke specifikt er omfattet af fællesskabsretten, for modtagelse af asylansøgere, for flygtninges status og for personer, der på anden måde har behov for international beskyttelse samt ordninger i tilfælde af massetilstrømning af personer, der har behov for midlertidig beskyttelse (jf. nedenstående liste over relevante forslag). I disse forskrifter fastsættes bestemmelse om harmonisering af de ydelser, der skal stilles til rådighed for hver kategori. Direktivet om midlertidig beskyttelse forventes at træde i kraft i 2003, mens andre forslag stadig drøftes i Rådet.

Kommissionen har desuden fremsat forslag til harmonisering af national lovgivning, herunder adgang til bestemte sociale ydelser, for så vidt angår tredjelandstatsborgere med langtidsophold og personer, der får adgang i forbindelse med familiesammenføringer. Disse forslag drøftes stadig i Rådet.

For så vidt angår tredjelandstatsborgeres stemmeret skal det bemærkes, at Kommissionen ikke har beføjelse til at lovgive på området, idet det er op til hver enkelt medlemsstat selv at træffe beslutning herom. Kommissionens forslag (listen er sendt direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat) indeholder derfor ingen bestemmelser herom.

(2003/C 155 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2419/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(14. august 2002)

Om: Forhindring af Europas deltagelse i De Forenede Staters planer om krig i Irak

1. Har Rådet kendskab til det stigende antal beretninger i medierne om (forberedelserne til) De Forenede Staters mulige angreb på Irak?
2. Bliver Rådet på forhånd hørt af den amerikanske regering om et muligt angreb på Irak, og i bekræftende fald hvorledes sker dette, og hvilke aftaler findes der herom?
3. Kan Rådet bekræfte, at den franske præsident Chirac og den tyske forbundskansler Schröder — hvilket det nederlandske dagblad »Trouw« oplyste i denne uge ⁽¹⁾ — efter deres møde i Schwerin i Tyskland indtog det standpunkt, at et angreb på Irak kun kan retfærdiggøres gennem et mandat, som er godkendt af FN's Sikkerhedsråd?
4. Er dette standpunkt i overensstemmelse med Rådets standpunkt på dette område? Med andre ord: Mener Rådet også, at et angreb på Irak kun kan retfærdiggøres gennem et mandat, som er godkendt af FN's Sikkerhedsråd?
5. I bekræftende fald er Rådet da rede til at gøre præsident Bush bekendt med et sådant fælles EU-standpunkt?
6. Deler Rådet de europæiske borgeres øgede betænkeligheder med hensyn til muligheden for, at de amerikanske militærkredse gennem deres vedvarende pres udløser en stolstilet krig, betænkeligheder, som fortsat får næring via beretninger om »det ondes akse,« gennem udtalelser fra f.eks. Daniel Ellsberg, som beskrev Bush således: »Bush er uden tvivl den farligste præsident, som jeg har oplevet i hele mit liv,« ⁽²⁾ og via kritik fra medlemmer af Den Amerikanske Kongres?
7. I bekræftende fald hvilke initiativer agter Rådet at tage for at hindre gennemførelsen af nye militæroperationer mod Irak, som efter min opfattelse vil sætte verdensfreden yderligere på spil som følge af faren for en optrapning heraf?

⁽¹⁾ »Trouw« af 31.7.2002, »Angreb på Irak alene på grundlag af et FN-mandat«.

⁽²⁾ »Trouw« af 30.7.2002, »Frykten for Bush«.

Svar

(3. marts 2003)

Situationen omkring Irak ændrer sig meget hurtigt. Rådet er, ligesom faktisk hele det internationale samfund, af den opfattelse, at Irak med det samme og fuldt ud skal efterleve sine forpligtelser i henhold til Sikkerhedsrådets resolutioner. EU's holdning blev bekræftet i formandskabets erklæring på FN's 57. generalforsamling den 12. september. Irak skal sikre FN's våbeninspektører, der ikke siden december 1998 har haft tilladelse til at udføre deres mandat i Irak, ubetinget og uhindret adgang. Den Europæiske Union støtter fuldt og helt FN's fortsatte bestræbelser i denne retning.

Som led i formandskabets jævnlige orientering af Europa-Parlamentet fik dette den 25. september forelagt de seneste oplysninger vedrørende denne sag, der udvikler sig meget hurtigt.

Rådet henviser desuden det ærede medlem til de konklusioner, det vedtog om Irak på samlingen den 19. november 2002.

(2003/C 155 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2432/02**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(26. august 2002)

Om: Posttjenester

Efter en afgørelse truffet af generaldirektøren for konkurrence i marts sidste år blev Deutsche Post idømt en bøde for at have misbrugt sin dominerende stilling på det tyske marked for brevpost. Hvordan agter Kommissionen at følge op på gennemførelsen af en række af de løfter, som blev afgivet af Deutsche Post i den afgørelse?

Hvilke garantier er der for at Deutsche Post ikke vil genoptage sin praksis på dette område, og for at andre operatører ikke vil blive udsat for uhæderlig konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. oktober 2002)

Det ærede medlem henviser til den beslutning, Kommissionen traf i marts 2001 vedrørende Deutsche Post AG's (DPAG) misbrug af dominerende stilling på det tyske brevmarked.

Kommissionen traf i 2001 i medfør af EF-traktatens artikel 82 to beslutninger mod DPAG, nemlig i henholdsvis marts og juli. Beslutningen i marts 2001 vedrørte DPAG's adfærd på det tyske pakkemarked, mens beslutningen i juli 2001 vedrørte levering af international brevpost i Tyskland.

I beslutningen af 20. marts 2001 ⁽¹⁾ — omtales ofte som »Deutsche Post I« — konkluderede Kommissionen, at DPAG havde misbrugt sin dominerende stilling på det tyske marked for levering af postordrepakker ved at udøve predatory pricing og yde loyalitetsrabatter. Under sagen accepterede DPAG at a) oprette et særskilt datterselskab for erhvervspakker, b) sikre, at alle de tjenester, den nye enhed leverer til DPAG, vil blive solgt til markedsprisen, og c) tilbyde konkurrerende postoperatører samme tjenester på samme vilkår som dem, der tilbydes det nye datterselskab. I henhold til beslutningens artikel 2 er DPAG forpligtet til i tre år at give Kommissionen meddelelse om udgifter, indtægter, afregningspriser og rabatter, der ydes til virksomhedens seks største postordrekunder. Det første regnskabsår for det nye datterselskab udløber den 31. december 2002. Kommissionen finder disse foranstaltninger tilstrækkelige til holde et vågent øje med DPAG's adfærd.

I »Deutsche Post II«-beslutningen af 25. juli 2001 ⁽²⁾ fandt Kommissionen, at DPAG havde misbrugt sin dominerende stilling ved at nægte at viderebefordre, opkræve tillæg på og forsinke international brevpost fra Det Forenede Kongerige. For at sikre, at DPAG fremover ikke gør brug af disse eller lignende foranstaltninger, har Kommissionen af DPAG opnået, at virksomheden indfører en procedure for behandling af indkommende international brevpost, der gør det lettere at opdage eventuelle fremtidige overtrædelser. Kommissionen følger udviklingen på det tyske marked for international brevlevering. For at vurdere den nuværende situation har Kommissionen skrevet til en række postoperatører og kunder, der tidligere har oplevet lignende problemer, når de skulle have deres internationale post leveret til adresser i Tyskland.

Det skal understreges, at Kommissionen i en vis grad må stole på oplysningerne fra markedsoperatører, hvis DPAG igen skulle misbruge sin stilling. Kommissionen har hidtil ikke modtaget oplysninger, der yder på, at DPAG ikke har opfyldt sine forpligtelser i medfør af de to beslutninger. Kommissionen vil selvfølgelig straks reagere, hvis den skulle modtage sådanne oplysninger.

⁽¹⁾ Deutsche Post I, Kommissionens beslutning 2001/354/EF, EFT L 125 af 5.5.2001.

⁽²⁾ Deutsche Post I, Kommissionens beslutning 2001/892/EF, EFT L 331 af 15.12.2001.

(2003/C 155 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2456/02**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. august 2002)

Om: Påståede fejl og forsømmelser i forvaltningen af midler betroet De Europæiske Fællesskaber

Marta Andreasen var direktør for budgetafdelingen og regnskabsfører i Kommissionen, en høj stilling. I henhold til den gældende lovgivning havde hun fuldt ansvar for de midler, der er betroet De Europæiske Fællesskaber. En hvilken som helst påstand om fejl og forsømmelser i forvaltningen fremsat af hende bør derfor tages yderst alvorligt.

Hvor mange af de ansatte i Generaldirektoratet for Budget har en egentlig regnskabsuddannelse?

Hvem er den højest placerede regnskabskyndige i Kommissionen og i hvilken stilling?

Hvem er den nuværende regnskabsfører, og hvad er hans kvalifikationer til stillingen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(25. oktober 2002)

Alle medarbejdere i Generaldirektoratet for Budget (GD BUDG), der varetager arbejdsopgaver i direkte tilknytning til regnskabssystem og -procedurer, har relevante faglige kvalifikationer, erhvervs erfaring og/eller gennemgået specifik uddannelse inden for Kommissionen. Kontorcheferne i regnskabsafdelingen har alle en baggrund/uddannelse og/eller erfaring inden for bogføring eller økonomi.

GD BUDG har i de seneste år afholdt interne kurser specielt for personale i regnskabssektoren (f.eks. »almindelig regnskabsføring, modul I«, »Kommissionens regnskabsmæssige rammer«). Denne form for uddannelse afholdes regelmæssigt flere gange om året, og hele personalet har adgang til at deltage i den.

Hvad angår brugen af det officielle regnskabssystem Sincom2, afholder eksterne konsulenter efter behov særlige kurser for regnskabspersonalet, der arbejder i SAP R/3-modulet.

Den for tiden højst indplacerede tjenstgørende i Kommissionen er Jules Muis (lønkasse A1), som er generaldirektør for den interne revisionstjeneste.

Marc Oostens (lønkasse A2) har siden 1. september 2002 været Kommissionens regnskabsfører. Andre tjenestemænd med høj anciennitet har regnskabsmæssige kvalifikationer, men arbejder ikke som regnskabsførere. Marc Oostens har en universitetsuddannelse som salgssingeniør (fra Solvay-handelsskolen under Université Libre de Bruxelles), som gør ham kvalificeret til regnskabsarbejde. Hele Marc Oostens' karriere både inden for den private sektor og i Kommissionen har været centreret om finansforvaltning, revision og regnskabsføring, og det er grunden til, at han blev valgt til denne stilling.

(2003/C 155 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2471/02**af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(4. september 2002)

Om: Pensionsrettigheder

Vil Kommissionen gøre rede for, hvilke EU-regler der omfatter kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabsager, og for hvorvidt disse regler omfatter bestemmelser til afklaring af formuespørgsmål, der henhører under et andet EU-lands kompetence, særligt optjente pensionsrettigheder?

Er der nogen juridisk hindring for deling af pensionsrettighederne, hvis en domstol i en medlemsstat træffer den afgørelse, at pensionsrettigheder optjent i en pensionsordning i en anden medlemsstat skal deles?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(25. oktober 2002)*

Området er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »Bruxelles II-forordningen«). Forordningen omhandler gensidig anerkendelse af afgørelser vedrørende skilsmisse, separation og annullering af ægteskab samt af afgørelser om forældreret over fælles børn, som er afsagt i forbindelse med ægteskabssager. Bruxelles II-forordningen, som trådte i kraft den 1. marts 2001, omhandler imidlertid ikke de formuemæssige følger af en skilsmisse.

Den 3. maj 2002 forelagde Kommissionen et forslag⁽²⁾ om at kombinere Bruxelles II-forordningen og med Kommissionens forslag af 6. september 2001 vedrørende forældreret⁽³⁾ samt med det franske initiativ af 3. juli 2002 vedrørende samværret. I forhold til Bruxelles II-forordningen indeholder det nye forslag nye bestemmelser inden for området forældreret, men det overtager bestemmelserne om ægtekabsanliggender uændret fra Bruxelles II-forordningen.

Der er i øjeblikket ikke nogen fællesskabsregler på området deling af ejendom beliggende i en anden medlemsstat. Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en retsafgørelse om deling af pensionsrettigheder optjent i en ordning i en anden medlemsstat vil således henhøre under den relevante nationale lovgivning.

I denne forbindelse vil Kommissionen gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽⁴⁾. Under område III i Rådets program fastslås det, at ejendomsret, der opstår gennem ægteskab og gennem separation af papirløse par, er et af de områder, hvor princippet om gensidig anerkendelse ønskes anvendt. Med henblik herpå har Kommissionen for nylig iværksat en undersøgelse af medlemsstaternes nationale lovgivninger. Når undersøgelsen er afsluttet, vil den kunne være til støtte for Kommissionens fremtidige arbejde inden for området.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 30.6.2000.

⁽²⁾ EFT C 203 E af 27.8.2002.

⁽³⁾ EFT C 332 E af 27.11.2001.

⁽⁴⁾ EFT C 12 af 15.1.2001.

(2003/C 155 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2492/02**af Jean-Maurice Dehousse (PSE) til Kommissionen***(2. september 2002)*

Om: Køb af fast ejendom i Danmark

Udsendelsen »Forum des Européens« (europæernes forum), som blev vist på ARTE lørdag den 29. juni, var helliget Danmark og det da forestående danske rådsformandskab. I denne udsendelse blev det forklaret, at dansk lovgivning hindrer udenlandske statsborgere, herunder EU-borgere, i at købe fast ejendom (eller i det mindste visse former for fast ejendom).

Hvis denne oplysning er begrundet, hvad er denne lovgivning da baseret på, og finder Kommissionen, at et sådant forbud er foreneligt med Fællesskabets grundlæggende principper (herunder borgernes ligestilling) og med det fælles markeds principper?

Er forbud mod denne type særrettigheder i øvrigt ikke blevet betragtet som en integrerende del af den etablerede fællesskabsret inden for rammerne af de igangværende forhandlinger med de forskellige EU-kandidatlande?

Hvis dette er tilfældet, hvad er da på nuværende tidspunkt resultatet på dette område af forhandlingerne med de forskellige kandidatlande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(26. september 2002)*

Erhvervelse af fast ejendom i en anden medlemsstat er en kapitalbevægelse og reguleres som sådan af EF-traktatens artikel 56, ifølge hvilken alle restriktioner for kapitalbevægelser er forbudt. Denne bestemmelse er dog også underlagt de undtagelser, som udtrykkeligt er nævnt i EF-traktaten.

For så vidt angår Danmark er der til EF-traktaten knyttet en særlig protokol vedrørende ejendomserhvervelse med følgende ordlyd: »Uanset bestemmelserne i traktaten kan Danmark opretholde den gældende lovgivning om erhvervelse af ejendomme, der ikke er helårsboliger.« I den gældende lovgivning stilles der krav om, at køber uanset nationalitet skal have haft bopæl i Danmark i fem år for at kunne erhverve en ejendom, som ikke er en helårsbolig.

Selv om fri bevægelighed for kapital er en del af den gældende fællesskabsret, er dette også tilfældet for den særlige bestemmelse vedrørende erhvervelse af ejendomme til fritidsbrug i Danmark.

For de fleste af de kandidatlande, som forhandler om tiltrædelse, er forhandlingerne om kapitalbevægelser foreløbig blevet lukket med undtagelse af Rumænien. Hvad angår erhvervelse af fast ejendom, er der for visse lande planlagt overgangsperioder med hensyn til fri bevægelighed i forbindelse med erhvervelse af ejendomme til fritidsbrug og/eller erhvervelse af landbrugsarealer og skovområder. En oversigt over overgangsordninger og øvrige ordninger for de enkelte kandidatlande findes på følgende adresse: <http://europa.eu.int/comm/enlargement/negotiations/chapters/chap4/index.htm>.

(2003/C 155 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2494/02**af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen***(9. september 2002)*

Om: EU-Kommissionen benytter fundamentalistiske muslimer som rådgivere

I Kommissionens svar, E-1177/02⁽¹⁾ afgivet på vegne af Antonio Vitorino den 18. juni 2002, på mit spørgsmål af 15. april 2002 om »Muslimske imamers voldsopfordringer« skrev den: »EU er, som De ved, baseret på de principper om frihed, demokrati og respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, herunder ytringsfrihed under ansvar for loven, som er fælles for alle medlemsstaterne. Kommissionen beklager enhver adfærd, der evt. indebærer opfordring til had eller overtrædelse af menneskerettighederne«.

Jeg gjorde i mit spørgsmål af 15. april 2002 opmærksom på, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg i dom af 31. juli 2002 (Sag 41340/98 og 41342/98) har fastslået, at sharia (islamisk lov) er i klar modstrid med de værdier, der er indeholdt i menneskerettighedskonventionen.

Ifølge det ansete danske dagblad Jyllands-Posten af 14. august 2002 benytter EU-Kommissionen sig af Tariq Ramadan som rådgiver i spørgsmål om islam. Ramadan er fundamentalistisk muslim, det vedkender han selv. Han skriver, at muslimer skal tilpasse sig det liberale samfund, men mener, at muslimer skal forblive fundamentalister, der i menneskerettighedernes misbrugte navn kræver ret til at opbygge et parallelsamfund med skarpe grænser udadtil og stram ortodoksi og selvjustits indadtil i de lande i Europa, hvor de har bosat sig.

På trods af utallige erklæringer fra EU, om at Unionen står for frihed og demokrati, på trods af at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har erklæret sharia i strid med grundlæggende menneskerettigheder, benytter EU-Kommissionen alligevel Tariq Ramadan som rådgiver i kulturelle spørgsmål, selvom han er imod alle de værdier, som Unionen hævdes at forsvare.

På baggrund af ovenstående vil jeg gerne udbede mig en forklaring på, hvordan EU-Kommissionen kan forsvare at benytte sig af rådgivning fra en fundamentalistisk muslim i noget så vigtigt som kulturelle spørgsmål. Det er vel ikke umuligt at finde én kompetent rådgiver indenfor den islamiske trosretning, som ikke ønsker at omstyrte vores samfund og afskaffe demokratiet?

⁽¹⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 77.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(25. oktober 2002)*

Kommissionen har hidtil ikke »benyttet sig af Tariq Ramadan som rådgiver i kulturelle spørgsmål«, således som det ærede medlem påpeger.

Den inviterede ham derimod til at deltage i et videnskabeligt og kulturelt seminar, den afholdt den 7.-8. maj 1997 i Santiago de Compostella over emnet etnisk inspiration i EU. Mødedeltagerne værdsatte hans menneskelige og åbne forslag og hans ambition om at fremme integrationen af unge muslimer i de EU-lande, hvor de er født. Det var derfor, Kommissionen igen inviterede professor Ramadan til at tale på kollokviet om interkulturel dialog, der blev afholdt i Bruxelles den 20.-21. marts 2002.

EU bygger på en række principper, som er fælles for EU-landene, nemlig frihed, demokrati og respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende friheder, herunder ytringsfriheden, med de begrænsninger, der er fastsat i loven.

Det er på det grundlag og ved brug af en række tilbundsående analyser, at Kommissionen vælger de eksperter, den vil benytte på det kulturelle område. Den har generelt til hensigt at fortsætte således, idet den mener, at det for at skabe den nødvendige klarsynethed i forbindelse med alle foranstaltninger af fælles interesse for EU og EU-landene er nødvendigt at få fremlagt en lang række forskelligartede forslag og analyser.

(2003/C 155 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2509/02**af Christopher Beazley (PPE-DE) til Kommissionen***(3. september 2002)*

Om: Avisdistribution i medlemsstaterne

Er Kommissionen klar over, at irske kioskejere, der får leveret de britiske landsdækkende aviser, betaler et særligt tillæg (fragttillæg) til den relevante distributør, men ikke betaler et sådant tillæg for en række irske landsdækkende aviser?

Er Kommissionen endvidere klar over, at kravet om betaling af et tillæg skyldes, at der findes et eksklusivt distributionssystem for nogle britiske aviser, således at bladforhandlerne ikke har en alternativ forsyningskilde?

Mener Kommissionen, at denne situation er i overensstemmelse med de principper, der gælder for det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(24. oktober 2002)*

Kommissionen er bekendt med, at der findes avisdistributionssystemer med fragttillæg i medlemsstaterne, især i Det Forenede Kongerige ⁽¹⁾, men har ikke noget specielt kendskab til, hvorledes dette system fungerer i Irland.

Eksklusive distributionssystemer, der bygger på aftaler mellem udgivere, grossister og kiosker, kan være omfattet af EU's konkurrenceregler i EF-traktatens artikel 81 og især gruppefritagelsesforordning (EF) nr. 2790/1999 ⁽²⁾ i forbindelse med retningslinjerne om vertikale begrænsninger ⁽³⁾ frem for EF-traktatens bestemmelser om et frit marked, som hovedsagelig er rettet mod statslig regulering.

Der er ikke til Kommissionen indgivet nogen anmeldelse eller klage på konkurrenceområdet hvad angår til den situation, der beskrives i den skriftlige forespørgsel. Kommissionen ligger heller ikke inde med dokumentation om, at forskellene i engrosprisen på irske og britiske aviser i Irland skyldes adfærd, der ikke er forenelig med ovennævnte gruppefritagelsesforordning eller retningslinjer eller på anden måde er i strid

med EU's konkurrenceregler. Det bemærkes, at de fragttillæg, der specifikt opkræves på trykte produkter, der indføres fra Det Forenede Kongerige, måske skal dække grossistens ekstra transport- og distributionsomkostninger.

Kommissionen, som nøje følger udviklingen i priserne på grænseoverskridende aviser og blade i EU på basis af EU's konkurrenceregler, vil tage kontakt til de irske og britiske konkurrencemyndigheder for at belyse sagen yderligere.

(¹) Se OFT's oversigt, <http://www.oft.gov.uk/news/press+releases/2002/pn+02-02.htm>.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis, EFT. L 336 af 29/12/1999.

(³) Kommissionens meddelelse — retningslinjer for vertikale begrænsninger, EFT C 291 af 13.10.2000.

(2003/C 155 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2519/02

af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen

(4. september 2002)

Om: Udelukkelse af de offentlige udgifter fra budgetunderskuddet

I en artikel i dag i Agence Europe med overskriften »Kommissionen vil ikke ændre bestemmelserne i stabilitetspagten og tager Italiens forslag til efterretning« oplyses følgende:

- medlem af Kommissionen, Pedro Solbes, skal have været imødekommende over for den italienske regerings argumenter, som går ud på, at der ikke skal tages hensyn til investeringer ved beregningen af budgettet, dersom de finansielle fordele af disse overstiger omkostningerne
- Tyskland og Østrig anvender allerede denne fremgangsmåde, og den italienske minister foreslår, at Italien gør det samme.

Vil Kommissionen gøre rede for, hvilken fremgangsmåde Tyskland og Østrig anvender på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(11. oktober 2002)

Kommissionen har kendskab til forslag, der går ud på, at der ikke skal tages hensyn til investeringer ved beregning af budgettet. Nogle medlemsstater har af interne årsager nationale regler vedrørende investeringers eller anlægsudgifters betydning for budgettet. Det er for eksempel tilfældet i Tyskland og Det Forenede Kongerige, men ikke i Østrig.

Det skal dog understreges, at Kommissionen i forbindelse med budgetovervågningen på EU-plan benytter de regler, der er fastsat i EF-traktaten og stabilitetspagten. I henhold hertil benyttes forholdet mellem det offentlige underskud og offentlig gæld og bruttonationalproduktet som kriterium for at undersøge, om medlemsstaterne overholder budgetdisciplinen. I protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet til EF-traktaten, defineres underskuddet som det offentlige nettolåntagning som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem (ENS 95). Det omfatter alle offentlige udgifter, herunder offentlige investeringer. I denne henseende følger alle medlemsstaterne nøje EF-traktatens regler.

(2003/C 155 E/026)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2522/02
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen**

(11. september 2002)

Om: Politiets aflytning af Jyllands-Posten

Er det i overensstemmelse med EU-reglerne, at politiet aflytter Jyllands-Posten og vil tvinge en journalist til at afsløre sine kilder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(24. oktober 2002)

Kommissionen har ingen oplysninger om den sag, som det ærede medlem henviser til.

For så vidt angår aflytning foretaget af politiet i medlemsstaterne, skal Kommissionen gøre opmærksom på, at dette hører ind under medlemsstaternes enekompetence.

Det skal tilføjes, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽¹⁾ indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre telekommunikationshemmelighed i forbindelse med brug af offentlige telenet og offentligt tilgængelige teletjenester. Artikel 14 i dette direktiv tillader medlemsstaterne at vedtage lovbestemmelser med henblik på at indskrænke rækkevidden af denne forpligtelse, hvis en sådan indskrænkning er nødvendig af hensyn til statens sikkerhed, forsvaret, den offentlige sikkerhed, forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgelse i straffesager eller uautoriseret brug af telekommunikationssystemet. Dette bekræftes endvidere af artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

⁽²⁾ EFT L 201 af 31.7.2002.

(2003/C 155 E/027)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2526/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(11. september 2002)

Om: 700 fangers sultestrejke i Tunesien

Over 700 samvittighedsfanger i fængslerne i Sfax, Mahdia, Kairouan (El-Houareb) og Bizerte (Bourj-Eroumi) indledte en sultestrejke den 26. august 2002. De kræver, at de tunesiske myndigheder bekendtgør en generel amnestilov, og at de gør en ende på de lidelser — herunder tortur og nedværdigende behandling — som de udsætter politiske fanger og samvittighedsfanger over 12 år for. Ifølge de oplysninger, som OMCT (Verdensorganisationen mod tortur) har indsamlet, er de samvittighedsfanger, som har fået de længste straffe, og som udsættes for de værste fængslingsvilkår i Tunesien, de fanger, som blev dømt ved de store processer i 1992 mod det islamiske parti Ennahda. Flere af fangerne er døde, enten under tortur eller som følge af manglende pleje. Den fange, som sidst afgik ved døden, er Abdewahab Bou Saa, der døde i marts 2002.

Er Kommissionen underrettet om denne sultestrejke, som over 700 tunesiske fanger deltager i? Har Kommissionen foretaget en indgående undersøgelse af de forhold, hvorunder disse personer blev dømt og domfældt og deres fængslingsvilkår? Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage for at foranledige de tunesiske myndigheder til at bekendtgøre en generel amnestilov for personer, som blev dømt under processerne i begyndelsen af 1990'erne, og mere generelt for alle de personer, som sidder fængslet på grund af deres meninger eller deres fredelige politiske aktiviteter?

(2003/C 155 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2597/02**af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Forhold, hvorunder Zouhair Yahyaoui sidder fængslet

Zouhair Yahyaoui, kaldet Ettounsi, der står bag webstedet TUNÉZINE, blev i juni 2002 idømt tre års fængsels efter en farceagtig retssag (f.eks. fik ingen af hans advokater mulighed for at føre hans sag, hverken i underretten eller i appelretten). Han sidder i øjeblikket i Borj el Amri-fængslet, hvor han for nylig fik besøg af sin familie. Hans fysiske og psykiske helbredstilstand er udmærket til trods for umenneskelige forhold i fængslet. De indsatte har kun adgang til vand i under en time om natten og kun i meget ringe mængde. Hovedparten af de indsatte lider af smitsomme hudsygdomme, som det er umuligt at pleje uden passende vandforsyning. Affald og skrald får lov at ligge i flere dage, hvorfor de fængslede er tvunget til at samle det sammen i tæpper. Toiletterne er uden afløb, medens over 80 indsatte deler samme celle og »sover« to og to sammen i 75 cm brede køjesenge. Disse forhold er både dag og nat årsag til en plage af stank, kakerlakker, lopper, myg og andre insekter i et ufatteligt omfang, der forhindrer de indsatte i at sove. Maden er af en uværdig kvalitet for mennesker og serveres i tallerkener, der aldrig vaskes. Kun en lille del af den mad, som familierne medbringer, udleveres til de indsatte sidst på dagen, når den normalt ikke længere er værd at spise, medens resten — dvs. størstedelen — forsvinder. Disse uhumske forhold skyldes ikke forsømmelighed eller simpel vanrøgt, men skabes bevidst og med vilje for at ydmyge de indsatte.

Er Kommissionen bekendt med vilkårene i Borj el Amri-fængslet, hvor bl.a. Zouhair Yahyaoui er indsat? Har Kommission — mere generelt — kendskab til forholdene i de tunesiske straffeanstalter? Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage for at opnå, at de tunesiske myndigheder omgående træffer alle nødvendige forholdsregler for at indføre fængselsvilkår, der respekterer den menneskelige værdighed?

(2003/C 155 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2629/02**af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Arrestation af journalisten Abdallah Zouari to måneder efter hans løsladelse

To måneder efter sin løsladelse er den tunesiske journalist, Abdallah Zouari, ifølge Tunesiens Nationale Frihedsråd på ny blevet idømt en ubetinget fængselsstraf på otte måneder af distriktsdomstolen i Zarzis (i det sydlige Tunesien), for at have overtrådt de »administrative kontrolforanstaltninger«, som han siden sin løsladelse har været underkastet. Zouari, som er 46 år og medarbejder ved avisen »Al Fajr« (»Morgenrøde«, den forbudte tunesiske islamistiske bevægelse »An-Nahdhas« organ) blev i april 1991 idømt 11 års fængsel for »tilhørsforhold til en illegal organisation« af en militærdomstol i en på det tidspunkt anlagt retssag mod lederne af An-Nahdha-bevægelsen, som i dag er opløst. Efter at have udstået sin straf blev han løsladt den 6. juni 2002. Han blev dog i en periode på fem år underkastet nogle administrative kontrolforanstaltninger. I en bekendtgørelse fra indenrigsministeriet af 15. juli er hans bopæl fastsat til Khariba-Hassi Jerbi i Zarzis-regionen. Det Tunesiske Frihedsråd betegner denne afgørelse som »vilkårlig«, idet Zouaris familie, som i øvrigt har anket denne afgørelse, bor i Tunis by. Om end forvaltningsretten endnu ikke har truffet afgørelse, blev Zouari den 19. august anholdt og stillet for distriktsdomstolen i Zarzis. Under afhøringen afviste retsformanden Abdallah Abassi forsvarsadvokaternes anmodning om at få sagen udsat for at kunne sætte sig ind i sagen og forberede deres indlæg.

Har Kommissionen kendskab til den nye fængsling af Abdallah Zouari og de forhold under hvilke, den har fundet sted? Hvad mener Kommissionen mere generelt om, at en tunesisk borger endnu en gang nægtes retfærdig behandling? Hvilke argumenter har Kommissionen for ikke at have taget initiativ til midlertidigt at ophæve associeringsaftalen mellem Unionen og Tunesien?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten
på skriftlige forespørgsler E-2526/02, E-2597/02 og E-2629/02**

(8. oktober 2002)

Kommissionen har kendskab til både den generelle problematik omkring forholdene i fængslerne i Tunesien og de særlige tilfælde, som det ærede medlem nævner.

Kommissionen er ikke i besiddelse af udtalelser fra eksperter eller særlige undersøgelser angående spørgsmålet om fængselsforholdene. Selv Internationalt Røde Kors kan ikke få adgang til fængslerne. Kommissionen beklager mangelen på upartiske oplysninger, hvilket giver anledning til endnu større bekymringer angående den omtalte store sultestrejke blandt fangerne.

Som det tidligere er blevet bekræftet i svarene på spørgsmål E-1845/02 og P-2065/02 fra Cappato og Dupuis⁽¹⁾, er Kommissionen også foruroliget over Yahyaoui-sagen, navnlig forholdene i fængslet i Bordj El-Amri, sådan som de bliver beskrevet af fanger og besøgende.

Kommissionen påpeger regelmæssigt over for de tunesiske myndigheder, at det er nødvendigt at respektere udtryksfrihed og anerkende, at civilsamfundet deltager aktivt i det offentlige liv. På samme måde stiller Kommissionen spørgsmål angående den nye arrestation af Abdallah Zouari og den administrative foranstaltning, der lægges til grund for arrestationen.

Ud over, at det er op til Rådet at træffe enstemmig beslutning om en suspension af associeringsaftalen, vil følgen af en sådan suspension også først og fremmest være, at EU bliver udelukket fra en regelmæssig politisk dialog med Tunesien, hvilket vil være ødelæggende for det samarbejde mellem Tunesien og EU, som kan være med til at skabe en positiv udvikling i det tunesiske samfund som helhed.

I et forsøg på at påvirke udviklingen af det tunesiske retsvæsen i positiv retning er Kommissionen i færd med at forberede et moderniseringsprogram, som kunne omfatte et afsnit om reformer i fængselssektoren, og som mere generelt tager sigte på at skabe en dynamisk modernisering blandt alle aktører inden for retsvæsenet.

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 107.

(2003/C 155 E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2530/02
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(11. september 2002)

Om: Human Rights Watch kritiserer tortur mod fængslede i USA efter 11. september 2001

Ifølge en rapport fra Human Rights Watch, der blev offentliggjort den 15. august, har den politik, som den amerikanske regering under ledelse af George Bush har ført efter den 11. september 2001, ført til vilkårlige anholdelser, krænkelse af grundlæggende rettigheder, langvarig indespærring af fanger i isolationsceller uden nogen formel tiltale og til tortur. Hvilke skridt vil Rådet tage over for Bush-regeringen for at undgå denne forbryderiske adfærd?

Svar

(20. februar 2003)

Som fastsat i EU-traktatens artikel 6 og 11 er fremme og beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og den vægt, der tillægges principperne om frihed og demokrati og retsstatsprincippet, væsentlige elementer i EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

EU prioriterer bekæmpelse af terrorisme højt. Terrorismen er ikke kun en trussel mod staters sikkerhed, men også en af de alvorligste trusler mod udøvelsen af menneskerettighederne, retten til livet og den menneskelige værdighed. Man må imidlertid ved bekæmpelsen af terrorisme respektere menneskerettighederne og retsstatsprincippet, som understreget på Det Europæiske Råds møder i Læken, Barcelona og Sevilla. EU har gjort USA bekendt med denne holdning både under officielle og uformelle kontakter i løbet af det seneste år.

EU opretholder en dialog om menneskerettighedsspørgsmålet med USA. EU vil fortsat benytte sådanne møder til at understrege, at menneskerettighederne må respekteres i alle situationer, herunder ved bekæmpelsen af terrorisme. Der kan under ingen omstændigheder gøres undtagelser fra retten til livet, tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed, frihed for tortur eller anden grusom eller nedværdigende behandling uanset nationalitet, race eller religion.

(2003/C 155 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2531/02

af Paulo Casaca (PSE) til Rådet

(11. september 2002)

Om: Eftergivenhed over for terrorisme

Rådet har i sin afgørelse 2002/334/EF⁽¹⁾ af 2. maj besluttet at optage en række organisationer fra den iranske opposition på listen over terrororganisationer, herunder Mujahedin-e-Khalq.

Den amerikanske Kongres' undersøgelseskommission i forbindelse med forhandlingerne mellem den amerikanske regering og det iranske styre, den såkaldte »Iran-Contra-sag«, havde allerede erkendt, at et af de forhandlingsresultater, som den iranske regering opnåede ved denne aftale, var et forbud mod denne oppositionsorganisation.

For ikke så længe siden, i 1998, blev det offentligt erkendt i pressen, at de britiske myndigheder havde accepteret den samme betingelse til gengæld for et løfte fra det iranske styre om at ophøre med terroren mod den britiske statsborger Salman Rushdie. Denne beslutning blev imidlertid stærkt kritiseret af et flertal af de britiske parlamentsmedlemmer.

Hvilke beviser har Rådet for, at optagelsen af »Mujahedin-e-Khalq« på listen over terrororganisationer ikke skyldes, at Rådet har givet efter for terroristisk afpresning fra det iranske styres side?

Er det ikke rigtigt, at det iranske styre ved domstolene allerede er blevet kendt skyldig i terrorforbrydelser i flere medlemsstater, og at der ikke engang findes så meget som en mistanke om, at »Mujahedin-e-Khalq« skulle have udøvet nogen terrorhandling på europæisk jord?

Mener Rådet ikke, at mord på kvinder ved stening eller piskning af børn for handlinger, som det religiøse politi anser for ulovlige — handlinger, som ansvarshavende iranere offentligt har vedkendt sig i pressen, og som er blevet indberettet af Amnesty International — er skændig terror?

⁽¹⁾ EFT L 116 af 3.5.2002, s. 33.

Svar

(4. marts 2003)

Rådet traf den 2. maj 2002 afgørelse om at optage »Mujahedin-e-Khalq« på EU's liste over personer og grupper, der er involveret i terrorhandling, på grundlag af en detaljeret og grundig gennemgang af de foreliggende oplysninger og under fuld iagttagelse af kriterierne i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931/FUSP af 27. december 2001 og andre relevante forpligtelser.

Rådet vil gerne over for det ærede parlamentsmedlem påpege, at fælles holdning 2001/931/FUSP, som blev vedtaget til gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1373(2001) om vidtspændende strategier for bekæmpelse af terrorisme, finder anvendelse på personer og grupper, der er involveret i terrorhandlinger, uanset hvor disse er begået.

For så vidt angår menneskerettighederne, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, har Rådet for nylig gentaget en erklæring om dødsstraf og særlig grusomme former for henrettelse, hvor det tager kraftigt afstand fra anvendelse af dødsstraf i almindelighed og henrettelse ved stening i særdeleshed.

Med hensyn til bekæmpelse af terrorisme forventer EU, at Iran fuldt ud gennemfører UNSCR 1373 samt ratificerer og gennemfører alle relevante FN-konventioner. Herudover skal de forhandlinger, som i nær fremtid skal indledes med Iran om en handels- og samarbejdsaftale føres parallelt med forhandlinger om samarbejde om bekæmpelse af terrorisme. Handels- og samarbejdsaftalen og bestemmelserne om bekæmpelse af terrorisme skal udgøre et uadskilleligt hele for så vidt angår ikrafttræden, anvendelse og opsigelse.

(2003/C 155 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2538/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(5. september 2002)

Om: EU-medlemsstaternes fælles holdning til fordel for Den Internationale Straffedomstol og ophævelse af Rumæniens særstilling

Har Rådet til hensigt midlertidigt at udsætte de igangværende forhandlinger med Rumænien, der er et af de lande, der har ansøgt om medlemskab af Den Europæiske Union, indtil dette land tilbagekalder den aftale, det for nylig indgik med De Forenede Stater, og som giver amerikanske statsborgere immunitet fra Den Internationale Straffedomstol (ICC) i Den Haag, for således klart at vise hele verden, og navnlig de øvrige ansøgerlande, at der ikke være nogen tvivl om Den Europæiske Unions fælles vilje til at gøre det muligt for ICC uindskrænket og uhindret at opfylde sine forpligtelser, og uden at enkelte stater får særbehandling?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet er klar over, at Rumænien den 1. august 2002 undertegnede en aftale med USA om dette emne, og at ratifikationsprocessen er i gang. Rådet understreger, at Rumænien som suveræn stat har ret til at undertegne en sådan aftale, men gør opmærksom på sin fælles holdning af 11. juni 2001, som ændret den 20. juni 2002, om Den Internationale Straffedomstol, som Rumænien har tilsluttet sig. Rådet henviser også det ærede parlamentsmedlem til sine konklusioner om dette spørgsmål af 30. september 2002. Rådet forventer, at Rumænien overholder de forpligtelser, som det selv har indgået ved at undertegne statutten for Den Internationale Straffedomstol, og tager hensyn til EU's holdning i ratifikationsspørgsmålet.

(2003/C 155 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2541/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Uregelmæssigheder i den kommende opførelse af et fordampningsanlæg ved Ría de Ferrol (Spanien)

Er Kommissionen klar over, at firmaet Reganosa trods ulykkerne i Toulouse og Enschede — med billigelse af de kommunale myndigheder, der er ansvarlige for arealanvendelse, og i modstrid med Seveso-direktivet

og de spanske bestemmelser, der fastsætter en sikkerhedsafstand på mindst 2 000 meter — agter at installere et oplagrings- og fordampningsanlæg for flydende naturgas (LNG) på et sted, hvor der — inden for en radius af 2 000 meter — findes et bebygget område med over 40 000 beboere? Kun knap 500 meter fra det planlagte anlægspunkt for de gastankskibe, der skal forsyne fabrikken, ligger orlogsværftet, flådebasen i El Ferrol og krigsskibene.

Er Kommissionen klar over, at der desuden ikke foreligger nogen undersøgelse af indvirkningen på miljøet i henhold til direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ og 97/11/EF⁽²⁾ for fordampningsanlægget, men kun en resolution om miljøvirkninger udarbejdet af den galiciske regionalregering, Xunta de Galicia, der samtidig ejer 10 % af det firma, der står som bygherre?

Har Kommissionen været i kontakt med den spanske regering for at få detaljerede oplysninger om dette spørgsmål? Hvilke oplysninger har den spanske regering givet?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(2003/C 155 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2555/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(13. september 2002)

Om: Manglende sikkerhed i forbindelse med projektet om et forgasningsanlæg i Ría de Ferrol

En række borgerinitiativer indgav den 5. november en klage til Kommissionen mod Kongeriget Spanien (Ref. 2001/5221 SG (2001) a/13049) på grund af en række overtrædelser af fællesskabsbestemmelserne ved behandlingen og tildelingen af de tilladelser, som er nødvendige for opførelse af et forgasningsanlæg for LNG i det indre af fjorden ved La Coruña (Ría de Ferrol).

Den 24. juli 2002 offentliggjordes i den spanske statstidende (Boletín Oficial del Estado) den spanske regerings tilladelse til anlægget under den forudsætning, at alle sikkerhedsbestemmelserne efterfølgende blev opfyldt. For nylig klagede kommunalbestyrelsen i Ferrol over denne tilladelse med den begrundelse, at placeringen af anlægget ville udgøre en alvorlig fare for befolkningen.

Opførelsen af anlægget, uden at bygherren forinden har opfyldt Seveso-bestemmelserne, især forskrifterne om mindsteafstande fra beboede områder, og bestemmelserne om sikkerhed i forbindelse med driften og anlæg for de gastankere, som skal forsyne anlægget, uden at der er udarbejdet en vurdering af virkningerne for miljøet i medfør af direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ og 97/11/EF⁽²⁾, giver anledning til en forståelig uro i lokalbefolkningen på grund af faren ved de aktiviteter, der skal finde sted i anlægget.

Har Kommissionen vished for, at opførelsen af anlægget som foreslået af bygherren, Reganosa, ikke er i overensstemmelse med Fællesskabets og de internationale bestemmelser om sikkerhed, som skal overholdes i forbindelse med forgasningsanlæg og de tilhørende havne?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Samlet svar

afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler P-2541/02 og E-2555/02

(15. oktober 2002)

Kommissionen kender udmærket til de omtalte forhold.

Foranlediget af skriftlig forespørgsel E-1310/01 fra Patricia McKenna, E-1359/01 fra Laura Gonzalez Alvarez og E-1379/01 fra det ærede medlem⁽¹⁾ har Kommissionen besluttet at indlede en rutinemæssig sag, registreret under nr. 2001/2141.

Som led i behandlingen af denne sag har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder ved to lejligheder for at verificere, om Rådets direktiv 85/337/EØF⁽²⁾ af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og Rådets direktiv 96/82/EF⁽³⁾ af 16. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (Seveso-direktivet) anvendes korrekt i det foreliggende tilfælde.

Det seneste svar fra de spanske myndigheder er for øjeblikket ved at blive analyseret af Kommissionen.

Denne sag vil blive drøftet med de spanske myndigheder i oktober som led i det bilaterale møde, der finder sted for at gøre status over en række klager og overtrædelser på miljøområdet.

Kommissionen vil i sin egenskab af traktaternes vogter gøre det nødvendige for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 10 af 14.1.1997.

(2003/C 155 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2563/02

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(16. september 2002)

Om: Kvinder i Sort — syvårsdagen for massakren i Srebrenica

Ifølge organisationen »Kvinder i Sort« har regeringen for Den Serbisk-Bosniske Enhed forhindret en delegation fra denne organisation i at rejse til Srebrenica for at deltage i ceremonien i anledning af syvårsdagen for massakren i Srebrenica den 11. juli 2002 og mindes ofrene for denne massakre. Til trods for, at Stabiliseringsstyrken SFOR havde givet deres tilladelse og lovet at ledsage busserne, holdt den ikke sit løfte med det resultat, at kvindelige fredsforkæmpere fra 16 organisationer i Serbien og Montenegro blev afskåret fra at deltage i mindehøjtidelighederne.

Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at tvinge regeringerne i det nuværende Jugoslavien og Den Serbisk-Bosniske Enhed (Den Serbiske Republik) til at respektere kvindernes ret til at deltage i lignende demonstrationer i fremtiden og ikke hindre menneskers frie bevægelighed ud fra politiske motiver? Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at sætte en stopper for de bestræbelser, som chauvinistiske elementer i Den Serbisk-Bosniske Enhed udfolder for at undergrave den fredelige sameksistens i Bosnien-Hercegovina?

Svar

(3. marts 2003)

UNMIBH og OHR bekræfter, at politiet i Den Serbiske Republik den 11. juli 2002 forhindrede repræsentanter for den serbiske ngo »Kvinder i Sort« i at rejse til Srebrenica/Potocari for at deltage i en ceremoni i anledning af syvårsdagen for massakren i Srebrenica den 11. juli 2002. Politiet i Den Serbiske Republik hindrede også indrejse til Den Serbiske Republik for et tv-hold fra det føderale TV, der var undervejs til Srebrenica/Potocari for at forberede en direkte transmission af mindehøjtideligheden.

UNMIBH bekræftede senere, at »Kvinder i Sort« ikke havde overholdt fristen for akkreditering og derfor var blevet hindret i at rejse til Srebrenica/Potocari. FTV-holdet manglede også gyldig akkreditering. UNMIBH og SFOR vurderer, at Den Serbiske Republiks indenrigsministerium og de 1500 politifolk, der deltog i sikkerhedsoperationen, har opført sig korrekt.

Dette var efter sigende de to eneste undtagelser. Derudover var alle deltagende organisationer og øvrige 150 mediefolk, som havde fulgt de behørigte procedurer for registrering eller akkreditering, i stand til at deltage i eller dække begivenhederne i Srebrenica/Potocari uden nogen begrænsninger.

På denne baggrund finder Rådet ikke, at der er behov for yderligere handling på nuværende tidspunkt, da bevægelsesfriheden for »Kvinder i Sort« siden er blevet normaliseret. Rådet tilslutter sig beklagelsen fra det internationale samfund i Bosnien-Hercegovina af det, der den 11. juli 2002 overgik »Kvinder i Sort«. Deres budskab om mellemfolkelig solidaritet kvinder imellem ville have føjet en vigtig dimension til mindehøjtideligheden.

Rådet henviser til Kommissionen for den del af spørgsmålet, der vedrører dennes beføjelser.

(2003/C 155 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2565/02

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(16. september 2002)

Om: Massetilbagesendelse af afghanske flygtninge

Den usikkerhed, der hersker i Afghanistan som følge af de voldelige tilstande, der hersker i dette land — de konstante sammenstød, kriminaliteten, røverierne, krænkelserne af kvinders rettigheder, mineforekomsterne og de amerikanske styrkers bombardementer — samt den manglende kapacitet til at optage de hjemvendende afghanske flytninge, udgør en direkte trussel mod den sikre tilbagevenden af disse flygtninge, der dels opholder sig inden for landets grænser og dels i andre lande.

Amnesty International udtrykker i sin rapport med titlen »Continuing need for Protection and Standards for Return of Afghan Refugees« sin bekymring over den massetilbagesendelsespolitik, som UNHCR fører i samarbejde med de stater, der har optaget de afghanske flygtninge, idet organisationen understreger, at der i sådanne tilfælde bør gælde internationale normer, der er af vital betydning for at sikre de afghanske flygtninge mulighed for at vende tilbage under holdbare, sikre og menneskeværdige vilkår. Amnesty International advarer om, at situationen ellers vil kunne føre til nye bølger af fordrivelser.

Agter Rådet at skride ind for at undgå tvangstilbagesendelse af flygtninge til Afghanistan, hvor de måske vil blive udsat for grove menneskerettighedskrænkelser, og for at sikre overholdelsen af de internationale normer for beskyttelse af flygtninge?

Svar

(20. februar 2003)

1. Efter Taliban-styrets fald og oprettelsen af nye politiske institutioner i Afghanistan er spørgsmålet om vedtagelse af programmer for tilbagesendelse af afghanske statsborgere, der befinder sig på EU-medlemsstaternes område, blevet behandlet både i de berørte medlemsstater og på EU-plan. Nogle medlemsstater har allerede indført sådanne programmer.

2. For så vidt angår EU's foranstaltninger på dette område skal der erindres om, at Det Europæiske Råd i Sevilla opfordrede Rådet til senest inden årets udgang at vedtage tilbagesendelsesprogrammer på grundlag af Kommissionens grønbog om tilbagesendelse, der også skal tage sigte på »en optimering af fremskyndet tilbagevenden til Afghanistan« (konklusion nr. 30).

Med henblik på at gennemføre Sevilla-konklusionerne har det danske formandskab fremlagt et udkast til særprogram for tilbagesendelse af statsborgere fra Afghanistan, der i øjeblikket behandles i Rådets kompetente instanser og første gang blev drøftet i Rådet den 15. oktober 2002. Rådet vedtog denne plan på samlingen den 28. november 2002.

Rådet bemærker, at denne plan for tilbagesendelse af statsborgere fra Afghanistan bør ses på baggrund af et overordnet EU-program, der også er under udarbejdelse. Rådet fandt ved vedtagelsen af denne plan, at tiden nu er inde til at påbegynde tilbagesendelse til Afghanistan fra EU, og at retsstillingen for de afghanere, der beslutter ikke at benytte sig af frivillig tilbagevenden, fortsat skal følge den relevante nationale lovgivning under fuld overholdelse af 1951-konventionen om flygtninges retsstilling og

protokollen hertil fra 1967. Rådet erkendte også den vigtige aktive rolle, medlemsstaterne enkeltvis og Fællesskabet som helhed kan spille. Med henblik herpå indkredser planen, på hvilke områder en koordinering på europæisk plan vil have størst virkning, og hvor medlemsstaternes og Fællesskabets indsats kan supplere hinanden. Ansvar for implementeringen af planen ligger hovedsagelig hos medlemsstaterne, mens Kommissionens rolle er af en mere koordinerende karakter.

(2003/C 155 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2586/02**af Bruno Gollnisch (NI) til Rådet**

(10. september 2002)

Om: Kontrol med flypassagerers identitet

Passagerer på franske indenrigsfly får kontrolleret deres identitet flere gange. Således har passagerer, der ankommer til Lyon fra Paris, fået kontrolleret deres identitet ved check-in og derefter igen ved ombordstigning, medens passagerer, der kommer fra Bruxelles, Berlin, Madrid osv., hverken får kontrolleret deres identitet ved afrejse eller ved ankomst.

Er det flyselskaberne, der kræver denne kontrol for at kunne tjekke billetpriserne, eller er det de franske myndigheder, som af sikkerhedsmæssige årsager stiller sådanne krav? Er kontrollen, uanset om det ene eller det andet er tilfældet, efter Rådets opfattelse forenelig med EU-bestemmelserne?

Kan Rådet, hvis der er indført undtagelser fra Schengen-reglerne af sikkerhedsmæssige årsager, gøre nærmere rede for det paradoksale, at der gælder strengere sikkerhedsbestemmelser for indenrigsruterne end for de internationale ruter?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet udtaler sig ikke om, hvorvidt medlemsstaternes interne organisation af passagerkontrol er forenelig med fællesskabslovgivningen.

Det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, skal rettes til Kommissionen, der er traktaternes vogter.

(2003/C 155 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2587/02**af Ingo Schmitt (PPE-DE) til Rådet**

(11. september 2002)

Om: »Dirigeret energi«-våben

Er Rådet bekendt med, at der stadig findes et stort antal af »dirigeret energi«-våben (fra den kolde krig), som i mange tilfælde er i privatpersoners besiddelse?

Agter Rådet som følge heraf at indføre en række kontrolforanstaltninger?

Har Rådet på baggrund af Europa-Parlamentets beslutning A4-0005/1999 af 28. januar 1999 om miljø, sikkerhed og udenrigspolitik taget en række initiativer, og i bekræftende fald hvilke?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet har aldrig fået forelagt det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser om »dirigeret energi«-våben.

(2003/C 155 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2590/02**af Mario Borghezio (NI) til Rådet**

(16. september 2002)

Om: Manglende mulighed for anskaffelse af den komplette serie af de 96 nyslåede euromønter

Godt otte måneder efter, at euroen officielt kom i cirkulation, er det ikke muligt for samlere at anskaffe sig den komplette serie af de 96 mønter, som de tolv lande, der har indført euroen, har udstedt.

Selv ikke på Europa-Parlamentets hjemsted i Strasbourg og Bruxelles kan mønternes fås eller beses andre steder end på plakater.

Endog frimærkekontoret i Europa-Parlamentet i Strasbourg — hvor besøgere og samlere fra Europa og hele verden forgæves henvender sig — har trods rettidig henvendelse ikke modtaget en eneste komplet serie af euromønterne.

Spørgeren ønsker oplyst, om Rådet ikke finder, at den bør anmode Den Europæiske Centralbank om at sørge for, at en komplet serie af nyslåede euromønter stilles til rådighed for samlere.

Svar

(4. marts 2003)

Det er op til de medlemsstater, der har indført euroen som deres valuta i overensstemmelse med traktatbestemmelserne, at fastlægge de nærmere bestemmelser for udstedelsen af euro-mønter, som er bestemt til at sættes i omløb, med forbehold af de foranstaltninger, som Rådet har truffet for at harmonisere pålydende værdi og tekniske specifikationer for alle disse mønter.

For så vidt angår det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, tilkommer det ikke Rådet at gribe ind.

(2003/C 155 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2592/02**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Rådet**

(18. september 2002)

Om: Valglistesystem og ulovlige helleniseringer

Med ændringen af valglistesystemet skal kommunal- og amtsrådsvalgene i Grækenland gennemføres under anvendelse af valgkort og ikke valgbøger. Ifølge meddelelser i den græske presse og klager fra oppositionen har det kunnet konstateres, at der har været opført et stort antal personer på valglisterne, som ikke var berettiget til at få græsk indfødsret, og som i henhold til indenrigsministeriet nu dog er blevet slettet af valglisterne. Det anføres imidlertid ikke præcist, hvor mange det drejer sig om, ej heller andre detaljer vedrørende tildelingen af indfødsretten.

Under hensyntagen til ovenstående bedes Rådet give følgende oplysninger:

1. Har Rådet fået fyldestgørende oplysninger fra de græske myndigheder vedrørende den beviseligt ulovlige tildeling af indfødsret, det præcise antal samt detaljerede oplysninger om tilbagekaldelserne heraf?
2. Under forudsætning af, at tilbagekaldelserne er blevet meddelt Rådet, hvilke foranstaltninger vil det da iværksætte for at opspore de ulovligt naturaliserede personer, som muligvis opholder sig i en anden af EU's medlemsstater?
3. Hvis den græske regering endnu ikke har meddelt Rådet disse oplysninger, vil det da anmode herom med henblik på at kunne kontrollere, hvorvidt de ulovligt naturaliserede personer befinder sig på EU's territorium med illegetime pas?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet er ikke beføjet til at udtale sig om de spørgsmål, det ærede medlem rejser i sin forespørgsel.

(2003/C 155 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2593/02

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Valglistesystem og ulovlige helleniseringer

Med ændringen af valglistesystemet skal kommunal- og amtsrådsvalgene i Grækenland gennemføres under anvendelse af valgkort og ikke valgbøger. Ifølge meddelelser i den græske presse og klager fra oppositionen har det kunnet konstateres, at der har været opført et stort antal personer på valglisterne, som ikke var berettiget til at få græsk indfødsret, og som i henhold til indenrigsministeriet nu dog er blevet slettet af valglisterne. Det anføres imidlertid ikke præcist, hvor mange det drejer sig om, ej heller andre detaljer vedrørende tildelingen af indfødsretten.

Under hensyntagen til ovenstående bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Har Kommissionen fået fyldestgørende oplysninger fra de græske myndigheder vedrørende den beviseligt ulovlige tildeling af indfødsret, det præcise antal samt detaljerede oplysninger om tilbagekaldelserne heraf?
2. Under forudsætning af, at tilbagekaldelserne er blevet meddelt Kommissionen, hvilke foranstaltninger vil den da iværksætte for at opspore de ulovligt naturaliserede personer, som muligvis opholder sig i en anden af EU's medlemsstater?
3. Hvis den græske regering endnu ikke har meddelt Kommissionen disse oplysninger, vil den da anmode herom med henblik på at kunne kontrollere, hvorvidt de ulovligt naturaliserede personer befinder sig på EU's territorium med illegetime pas?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(24. oktober 2002)

På baggrund af ændringerne i det græske valglistesystem rejser det ærede medlem en række spørgsmål om statsborgerskab i Grækenland. Disse spørgsmål er blevet behandlet i skriftlig forespørgsel P-24/02⁽¹⁾ og mundtlig forespørgsel H-87/02 i spørgetiden på Parlamentets samling i februar 2001⁽²⁾ og H-0706/02 i Parlamentets spørgetid i februar 2001⁽³⁾. Kommissionen bekræfter de synspunkter, der er anført heri.

Kommissionen gentager, at spørgsmålet om statsborgerskab udelukkende hører under den enkelte medlemsstats kompetenceområde, således som det fremgår af den erklæring om statsborgerskab, der er knyttet til Maastricht-traktaten ⁽⁴⁾. Hver enkelt medlemsstat fastlægger derfor betingelserne for erhvervelse og fortabelse af statsborgerskab under hensyntagen til EU-lovgivningen ⁽⁵⁾. Det følger heraf, at Grækenland fastlægger betingelserne for erhvervelse og fortabelse af græsk statsborgerskab, og at det er de græske myndigheder, der kontrollerer, at disse betingelser håndhæves korrekt. Det gælder også de tilfælde, der nævnes af det ærede medlem.

Da håndhævelsen af den nationale lovgivning om erhvervelse og fortabelse af statsborgerskab hører under de enkelte medlemsstats kompetenceområde, bliver der ikke aflagt rapport til Kommissionen i disse anliggender. Kommissionen har derfor hverken anmodet om eller modtaget specifikke oplysninger fra de græske myndigheder vedrørende spørgsmål om statsborgerskab. Hvad angår oplysningerne om indvandring og asyl fra de nationale myndigheder til De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat) som led i den årlige indsamling af statistiske data, henviser Kommissionen til de allerede afgivne svar.

⁽¹⁾ EFT C 106 E af 4.7.2002.

⁽²⁾ Skriftlig svar af 13.2.2001.

⁽³⁾ Skriftlig svar af 2.10.2001.

⁽⁴⁾ Erklæring nr. 2 om statsborgerskab i en medlemsstat, EFT C 191 af 29.7.1992.

⁽⁵⁾ Se EF-domstolens dom i sag C-369/90 Micheletti af 7.7.1992, Sml. 1992, s. I-4239.

(2003/C 155 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2659/02

af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen

(20. september 2002)

Om: Samarbejde med ikke-samarbejdsvillige lande eller territorier

FATF (Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge) offentliggjorde den 21. juni 2002 den ajourførte liste over ikke-samarbejdsvillige lande og territorier. Listen omfatter Cookøerne, Dominica, Egypten, Grenada, Guatemala, Indonesien, Marshalløerne, Myanmar, Nauru, Nigeria, Niue, Filippinerne, Rusland, Saint Vincent og Grenadinerne samt Ukraine.

Vil Kommissionen oplyse

1. hvilke forbindelser EU opretholder med disse lande?
2. hvilke foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge Kommissionen træffer inden for rammerne af disse forbindelser?
3. om der inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne med Ukraine findes specielle foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. november 2002)

1. og 2. Det ærede medlem henvises til svar på skriftlig forespørgsel E-3497/01 ⁽¹⁾ fra Turco.

3. Det er vigtigt at understrege, at der ikke føres tiltrædelsesforhandling med Ukraine i forbindelse med udvidelsen. Forholdet til Ukraine er reguleret i partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater og Ukraine (PCA) ⁽²⁾. Inden for disse rammer har Ukraine og Unionen givet retlige og interne anliggender førsteprioritet. Unionens handlingsplan for retlige og interne anliggender med Ukraine omfatter derfor specifikke spørgsmål om hvidvaskning af penge. Ukraines

foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge støttes af Unionen, så Ukraine kan opfylde normerne i Europarådets konvention af 1990 om hvidvaskning af penge, FATF-henstillingerne og de normer, der er fastsat af Egmont-gruppen. Ukraines bekæmpelse af hvidvaskning af penge har endvidere førsteprioritet inden for TACIS-programmet.

(¹) EFT C 277 E af 14.11.2002, s. 6.

(²) EFT L 49 af 19.2.1998.

(2003/C 155 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2660/02

af Robert Evans (PSE) til Rådet

(23. september 2002)

Om: Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett og Reza Pankhurst tilbageholdt i Ægypten

Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett og Reza Pankhurst er tre unge britiske muslimer, som har været tilbageholdt i Ægypten i fem måneder. Der har været stor bekymring for, hvordan de bliver behandlet, herunder er der fremsat påstande om tortur og brud på Genève-konventionen. Den britiske regering har indgivet en formel klage til den ægyptiske regering over behandlingen af de tre mænd.

Hvad gør Rådet for at støtte den britiske regering i denne sag og bringe krænkelserne af disse mænds menneskerettigheder til ophør?

Svar

(20. februar 2003)

Den britiske regering har ikke anmodet om Rådets bistand i denne sag. Hvis der fremsættes en sådan anmodning, vil den blive behandlet under hensyn til det samarbejde på blandt andet det konsulære område, der finder sted mellem medlemsstaterne for at hjælpe borgerne i EU.

Rådet følger generelt menneskerettighedssituationen i Ægypten nøje. Der blev den 25. juni 2001 undertegnet en associeringsaftale i Luxembourg, hvori respekten for menneskerettighederne gøres til et væsentligt element, der danner baggrund for Ægyptens og EU's politik både eksternt og internt. Med aftalen vil der desuden blive etableret en regelmæssig politisk dialog, der giver mulighed for en yderligere styrkelse af samarbejdet mellem EU og de ægyptiske myndigheder, især på menneskerettighedsområdet. For at træde i kraft skal aftalen imidlertid ratificeres af alle EU's medlemsstater, hvilket endnu ikke er sket.

(2003/C 155 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2664/02

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(23. september 2002)

Om: »Neutral« konkurrencepolitik på området for rettigheder til tv-transmission af sportsbegivenheder

I sit svar af 31. juli 2002 på min spørgsmål E-1912/02 (¹) udtaler Mario Monti, kommissær for konkurrence, på Kommissionens vegne, at han gerne så, at salget af rettighederne til tv-transmission af sportsbegivenheder ikke fører til mindre konkurrence på mediemarkedet, hvilket ikke ville være til gavn for seerne, og i medfør af disse bestemmelser tillader Kommissionen ingen fortrinsbehandling af betalingskanaler sammenlignet med gratis tv-kanaler. Denne filosofi »hold ræven ude af hønsegården« favoriserer tydeligt betalingskanalerne, som råder over flere midler end de gratis tv-kanaler til at købe rettighederne til tv-transmission, hvilket tv-transmission af fodboldkampe er det bedste eksempel på.

Størstedelen af de fodboldklubber, som tjener penge på tv-transmission af fodboldkampe organiseret af UEFA eller FIFA, spiller deres kampe på stadions, hvis drift betales af staten eller de pågældende kommuner, som ofte bevilger klubberne betydelige tilskud. Kunne fællesskabsbestemmelserne, der gælder for offentlig bistand, ikke også gælde for disse klubbers økonomiske aktiviteter? Hvis man i modsat fald argumenterer for, at sport på højt niveau er en forretning, som retfærdiggør, at der anvendes offentlige midler på denne form for sport (endsige at der iværksættes sikkerhedsforanstaltninger til denne type sportsbegivenheder), kunne man så ikke kræve af sportsorganisationerne, at de forpligtede sig til at yde offentlig service ved at transmittere sportsbegivenheder? Er det i sidste ende acceptabelt, at det kun er de tv-seere, der har råd til at betale for at overvære transmissionen af sportsbegivenheder, der har mulighed for at se disse sportsbegivenheder, set i lyset af den store bistand, som de offentlige myndigheder yder?

(¹) EFT C 92 E af 17.4.2003, s. 115.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. november 2002)

Det ærede medlem spørger, om fællesskabets konkurrenceregler også kunne gælde for økonomiske aktiviteter i fodboldklubber, som spiller i turneringer organiseret af UEFA og FIFA. Faktisk er ethvert selskab, som udfører en økonomisk aktivitet, underlagt konkurrencereglerne generelt, og mere specifikt statsstøttereglerne. Fodboldklubber, som udfører sådanne aktiviteter, er derfor underlagt statsstøttereglerne.

Imidlertid udgør de lokale myndigheders finansiering af et stadion ikke nødvendigvis statsstøtte. Under visse forhold kan opførelse af et anlæg, der skal huse forskellige kategorier af offentlige begivenheder, betragtes som finansiering af generel infrastruktur, og falder således ikke ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

Kommissionen bemærker, at med hensyn til at pålægge en virksomhed en forpligtelse til at yde en offentlig service, er det ikke EU, men medlemsstaten selv, der både pålægger forpligtelsen og fastsætter rammerne for den. Hvis medlemsstaten derfor mener, at det er nødvendigt at sikre bred adgang til fodbold frem for at overlade fodbolden til betalings-tv, må den overdrage tv-stationer denne opgave og eventuelt yde den erstatning, der er påkrævet for at udføre opgaverne.

Endvidere hedder det i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (¹), at medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger for at sikre, at en tv-station ikke udsender begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder på gratis fjernsyn. Flere medlemsstater har udarbejdet sådanne lister, som i alle tilfælde omfatter visse fodboldkampe (en oversigt over disse foranstaltninger er offentliggjort i EF-Tidende (²)).

(¹) EFT L 202 af 30.7.1997.

(²) EFT C 189 af 9.8.2002.

(2003/C 155 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2668/02

af Proinsias De Rossa (PSE) til Rådet

(16. september 2002)

Om: Udvisning af Christina Onasanwo fra Irland til Nigeria

Rådet allerede har udtalt, at genital lemlæstelse af kvinder udgør vold mod kvinder og børn, hvilket Rådet helt utvetydigt fordømmer som en krænkelse af de grundlæggende rettigheder. På baggrund af alle medlemsstaters forpligtelser i henhold til Wien-erklæringen og dens aktionsprogram, Beijing-erklæringen og dens handlingsplatform, aktionsprogrammet inden for rammerne af Den Internationale Konference om

Befolkning og Udvikling, handlingsplanen til eliminering af skadelig traditionel praksis, som berører kvinders og børns sundhed, samt FN's resolution nr. 54/133 vil Rådet da rette henvendelse til den irske regering med henblik på, at den tilbagekalder sin ordre om udvisning af Christina Onasanwo og Bolu Onasanwo til Nigeria, hvor de risikerer genital lemlæstelse, således som ældreråd har forordnet?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet er ikke bekendt med den sag, som forespørgslen vedrører.

(2003/C 155 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2675/02

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(24. september 2002)

Om: Akvakultur og risici for miljøet og forbrugerne

I en undersøgelse foretaget af forbrugerorganisationerne i Portugal, Spanien, Belgien og Italien, og som er offentliggjort i tidsskriftet *Proteste*, nr. 228, bekræftes de oplysninger, som længe har været tilgængelige på internettet om, at de laks, som markedsføres i Europa, indebærer betydelige risici for forbrugernes helbred, især på grund af det meget høje PCB-indhold.

Den industrielle akvakultur, hvor der avles rovfisk, udgør i dag den største trussel mod en bæredygtig udvikling af fiskeriet på grund af det pres, som udøves på fiskene i naturen, hvoraf der fremstilles fiskemel, på grund af havforureningen og på grund af truslen mod de vilde eksemplarer af fiskearterne.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Hvornår vil den iværksætte lovgivning om kontrol med forekomsten af PCB i fødevarer?
2. Mener den ikke, at den bør omformulere sit initiativ til en ændring af den fælles landbrugspolitik i lyset af de foreliggende oplysninger om de risici, som avl af rovfisk indebærer for en bæredygtig akvakultur?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. november 2002)

Forureningen af foder og fødevarer med dioxiner, furaner og polychlorerede biphenyler (PCB) udgør en risiko for folkesundheden. Derfor er det nødvendigt at træffe foranstaltninger til at begrænse graden af forurening med disse stoffer. Kommissionen har udarbejdet en samlet strategi for at nedbringe forekomsten af disse forurenende stoffer i miljøet og i foder og fødevarer, som er beskrevet i en meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg med titlen »Strategi for Fællesskabet vedrørende dioxiner, furaner og polychlorerede biphenyler (PCB)«⁽¹⁾.

Der er allerede fastsat grænseværdier for dioxiner og furaner i fisk ved Rådets forordning (EF) nr. 2375/2001 af 29. november 2001 om ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 466/2001 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i levnedsmidler⁽²⁾. Ifølge denne forordning skal grænseværdierne tages op til revision senest den 31. december 2004 med henblik på, at også dioxinlignende PCB bliver omfattet af grænseværdier. Ved Kommissionens henstilling 2001/201/EF af 4. marts 2002⁽³⁾ fastsættes kriterierne for overvågning af dioxiner og dioxinlignende PCB i en række foderstoffer og fødevarer, herunder fisk.

I ovennævnte meddelelse konstaterede Kommissionen desuden, at der bør udføres en risikovurdering af ikke-dioxinlignende PCB, og at der er behov for nyere data om forekomsten af disse forurenende stoffer i foderstoffer og fødevarer. Kommissionen har derfor anmodet Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler om at udføre en sådan risikovurdering. Kommissionen vil på den baggrund overveje, hvilke foranstaltninger der kan begrænse forekomsten af ikke-dioxinlignende PCB i hele fødekæden (foderstoffer og fødevarer). I mellemtiden har Kommissionen anmodet både myndigheder og erhvervsliv om også at overvåge forekomsten af ikke-dioxinlignende PCB i foderstoffer og fødevarer, navnlig i fisk og fiskevarer, og vil derefter samle resultaterne i én database. Kommissionen har endnu ikke modtaget omfattende beviser for et så højt indhold af PCB i laks på det europæiske marked, at det kan medføre væsentlige risici for forbrugernes sundhed.

Fællesskabets strategi for bæredygtig udvikling af europæisk akvakulturindustri sigter mod at skabe de bedst mulige betingelser, som vil sætte akvakulturproducenterne i stand til at tilbyde et sundt produkt i de mængder, som markedet kræver, uden samtidig at ødelægge miljøet. Denne strategi er beskrevet i den nylige meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet med titlen »En strategi for bæredygtig udvikling af europæisk akvakultur«⁽¹⁾. Strategien er udarbejdet inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik og fastlægger en plan for videreudviklingen af akvakultursektoren og skabelsen af sikre beskæftigelsesmuligheder, navnlig inden for fiskeriafhængige områder, men ikke på bekostning af miljø, fødevarer sikkerhed eller kvalitet.

Kommissionen er ikke enig i, at fiskeopdræt udgør den største trussel mod en bæredygtig udvikling af fiskeriet. Den største trussel kommer snarere fra overfiskeri i naturen, for små mængder af modne fisk og den kendsgerning, at den europæiske fiskeriflådes kapacitet langt overstiger det, der er nødvendigt for at opretholde bæredygtigt fiskeri.

Hvad angår presset på fisk i naturen, har Kommissionen anmodet Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) om at gennemføre en evaluering af industrifiskeriets virkning på de marine økosystemer. Den vil fortsat overvåge industrifiskeriet for at sikre, at virkningerne heraf på fiskearter og andre marine arter til konsum forbliver begrænsede, og de nødvendige forbedrede forvaltningsforanstaltninger vil blive foreslået.

⁽¹⁾ EFT C 322 af 17.11.2001.

⁽²⁾ EFT L 321 af 6.12.2001.

⁽³⁾ EFT L 67 af 9.3.2002.

⁽⁴⁾ KOM(2002) 511 endelig udg.

(2003/C 155 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2687/02

af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Giftige en- og to-euromønter

Ifølge en artikel i det britiske videnskabelige tidsskrift »Nature« fra september 2002 frigør en- og to-euromønterne en mængde nikkel, der er 240 til 320 gange højere end den grænseværdi, der er fastsat i direktiv 94/27/EF⁽¹⁾.

Nikkel kan fremkalde hudallergi og dets indhold af metaller er giftige for leveren, nyrerne og hjernen, hvilket bekymrer de forskere, der har udført forsøg med mønter på frivilliges hud med foruroligende resultater.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt straks at erstatte de omtalte mønter med en- og to-eurosedler?

⁽¹⁾ EFT L 188 af 22.7.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(25. oktober 2002)*

Konklusionerne i den artikel, der henvises til i det ærede medlems spørgsmål, er vildledende, fordi Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/27/EF af 30. juni 1994 om tolvte ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater, herefter »nikkeldirektivet«, henviser til genstande, der har direkte og vedvarende kontakt med menneskelig hud, som f.eks. smykker og ure. Dette direktiv omhandler ikke mønter. Derudover blev disse resultater opnået ved at anbringe 1- og 2-euromønter på huden på patienter med konstateret nikkelallergi i 48-72 timer. Denne situation afspejler tydeligvis ikke de normale betingelser, som mønterne bliver brugt under.

Denne offentliggørelse ændrer ikke ved Kommissionens indstilling, at normal brug af euromønter ikke udgør nogen fare for borgerne i EU. Kommissionen er ikke bekendt med særlige tilfælde af patienter med nikkelallergi, som kan spores til brug af 1- og 2-euromønter. Disse konklusioner er for nylig blevet bekræftet af en uafhængig undersøgelse, som viste, at 1- og 2-euromønterne afgiver betydelig mindre nikkel end de nationale mønter, der blev anvendt inden indførelsen af euroen.

Der er således ingen grund til igen at vurdere de denomineringer, som er besluttet for eurosedler og -mønter, som for mønternes vedkommende er fastsat i Rådets forordning (EF) 975/98 af 3. maj 1998 om pålydende værdi og tekniske specifikationer for euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 139 af 11.5.1998.

(2003/C 155 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2692/02**af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet***(26. september 2002)*

Om: Ensartet europæisk registreringsordning for våben

Temmelig mange våbenproducenter råder over et system, så de kan identificere og registrere de våben, som de fremstiller. Normalt anbringes der serienumre på en eller flere af våbnets dele. Dog er den indbyrdes udveksling af informationer mellem EU-landene om fremgangsmåden utilstrækkelig. Desuden kan de nu anvendte mærker undertiden meget let slettes. Alt dette styrker ønsket om en enkel, effektiv og generelt anvendelig teknik. Mærkerne kunne så indgå i et nationalt register, så det senere kunne kontrolleres, hvordan våbnene er havnet i et konfliktområde.

Er Rådet enig med mig i, at EU hurtigst muligt bør gøre en indsats for at indføre en ensartet, sammenhængende registreringsordning? Hvilke foranstaltninger har det i bekræftende fald gennemført eller vil det gennemføre for at indføre en sådan ordning? Vil Rådet i så fald opfordre medlemsstaterne til at etablere en effektiv informationsudveksling og at oprette nationale registre, så de våben, der cirkulerer illegalt, kan opspores? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar

(20. februar 2003)

Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben indførte en omfattende ordning bl.a. for erhvervelse af og handel med skydevåben⁽¹⁾

Artikel 91 i 1998-konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 indførte en ordning med udveksling af oplysninger om erhvervelse af skydevåben. Denne ordning supplerer ordningen i artikel 13 i direktiv 91/477/EØF. Endvidere er det format, der skal anvendes ved udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om beslaglagte skydevåben, fastlagt i Schengen-eksekutivkomiteens afgørelse af 28. april 1999 om ulovlig handel med skydevåben (SCH/Kom-EX (99)10).

Rådets direktiv 91/477/EØF finder derimod ikke anvendelse på erhvervsmæssig overførsel af krigsvåben og -ammunition. Fællesskabets muligheder for at handle på dette område er begrænset af traktatens artikel 296.

I øvrigt erindrer Rådet om, at det på samlingen den 15. april 2002 vedtog konklusioner om en liste over konkrete foranstaltninger med hensyn til terrortruslens konsekvenser for Den Europæiske Unions ikke-sprednings-, nedrustnings- og våbenkontrollpolitik. I den forbindelse forpligtede EU som sådan og dens medlemsstater sig til især at fremme gennemførelse af FN's handlingsprogram om bekæmpelse af ulovlig handel med håndskydevåben og lette våben og af OSCE's dokument om håndvåben og lette våben samt til om nødvendigt styrke de multilaterale instrumenter, specielt ved at udarbejde et internationalt instrument om mærkning og sporing af håndvåben og lette våben (bl.a. et fransk-schweizisk forslag) som en prioritet.

(¹) EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51.

(2003/C 155 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2701/02
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Beskyttelse af privatlivet i korrespondancer fra italienske banker

Mens stort set alle banker i de andre europæiske lande fuldstændigt beskytter privatlivets fred i korrespondancen med deres kunder, fortsætter de italienske banker med at bruge konvolutter, hvorpå bankens navn og/eller logo klart fremgår, i korrespondancen med deres kunder og giver derved udenforstående mulighed for at få kendskab til det forhold, som forbrugeren har en med bestemt bank.

Agter Kommissionen at opfordre det italienske bankvæsen til at bruge anonyme konvolutter i korrespondancen med deres kunder i overensstemmelse med de andre europæiske bankers praksis for at beskytte kundernes privatliv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. november 2002)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er anvendelse af kuverter med bankens navn og/eller logo normal praksis i en række medlemsstater, ligesom der i andre medlemsstater er visse banker, der anvender fremgangsmåden.

I nogle medlemsstater synes der at være en klar tendens i retning af anvendelse af neutrale kuverter, enten til al korrespondance eller til særlige forsendelser, f.eks. af bankkort.

Kommissionen er af den opfattelse, at hvis en kunde mener, at anvendelsen af kuverter med bankens navn eller logo på nogen måde krænker vedkommendes privatliv, så bør han eller hun træffe aftale med banken om andre former for kommunikation, såsom neutrale kuverter, e-banking eller kundens egen afhentning af korrespondance i banken.

Kommissionen er ikke bekendt med, at dette anliggende skulle være omhandlet i lovgivningen i nogen medlemsstat, og den har ikke selv planer om at træffe nogen initiativer på området.

(2003/C 155 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2711/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(26. september 2002)

Om: Forholdene for indsatte i fængslerne i kandidatlandet Ungarn

1. Kan Rådet bekræfte, at fængslerne i Ungarn forvaltes af militæret?
2. Kan Rådet også bekræfte, at besøg af familiemedlemmer hos fanger, som ikke er aggressive, og som ikke udgør nogen særlig fare for sikkerheden (klasse 3) er begrænset til en uge om måneden og udelukkende kan finde sted med en glasvæg mellem parterne med telefonforbindelse, så den besøgende og den indsatte på ingen måde kan røre ved hinanden?
3. Er det Rådet bekendt, at i det nye fængsel, som blev taget i brug i april 2002 i byen Szeged i det sydøstlige Ungarn (postadresse: Doroszmai Ut 25, postnummer: 6728) bliver sekspersonscellerne på 28,25 m² ændret til celler til tolv personer, så der bliver 2,35 m² per person inklusive etagesenge og andre møbler, så de forbedringer, der indførtes med nybyggeriet, nu går tabt?
4. Hvad er der sket med den klage, som Helsinki-komiteen har sendt til fængslet i Szeged?
5. Er det korrekt, at Ungarn med 20 000 indsatte ud af en befolkning på ti millioner, hvortil kommer 10 000 personer, som er på fri fod, men venter på at komme for retten, har et meget stort antal indsatte i forhold til befolkningens størrelse?
6. Kan Rådet bekræfte, at varetægtsfængslingen i Ungarn kan være usædvanlig langvarig, så de personer, hvis skyld endnu ikke er fastslået, er omfattet af de samme bestemmelser for fængsling som de allerede dømte?
7. Indgår hastigheden i retsvæsenets sagsbehandling, anvendelsen af fængselsstraffe og forholdene i cellerne i forhandlingerne om Ungarns EU-medlemskab?
8. Hvordan kan Rådet på EU's vegne bidrage til, at situationen for indsatte i Ungarn forbedres, så de opfylder de højere standarder, som er de normale i EU?

Svar

(20. februar 2003)

Rådet lægger overordentlig stor vægt på, at kandidatlandene overholder de demokratiske principper, retsstatsprincippet og menneskerettighederne. For så vidt angår Ungarn noterer Rådet sig, at Kommissionen i sin periodiske rapport fra 9. oktober 2002 om Ungarns fremskridt mod tiltrædelse konkluderer, at landet fortsat opfylder de politiske Københavnskriterier og siden 1997 har gjort meget for yderligere at konsolidere og uddybe institutionernes stabilitet og dermed styrke demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og beskyttelse af mindretal.

Med hensyn til det specifikke spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser, står der i rapporten: »De ungarske fængsler er fortsat overfyldte, men lever ellers op til internationale standarder. I referenceperioden er der kommet yderligere faciliteter til, efter at visse ældre bygninger er blevet moderniseret og udvidet, og der er blevet bygget et nyt fængsel. Regeringens langsigtede udviklingsprogram indeholder nye projekter, som skal forbedre de samlede pladsfaciliteter i de ungarske fængsler.« For så vidt angår tempoet i retsvæsenets sagsbehandling anføres det i den periodiske rapport, at »retssager behandles inden for en rimelig tidsfrist. Størstedelen af sager, der kommer for retten i første instans, afsluttes på mindre end et år«.

EU vil under alle omstændigheder fortsat overvåge situationen med hensyn til menneskerettigheder som led i førtiltrædelsesstrategien og, såfremt behovet opstår, drøfte spørgsmål, der giver anledning til betænkeligheder, med Ungarn og navnlig med de organer, der er oprettet ved Europaaftalen såsom associeringsrådet og associeringsudvalget.

(2003/C 155 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2716/02
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Euro og nikkel

Tidsskriftet »Nature« har offentliggjort en undersøgelse foretaget af universitetet i Zürich, hvoraf det fremgår, at en- og to-euromønterne af metal kan frigøre nikkel i en mængde, der er 240-320 gange højere end den i de europæiske direktiver tilladte. Det ser ud til, at sveden fra hænderne kan skabe en kemisk reaktion, der ændrer legeringen og fremkalder allergi.

1. Kan Kommissionen bekræfte disse oplysninger?
2. Hvilken løsning vil den i bekræftende fald vælge — ændre direktivet eller erklære de to mønter, der er ikke følger direktivet, for ulovlige?
3. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at undgå, at endnu en allergi udbredes blandt Unionens borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(25. oktober 2002)

Kommissionen kan bekræfte, at der den 12. september 2002 blev offentliggjort en artikel i bladet »Nature«, hvori forskere fra universitetet i Zürich hævder, at tofarvede euromønter kan afgive op til 240-320 gange så meget nikkel som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/27/EF af 30. juni 1994 (herefter »nikkeldirektivet«) om ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽¹⁾.

Forfatterens konklusion er vildledende, fordi nikkeldirektivet henviser til genstande der har direkte og vedvarende kontakt med menneskelig hud, som f.eks. smykker og ure. Dette direktiv omhandler ikke mønter. Derudover blev disse resultater opnået ved at anbringe 1- og 2-euromønter på huden på patienter med konstateret nikkelallergi i 48-72 timer. Efter denne periode udviste de en allergisk reaktion. Da denne situation tydeligvis ikke afspejler den normale brug af euromønter, ser Kommissionen intet behov for foranstaltninger, hverken hvad angår euromønterne eller nikkeldirektivet.

Denne offentliggørelse ændrer ikke ved Kommissionens indstilling, at normal brug af euromønter ikke udgør nogen fare for borgerne i EU. Kommissionen er ikke bekendt med særlige tilfælde af patienter med nikkelallergi, som kan spores til brug af 1- og 2-euromønter. Desuden er der ikke videnskabelige beviser for, at nikkelallergi nu forekommer hyppigere blandt EU's borgere.

Disse konklusioner er for nylig blevet bekræftet af en uafhængig undersøgelse, som viste, at 1- og 2-euromønterne afgiver betydelig mindre nikkel end de nationale mønter, der blev anvendt inden indførelsen af euroen.

⁽¹⁾ EFT L 188 af 22.7.1994.

(2003/C 155 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2739/02
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. september 2002)

Om: Forskelle i priserne på biler i EU

I sin rapport om priser på biler i Den Europæiske Union bemærkede Kommissionen den markante forskel i priserne på nye biler i EU. Af denne rapport fremgår det, at Grækenland er et af de mest konkurrence-

dygtige lande i EU, hvad angår priserne før afgift på biler med et lille slagvolumen. Desværre er Grækenland med hensyn til priser på biler med et større slagvolumen — de såkaldte luksusbiler — det dyreste land både før og efter afgift. For eksempel skal en græsk køber — ifølge Kommissionens tabeller — for en Alfa Romeo 156 2.0 TS 16V betale omkring 40 % mere end en belgisk køber. Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at udjævne disse betydelige forskelle inden for EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. november 2002)

Den halvårslige rapport om bilpriserne inden for EU, der senest er udkommet den 22. juli 2002⁽¹⁾, viser regelmæssigt prisforskellene mellem medlemsstaterne, som skyldes de enkelte bilproducenters strategier. Denne situation er udtryk for, at der ikke er tilstrækkelig konkurrence mellem forhandlerne af et og samme mærke i EU. Kommissionen har derfor indledt en omfattende revision af konkurrencereglerne på dette område. Den 31. juli 2002 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1400/2002 vedrørende bilbranchen⁽²⁾, der trådte i kraft den 1. oktober 2002, efter at den foregående forordning var udløbet⁽³⁾. Forordningen omfatter flere foranstaltninger, der kan skabe et konkurrencemæssigt pres på prisforskellene på samme bilmodel inden for fællesmarkedet, såsom den omtalte model.

I forordningen er det blandt andet fastsat, at gruppefritagelsen ikke gælder for distributionsaftaler, der begrænser forhandlerens salg af nye personbiler til de endelige brugere, uanset hvor de har bopæl. Det betyder i det foreliggende tilfælde, at enhver direkte eller indirekte hindring for salget af en personbil til en græsk forbruger, der, enten selv eller gennem en befuldmægtiget, ønsker at købe den i Belgien, er uforenelig med forordningen. Gruppefritagelsen omfatter heller ikke begrænsninger i krydsleverancer mellem forhandlerne. En bilproducent kan derfor ikke modsætte sig, at en græsk forhandler tager initiativ til at købe biler hos en belgisk forhandler. Endelig vil forordningen fra 1. oktober 2005 ikke længere omfatte begrænsninger i etablering af salgs- eller leveringssteder for biler, hvor der anvendes et selektivt distributionssystem. Hvis et sådant system blev anvendt i Belgien og Grækenland i den foreliggende sag, kunne en belgisk forhandler frit etablere enten et salgssted i Grækenland eller et leveringssted, hvorfra han kunne levere de biler, som græske forbrugere havde bestilt.

Kommissionen vil fortsat påse, at disse regler for bildistribution overholdes, og vil i givet fald forfølge overtrædelser af konkurrenceretten, der medfører, at de europæiske forbrugere ikke opnår de fordele, som det indre marked indebærer.

⁽¹⁾ Jf. pressemeddelelse IP/02/1109 af 22.7.2002.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1400/2002 af 31. juli 2002 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis inden for motorkøretøjsbranchen, EFT L 203 af 1.8.2002.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/1995 af 28. juni 1995 om anvendelse af EF-traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer, EFT L 145 af 29.6.1995.

(2003/C 155 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2752/02

af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen

(25. september 2002)

Om: Budgetgennemførelsen af udgiftsområde 2 i de finansielle overslag for regnskabsåret 2002

I henhold til Kommissionens oplysninger var der den 12. september endnu ikke afgivet tilsagn for forpligtelsesbevillinger til et beløb af 1 501 mio. EUR.

Anser Kommissionen det for sandsynligt, at 1 330 mio. EUR fra Samhørighedsfonden vil blive gennemført inden regnskabsårets afslutning?

Hvilken gennemførelsesprocent forventer Kommissionen for fællesskabsinitiativerne og især for konto B2-141: »Støtte til regioner, der grænser op til kandidatlande«?

Anser Kommissionen det for muligt eller hensigtsmæssigt at anvende en del af de forpligtelsesbevillinger, som der formentlig ikke ville kunne gives tilsagn om, til finansiering af det beløb på 27 mio.EUR, som mangler i programmet for omstrukturering af den del af fiskerflåden, som driver fangst i marokkansk farvand, og som ikke oprindeligt blev sat på 2002-budgettet, men som der skal afgives tilsagn om inden udgangen af 2003?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(4. november 2002)

Det ærede medlem omtaler anvendelsen af forpligtelsesbevillingerne under udgiftsområde 2 i de finansielle overslag. De forpligtelsesbevillinger, der ikke er indgået forpligtelser for, vedrører hovedsagelig Samhørighedsfonden.

Den nuværende udnyttelse for Samhørighedsfonden ligger over den udnyttelssats, som Kommissionen har fastsat i sit oprindelige gennemførelsesprogram for september 2002, som den har oversendt til budgetmyndigheden. Den svarer til niveauet pr. september 2001, hvor bevillingerne til sidst næsten blev fuldstændig opbrugt. For bevillingerne til Samhørighedsfonden indgås der forpligtelser for hvert enkelt projekt. Der er ikke tale om den automatiske indgåelse af forpligtelser, der er karakteristisk for næsten alle strukturfonde. Det forklarer den stærkt koncentrerede udnyttelse af bevillingerne til Samhørighedsfonden omkring årets slutning.

Kommissionen råder i øjeblikket ikke over oplysninger om, at forpligtelsesbevillingerne til Samhørighedsfonden for 2002 ikke skulle kunne udnyttes tilstrækkeligt.

I øjeblikket tilstræbes der en næsten fuldstændig udnyttelse af de forpligtelsesbevillinger, der er til rådighed for fællesskabsinitiativerne. Den hidtidige udnyttelssats andrager 96,3 %. De forpligtelsesbevillinger, der endnu ikke er indgået forpligtelser for, vedrører først og fremmest fællesskabsinitiativerne til fordel for grænseområderne (Interreg). Kommissionen vil inden for rammerne af sine beføjelser sætte alt ind på at få disse programmer vedtaget inden udgangen af 2002, hhv. få opfyldt forudsætningerne for en overdragelse af midlerne.

Yderligere forpligtelsesbevillinger, der endnu ikke er indgået forpligtelser for, vedrører EQUAL- og Leader-initiativerne. En del af disse midler vil sandsynligvis være udnyttet ved udgangen af 2002.

Derimod kan midlerne til den nye konto B2-1411 »Støtte til regioner, der grænser op til kandidatlande« allerede være udnyttet 100 %, fordi de blev afsat til særaktioner inden for de allerede løbende Interreg-programmer.

Kommissionen mener ikke, at det er muligt at finde de 27 mio.EUR under udgiftsområde 2, der kræves til finansiering af omstruktureringen af den fiskerflåde, der fisker i marokkanske farvande. Efter en gennemgang af alle relevante konti under strukturfondene kan det i øjeblikket kun konstateres, at 9 mio.EUR er udnyttet og står til rådighed til forfinansiering af de 27 mio.EUR i 2002. Som led i 2003-budgettet skal fleksibilitetsinstrumentet dog tages i brug til denne finansiering.

(2003/C 155 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2755/02 af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(1. oktober 2002)

Om: Grænseoverskridende sociale problemer

Er Kommissionen involveret i at hjælpe borgere med at løse grænseoverskridende sociale problemer tilfredsstillende? Kan den i bekræftende fald oplyse, hvilken af dens tjenester, der kan hjælpe eller tage affære? (detaljer om den bestemte sag udleveres efter ønske). Den pågældende sag drejer sig om betaling af børnebidrag til en irsk borgers to børn fra hendes fraskilte græsk-kypriotiske mand. Kan Kommissionen oplyse, hvorledes retfærdigheden bedst kan ske fyldest?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(21. november 2002)

Det ærede medlem ønsker at vide, om Kommissionen kan hjælpe borgere med at løse grænseoverskridende sociale problemer, i det konkrete tilfælde drejer det sig om en irsk statsborgers inddrivelse af børnebidrag, som hendes fraskilte mand af græsk-cypriotisk statsborgerskab har undladt at betale til deres fælles børn.

Kommissionen har ikke kompetence til at gribe ind med henblik på at løse individuelle problemer for privatpersoner, som er bosiddende i EU, eller som er statsborgere i en af medlemsstaterne.

Til gengæld findes der forskellige muligheder ved hjælp af de europæiske eller internationale juridiske instrumenter, som finder anvendelse i medlemsstaterne.

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾ indeholder bestemmelse om, at i sager om underholdspligt kan sagsøgte, i dette tilfælde eksmanden, stilles for en domstol i den medlemsstat, hvor han har bopæl, eller for en domstol på det sted, hvor bidragsberettigede, i dette tilfælde ekskonen og børnene, har bopæl eller sædvanligt opholdssted. En bidragsberettiget har således en valgmulighed, hvis modparten har bopæl i en af EU's medlemsstater.

Hvis dette ikke er tilfældet, og hvis sagsøgte i den konkrete sag f.eks. har bopæl på Cypern, hvilket ikke fremgår klart af den skriftlige forespørgsel, skal spørgsmålet om de irske domstoles kompetence løses i henhold til Irlands procesret, da kompetencen for medlemsstaternes domstole afgøres i henhold til national ret i en sådan situation.

En retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, anerkendes og kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat efter en forenklet procedure, som er fastsat i forordningen af 22. december 2000. Derimod er anerkendelsen og fuldbyrdelsen på Cypern af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en af medlemsstaterne, ikke omfattet af fællesskabsretten.

New York-konventionen af 20. juni 1956 om inddrivelse af underholdsbidrag i udlandet er blevet ratificeret af både Irland og Cypern. Den finder folgelig anvendelse i forholdet mellem de to lande. I henhold til denne konvention udpeger enhver af de kontraherende parter et formidlende og et modtagende organ, hvoraf sidstnævnte navnlig har til opgave inden for rammerne af den af den bidragsberettigede givne bemyndigelse på den bidragsberettigedes vegne at tage »alle nødvendige skridt til inddrivelse af underholdsbidrag, herunder søge gennemført en frivillig ordning, samt om fornødent indlede og gennemføre en bidragssag og eksekvere enhver retsafgørelse eller andet retligt dokument vedrørende betaling af underholdsbidrag«.

Heraf følger, at det cypriotiske modtagende organ i henhold til cypriotisk ret enten ville kunne anerkende og fuldbyrde den afgørelse, der er truffet af den kompetente irske domstol på begæring af den bidragsberettigede — eventuelt efter at have indledt en særlig procedure på Cypern til dette formål — eller indlede en ny retssag med henblik på at få dømt eksmanden til at betale børnebidragene.

New York-konventionen fra 1956 indeholder i øvrigt en række bestemmelser vedrørende samarbejdet mellem de kontraherende parters formidlende og modtagende organer med henblik på en effektiv inddrivelse af skyldige underholdsbidrag.

I konventionen er det fastsat, at en bidragsberettiget, som befinder sig på en kontraherende parts territorium, retter henvendelse til det pågældende lands formidlende organ.

I praksis er der stor forskel på den rolle, som de kontraherende parter i New York-konventionen tildeler deres modtagende organer. I den foreliggende sag bør bidragsberettigede henvende sig til det formidlende organ i sit bopælsland for at høre nærmere om, hvilke reelle muligheder samarbejdet med Cypern giver hende.

Det formidlende organ i Irland er Justitsministeriet, 72-76 St Stephen's Green, Dublin 2.

⁽¹⁾ EFT L 12 af 16.1.2001.

(2003/C 155 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2757/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(1. oktober 2002)

Om: Nord-østasiatisk udviklingsbank

I forbindelse med svaret på mit spørgsmål H-0366/02 ⁽¹⁾ vedrørende betydningen af en større investering i Nordøstasien og i mangel af støtte til en nordøstasiatisk udviklingsbank, kan Kommissionen da oplyse, hvordan den vil sikre, at der gives en meget tiltrængt støtte til Nordøstasien gennem de eksisterende internationale finansinstitutioner som f.eks. Den Asiatiske Udviklingsbank og Verdensbanken?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 11. juni 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. november 2002)

Det forhold, at det er medlemsstaterne og ikke Kommissionen, der er medlemmer af de internationale finansieringsinstitutioner, der omtales i den skriftlige forespørgsel, gør det stort set umuligt for EU at påvirke disse institutioners udlånsafgørelser. De finansieringsmidler, der stilles til rådighed via EU's budget, er det eneste finansielle instrument, Kommissionen råder over til at påvirke udviklingen i Nordøstasien, hvilket sker inden for rammerne af de relevante rådsforordninger. Dette forhindrer dog ikke de internationale finansieringsinstitutioner og Kommissionen i at udvikle synergier og sikre en koordinering af deres respektive samarbejdsstrategier og -aktiviteter, hvis og når de har aktiviteter i dette område.

F. eks. formulerer og forfølger Den Asiatiske Udviklingsbank (Asian Development Bank (ADB)) regionale udviklingsstrategier (Sydasien, Mekong-bassinet), samtidig med at den må konstatere, at sådanne regionale strategier kan blive mere komplekse at formulere og gennemføre, når der er betydelig uensartethed i situationen i de enkelte lande.

(2003/C 155 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2760/02**af Frank Vanhecke (NI) til Kommissionen**

(1. oktober 2002)

Om: Unionens asylpolitik

Fredag den 13. september 2002 vedtog Unionens indenrigsministre i København, at der i løbet af kort tid skulle udarbejdes et ensartet fællesskabsprogram for frivillig eller tvungen tilbagevendende for illegale flygtninge, eller flygtninge, hvis asylansøgning endeligt var blevet afvist af domstolene. Ifølge den franske avis »Le Figaro« fra lørdag den 14. september 2002 skal der indføres »europæiske charterflyvninger«. Det foreslås ligeledes, at der oprettes en fællesskabsfond til finansiering af disse charterflyvninger. Formålet er ifølge udtalelsen fra kommissæren for retlige og indre anliggender, Antonio Vitorino, at der skal skabes en merværdi gennem organisationen af fælles hjemsendelsesrejser.

Kan Kommissionen forelægge et skøn over det laveste og højeste antal illegale flygtninge på Unionens område opdelt efter medlemsstat?

Hvor mange illegale flygtninge er der blevet sendt hjem i løbet af de seneste fire år?

Råder Kommissionen over en liste over såkaldte »sikre lande«, hvorfra der ikke kan anmodes om politisk asyl?

Hvad mener Kommissionen om oprettelsen af en fællesskabsfond til finansiering af illegale flygtninges hjemsendelse, og hvor stort et budgetbeløb kan der anvendes hertil?

Hvilken politik kan der ifølge Kommissionen føres over for tredjelande med henblik på at fremme samarbejde ved hjemsendelse?

Har Kommissionen andre fællesskabsinstrumenter til bekæmpelse af illegal indvandring i lande i Unionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(25. november 2002)

Der findes et betydeligt antal personer med ulovligt ophold i Den Europæiske Union, enten fordi de er kommet ulovligt ind på en medlemsstats område, eller fordi de er blevet boende efter udløbet af det tilladte ophold eller efter, at de har fået afslag på deres asylansøgning. I sagens natur findes der ingen præcise tal eller statistikker på dette område, og derfor kan der kun foretages et skøn over antallet af illegale indvandrere i EU. Et sådant skøn over omfanget af ulovlig indvandring må nødvendigvis baseres på de foreliggende hårde data, som har tilknytning til fænomenet, f.eks. antal tilfælde, hvor der er nægtet tilladelse til indrejse, antal udsendelser, antal anholdelser af illegale indvandrere ved grænsen til eller inde på en medlemsstats område, antal (afslag på) ansøgninger om asyl eller andre former for international beskyttelse samt antal ansøgninger i henhold til nationale procedurer for regularisering. Disse indikatorer berettiger kun til den tilnærmelsesvis antagelse, at den årlige ulovlige indvandring skal måles i et sekscifret tal. En mere konkret vurdering vil ikke forekomme troværdig i betragtning af manglen på hårde data. Den ulovlige indvandring er dog uden nogen tvivl af et betydeligt omfang, og vi bliver nødt til at tage hånd om den på grund af dens sociale, økonomiske og politiske konsekvenser (jf. meddelelse fra Kommissionen om en fælles politik mod ulovlig indvandring ⁽¹⁾).

De tilgængelige tal viser, at i alt 331 334 personer skulle være blevet udsendt fra Unionens område i 2001. For 2000 skulle tallet være på 367 552 personer, og for 1999 på 324 206 personer. Disse tal er dog ikke fuldstændige, da nogle medlemsstater ikke eller ikke regelmæssigt leverer de nødvendige data. Inden for rammerne af Den Internationale Organisation for Migrations programmer for assisteret frivillig tilbagevenden emigrerede i alt 87 628 personer frivilligt fra EU i 2000. I 1999 lød tallet på 78 273 personer (se i øvrigt Kommissionens grønbog om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold af 10. april 2002 ⁽²⁾).

En række medlemsstater opererer med begreber som »sikre lande« med henblik på at kunne give hurtigere afslag på asylansøgninger. Nogle af disse medlemsstater anvender lister til at udpege sikre lande, andre gør ikke. Der findes således ikke nogen fastlagt liste på EU-plan. Kommissionen har ikke stillet forslag om en EU-liste over sikre lande i sit ændrede forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarter for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus ⁽³⁾. I stedet har den foreslået, at hvis medlemsstaterne vælger at anvende principper om sikre lande, bør de gøre det i overensstemmelse med fælles standarter. Kommissionen er af den opfattelse, at den som et første skridt bør fastsætte fælles standarter for de materielle krav til udpegelsen af et land som værende et sikkert land samt fastsætte betingelserne for anvendelsen af princippet om et sikkert land på den enkelte ansøger. I sin meddelelse om en fælles asylprocedure ⁽⁴⁾ gjorde Kommissionen det dog klart, at der på længere sigt burde fastlægges en fælles løsningsmodel, enten i form af at man vedtager fælles lister, eller ved at man helt afskaffer disse principper.

Kommissionens politik vedrørende tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold er beskrevet i detaljer i meddelelsen om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold ⁽⁵⁾. Meddelelsen indeholder de første betragtninger om ydelse af økonomisk støtte i forbindelse med tilbagesendelse og om nødvendigheden af et nært samarbejde med oprindelses- og transitlandene i spørgsmål om tilbagesendelse og tilbagetagelse.

Generelt er foranstaltningerne mod ulovlig indvandring fastlagt i Rådets omfattende plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i Den Europæiske Union af 28. februar 2002, som i vid udstrækning er baseret på ovennævnte meddelelse fra Kommissionen om en fælles politik mod ulovlig indvandring.

⁽¹⁾ KOM(2001) 672 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2002) 175 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2002) 326 endelig udg.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 755 endelig udg.

⁽⁵⁾ KOM(2002) 564 endelig udg.

(2003/C 155 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2768/02**af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(1. oktober 2002)

Om: Pay-as-you-drive

Det britiske forsikringsselskab Norwich Union vil fra 2004 indføre en »pay-as-you-drive«-bilforsikring i Europa. Formålet hermed er, at forsikringspræmierne beregnes ud fra den effektive anvendelse af bilen. Bilerne skal derfor udstyres med et system, som registrerer det sted, hvor bilen befinder sig, og de tilbagelagte ruter.

Hvad mener Kommissionen om dette initiativ?

Er Kommissionen enig med Norwich Union i dets argumenter om, at forsikringspræmierne med dette system bliver mere retfærdige og billigere for mennesker, som ikke bruger deres bil så tit?

Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til at regulere denne nye forsikringsform og i bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. november 2002)

Fra et forsikringssynspunkt kan Kommissionen ikke se, at det skulle give problemer med præmieberegningen for motorkøretøjsforsikringer, hvis et forsikringsselskab indfører et »pay-as-you-drive system« i lighed med det, som det ærede medlem har omtalt. Faktisk kan tanken om at tilpasse præmiebeløbet til den egentlige brug af køretøjet være til fordel for forsikringstagerne i almindelighed, såfremt føreren er forsvarligt forsikret.

Som det ærede medlem muligvis ved, er EF's lovrammer for finansielle tjenesteydelser, herunder forsikringsprodukter, baseret på princippet om tariffrihed. Kommissionen mener derfor, at prisen på motorkøretøjsforsikringer bør bestemmes af markedet. Kommissionen ser det ikke som sin rolle at gennemtvinge bestemte metoder til præmieberegning, som det ærede medlem foreslår, men derimod at øge det indre forsikringsmarkeds effektivitet som beskrevet i handlingsplanen for finansielle tjenester. Kommissionen er af den opfattelse, at øget konkurrence bør gøre det lettere for forbrugeren at finde frem til lavere priser samt en bredere og mere innovativ produktvifte.

Den foreslåede metode kan dog give anledning til betænkeligheder, hvad angår databeskyttelse i lyset af direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ og det nye direktiv 2002/58/EF om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation⁽²⁾, især hvad angår proportionalitetsprincippet og de specifikke bestemmelser om brug af lokaliseringsdata. Derfor må det foretrækkes, at enhver, der ønsker at udvikle et sådant instrument, arbejder tæt sammen med den relevante databeskyttelsesmyndighed, så det sikres, at det er i overensstemmelse med databeskyttelseslovgivningen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, EFT L 281 af 23.11.1995.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EFT L 201 af 31.7.2002.

(2003/C 155 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2790/02**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Rådet**

(4. oktober 2002)

Om: International konvention mod tortur — USA's manglende deltagelse

USA nægtede for nylig at stemme for det nye forslag til en FN-konvention imod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I forslaget til konvention indgår oprettelsen af et internationalt system for inspektion i fængsler med det formål at sikre, at der ikke anvendes tortur. Det, at USA, der har så stor international vægt, ved afstemningen i FN's Generalforsamling undlader at stemme for denne konvention, medfører for det første, at konventionen reelt svækkes, og for det andet, at den mister sin bindende karakter for dette land.

Efter at have stemt imod oprettelsen af Den Internationale Straffedomstol er det nu anden gang, at USA nægter at ratificere en international FN-konvention. Kan Rådet oplyse, hvordan det vurderer denne udvikling? Hvilken holdning agter Rådet at indtage til denne konvention? Agter Rådet at sikre, at tiltrædelseslandene ratificerer konventionen, og at der lægges et større internationalt diplomatisk pres på de FN-medlemmer, der enten har afholdt sig fra at stemme eller stemt imod konventionen, for at få dem til at stemme for denne konvention på FN's Generalforsamling?

Svar

(20. februar 2003)

Rådet kender ikke til eksistensen af et nyt udkast til FN-konvention mod tortur. USA ratificerede FN-konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (CAT) den 1. oktober 1994.

De relevante FN-organer (FN's Menneskerettighedskommission (CHR), Det Økonomiske og Sociale Råd (Ecosoc) og FN's Generalforsamling (UNGA) har indledt den afsluttende fase af godkendelsen af et udkast til valgfri protokol til CAT, hvori der lægges op til en forebyggende ordning med nationale og internationale inspektioner af afsoningssteder

EU har hele tiden støttet forslaget om at forbedre forebyggelsen af tortur ved hjælp af en international besøgs mekanisme inden for rammerne af CAT. Udryddelse af tortur, uanset hvor den finder sted, er et prioriteret spørgsmål for EU, hvilket fremgår af, at Rådet den 9. april 2001 vedtog retningslinjer for en EU-politik over for tredjelande med hensyn til tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Der har været ført forhandlinger om udkastet til valgfri protokol i 10 år i en arbejdsgruppe i FN, men det blev klart på CHR's 58. samling tidligere i år, at der ikke ville blive opnået enighed om teksten. Formanden for arbejdsgruppen forelagde derfor en kompromistekst, der blev forelagt for CHR 58 i et resolutions-udkast, der blev fremlagt af Costa Rica, og som udkastet til valgfri protokol var knyttet til som bilag.

I den forbindelse gjorde EU en beslutsom og omfattende indsats med henblik på at få vedtaget udkastet til valgfri protokol, herunder flere runder af demarcher i en lang række hovedstæder, mens USA fastholdt sin modstand mod vedtagelsen af det forelagte udkast.

Den 7. november 2002 vedtog UNGA's 3. Komité udkastet til valgfri protokol med 104 stemmer for, 8 imod og 37, der undlod at stemme. USA, Japan, Israel, Nigeria, Cuba, Syrien, Kina og Vietnam stemte imod. Det er FN's plenarforsamling, der skal tage endelig stilling med hensyn til protokollen. Når den valgfri protokol er vedtaget, vil den træde i kraft efter 20 staters ratificering.

(2003/C 155 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2793/02**af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen**

(4. oktober 2002)

Om: Konkurrence inden for sektoren for kommerciel luftfart

Kommissionen har lige godkendt en række aftaler om samarbejde mellem luftfartsselskaber. Aftalerne går ofte ud på »code-sharing«, dvs. tilrettelæggelse af fælles afgang, der sælges af to forskellige selskaber, som i den forbindelse anvender deres respektive flynumre. Selv om kunden har købt sin billet hos selskab A, kommer han til at flyve med selskab B, der måske ikke tilbyder den service, der reklameres med hos selskab A. »Code-sharing« medfører ikke kun ofte fejlagtige reklamer, men begrænser rent faktisk konkurrencen mellem luftfartsselskaber, navnlig når det drejer sig om lufthavne med få afgang.

Hvordan agter Kommissionen at reagere på denne udvikling, der på sigt kunne komme til at begrænse enhver form for konkurrence mellem luftfartsselskaber, der organiserer sig i »alliances«, hvilket er den direkte vej til en oligopolssituation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. november 2002)

Mange internationale luftfartsselskaber har i stigende omfang anvendt fælles rutenummer og andre tilsvarende former for samarbejde (f.eks. alliancer) for at tilpasse sig til nye udfordringer, såsom liberalisering og globalisering af luftfarten. Den anvendte praksis med fælles rutenummer, hvorved et luftfartsselskab tillader et andet at sætte sit flynummer på en rute, eller hvorved to luftfartsselskaber er fælles om samme flynummer på en rute, kan antage forskellige former og indebære samarbejde af forskelligt omfang.

Kommissionen erkender, at aftaler om fælles rutenummer kan indebære betydelige fordele for passagererne, især forretningsrejsende, der ønsker ukomplicerede globale forbindelser, og interlining-passagerer, der generelt oplever et prisfald som følge af et sådant samarbejde. Ofte kan aftaler om fælles rutenummer også være til fordel for passagerer, der flyver til og fra mindre travle lufthavne, da kapaciteten og frekvensen i forbindelse med sådanne ruter ville være langt mere begrænset, hvis ikke der forelå sådanne aftaler. Aftalerne kan dog mindske konkurrencen ved at skabe koncentration på markedet.

Restriktive aftaler mellem konkurrenter kan også tillades i henhold til Fællesskabets konkurrenceregler, hvis parterne kan påvise, at de negative virkninger for konkurrencen opvejes af de fordele, som aftalen indebærer. Dette er mest sandsynligt i de tilfælde, hvor aftalerne medfører en betydelig udvidelse af nettene, og hvor aftaleparterne ikke eller kun i begrænset omfang har ruter, der overlapper hinanden. Desuden skal det påvises, at forbrugerne opnår en andel af disse fordele, at fordelene ikke kan opnås ved mindre restriktive alternativer, og at konkurrencen ikke udelukkes. Om nødvendigt må der indføres passende foranstaltninger for at sikre en fortsat konkurrence. Aftaler om fælles rutenummer skal derfor vurderes fra sag til sag med en afvejning af de positive og negative virkninger for konkurrencen.

Kommissionen har derfor altid afvist fordele og ulemper ved alliancer og andre former for samarbejde, såsom fælles rutenummer. Selv om Kommissionen erkender, at sådanne aftaler kan indebære fordele, har den kun godkendt dem, når der er fundet løsninger på konkurrencemæssige problemer.

Hvad angår de oplysninger, der skal gives passagerne om flyvninger med fælles rutenummer, skal det erindres, at luftfartsselskabernes frivillige tilsagn om passagertrafikkens kvalitet indebærer, at forbrugerne får fyldestgørende oplysninger på bestillingstidspunktet (artikel 13 i tilsagnet, der har været i kraft siden februar 2002).

(2003/C 155 E/060)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2827/02
af Hans Karlsson (PSE) til Kommissionen**

(8. oktober 2002)

Om: Forvridding af konkurrencen på grund af statsstøtte

Det indre marked er en af Den Europæiske Unions vigtigste grundpiller. For at det indre marked skal kunne fungere, og for at medlemsstaterne skal kunne udbygge Fællesskaberne, er det en forudsætning, at alle virksomheder har nogenlunde ensartede konkurrencevilkår. I dag er vilkårene dog ikke ens, fordi der i visse brancher ydes statsstøtte. Tyskland er et af de lande, som Kommissionen i år har set nærmere på, og som viser sig at have udbetalt ulovlig statsstøtte for indretning og udvidelse af et savværk. Med Kommissionens beslutning 2002/468/EF⁽¹⁾ pålægges det Tyskland at kræve den udbetalte statsstøtte tilbagebetalt. Alligevel påtænker Tyskland at tildele yderligere statsstøtte til udvidelse af skovbrugsindustrien i landet, bl.a. til papirmassefabrikker i Sachsen-Anhalt, Klausner Nordic Timber i Wismar og Stallinger GmbH i Mukran.

På denne baggrund bedes Kommissionen dels oplyse, hvilke skridt der vil blive taget for at sikre, at allerede udbetalt statsstøtte betales tilbage, dels hvilke initiativer den vil tage for at forhindre udbetaling af yderligere statsstøtte?

⁽¹⁾ EFT L 165 af 24.6.2002. s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. november 2002)

Den statsstøtte, som medlemsstaterne har lov til at yde, er underlagt EU's regler. EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, indeholder de undtagelser, under hvilke statsstøtte kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

Den støtte, som Tyskland agter at yde eller har ydet til Zellstoff Stendal, Klausner Nordic Timber og Stallinger GmbH, er investeringsstøtte, der ydes på grundlag af regionale betragtninger. Reglerne for denne type støtte gælder ikke specifikt for bestemte sektorer. De tre projekter ligger i Østtyskland, der betragtes som en af de mest ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet. I disse regioner kan der ydes støtte op til et niveau, der er fastsat af Kommissionen for at fremme den økonomiske udvikling i disse regioner ved at støtte investering og hermed jobskabelse.

Hvis Kommissionen konstaterer, at en støtte, der er ydet af en medlemsstat, er uforenelig med EF-traktaten, beordrer den den pågældende medlemsstat til at kræve den ulovlige støtte tilbagebetalt. Medlemsstaterne er forpligtede til at underrette Kommissionen om bestræbelserne for at få støtten tilbagebetalt, og Kommissionen overvåger nøje tilbagesøgningen.

(2003/C 155 E/061)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2864/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. oktober 2002)

Om: Omkostninger i forbindelse med bankoverførsler og Kommissionens beføjelser til at tillade retlige skridt

I kommissær Bolkesteins overordentlig klare og nyttige svar på skriftlig forespørgsel E-2271/02⁽¹⁾ redegør han for den retlige situation vedrørende tilladte gebyrer for grænseoverskridende pengeoverførsler.

Som kommissæren sikkert er klar over, har der været en del drøftelser i Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål i Europa-Parlamentet om omkostningerne i forbindelse med overførsler inden for eurozonen og den udbredte praksis med at både den modtagende såvel som den ordregivende bank opkræver provision i tilfælde af OUR-overførsler i modstrid med bestemmelserne i direktivet om grænseoverskridende pengeoverførsler (Parlamentets og Rådets direktiv 97/5/EF⁽²⁾ af 27. januar 1997).

Kommissæren udtaler i sit svar, at hvis der opkræves eventuelle ulovlige gebyrer af en bank, så er kun den »berettiget til at blive krediteret det beløb, som med urette er blevet fradraget«, idet han tilføjer, at samtlige medlemsstater korrekt har gennemført direktivet vedrørende dette punkt, men at »Kommissionen ikke kan tage nogen retlige skridt, hvis kunderne ikke benytter sig af deres rettigheder«.

Mener Kommissionen, at hvis en medlemsstats regering eller centralbank konsekvent undlader at sørge for, at deres banker overholder vilkårene i direktivet, så har Kommissionen ingen juridiske beføjelser til at indklage medlemsstaten for Domstolen for De Europæiske Fællesskaber?

Hvis Kommissionen rent faktisk har denne beføjelse og undlader at anvende den og efterfølgende nægter at svare på anmodninger fra fysiske eller juridiske personer, som har lidt økonomiske tab som følge af Kommissionens manglende indgriben, mener Kommissionen da, at sådanne personer i henhold til de konsoliderede traktaters artikel 232 ville have ret til efter to måneder at indbringe klage til Domstolen over, at en af Fællesskabets institutioner (Kommissionen) »har undladt at udstede en retsakt til ham, henstillinger og udtalelser dog undtaget«?

(¹) EFT C 137 E af 12.6.2003, s. 66.

(²) EFT L 43 af 14.2.1997, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. november 2002)

Kommissionen har nøje fulgt anvendelsen af direktiv 97/5/EF om grænseoverskridende overførsler. Den har således foretaget flere undersøgelser af prisudviklingen og de nationale gennemførelsesforanstaltninger. Oplysninger herom kan findes på følgende netsted: http://europa.eu.int/comm/internal_market/fr/finances/payment/directives/index.htm

OUR-betalinger (hvor alle omkostninger afholdes af ordregiveren) blev indført for at få afskaffet den hidtidige praksis med, at der — normalt af en formidlende bank — blev opkrævet en provision af det overførte beløb. Af Kommissionens undersøgelse af de nationale gennemførelsesforanstaltninger fremgår det, at denne bestemmelse er blevet korrekt gennemført i alle medlemsstater. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at den undertiden anvendes forkert, ofte på grund af en af de implicerede parter manglende kendskab til de nationale regler. En gennemgang af størsteparten af de klager, Kommissionen har modtaget, viser således, at når der opkræves gebyrer to gange, skyldes det i de fleste tilfælde, at en af de tre implicerede banker troede, at der var tale om en SHARE-overførsel (hvor omkostningerne deles mellem afsender og modtager).

Når Kommissionen modtager en klage fra en bankkunde, der har været offer for sådanne dobbeltgebyrer for en grænseoverskridende overførsel, oplyser den først klageren om vedkommendes rettigheder i henhold til direktiv 97/5/EF. Når kunden kender sine rettigheder, er han eller hun bedre stillet over for banken i tilfælde af problemer. Kommissionen henviser også altid til de relevante ombudsmænd i FIN-NET — for hvis kunden ikke kan komme videre over for sin bank, kan han eller hun ty til en udenretslig form for afgørelse af tvisten inden for rammerne af FIN-NET. Det ser dog ud til, at de kunder, der har været udsat for dobbeltgebyrer, ofte tøver med at indlede en klageprocedure for et beløb, der kun drejer sig om få euro.

Kommissionen har naturligvis mulighed for at anlægge traktatbrudssag både i tilfælde af manglende eller forkert gennemførelse og i tilfælde af forkert anvendelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser. Af de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, fremgår det imidlertid ikke, at direktivet systematisk og forsætligt anvendes forkert i den ene eller den anden medlemsstat.

Som nævnt i det foregående svar, skal gebyrerne for alle grænseoverskridende overførsler i euro i henhold til forordning (EF) nr. 2560/2001 (¹) fra 1. juli 2003 være de samme som for indenlandske overførsler, både på modtagersiden og på afsendersiden. Kommissionen overvejer derfor en fremtidig ændring af reglerne for grænseoverskridende overførsler for at harmonisere dem med de regler, der gælder for indenlandske overførsler.

(¹) Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro, EFT L 344 af 28.12.2001.

(2003/C 155 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2869/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(11. oktober 2002)

Om: Forholdet mellem vækst og budgetbalance

Vil Kommissionen på grundlag af dens egne computermødelles eller anden forskning anslå, hvor stor indvirkning for hver enkelt medlemsstat én procent's ændring i BNI's vækst vil have for budgetbalancen som en procentdel af BNI?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(12. november 2002)

Skønnene over, hvordan budgetsaldoen reagerer på væksten i BNI, er baseret på skatte- og udgifts-elasticiteter, der er beregnet af OECD. Som vist i nedenstående tabel er den gennemsnitlige elasticitet for Unionen ca. 0,5. Graden af budgetfølsomhed hænger snævert sammen med de offentlige indtægters og udgifters andel af BNI. F.eks. tenderer de skandinaviske lande, der kendetegnes ved en stor offentlig sektor, således mod at have større elasticiteter i intervallet 0,7 til 0,9 ⁽¹⁾.

Elasticiteterne skal forstås som et skøn over den gennemsnitlige budgetreaktion på ændringer i outputgabet, da de i et vist omfang afhænger af, hvilken efterspørgselskomponent der bidrager til BNI-væksten. F.eks. vil budgetvirkningen være mindre, hvis BNI-væksten accelererer som følge af en øget stigning i eksporten (eller investeringerne), fordi der i dette tilfælde ikke direkte er nogen skattekategori, der spiller ind. Tilsvarende vil budgetvirkningen være større, hvis væksten drives af det private forbrug, da de indirekte skatteindtægter i dette tilfælde vil stige direkte. Simulationsresultater med Kommissionens QUEST-model viser, at hvis det private forbrug driver væksten, vil budgetfølsomheden stige til 0,7 for Unionen i gennemsnit, mens budgetfølsomheden falder til henholdsvis 0,28 eller 0,19 med en eksportledet eller investeringsledet vækst ⁽²⁾.

Tabel: Budgetfølsomhed i EU

B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	NL	A	P	FIN	S	UK	EU
0,7	0,9	0,5	0,4	0,4	0,4	0,4	0,4	0,8	0,3	0,3	0,7	0,8	0,5	0,5

Kilde: Public Finances in EMU 2002

⁽¹⁾ For en mere detaljeret diskussion henvises til Public Finances in EMU-2002 No 3, Chapter 3 (måling af konjunkturkorrigerede budgetbalancer).

⁽²⁾ Brunila A., M. Buti and J. in 't Veld (2002), »Fiscal Policy in Europe: how effective are automatic stabilisers?«, Economic Papers No. 177. September 2002. European Commission. Brussels.

(2003/C 155 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2875/02
af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. oktober 2002)

Om: Ulovlig statsstøtte til våbenfabrikken FN

For nylig kom det frem, at der i Belgien er udstedt statslig delcrederegaranti som led i en kontrakt indgået mellem våbenfabrikken FN og Nepals regering om levering af 5 500 stk. Minimi-maskinegeværer. Hermed tilsidesættes ikke blot »Code of Conduct on Arms Trade« (adfærdskodeks for våbenhandel), købsprisen på 15,4 mio. EUR vil tilmed også blive betalt, selv om våbnene ikke skulle blive leveret.

Afgørelsen blev truffet den 5. august 2002 uden tilstedeværelse af et beslutningsdygtigt flertal, hvorefter policen blev fremsendt og afgørelsen forelagt til bekræftelse.

FN-fabrikken i Herstal skulle således være sikret betaling for de 5 500 maskingeværer, også selv om den belgiske regering måtte inddrage eksportlicensen.

Det må derfor konkluderes, at der her er tale om statsstøtte til en virksomhed.

Vil Kommissionen undersøge, hvorvidt denne statsstøtte er tildelt i overensstemmelse med de på dette område gældende EU-direktiver?

Hvilke argumenter lægger Kommissionen i bekræftende fald til grund?

Kan Kommissionen i benægtende fald redegøre for, hvilke skridt der vil blive taget over for de belgiske myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. oktober 2002)

Med hensyn til eksportstøtte påpeger Kommissionen, at den hidtil ikke har fået kendskab til, at FN Herstal har modtaget statsstøtte. Den har ingen oplysninger om, at det belgiske delcrederekontor skulle have handlet anderledes end et privat forsikringsselskab, og har ikke i øjeblikket præcise oplysninger om betingelserne i og indholdet af den kontrakt, der blev indgået mellem det belgiske delcrederekontor og FN Herstal.

Kommissionen understreger dog på nuværende tidspunkt, at det ærede medlems udtalelser udelukkende vedrører overholdelsen af kontrakten om eksportkreditforsikring. Disse kontraktbestemmelser er i overensstemmelse med Rådets direktiv 98/29/EF af 7. maj 1998 om harmonisering af de væsentligste bestemmelser vedrørende eksportkreditforsikringsdækning af mellem- og langfristede forretninger⁽¹⁾. I dette direktiv tillades eksplicit denne form for garanti, og medlemsstaterne forpligtes til at indføre et privat eller offentligt eksportforsikringssystem for at dække blandt andet politiske risici. Blandt de risici, der bør dækkes af eksportkreditforsikringen, nævnes i direktivet blandt andet beslutninger om eksportforbud truffet af regeringen i forsikringstagerens hjemland. Man kan således konkludere, at det belgiske delcrederekontors intervention er et udtryk for korrekt anvendelse af direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 19.5.1998.

(2003/C 155 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2883/02

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Fællesskabsstøtte

Mindre end et år efter at have været i samme situation står omkring 1 000 arbejdstagere fra den multinationale skotøjsvirksomhed Rhode i Santa Maria da Feira, Portugal, over for hjemsendelse i tre uger på grund af arbejdsmangel. Situation er så meget desto mere alvorlig som lønningerne i Portugal er meget lave og derfor vanskelige at undvære i denne periode.

Virksomhedens ledelse begrundet hjemsendelsen med manglende ordretilgang, hvilket ikke virker troværdigt på grund af bevarelsen af et meget højt arbejdstempo. Arbejdsgiverorganisationen APPICAPS har udtalt, at Portugal igen har placeret sig på en fremtrædende stilling blandt de øvrige lande i EU med en stigning på 36 % i eksporten af skotøj, der ifølge det nationale statistikinstitut, INE, forventes at fortsætte i 2002.

Det vides, at virksomheden har modtaget offentlige støttemidler i en størrelsesorden af omkring 500 000 EUR.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke EF-støttemidler den tyske multinationale virksomhed Rhode har modtaget i Portugal og i andre EU-medlemsstater, og hvilke foranstaltninger, der træffes for at sikre arbejdstagernes rettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. november 2002)

I spørgsmålet om beskyttelse af de berørte arbejdstageres rettigheder ønsker Kommissionen først og fremmest at henvise til Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾.

Dette direktiv er for størstedelens vedkommende gennemført i Portugals nationale lovgivning. Domstolen behandler ganske vist i øjeblikket en overtrædelsesprocedure⁽²⁾ mod Portugal med sigte på den fuldstændige gennemførelse i national lovgivning, men den forsømmelse, der har givet anledning til denne sag, synes ikke i dette konkrete tilfælde at kunne få indflydelse på de rettigheder, fællesskabslovgivningen garanterer arbejdstagerne.

Det er således de kompetente nationale myndigheders opgave at vurdere, om bestemmelserne i det konkrete tilfælde har været anvendt korrekt og effektivt.

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at den ikke har kendskab til, at Rohde-koncernen skulle have modtaget fællesskabsstøtte, og i hvert fald ikke fra Den Europæiske Socialfond i Portugal.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽²⁾ Sag C-55/02 ved De Europæiske Fællesskabers Domstol.

(2003/C 155 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2884/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Mangel på tilstrækkelig håndhævelse af reglerne om beskyttelse af husdyr i forbindelse med transport

1. Er Kommissionen bekendt med, at Kommissionens talsmand for dyrevelfærd, Beate Gminder, i en artikel, der den 19. september 2002 blev offentliggjort i »European Voice«, er citeret for at have udtalt, at Kommissionen agter at indlede en overtrædelsesprocedure over for medlemsstater, der ikke gennemfører en tilstrækkelig håndhævelse af reglerne om beskyttelse af husdyr i forbindelse med transport?

2. Er Kommissionen enig i, at den manglende håndhævelse af ovennævnte regler er et bevis på, at der er sket en uacceptabel overtrædelse af gældende lovgivning på dette område, og at det fortsat foregår, f.eks. ved ikke at overholde køre- og hviletiderne for dyr i forbindelse med transport over lange afstande og ved ikke at sørge for, at dyrene har adgang til vand under transporten?

3. Er Kommissionen enig eller uenig i de konklusioner, som Eurogroup for Animal Welfare har draget, nemlig at den konstaterede mangel på tilstrækkelig håndhævelse af reglerne ikke udgør isolerede tilfælde, men at der er tale om en generel praksis, hvor dyrene udsættes for unødvendige lidelser?

4. Agter Kommissionen nu at indlede en overtrædelsesprocedure eller at iværksætte yderligere undersøgelser, som kan munde ud i en sådan procedure? Hvilke andre former for tiltag vil Kommissionen i benægtende fald gennemføre for at sikre, at lovgivningen overholdes, og at dyr ikke udsættes for unødvendige lidelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(20. november 2002)*

1. Kommissionen har set den avisartikel, som det ærede medlem henviser til. Kommissionen har imidlertid ikke modtaget nogen klage fra de nævnte dyreværnsforeninger eller fra andre personer eller organer vedrørende denne hændelse. I artiklen er der ikke nærmere oplysninger om f.eks. datoen for hændelsen, transportørens identitet eller det sted, hvor svinene blev fundet døde, og den er derfor ikke i sig selv grundlag nok for videre tiltag fra Kommissionens side.

2. og 3. Medlemsstaterne er ansvarlige for den daglige håndhævelse af EF-lovgivningen til beskyttelse af dyr, der bliver transporteret. Hvis medlemsstaternes håndhævelse ikke er tilstrækkelig, kan det føre til hændelser af den type, som det ærede medlem henviser til.

4. Kommissionen undersøger altid velbegrundede klager, der vedrører EF-lovgivningen om dyrevelfærd, og interverner normalt over for den eller de berørte medlemsstater for blandt andet at sikre, at der vil blive truffet passende foranstaltninger over for de transportører, som ikke opfylder deres forpligtelser, og for at forhindre, at der igen opstår sådanne hændelser.

Kommissionen er parat til at indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 i sager, hvor medlemsstaterne ikke overholder deres forpligtelser i EF-lovgivningen på dette område. Det er allerede sket ved flere lejligheder.

Men systematisk at gribe til overtrædelsesproceduren er ikke nødvendigvis den bedste måde at gå frem på på grund af de lange tidsfrister, der gælder, og fordi beviser på enkeltpersoners fejl ikke altid er kendetegnende for situationen generelt i en medlemsstat. Derfor kan det være vanskeligt med en overtrædelsesprocedure, der er baseret på en enkelt hændelse eller enkelte hændelser, at bevise, at der er tale om en generel forsømmelse fra en medlemsstats side, navnlig hvis en medlemsstat hævder at være i gang med at afhjælpe situationen.

Det skal nævnes, at Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor regelmæssigt sender delegationer af sted, som skal føre tilsyn med EF's dyrevelfærdslovgivning, navnlig med gennemførelsen af transportreglerne i medlemsstaterne. Hvis disse delegationer finder mangler i den forbindelse, gives der henstillinger til de berørte medlemsstater, og det bliver efterfølgende overvåget, om henstillingerne bliver fulgt.

Endelig skal det også erkendes, at i praksis har Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995⁽²⁾, givet anledning til alvorlige fortolkningsproblemer og deraf følgende vanskeligheder med håndhævelsen. Derfor agter Kommissionen at fremlægge et forslag til ændret lovgivning om dette emne snarest muligt med henblik på at kunne undgå de vanskeligheder med håndhævelsen, som man har oplevet med det nuværende direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

(2003/C 155 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2887/02**af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen***(14. oktober 2002)*

Om: Brændstof og forurening

Storbyerne er stadig mere plaget af luftforurening, som også volder alvorlig skade på borgernes helbred. Luftforureningen skyldes hovedsageligt de skadelige udslip fra motorkøretøjerne, der i langt de fleste tilfælde bruger benzin som brændstof. Imidlertid eksisterer der i handlen brændstoffer som metan, der slet ikke forurener, eller flydende propangas, der forurener meget lidt, og brug af disse gasser vil reducere risikoen for luftforurening.

I 26 europæiske nationer er der 7 154 fungerende propangasdistributionsstationer, herunder 1 830 i Italien, 1 699 i Nederlandene, 1 033 i Frankrig, 634 i Belgien, 465 i Danmark og 260 i Irland.

Der foreligger ikke umiddelbart oplysninger om antallet af distributionsstationer for metangas, men det er formentlig langt lavere end for propangas.

Kan Kommissionen oplyse, om

1. den ikke mener, at en øget anvendelse af disse brændstoffer kan standse de gener, som storbyerne er udsat for på grund af den stadigt stigende trafik?
2. den kan forklare grunden til den ringe anvendelse af disse produkter, der bl.a. har den fordel, at de koster mindre end benzin?
3. den er villig til at tage initiativer til fordel for de forbrugere, der forsøger at begrænse brugen af benzin og diesel, eller til at fremme brugen af alternative brændstoffer?
4. den ikke mener, at der bør gøres enhver mulig indsats for at opnå et økologisk niveau, der er foreneligt med en bæredygtig udvikling?
5. den mener, at en stigning i anvendelsen af disse brændstoffer kunne reducere udgifterne til import af olie betydeligt og derved fremme vores uafhængighed med hensyn til energiforsyning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(10. december 2002)

Som det ærede medlem har påpeget, er der to væsentlige spørgsmål forbundet med brugen af alternative brændstoffer — miljøhensyn og energiforsyningsikkerhed.

Emissioner af luftforurenende stoffer er omfattet af lovgivningen i EU, som i princippet er teknisk neutral og resultatbaseret. De såkaldte Euro III-grænseværdier trådte i kraft i 2000, og en stramning heraf vil finde sted i 2005 (Euro IV). For tunge lastbilers vedkommende vil en yderligere stramning af grænseværdierne for nitrogenoxider (Euro V) træde i kraft i 2008. Disse grænseværdier er så strenge, at der også for køretøjer, som drives med alternative brændstoffer, må træffes særlige foranstaltninger for at opfylde dem. Det er derfor tvivlsomt, om køretøjer, der bruger LPG eller naturgas, frembyder nogen fordel fra et luftforureningssynspunkt sammenlignet med køretøjer drevet af konventionelle brændstoffer. Der kan noteres en beskeden fordel, for så vidt angår emissioner af partikler ved en sammenligning med dieseldrevne køretøjer, men på et meget lavt emissionsniveau.

På længere sigt vil det også inden for transportsektoren blive nødvendigt med en øget andel af brændstoffer baseret på vedvarende energi for at nedbringe drivhusgasemissionerne. I den henseende repræsenterer hverken naturgas eller LPG nogen løsning. På mellemlang sigt kan naturgas og LPG indebære visse fordele med hensyn til drivhusgasser i sammenligning med benzindrevne køretøjer men ikke med dieseldrevne og kun under forudsætning af, at der ikke er tale om nogen nævneværdig emission af metan i distributionskæden for naturgas.

Fra et energiforsyningsmæssigt synspunkt er en af hovedkonklusionerne fra debatten om Kommissionens grønbog om energiforsyningsikkerhed, at det er nødvendigt at øge spredningen i energi- og forsyningskilderne⁽¹⁾. I dag er transportsektoren næsten 100 % afhængig af olie. En større variation med hensyn til brændstof inden for transportsektoren er væsentlig af hensyn til energiforsyningsikkerheden.

Kommissionen deler derfor det synspunkt, at brugen af alternative brændstoffer bør øges inden for transportsektoren. Derfor forelagde Kommissionen for et år siden en meddelelse herom sammen med to

direktivforslag om indførelse af biobrændstoffer og om afgiftsnedsættelse til støtte for indførelsen af sådanne brændstoffer. Desuden samarbejder Kommissionen med de berørte aktører om at fastlægge hensigtsmæssige gennemførelsesstrategier, såvel langsigtede som mellemlangsigtede, for at øge brugen af alternative brændstoffer, så disse tegner sig for 20 % i 2020.

(¹) Slutrapport om grønbogen »På vej mod en europæisk strategi for energiforsyningssikkerhed«, KOM(2002) 321 endelig.

(2003/C 155 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2893/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Ordretildeling til en ekstern virksomhed, som lader EU's website omstrukturere ved hjælp af en tjenestemand i Kommissionen

1. Har Kommissionen kendskab til den artikel i den nederlandske avis »Algemeen Dagblad« (AD) af 1. oktober 2002, ifølge hvilken en kommissionstalsmand under et års orlov fra sin stilling har arbejdet for det belgiske kommunikationsbureau G-Plus, som beskæftiger adskillige tidligere eller nuværende ansatte i Kommissionen?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at G-Plus i juni 2002 sikrede sig en del af ordren på 23 mio. EUR for omstrukturering af EU's website?
3. Er Kommissionen enig med informationschef Jonathan Faull, der citeres for en udtalelse om, at der ikke er noget galt med tildelingen af denne ordre, da alt er foregået efter reglerne, og at tildelingen af ordren til en anden virksomhed, fordi hans medarbejdere var beskæftiget i G-Plus, endog skulle være i strid med konkurrencebestemmelserne? Kan Kommissionen oplyse, hvilke regler der er tale om?
4. Kan Kommissionen bekræfte oplysningen i AD om, at Kommissionens formand i slutningen af september personligt greb ind og suspendede ordren? Hvad var grunden til bagefter at vælge en anden fremgangsmåde end i juni?
5. Deler Kommissionen den opfattelse, at sagsforløbet som skildret i avisartiklen vækker indtryk af en utilstedelig sammenblanding af interesser? Hvordan kunne denne situation opstå?
6. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at få afsluttet kontrakten definitivt? Hvad vil den gøre for at hindre gentagelser?
7. Har Kommissionen — med Nederlandenes almindelige ordning for statstjenestemænd (Algemeen Rijksambtenarenreglement) som forbillede — planer om at indføre en registreringspligt, som ville gøre en sådan utilstedelig sammenblanding af interesser umulig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(25. november 2002)

Kommissionen er bekendt med den artikel i »Algemeen Dagblad«, som det ærede medlem henviser til.

Den 17. juni 2002 indgik Kommissionen en rammekontrakt for maksimum fem år vedrørende levering af forskellige tjenesteydelser i forbindelse med vedligeholdelse, forvaltning og fremme af EU-institutionernes fælles website EUROPA. Ordren blev tildelt firmaet ASCII, der som en del af rammekontrakten indgik ni separate aftaler til en samlet værdi af 4 450 000 EUR pr. år. En af aftalerne vedrørte udarbejdelse og opdatering af dokumenter, og nogle af disse opgaver gav ASCII i underleverance til G-Plus for et årligt gebyr på 165 000 EUR. Dette beløb udgjorde lidt under 3,6 % af det samlede beløb, som ASCII bliver betalt.

Kommissionen kan bekræfte, at ordren blev tildelt efter en udbudsprocedure, der foregik i nøje overensstemmelse med reglerne i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽¹⁾, sådan som Jonathan Faull, talsmand og generaldirektør for GD Presse og Kommunikation, har fastslået det.

Da det viste sig, at en tjenestemand, der var på orlov af personlige årsager fra Kommissionen, arbejdede i G-Plus, ASCII's underleverandør, førte dette til, at ordren vedrørende EUROPA blev suspenderet den 27. september 2002, således at der kunne foretages en undersøgelse til belysning af de problemer, som var opstået.

Det ærede medlem bedes bemærke, at G-Plus den 9. oktober 2002 meddelte Kommissionen sin beslutning om at trække sig ud af det konsortium, som ASCII havde etableret med henblik på opfyldelse af rammekontrakten. Kommissionen retablerede efterfølgende sin kontrakt med ASCII.

Kommissionen undersøger i øjeblikket bestemmelserne for gennemførelse af princippet om uforenelighed, særligt reglerne om forholdet mellem tjenestemænd og private virksomheder, som reagerer på udbud iværksat af Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

(2003/C 155 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2898/02
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Bekendelse af farve

Den nederlandske regering har udtrykkeligt givet cigaretproducenterne tilladelse til fortsat at tilbyde lette og milde cigaretter i forskelligtfarvede pakker efter gennemførelsen af det europæiske direktiv herom (oktober 2003).

Har Kommissionen kendskab til artiklen »Bomhoff blijft roken tegengaan« (Bomhoff fortsat imod rygning) i avisen »NRC Handelsblad« af 27. september 2002?

Mener Kommissionen ikke også, at den holdning, som minister Bomhoff indtager, er i strid med den europæiske tobakslovgivning?

Er Kommissionen rede til at bekende farve og give den nederlandske regering en reprimande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. november 2002)

Det ærede medlems spørgsmål baserer sig tilsyneladende udelukkende på oplysninger i en artikel fra NRC Handelsblad af 27. september 2002, som Kommissionen er bekendt med. Det ærede medlem bør gøre sig klart, at Kommissionen er nødt til at analysere medlemsstaternes gennemførelseslovgivning på grundlag af de officielle meddelelser, den modtager, og at den ikke kan kommentere en avisartikel, hvor det hævdes, at en given medlemsstat evt. overvejer det ene eller andet alternativ ved gennemførelsen af et EU-direktiv. Hidtil har Kommissionen ikke modtaget nogen meddelelser om gennemførelsen af direktiv 2001/37/EF⁽¹⁾ fra den nederlandske regering. Efter de oplysninger, Kommissionen råder over, drøftes den nederlandske lovgivning til gennemførelsen af direktiv 2001/37/EF således fortsat i det nederlandske senat.

Ifølge direktiv 2001/37/EF »må tekst, navne, varemærker, billeder og figurer eller andre tegn, der antyder, at en bestemt tobaksvare er mindre skadelig end andre, ikke anvendes på tobaksvares indpakning«.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den lægger særdeles stor vægt på, at bestemmelserne i direktiv 2001/37/EF, navnlig bestemmelserne om vildledende varebeskrivelser, gennemføres korrekt i alle medlemsstaterne. Kommissionen vil omhyggeligt analysere alle medlemsstaternes gennemførelseslovgivning hvad dette punkt angår.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF af 5. juni 2001 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer — Erklæring fra Kommissionen, EFT L 194 af 18.7.2001.

(2003/C 155 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2904/02

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Bretonsk

For nylig fejrede man i Europa Sprogenes Dag, og i den anledning blev der fremlagt en rapport om bretonsk, det sidste levende keltiske sprog på det europæiske fastland, som er i fare for at uddø.

Kun 300 000 ud af de fire million indbyggere i Bretagne forstår bretonsk. For nitten år siden var det endnu det dobbelte. Af dem, der forstår bretonsk, er over 80 % ældre end 60 år. Det er et kapløb med tiden, for med mindre tingene ændrer sig, er bretonsk dømt til at uddø. Bretonerne retter deres kritik mod Paris, fordi deres sprog ikke har fået officiel anerkendelse.

Der gives ingen finansiel støtte til undervisning af de 3 000 børn, der lærer bretonsk i skolen, fordi man hævder, at der mangler et retsgrundlag dertil. Denne situation er uacceptabel.

Kan Kommissionen tage et initiativ til, at der skabes et retsgrundlag inden for rammerne af dens beføjelser på undervisningsområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(19. november 2002)

Hvad angår uddannelse, fremgår det meget tydeligt af artikel 149 i EF-traktaten, at undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne er medlemsstaternes ansvar.

Fællesskabet handler inden for rammerne af sine beføjelser i henhold til traktaterne med henblik på at sikre forskelligartethed med hensyn til de sprog, som anvendes i Europa, navnlig på kultur- og uddannelsesområdet. I forbindelse med tidligere aktiviteter vedrørende regionale og mindre udbredte sprog fokuserede man hovedsageligt på uddannelse i et forsøg på at undgå, at de forskellige sprog uddør. I overensstemmelse med artikel 151, stk. 4, som bestemmer, at der skal tages hensyn til kulturelle aspekter i forbindelse med alle EU's aktiviteter, har man finansieret en lang række projekter vedrørende bl.a. regionale og mindre udbredte sprog under en række forskellige fællesskabsprogrammer på politikområder som f.eks. regional udvikling og udvikling af landdistrikterne, informationssamfundet og socialpolitik.

I tråd med Rådets resolution af 14. februar 2002 om fremme af den sproglige mangfoldighed og indlæringen af fremmedsprog inden for rammerne af gennemførelsen af målene for Det Europæiske Sprogår (¹) vil Kommissionen gennemføre en vidtrækkende høring på grundlag af et diskussionsoplæg, som offentliggøres senere i 2002. Denne proces vil resultere i en meddelelse til Parlamentet og Rådet medio 2003 om en handlingsplan vedrørende fremme af indlæringen af fremmedsprog og den sproglige mangfoldighed på grundlag af aktioner, i forbindelse med hvilke man anvender ressourcer, som er til rådighed under eksisterende fællesskabsprogrammer og -aktiviteter, hvori regionale og mindre udbredte sprog også vil indgå.

(¹) EFT C 50 af 23.2.2002.

(2003/C 155 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2905/02
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(16. oktober 2002)

Om: USA's og Det Forenede Kongeriges forebyggende angreb på Irak

I modstrid med international legalitet, repræsenteret ved FN, i modstrid med alle elementære grundregler for globalt samkvem, og uden at det nuværende irakiske styres diktatoriske karakter kan tjene som undskyldning herfor, har USA's præsident, George Bush, varslet at et forebyggende angreb på Irak vil blive udført af USA og Det Forenede Kongerige. Det påtænkte angreb bliver ganske særligt betænkeligt fordi det udspringer af en teori hvis karakter er eksplicit imperialistisk, og i medfør af hvilken USA har tilstået sig selv retten til at føre forebyggende krige mod alle der sætter spørgsmålstegn ved dets dominerende stilling i verden.

Hvad mener EU om den slags imperialistiske krigsplaner? Hvilke tiltag vil den gennemføre for at prøve at forhindre dem og forlange international ret overholdt? Hvilke skridt har den taget over for premierministeren i Det Forenede Kongerige, en af Unionens stater?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet finder, at Irak skal overholde De Forenede Nationers resolutioner vedrørende landet, og helt specielt de resolutioner, der vedrører masseødelæggelsesvåben. Rådet er altid gået ind for handling i FN-regi og under overholdelse af folkeretten. I denne forbindelse ser Rådet meget positivt på USA's beslutning om at samarbejde med sine partnere inden for disse rammer. Rådet har derfor med tilfredshed noteret sig, at De Forenede Nationers Sikkerhedsråd den 8. november 2002 enstemmigt vedtog resolution 1441 om Irak.

Irak må nu samarbejde fuldt ud med De Forenede Nationer og opfylde de forpligtelser, der følger af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolutioner.

(2003/C 155 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2907/02
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(16. oktober 2002)

Om: Ariel Sharons israelske hær belejring af den palæstinensiske præsident Arafats hovedkvarter

Den israelske hær belejring af Palæstinas præsident Arafats hovedkvarter er en brutal og voldelig handling af den allerstørste politiske og moralske alvor, midt i den tilstand af vold som hersker i Palæstina og Israel som følge af den israelske stats kolonistiske besættelse af Vestbredden og Gaza, en besættelse der uden tvivl efter Ariel Sharons ønske har karakter af folkemord.

For alle de europæiske borgere der ønsker retfærdighed og fred, og som stræber efter at eliminere alle lidelser der er forårsaget af ét folks undertrykkelse af et andet, er den israelske hær aggression mod en ubevæbnet præsident en fejg og skændig handling, som fortjener et hårdt og krigerisk svar fra Den Europæiske Unions institutioner. Det er utilstedeligt at dette svar endnu ikke er kommet, og at det under alle omstændigheder altid er underordnet USA's blindt pro-israelske holdninger.

Hvad har Rådet foretaget sig, og hvad agter det at foretage sig, ansigt til ansigt med disse aggressioner fra Sharons hær, som er et slag i ansigtet på hele menneskeheden?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet mener ikke, at handlinger som den israelske hærs besættelse for nylig af præsident Arafats hovedkvarter kan bidrage til at løse den israelsk-palæstinensiske krise. Rådet gav derfor (på samlingen den 30. september 2002) udtryk for sin tilfredshed med vedtagelsen af Sikkerhedsrådets resolution 1435 og opfordrede indtrængende begge parter til at udvise størst mulig tilbageholdenhed og rette sig fuldstændig efter denne resolution. Rådet bemærkede, at de israelske styrker er begyndt at trække sig tilbage fra Den Palæstinensiske Myndigheds præsidents hovedkvarter, og det understregede atter, at det ikke bidrager til bekæmpelse af terror eller til at opfylde Israels legitime ønske om sikkerhed, at palæstinenserne og den palæstinensiske leders bevægelsesfrihed indskrænkes, og at deres infrastruktur ødelægges. Det er nu mere end nogensinde nødvendigt, at israelerne og palæstinenserne vender tilbage til forhandlingsbordet. Rådet vil fortsat arbejde hen imod dette mål, navnlig gennem Mellempøstkvartetten.

(2003/C 155 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2928/02**af Margriet van den Berg (PSE) til Kommissionen**

(10. oktober 2002)

Om: Midlertidige støtteforanstaltninger til den nederlandske skibsbygningsindustri

Ifølge »Dagblad van het Noorden« af 5. oktober 2002 vil der i Centraalstaal i Groningen forsvinde mellem 60 og 80 arbejdspladser. Dette viser i fuldt omfang den sørgelige situation inden for den nordlige skibsbygningsindustri. Siden dette års begyndelse er der allerede forsvundet mindst 400 arbejdspladser inden for denne sektor, hvor der er beskæftiget 7 000 mennesker. Den seneste omstrukturering er ved at blive gennemført i Centraalstaal, som fremstiller præfabrikeret stål og aluminiumsplader til skibe.

Den nederlandske økonomiminister, Heinsbroek, har indtil videre nægtet at træffe midlertidige støtteforanstaltninger, selv om den pågældende industri er alvorlig ramt og har stærkt brug for europæisk og national beskyttelse. Vil Kommissionen hurtigst muligt henlede ministerens opmærksomhed på, at det tidligere i år blev vedtaget af EU — med Europa-Parlamentets fulde støtte — at medlemsstaterne kan træffe midlertidige støtteforanstaltninger for at imødegå illoyal konkurrence fra bl.a. Korea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. november 2002)

Rådets forordning (EF) nr. 1177/2002 af 27. juni 2002 om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien⁽¹⁾ er en del af Kommissionens dobbeltsidede strategi over for Koreas unfair handelspraksis på skibsbygningsområdet.

I henhold til artikel 2 i ovennævnte ordning kan der først godkendes støtte til endelige kontrakter, der er undertegnet, når Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende har meddelt, at der er indledt en tvistbilæggelsesprocedure mod Korea.

Meddelelsen om, at Kommissionen har indledt WTO-proceduren mod Korea blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 24. oktober 2002⁽²⁾. Der kan derfor ydes støtte i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser.

Den nederlandske regering deltog i forhandlingerne om den defensive ordning og er bekendt med indholdet heri. Kommissionen understreger, at det er de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, der tager stilling til, om der skal ydes støtte i henhold til ordningen. Kommissionen har ikke til opgave at tilskynde medlemsstaterne til at yde støtte, men til at overvåge, at en eventuel støtte er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 172 af 2.7.2002.

⁽²⁾ EFT C 257 af 24.10.2002.

(2003/C 155 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2933/02
af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Rådet

(17. oktober 2002)

Om: Anvendelse af den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter (Europarådets konvention, ETS032)

En af de stater, der har undertegnet Europarådets konvention, nægter at anerkende en universitetsuddannelses akademiske ikke professionelle ligestilling på grund af manglende overensstemmelse med hensyn til visse dele af studieprogrammet, hvilket betyder, at enhver universitetsuddannet fra en anden signatarstat tvinges til helt eller delvist at gøre sit studie om. Kan denne situation betragtes som et brud på den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter (ETS032)?

Er de myndigheder, der har ansvaret i anerkendelsesspørgsmål, altså signatarstaternes undervisningsministerier, ifølge artikel 4 forpligtet til at oplyse ansøgere om anerkendelse om, hvilke emner i programmet der ikke svarer til deres krav? Skal myndighederne ligeledes fremsende en liste over de eksaminer, der skal bestås, til indehaverne af en udenlandsk universitetsgrad?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at det ikke tilkommer Rådet at fortolke indholdet af den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter. Denne konvention hører under Europarådet, og er ikke en retsakt fra Rådet for Den Europæiske Union.

(2003/C 155 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2948/02
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Rådet

(14. oktober 2002)

Om: Illegale indvandrere i skibbrud på havet omkring Sicilien

Det alvorlige problem vedrørende den ulovlige indvandring på Sicilien antager i stadig højere grad dimension af en ren og skær katastrofe.

På Sicilien er antallet af ilandsatte ulovlige indvandrere steget fra 2 759 i 2001 til de nuværende 12 124, for slet ikke at tale om alle de døde.

For nylig skete der endnu en tragedie, hvor borgere fra tredjelande led skibbrud og mænd, kvinder og børn druknede og derved blev ofre for forbryderorganisationer, der er beskæftiget med ulovlig transport af mennesker og som er villige til at ofre disse fortvivlede menneskers liv for at undgå selv at blive fanget.

Der henvises til skriftlig forespørgsel E-3653/01⁽¹⁾ fra undertegnede om oprettelsen af et agentur for indvandring.

- Har Rådet allerede udarbejdet et regionalt tosidet samarbejdsprogram med de forskellige stater i middelhavsområdet vedrørende retlige og indre anliggender med det formål at begrænse og regulere udvandringen i retning af Sydeuropas kyster?
- Indeholder ovennævnte program bestemmelser om at oprette et agentur for indvandring for at standse den omfattende ulovlige indvandring i opløbet samt oprette en multinational politistyrke med det formål at finde frem til og fange de ansvarlige for den ulovlige transport af disse fortvivlede mennesker?
- Hvorfor er ovennævnte agentur endnu ikke blevet oprettet, og hvornår agter Rådet at oprette det?

⁽¹⁾ EFT C 92 E af 17.4.2003, s. 3.

Svar

(3. marts 2003)

1. Det ærede parlamentsmedlem gøres opmærksom på, at der på EU-plan er iværksat en feasibility-undersøgelse med henblik på at udvikle et europæisk system til udveksling af oplysninger om asyl, migration og hjemlande. Dette fremgår af den samlede plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU, som Rådet vedtog den 28. februar 2002⁽¹⁾. På grundlag af resultaterne af denne undersøgelse forventes Kommissionen om kort tid at forelægge Rådet forslag om oprettelse og gennemførelse af et sådant system. På området regionalt samarbejde skal desuden nævnes regionalprogrammet vedrørende RIA-spørgsmål for Middelhavsområdet (godkendt på Euromed-konferencen i Valencia i april 2002), og på området samarbejde mellem medlemsstaterne skal nævnes det spansk/græsk/italiensk/britiske projekt vedrørende kontrol ved søgrænserne i Middelhavet, der finansieres af ARGO-programmet, budgetpost B7-667, og Meda samt af medlemsstaterne.

2. For så vidt angår samarbejdet med landene i Middelhavsområdet kan det oplyses, at Kommissionen som led i den regionale finansieringsplan Meda 2002, der forventes forelagt for Rådet om kort tid, agter at afsætte midler til finansiering af indførelse og implementering af bl.a. aktioner med henblik på forskellige indvandringsrelaterede initiativer. Styring af indvandringsstrømme og bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel skulle være blandt målene for foranstaltninger, der vil kunne finansieres under den samlede plan.

⁽¹⁾ EFT C 142 af 14.6.2002, s. 23 (punkt 46).

(2003/C 155 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2955/02**af Charlotte Cederschiöld (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. oktober 2002)

Om: Tilbageholdelse af data

Beskyttelse og ikke tilbageholdelse af data er det princip, som ligger til grund for beskyttelsen af potentielt bevismateriale i Europarådets konvention om cyberkriminalitet. Alle EU-medlemsstaterne samt bl.a. USA og Japan har bakket op om dette princip. Mener Kommissionen, at det vil være klogt at gå ud over det, der er fastlagt i konventionen, allerede inden denne er trådt i kraft?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(21. november 2002)

Det ærede medlem spørger, om Kommissionen mener, det er klogt at gå ud over ordningen med opbevaring af lagrede trafikdata som vedtaget i Europarådets konvention om cyberkriminalitet, allerede inden denne er trådt i kraft.

Europarådets konvention om cyberkriminalitet indeholder specifikke krav til det internationale samarbejde i bekæmpelsen af cyberkriminalitet. Selv om det i henhold til konventionen er obligatorisk at opbevare lagrede trafikdata, står det de kontraherende parter frit for at træffe andre nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af kriminalitet.

I henhold til artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention er det op til den enkelte medlemsstat, som træffer foranstaltninger vedrørende tilbageholdelse af trafikdata, at fremlægge beviser for, at det mål, som forfølges i offentlighedens interesse, ikke kan nås ved hjælp af midler, der i mindre grad krænker privatlivets fred, som f.eks. opbevaring af data.

Kommissionen er i fuld gang med at sikre forenelighed mellem databeskyttelse, retten til privatlivets fred og behovet for retshåndhævelse. Den finder, at det vil være yderst ønskeligt med en sammenhængende strategi i alle medlemsstaterne med hensyn til tilbageholdelse af trafikdata, hvis man skal opfylde målsætningerne om både effektivitet og proportionalitet, og hvis man skal undgå en situation, hvor både de retshåndhævende myndigheder og internetmiljøet bliver stillet over for et sammensurium af forskelligartede tekniske regler og lovrammer.

Spørgsmålet om tilbageholdelse af trafikdata, som det ærede medlem rejser, blev omhandlet i en meddelelse fra Kommissionen om cyberkriminalitet⁽¹⁾. I meddelelsen pointerede Kommissionen, at enhver løsning af denne komplicerede problematik bør være velbegrunderet, proportional og sikre en rimelig balance mellem de forskellige implicerede interesser og de grundlæggende menneskerettigheder. Det er kun ved at forene statens, erhvervslivets, databeskyttelsestilsynsmyndighedernes og brugernes ekspertise og kapacitet, at det vil kunne lykkes at opfylde disse mål. Siden da har Kommissionen søsat en bred debat om dette emne inden for rammerne af EU-forummet for internetkriminalitet, som både Rådet, Parlamentet og forskellige andre aktører har bidraget til. Disse drøftelser er endnu ikke afsluttet, og Kommissionen mener derfor, det er for tidligt at drage nogen konklusioner om, hvorvidt der er behov for lovgivning på EU-plan.

⁽¹⁾ KOM(2000) 890 endelig udg.

(2003/C 155 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2960/02

**af André Brie (GUE/NGL)
og Joost Lagendijk (Verts/ALE) til Rådet**

(22. oktober 2002)

Om: Minefelter ved den (østlige) grænse mellem Grækenland og Tyrkiet

Under henvisning til en artikel i »Athens News« (30.8.2002), i henhold til hvilken en illegal indvandrer blev dræbt og to andre såret, efter at de havde forvildet sig ind i et minefelt nær Grækenlands nordøstlige grænse til Tyrkiet, vil vi gerne henlede Rådets opmærksomhed på dette vedvarende problem. Skønt der har været et betydeligt antal mineofre (navnlig indvandrere) i løbet af de sidste par år, hævdes det i den seneste Landmine Monitor Report 2002 (<http://icbl.org/>), at der tilsyneladende ikke findes nogen omfattende rapport om mineproblemet i Grækenland.

Eftersom grænsen mellem Grækenland og Tyrkiet også er en af EU's ydre grænser, spørger vi Rådet:

- Er Rådet sig dette problem bevidst?
- Hvad er Rådets holdning til denne anakronistiske og umenneskelige grænsesituation?
- Hvorledes fortolker Rådet denne situation på baggrund af Parlamentets beslutning om personelminer (B5-0802/2000)⁽¹⁾, i hvilken Parlamentet »anmoder EU om at forpligte sig ... til at arbejde for total afskaffelse af personelminer«?
- hvilke politiske, finansielle eller andre foranstaltninger er (eller vil blive) truffet for at støtte Grækenland i den nødvendige minerydningsvirksomhed?

⁽¹⁾ EFT C 197 af 12.7.2001, s. 193.

Svar

(20. februar 2003)

1. Rådet er fuldstændig klar over problemet med de minefelter, der som en arv fra tidligere konflikter fortsat findes langs den græsk-tyrkiske grænse, hvor miner eksploderer og regelmæssigt kræver ofre, navnlig blandt ulovlige indvandrere.

2. Rådet har sat sig den totale afskaffelse af landminer som et generelt mål. Det fremgår af en række retsakter som f.eks. den fælles FUSP-aktion af 1997 om personelminer og de to forordninger fra 2001 om minebekæmpelsesaktioner i udviklingslande og i tredjelande med undtagelse af udviklingslande. Sidstnævnte er et direkte svar på konventionen om forbud mod brug, oplagring, produktion og overførsel af personelminer samt om deres destruktion (Ottawa-konventionen eller -mineforbudstraktaten), mens den fælles FUSP-aktion bl.a. åbner mulighed for specifikke aktioner og bidrag fra EU's side med hensyn til minerydning og hjælp til ofre.

3. Hvad angår specielt Grækenland og Tyrkiet, er begge lande nu næsten rede til sammen at deponere deres instrumenter med henblik på ratifikation (Grækenland) eller tiltrædelse (Tyrkiet) af Ottawa-konventionen. Afmærkning og beskyttelse af græske minefelter langs den tyrkiske grænse har ifølge græske kilder allerede reduceret antallet af ulykker med næsten 90 % (jf. Landmine Monitor Report 2002 fra the International Campaign to Ban Landmines).

(2003/C 155 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2964/02**af James Fitzsimons (UEN) til Rådet**

(15. oktober 2002)

Om: »Forest Focus«

Som bekendt har Kommissionen for nylig stillet forslag om et nyt program med navnet »Forest Focus«, som skal bidrage til at beskytte Europas skove og udvikle bevidstheden om skovenes betydning for miljøet. Skovene i EU dækker 36 % af det samlede areal. Har Rådet overvejet dette forslag, som har Europa-Parlamentets opbakning og hvilke garantier kan det give, at et land som Irland vil kunne nyde godt af dette program?

Svar

(4. marts 2003)

Som det ærede medlem gør opmærksom på, er formålet med forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om overvågning af Fællesskabets skove og disses samspil med miljøet (Forest Focus) at indføre en ny fællesskabsordning for overvågning af skovene og deres samspil med miljøet med henblik på at beskytte Fællesskabets skove.

Ordningen skal bygge på resultaterne af to rådsforordninger om overvågning af virkningerne af henholdsvis luftforurening og brande på skovøkosystemerne, som udløber ved udgangen af 2002. Rådet er klar over spørgsmålets betydning og hastende karakter, og der er allerede holdt 5 gruppemøder den 24. juli, 12. september, 1. og 10. oktober samt 4. november 2002. Der er planlagt yderligere 2 gruppemøder i november.

Rådet noterede sig på samlingen den 9.-10. december en statusrapport vedrørende det seneste arbejde med forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om overvågning af Fællesskabets skove og disses samspil med miljøet. Formanden udtrykte ved den lejlighed tilfredshed med de meget betydelige fremskridt, der er gjort i denne sag. Han opfordrede De Faste Repræsentanternes Komité til at fortsætte sine bestræbelser på at nå til endelig enighed, helst ved førstebehandlingen, under det kommende græske formandskab i begyndelsen af 2003 i afventen af Europa-Parlamentets udtalelse.

(2003/C 155 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2979/02**af Anders Wijkman (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Store statslige tilskud til den tyske træindustri

Træindustrien i Tyskland har ekspanderet betydeligt i løbet af det seneste årti. Ekspansionen har været mulig via meget store statslige tilskud til industrien. I sommeren 2002 besluttede Stendahl Pulp Mercer International at ekspandere yderligere. Den tyske stat bidrager til dette projekt med 715 mio. EUR i form af lån og tilskud ud af et budget på omkring 800 mio. EUR. Statslige tilskud af denne størrelse har en meget negativ indvirkning på den øvrige træindustris konkurrenceevne i området. Hvordan vil Kommissionen

redegøre for sin godkendelse af statsstøtte i denne størrelsesorden, når den modvirker grundlæggende forudsætninger (en åben markedsøkonomi, handel og konkurrence mellem landene i EU) for EU's fælles markeds udvikling og vækst?

I forbindelse med EU's kommende udvidelse er det blevet nævnt, at investeringsstøtte til industrien vil kunne kompensere for lavere landbrugsstøtte i kandidatlandene. Er dette korrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(25. november 2002)

Kommissionen godkendte i juni 2002 støtte til Zellstoff Stendal til opførelse af en ny cellulosefabrik⁽¹⁾. Investeringsomkostningerne androg ca. 800 mio. EUR inkl. en støtte på ca. 250 mio. EUR.

Støtten er ydet på grundlag af regionale betragtninger for at fremme den økonomiske udvikling i en af de mest ugunstige regioner i Fællesskabet ved at yde støtte til investering og jobskabelse. Zellstoff Stendal-projektet er godkendt på basis af de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter. Kommissionen godkendte støtten på grund af projektets positive indvirkning på beskæftigelsen i regionen efter at have fastslået, at der ikke er overkapacitet inden for papirmasseindustrien.

Anvendelsen af reglerne i de multisektorale rammebestemmelser for store investeringsprojekter betyder, at støtte til Stendal-projektet er lavere i forhold til den støtteintensitet, der normalt tillades i det pågældende område.

Tilsvarende regler anvendes nu allerede i ansøgerlandene. Investeringsstøtte til industrien kompenserer derfor ikke for en eventuel lavere landbrugsstøtte i ansøgerlandene.

⁽¹⁾ Se pressemeddelelse IP/02/888 af 19.6.2002.

(2003/C 155 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2983/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 3 opfordrede Rådet til, at man skulle arbejde for, »at fiskerne i højere grad dækkes af Rådets direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF, med henblik på at forbedre beskyttelsen af dem«.

Hvad har Rådet foretaget sig i denne anledning?

Hvordan kan man efter Rådets opfattelse forbedre sikkerheden inden for fiskeriet?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar

(20. februar 2003)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF af 22. juni 2000 udvidede Rådets direktiv 93/104/EF til bl.a. at omfatte fiskere.

Artikel 17 b, stk. 2, i det ændrede direktiv 93/104/EF forpligter medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en arbejdstager på et havgående fiskerfartøj har ret til tilstrækkelig hvile og en maksimal ugentlig arbejdstid på 48 timer.

Medlemsstaterne skal gennemføre dette direktiv i den nationale lovgivning senest den 1. august 2003.

I henhold til artikel 3 i direktiv 2000/34/EF skal Kommissionen senest den 1. august 2009 vurdere, hvordan bestemmelserne fungerer for arbejdstagere om bord på havgående fiskerfartøjer, særlig hvad angår bestemmelserne om sundhed og sikkerhed.

Rådet finder derfor, at eventuelle yderligere skridt til at ændre arbejdstiden for fiskere med henblik på at forbedre deres sikkerhed bør tages på baggrund af resultaterne af Kommissionens ovennævnte vurdering. Under alle omstændigheder er Rådet ikke i stand til at tage yderligere skridt, uden at der foreligger et forslag fra Kommissionen.

(2003/C 155 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2986/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 7 opfordrede Rådet til at pålægge Kommissionen »at koordinere alle de bestræbelser, der gennemføres såvel af Kommissionen og medlemsstaterne som af de internationale organisationer og høre denne sektor og medlemsstaterne« med henblik på at udvikle og styrke foranstaltningerne til forebyggelse og sikkerhed i fiskeriet.

Har Rådet truffet nogen foranstaltninger i forbindelse hermed?

Mener Rådet ikke, at en sådan koordination fra Kommissionens side ville bidrage til at begrænse antallet af ulykker i fiskeriet?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar

(20. februar 2003)

Sikkerhed i forbindelse med fiskeri er et af hovedmålene i Rådets lovgivning på fiskeriområdet; navnlig Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet giver mulighed for at yde offentlig støtte til modernisering af fiskerfartøjer, herunder bl.a. forbedring af sikkerheden om bord.

Kommissionen har som led i forslagene vedrørende reformen af den fælles fiskeripolitik forelagt et forslag om ændring af forordning (EF) nr. 2792/1999, der omfatter foranstaltninger til fortsat støtte til modernisering af fartøjer, navnlig sikkerhed om bord, forudsat at disse foranstaltninger ikke øger fiskeriindsatsen.

Rådet er for øjeblikket ved at drøfte disse forslag.

På området sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen spiller den nye fællesskabsstrategi for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen (2002-2006) en vigtig rolle.

Rådet vedtog en resolution om en ny fællesskabsstrategi i juni 2002, hvori den understregede nødvendigheden af at fremme sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen i Fællesskabets politikker og udvikle en samordnet tilgang, der bl.a. omfatter den fælles fiskeripolitik.

I punkt II.7 i denne resolution opfordrer Rådet Kommissionen til i henhold til sin initiativret at forelægge det de forslag, der er nødvendige for at nå de mål for sikkerhed og sundhed, der er fastsat i den nye strategi, især forslag til at konsolidere, forenkle og rationalisere den nuværende retlige ramme, således at den kan anvendes på en bedre måde.

(2003/C 155 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2990/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 12 opfordrede Kommissionen til at finansiere »et udbud for EU-producenter af sikkerhedsudstyr med henblik på udvikling af forskellige modeller af personligt flydeudstyr til fiskere, der kan anvendes under varierende arbejdsbetingelser om bord på fiskerfartøjer, og med henblik på at fremme brugen heraf«.

Har Kommissionen taget noget initiativ i forbindelse hermed?

Mener Kommissionen ikke, at en forbedring af sikkerhedsudstyret og almindelig anvendelse af det mest hensigtsmæssige materiel vil kunne bidrage til at begrænse antallet af ulykker i fiskeriet og det store antal døds ofre, de kræver?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. december 2002)

Selvom spørgsmålet om forbedring af sikkerhedsudstyr og almindelig anvendelse af det mest hensigtsmæssige materiel unægtelig er afgørende for at begrænse risikoen for ulykker til havs og disses alvor, er det ikke Kommissionens opgave at finansiere et udbud for producenter af sikkerhedsudstyr med henblik på udvikling af forskellige modeller af personligt flydeudstyr til fiskere.

Kommissionen opfordrede ikke desto mindre i sin indkaldelse af forslag til tværnationale projekter vedrørende nyskabende aktioner i fiskerisektoren for 2002 alle interesserede organer til at forelægge forslag til projekter om efter- og videreuddannelse inden for sikkerhed til havs. Behandlingen af forslagene er i gang.

(2003/C 155 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3007/02

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Rådet

(23. oktober 2002)

Om: Selvbestemmelse på Vestpapua

Rådet er vel opmærksom på, at befolkningen på Vestpapua siden 1963 har været i det indonesiske militærs vold, det samme militær, der behandlede befolkningen på Østtimor så brutalt.

Har Rådet besluttet at støtte den internationale kampagne, der går ud på at opfordre FN's generalsekretær Kofi Annan til at tage den FN-sponsorerede »lov om frit valg« op til revision, således at befolkningen på

Vestpapua kan få en reel mulighed for at udtale sig om, hvem der skal styre dem, i stedet for den falske afstemning sidst i 1960'erne?

Hvis Rådet ikke har truffet nogen beslutning endnu, på hvilket grundlag har det da undladt at handle, og vil det gøre noget nu?

Svar

(20. februar 2003)

1. Rådet har gentagne gange understreget betydningen af et stærkt, demokratisk og forenet Indonesien i fremgang og har konsekvent kraftigt støttet landets territoriale integritet. EU har derfor ikke givet tilsagn om at støtte den internationale kampagne om revision af Papuas situation.

2. EU har imidlertid ved flere lejligheder over for de indonesiske myndigheder givet udtryk for alvorlig bekymring over såvel den politiske og økonomiske situation som menneskerettighedssituationen i Papua. EU har kraftigt opfordret den indonesiske regering til hurtigt og bestemt at tage fat på de mange problemer i provinsen, til at værne bedre om menneskerettighederne og den papuanske befolknings oprindelige kultur og til at forbedre den økonomiske og sociale udvikling i provinsen. EU har navnlig understreget behovet for at gennemføre den særlige lov om Papuas selvbestemmelse (SALP) fuldt ud og for at undersøge menneskerettighedskrænkelserne, herunder mordet på den fremtrædende papuanske leder Theys Eluay således at dem, der har begået disse krænkelser, kan drages til ansvar.

3. EU's missionschef i Jakarta besøgte Papua i marts 2002 og førte indgående samtaler med regeringseksponenter, NGO'er og med religiøse ledere og stammeledere med henblik på at vurdere situationen og for at understrege EU's stærke interesse i den politiske og sociale udvikling i Papua. EU vil fortsat nøje følge den videre udvikling i provinsen og om nødvendigt igen gøre opmærksom på de forskellige problemer over for den indonesiske regering.

(2003/C 155 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3008/02

af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Velfærd for kalvefostre

I direktiv 86/609/EØF⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål er fostre for øjeblikket udelukket fra dets anvendelsesområde. Er Kommissionen i denne forbindelse opmærksom på, at det er praksis at indsamle serum fra kalvefostre fra ufødte kalve ved slagtning af den drægtige ko, som derpå anvendes til at lave cellekulturer? Kan Kommissionen fremlægge nogle tal, der viser, hvor udbredt denne praksis er inden for de enkelte medlemsstater? Vil Kommissionen overveje at foretage en fuldstændig revision af ovennævnte direktiv og lade direktivets anvendelsesområde omfatte fostre?

⁽¹⁾ EFT L 358 af 18.12.1986, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. november 2002)

Kommissionen er bekendt med den praksis, der består i at indsamle serum fra kalvefostre ved slagtning af drægtige køer.

Serum fra kalvefostre er et grundlæggende reagens til dyrkning af celler og væv, som er en meget almindelig praksis inden for biologiske, medicinske og toksikologiske laboratorier.

Celler og vævskultur anvendes i vidt omfang som et godt alternativ til laboratorieforsøgsdyr til mange forskningsformål samt til fremstilling af medicin, der produceres af levende celler, såsom interferon, og til diagnosticering af infektionssygdomme og genetiske sygdomme. Endelig anvendes serum fra kalvefostre også i media til at producere antigener til vacciner. Imidlertid råder Kommissionen ikke over detaljerede oplysninger om indsamling af serum fra kalvefostre.

Kommissionen er ved at forberede en grundig revision af Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål. Spørgsmålet om føtale og embryoniske former vil blive grundigt undersøgt i forbindelse med denne revision. Kommissionen vil derfor i denne forbindelse undersøge de etiske aspekter i forbindelse med indsamling af serum fra kalvefostre.

(2003/C 155 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3025/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Beskedent forhold mellem sengepladser og indbyggere i EU

Det er netop blevet oplyst i medierne, at der i 1999 på de spanske hospitaler var 162 608 senge, dvs. et gennemsnit på fire senge pr. 1000 indbyggere. Det er det laveste tal i hele EU, og det er i øvrigt ifølge OECD et fald fra 5,4 senge pr. indbygger i 1980. Forholdet er endog endnu lavere, hvis der tages hensyn til, at der findes senge, som ikke kan benyttes på grund af de arbejder, som finder sted på hospitalerne. I Spanien sker forvaltningen af hospitalerne decentralt, og derfor afhænger bevillingerne af de enkelte autonome regioner.

Begrænsningen af antallet af sengepladser er fælles for EU-landene, men i Europa er det gennemsnitlige antal sengepladser sat ned til syv senge pr. 1000 indbyggere. Har Kommissionen kendskab til denne situation med manglende sengepladser på hospitalerne i Europa? Agter Kommissionen i betragtning af, at der ikke findes lovgivning herom på fællesskabsplan at arbejde for bestemmelser på dette væsentlige område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. november 2002)

I henhold til EF-traktaten respekterer Fællesskabet, at organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling henhører under medlemsstaternes ansvar (artikel 152, stk. 5).

Kommissionen har derfor ikke mulighed for at fremsætte forslag til lovgivning om antallet af sengepladser på hospitaler i medlemsstaterne.

(2003/C 155 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3026/02

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Rådet

(23. oktober 2002)

Om: Forbindelserne EU-Sudan

Rådet bedes give detaljerede oplysninger om, hvor langt det er kommet i sin dialog med Sudan samt formålet med denne. Oplysningerne bør omfatte detaljer vedrørende det inddragede personale, dialogens struktur, de opnåede fremskridt og Rådets rolle.

Rådet bedes også i detaljer oplyse om den aktuelle situation inden for samt de umiddelbare og langsigtede mål for dialogen med Sudan?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet opfordrer det ærede parlamentsmedlem til at notere sig det svar, det gav på forespørgsel E-2409/02 fra Bob van den Bos om Sudan.

I overensstemmelse med de konklusioner, der blev vedtaget på samlingen den 17. juni 2002, bekræfter Rådet, at EU's formål med den politiske dialog med Sudan stadig er de samme, og at der vil blive taget hensyn til de fremskridt, der sker, ikke blot i fredsprocessen, men også med benchmarkene inden for den politiske dialog (menneskerettigheder, demokrati og retssamfund). Sudans regering skal kunne påvise, at der er sket fremskridt inden for nævnte benchmarks, hvis forbindelserne med Sudan skal normaliseres. EU støtter fortsat humanitære operationer og gentager sit tilsagn om at støtte initiativer med henblik på en fredsftale.

For så vidt angår det involverede personale er der regelmæssigt møder i Khartoum mellem missionscheferne og de sudanesiske myndigheder. Ud over kontakterne med det civile samfund har missionscheferne også mødtes med repræsentanter for Det Sudanesiske Folks Befrielsesbevægelse i år. Siden dialogen blev genoptaget i 1999, har der været et årligt møde i Khartoum med højtstående embedsmænd fra EU-trojkaen, hvor man evaluerer fremskridtene inden for de af den politiske dialogs benchmarks, der er blevet fastlagt året inden. Den seneste trojka-mission i Khartoum fandt sted den 9. og 10. december 2002, hvor det blev oplyst, at EU er rede til, så snart der er undertegnet en omfattende fredsftale, at hjælpe Sudan på vej mod fred og udvikling gennem normalisering af forbindelserne og genoptagelse af udviklings-samarbejdet.

Rådet tager regelmæssigt situationen i Sudan op til overvejelse og foretager de nødvendige tilpasninger af politikken, når der er behov for dette.

(2003/C 155 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3038/02**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(24. oktober 2002)

Om: Dæmningen i Bernardos, Segovia, Spanien, og dens virkninger på miljøet

Dæmningen i Bernardos er ikke medtaget i den nationale vandbygningsplan dels på grund af dens negative virkninger og voldsomme konsekvenser, og dels fordi den ikke er nødvendig for vandforsyningen. Alligevel fastholder vandløbslauget Confederación Hidrográfica del Duero, at den skal bygges. Hvis dæmningen bliver bygget, vil den oversvømme et areal på 3 857 ha af stor miljømæssig værdi, herunder flere hundrede ha. granskov og en askelund af stor naturhistorisk interesse. Anlægget af dæmningen vil medføre ødelæggelse af et meget rigt dyreliv i området, som bl.a. omfatter lossere, ulve, bævere, sorte storke og en række rovfugle. Vigtige arkæologiske levninger og fund fra oldtiden vil ligeledes forsvinde under vandmasserne, herunder den romanske villa Los Casares i Armuña kommune og minen El Otero.

Det skal bemærkes, at artikel 2 i direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet foreskriver, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse.

I hvilket omfang vil direktiv 79/409/EØF⁽³⁾ om beskyttelse af vilde fugle og direktiv 92/43/EØF⁽⁴⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter finde anvendelse i betragtning af det betydelige antal vilde fugle og beskyttede arter, som vil blive berørt af anlægsarbejdet?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at fællesskabsretten, og navnlig direktiv 97/11/EF, anvendes korrekt i dette tilfælde?

Kan Kommissionen oplyse, om de spanske myndigheder har søgt om finansiel støtte fra EU til dette projekt?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(³) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(⁴) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. januar 2003)

Kommissionen har udmærket kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler, og som vedrører dæmningsprojektet i Bernardos. Der er for ganske nylig indgået en klage over dette projekt, som nu er registreret og ved at blive analyseret for at få verificeret lokalitetens betydning, og hvilken lovgivning der er gældende i det foreliggende tilfælde.

I tilfælde af, at et projekt kan få væsentlig indvirkning på en Natura 2000-lokalitet, skal der foretages en fyldestgørende vurdering af dets virkninger i henhold til kriterierne i artikel 6 i habitat-direktivet (¹).

Det er muligt, at Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF, om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, eftersom det nævnte projekt meget vel kan falde ind under bilag I (punkt 15) eller bilag II (punkt 10, litra g) afhængigt af den vandmængde, der skal opstemmes. Mangelen på nærmere oplysninger om det konkrete projekt gør det på indeværende stadium ikke muligt nøjagtigt at bestemme, om det falder ind under det ene eller det andet af direktivets bilag.

Det skal påpeges, at det i direktivets artikel 2 er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil.

For projekter anført i bilag II skal medlemsstaterne på grundlag af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller på grundlag af grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten afgøre, om projektet skal vurderes i henhold til artikel 5-10. Ved en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller ved fastsættelse af grænseværdier eller kriterier skal medlemsstaten tage hensyn til de relevante udvælgelseskriterier i bilag III. Den afgørelse, der træffes af den kompetente myndighed, skal stilles til offentlighedens disposition.

Det skal hertil bemærkes, at Rådets direktiv 85/337/EØF er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF. Imidlertid fastsættes det i artikel 3, stk. 2, i direktiv 97/11/EF, at dersom en ansøgning om tilladelse er forelagt inden den 14. marts 1999, gælder bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF som affattet inden ændringen.

Kommissionen vil i egenskab af traktaternes vogter ikke tøve med at træffe alle nødvendige forholdsregler for at sikre, at fællesskabsretten efterkommes.

Som led i den decentraliserede iværksættelse af programmerne i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 (²) underrettes Kommissionen ikke på forhånd om projekter, der er udvalgt af forvaltningsmyndighederne med henblik på EU-samfinansiering. Kommissionen vil nu rette henvendelse til den pågældende medlemsstat for at indhente de informationer, det ærede medlem har anmodet om. Så snart Kommissionen har modtaget disse informationer, vil den videresende dem til det ærede medlem.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 155 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3041/02**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(24. oktober 2002)

Om: Kommissionens indledning af en procedure ved Domstolen angående betingelserne for offentlige tjenesteydelser på Azorerne

Ifølge avisen »Correio dos Açores« af 12. oktober 2002 har Kommissionen besluttet at indbringe den portugisiske stat for Domstolen for bl.a. at have misligholdt sin forpligtelse til at levere offentlige tjenesteydelser på mindst fem af øerne i Azorerne til de samme priser, som er pålagt cabotage-virksomhederne mellem Azorerne og fastlandet.

Til trods for hyppig telefonkontakt den 14. oktober var Generaldirektoratet for Transport ude af stand til at bekræfte hhv. dementere denne oplysning.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

- Har Kommissionen allerede foretaget en undersøgelse af de følger, en liberalisering af markedet vil få for priserne, regelmæssigheden og pålideligheden af varetransporten til de mindste og mest afsidesliggende øer i Azorerne?
- Har Kommissionen på grundlag af disse undersøgelser eller på andre måder kunnet vise, at den er i stand til at opfylde sine forpligtelser med hensyn til territorial samhørighed, som fremgår af traktatens artikel 16, hvis forpligtelserne til at levere offentlige tjenesteydelser på de mindste og mest afsidesliggende øer i Azorerne ikke længere findes?
- Kan Kommissionen oplyse af hvilken årsag den i sit svar af 8. juni 2001 på min forespørgsel E-1196/01⁽¹⁾ nægtede at indtage noget standpunkt, hvad angår overholdelsen af lovgivningen om offentlige tjenesteydelser på de portugisiske øer, med den begrundelse, at det i første omgang påhviler de nationale myndigheder at tage stilling til situationen, og hvorfor den nu tilsyneladende handler diametralt modsat?

⁽¹⁾ EFT C 318 E af 13.11.2001, s. 222.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. december 2002)

De informationer, der blev offentliggjort i »Correio dos Açores«, er fejlagtige.

Det stemmer, at der er blevet indledt en overtrædelsesprocedure mod det portugisiske lovdekret n° 194/98 af 10. juli 1998 om cabotagesejlads. Den 26. juli 2001 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til de portugisiske myndigheder og opfordrede disse til at ændre teksten til lovdekretet for at bringe dette i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)⁽¹⁾.

Derimod har Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke besluttet at indbringe sagen for Domstolen, da de portugisiske myndigheder har lovet at ændre den omstridte lovtekst.

Kommissionen vil gerne understrege den betydning, den tillægger den offentlige søfartstjeneste.

I henhold til forordningen om cabotagesejlads kan medlemsstaterne pålægge offentlige serviceforpligtelser for at sikre, at der er en tilstrækkelig, regelmæssig trafikbetjening af øerne. Forordningen kræver dog af medlemsstaterne, at der i den forbindelse ikke sker forskelsbehandling mellem Fællesskabets rederier.

Twisten mellem Kommissionen og de portugisiske myndigheder vedrører ikke selve princippet om offentlig tjeneste (Kommissionen anerkender nødvendigheden af at sikre en tilstrækkelig trafikbetjening af øerne i øgruppen Azorerne), men måden princippet anvendes på i praksis. Det er således ikke nødvendigt at foretage nogen undersøgelse fra Fællesskabets side.

For så vidt angår Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1196/01 fra det ærede medlem, som blev stillet den 8. juni 2001 og vedrørte problemerne i forbindelse med anvendelsen af lovdekret 194/98, for så

vidt angår søtransporttaksterne, blev det anført, at det er de nationale myndigheder — og ikke Kommissionen — som har kompetence til at håndhæve den nationale lovgivning. Spørgsmålet om forkert anvendelse af lovdekretet er forskelligt fra spørgsmålet om, hvorvidt det stemmer overens med fællesskabsretten eller ikke, hvilket er genstand for den ovenfor anførte overtrædelsesprocedure.

(¹) EFT L 364 af 12.12.1992.

(2003/C 155 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3042/02

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(24. oktober 2002)

Om: Regulering af tidligere situationer i Portugal

Ifølge pressen regner man i Portugal med at bogføre 3 % af BNP i offentlige udgifter uden for budgettet, eftersom dette svarer til omkostningerne forbundet med reguleringen af tidligere situationer og ikke vedrører regnskabsåret 2002.

Kan Kommissionen bekræfte, at denne situation svarer til realiteterne? Kan Kommissionen oplyse, om denne praksis er i overensstemmelse med ophobningen af udgifter, der ikke er blevet betalt af forskellige statslige organisationer i 2002?

(2003/C 155 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3043/02

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(24. oktober 2002)

Om: Begrebet underskud i den offentlige sektor, der ikke figurerer på budgettet

Ifølge avisen Público af 10. oktober 2002 vil det portugisiske undervisningsministeriums underskud i 2002 nå op på 312 EUR, idet undervisningsministeren har erklæret følgende:

Vi vil komme til at bruge mere, end der er opført på det ændrede budget. Til trods for forskellige foranstaltninger for at begrænse underskuddet, vokser det endda endnu hurtigere nu.

Selvom undervisningsministeriet ikke er det eneste ministerium, for hvilket der er tale om underskud, som ikke figurerer på budgettet, er det dog første gang, at den ansvarlige minister åbent vedgår problemet.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan der er blevet taget hensyn til dette »sektorspecifikke underskud« i forbindelse med begrebet underskud inden for den offentlige sektor, og kan Kommissionen begrunde sit svar ud fra de gældende bestemmelser for national regnskabsføring?

(2003/C 155 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3044/02

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(24. oktober 2002)

Om: Udgifter der ikke figurerer på statsbudgettet for 2003

Ifølge avisen Diário Económico af 15. oktober 2002 beløber det underskud inden for den offentlige sektor, der er anslået i forslaget til statsbudgettet for 2003 i Portugal, sig til 3 % af BNP og ikke 2,4 % af BNP, som det var blevet angivet i den relevante rapport, og som man tidligere havde regnet med.

Ifølge samme avis bekræftede statssekretæren med ansvar for budgettet denne kendsgerning med den begrundelse, at de 754 mio. EUR i ekstraudgifter, der ikke fremgik klart af rapporten over statsbudgettet, svarede til de udgifter, der kun skulle betales, hvis der kom ekstraordinære indtægter, der ikke figurerede på statsbudgettet.

Kan Kommissionen oplyse, om denne metode svarer til eventuelle retningslinjer, som den har givet de portugisiske myndigheder?

Kan Kommissionen oplyse, om den også har modtaget denne forklaring fra de portugisiske myndigheder?

Kan Kommissionen forklare, hvordan der er blevet taget hensyn til dette »virtuelle underskud« i forbindelse med angivelsen af det forventede underskud i den offentlige sektor, og i givet fald begrunde sit svar under henvisning til de gældende bestemmelser vedrørende national regnskabsføring?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira
på skriftlige forespørgsler E-3042/02, E-3043/02 og E-3044/02**

(25. november 2002)

På basis af de nationale regnskaber og i medfør af det europæiske nationalregnskabssystem (ENS 95) føres udgifterne på periodiseringsgrundlag og ikke kontantgrundlag, hvilket betyder, at udgifterne opføres i de år, hvor forpligtelsen blev indgået og ikke hvor udbetalingen fandt sted. I den økonomiske rapport til Portugals tillægsbudget for 2002 anføres det, at reguleringen af udgiftsrestancer i 2000 — på basis af forpligtelser, der er indgået og opført som udgifter i de foregående år — andrager 2,1 mia. EUR svarende til 1,6 % af det anslåede bruttonationalprodukt (BNP) for 2002.

Med hensyn til underskuddet uden for budgettet i undervisningsministeriet skal det understreges, at Kommissionens budgettilsyn er fokuseret om den offentlige sektor som helhed og ikke specifikke enheder eller sektorer, medmindre der er tale om usædvanlige forhold, som måske medfører en risiko for, risikerer, at hele den offentlige sektor ikke opfylder de overordnede budgetmål. Det ser endvidere ud til, at det omtalte underskud er på basis af de offentlige regnskaber og ikke reglerne i det europæiske nationalregnskabssystem ENS 95.

Ifølge den økonomiske rapport, der er knyttet til Portugals budget for 2003, er målet for det offentlige underskud på basis af nationalregnskabstal for 2003 2,4 % af BNP. Det er budgettallene på basis af nationalregnskaberne, der er relevante for budgettilsyn, især i forbindelse med gennemførelsen af stabilitets- og vækstpakten. Kommissionen har ikke kendskab til andre officielle prognoser for Portugals offentlige underskud i 2003.

(2003/C 155 E/091)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3047/02
af Benedetto Della Vedova (NI) til Kommissionen**

(18. oktober 2002)

Om: Overensstemmelse mellem kontoret for ekstraordinære lønudligninger (Cassa integrazione guadagni straordinaria) og EF-traktatens artikel 87

Der henvises til min skriftlige forespørgsel af 6. juni 2002 (P-1680/02) om overensstemmelse mellem den ekstraordinære lønudligningskasse og fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte til virksomheder og beskæftigelse (!) og Kommissionens svar af 5. juli 2002.

- Heri udtaler Kommissionen på den ene side, at den ekstraordinære lønudligning har til formål at beskytte arbejdstagerne, dersom arbejdsgiveren bliver insolvent, selv om den går videre end dette mål.
- På den anden side understreger Kommissionen, at i de tilfælde, hvor disse støtteforanstaltninger til arbejdstagerne begunstiger visse virksomheder selektivt, det være sig via skønsmæssig udbetaling eller ved kun at gælde visse sektorer, kun i visse geografiske områder eller kun firmaer af en bestemt størrelse, kan der være tale om statsstøtte, og i så tilfælde bør det undersøges, om en sådan støtte er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3.

Der henvises til, at udbetalingen af de ekstraordinære lønudligninger sker på skønsmæssig basis, at lønudligningerne næsten udelukkende finansieres af den italienske stat, og at det kun er arbejdstagerne i visse virksomhedskategorier, der kan modtage dem.

Der henvises endvidere til, at den ekstraordinære lønudligningsordning før i tiden er blevet anvendt over for arbejdstagere, som man vidste var blevet overflødige og klart ikke havde nogen mulighed for at blive genansat i virksomheden, selv om lov nr. 223 af 1991 i artikel 1 og 24 forbyder denne brug af de ekstraordinære lønudligninger, og at der er ved at ske en anvendelse af denne art i den alvorlige krise, der har ramt FIAT, hvilket fremgår af erklæringer fra repræsentanter for den italienske regering.

Kan Kommissionen oplyse, om den anser den ekstraordinære lønudligningsordning for at være i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 87?

(¹) EFT C 92 E af 17.4.2003, s. 79.

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(26. november 2002)

Der findes i næsten alle medlemsstater nationale systemer, der ofte er meget komplekse, vedrørende foranstaltninger i tilfælde af midlertidig arbejdsløshed eller beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af kollektive procedurer, hvis en virksomhed bliver insolvent (¹).

Som Kommissionen allerede har anført i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1680/02 (²), er det på visse betingelser ikke udelukket, at disse foranstaltninger, der oprindeligt tog sigte på at beskytte arbejdstagerne i særlige situationer med virksomhedslukning, »de facto« kan indeholde elementer af statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87. Det kan være tilfældet i flere medlemsstater.

Det er imidlertid ubestrideligt, at alle disse foranstaltninger spreder risikoen, og at de på forskellig vis indgår som en slags social stødpude i de enkelte medlemsstater.

Disse karakteristika betyder, at Kommissionen må have en tilgang, der på en gang respekterer reglerne, herunder på statsstøtteområdet, og som er ansvarlig over for de europæiske borgere. Kommissionen skal derfor dels undgå en grundlæggende destabilisering af de systemer, der bl.a. giver arbejdstagerne en social beskyttelse, og dels sikre ens behandling i medlemsstaterne.

Kommissionen mener i den forbindelse, at den mest korrekte og harmoniske tilgang er at tage fat på problemet i sin helhed, idet der tages hensyn til både konkurrencen og beskæftigelsen i tæt samarbejde med medlemsstaterne. En sådan tilgang kunne gøre det muligt på basis af de nationale systemer at finde en fælles løsning på fællesskabsniveau. En sådan løsning kunne eventuelt udmønte sig i et egnet instrument.

(¹) Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, EFT L 283 af 28.10.1980.

(²) EFT C 92 E af 17.4.2003, s. 79.

(2003/C 155 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3050/02

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. oktober 2002)

Om: Anvendelse af epoxyderivater i forbindelse med lagring af vin

I Kommissionens direktiv 2002/16/EF (¹) om anvendelse af bestemte epoxyderivater i materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler anfører Kommissionen i betragtningerne, at der er sat alvorlige spørgsmålstegn ved sikkerheden i forbindelse med anvendelse af epoxypropylether (=BADGE). Analyseresultater har vist signifikante niveauer af disse stoffer og derivater heraf i visse fødevarer.

I betragtning 11 anfører Kommissionen, at »Anvendelsen og/eller forekomsten af BADGE, BFDGE og NOGE i plastmaterialer og -genstande, overfladebelægning såsom fernis, lak og maling samt klæbemidler bør reguleres på fællesskabsplan for at undgå risici for menneskers sundhed og tekniske hindringer for varernes frie bevægelighed«.

Til trods for disse bekymringer reagerer én medlemsstat lige modsat. De italienske sundhedsmyndigheder tillader ikke vinproducenter at producere vin i beton, uden at beholdernes inderside er behandlet med epoxyfarve. Bortset fra at beton, sammen med træ og terrakotta er det ældste og efter manges mening (bl.a. mange gode franske vinhuse) bedste materiale til at lagre vin, har dette medført, at strengt biologisk vinproduktion ikke længere er mulig i Italien. Økomærket, Ecocert, tillader ikke anvendelse af epoxyfarve.

Hvad er Kommissionens holdning til, at de italienske sundhedsmyndigheder tvinger vinbønderne til at smøre et muligvis giftigt produkt (=epoxyfarve), der påvirker fødevarerne, på vinbeholdernes inderside?

Findes der EU-retsfor skrifter om lagring af vin i almindelighed, og mere specifikt om de forskellige alternativer, som f.eks. lagring i beton med eller uden epoxyderivater?

Viser uenigheden mellem de italienske sundhedsmyndigheder og skaberen af Ecocert ikke, at der er behov for konsistente EU-retsfor skrifter om anvendelse af epoxyderivater.

(¹) EFT L 51 af 22.2.2002, s. 27.

(2003/C 155 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3073/02

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(25. oktober 2002)

Om: Anvendelse af epoxyderivater i vinproduktionen

Under henvisning til en tidligere, nylig forespørgsel om samme emne (E-3050/02) stilles hermed nogle supplerende spørgsmål.

Ecocert i Italien er en organisation, der fører kontrol med bl.a. økomærket for vin. Denne organisation nægter at godkende vin, der er lagret i beholdere behandlet med epoxyderivater som økologisk. På den anden side tillader de italienske sundhedsmyndigheder, USL, ikke de økologiske vinproducenter at producere vin i betonbeholdere, der ikke først er behandlet med epoxy på indersiden.

Er Kommissionen helt overbevist om, at det er sikkert for folkesundheden at anvende epoxy. Hvilke foranstaltninger vil den i benægtende fald træffe, og hvilke alternativer vil den foreslå?

Tillader Kommissionen produktion af vin i beholdere af ren beton? Med hvilke argumenter begrundes den i benægtende fald et forbud?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-3050/02 og E-3073/02**

(6. december 2002)

Vinbeholdere skal opfylde de almindelige krav i Rådets direktiv af 21. december 1988 om materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler (¹).

Ifølge direktivets artikel 2 må disse materialer og genstande ikke under de for deres anvendelse normale eller forventelige forhold afgive bestanddele til levnedsmidlerne i et omfang, der kunne:

- frembyde en fare for menneskers sundhed
- medføre en uacceptabel ændring af sammensætningen af levnedsmidlerne eller en organoleptisk forringelse deraf.

Anvendelsen af bestemte epoxyderivater, særligt BADGE, BFDGE og NOGE, i materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, er fastsat i Kommissionens direktiv 2002/16/EF af 20. februar 2002 om anvendelse af bestemte epoxyderivater i materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler. Forbrugernes sundhed beskyttes, forudsat at producenterne af epoxyderivater overholder bestemmelserne i direktiv 2002/16/EF.

Kommissionen finder derfor, at alle materialer og genstande, der overholder bestemmelserne i disse direktiver, kan anvendes til at lagre alle former for levnedsmidler, og dette gælder også for betonbeholdere.

I artikel 37 i Rådets forordning (EØF) nr. 2392/89 af 24. juli 1989 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost⁽²⁾ fastsættes betingelserne for lagring af vin og vinprodukter. I disse betingelser findes der ikke nogen nærmere angivelse af sammensætningen eller bestanddelene af de materialer, der anvendes til indersiden af vinbeholdere. I EU-lovgivningen fastsættes der i øvrigt heller ikke nogen nærmere regler herfor.

Uenigheden mellem de italienske myndigheder og Ecocert-organisationen betyder ikke, at der er behov for yderligere bestemmelser om anvendelsen af epoxyderivater, eftersom anvendelsen af disse i materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, er fastsat på EU-niveau i direktiv 2002/16/EF.

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

⁽²⁾ EFT L 232 af 9.8.1989.

(2003/C 155 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3058/02

af Jo Leinen (PSE) til Rådet

(25. oktober 2002)

Om: Bankgarantier for ikke-statslige organisationer i forbindelse med støtte til russiske medier inden for rammerne af Tacis-programmet

Tacis-tjenesteydelsesaftalerne indeholder i forbindelse med finansiering fra Kommissionens side bankgarantier i størrelsesordenen af traktatområdet. Dette indebærer, at ikke-statslige organisationer, som arbejder uden profit, praktisk talt er udelukket fra sådanne udbud. Er dette foreneligt med Kommissionens og Parlamentets bestræbelser på at fremme det civile samfund og medtage ikke-statslige organisationers faglige indsigt i relevante projekter?

I ovennævnte tilfælde drejer det sig om projekter til fremme af demokrati og menneskerettigheder i Rusland, der gennemføres i henhold til de generelle Tacis-bestemmelser. Ikke-statslige organisationer er som regel ude af stand til at få kreditter eller bankgarantier i en størrelsesorden af 700.000-2 mio. EUR. Dette ville automatisk udelukke ikke-statslige organisationer fra sådanne projekter. Kan Rådet råde bod på dette?

Svar

(20. februar 2003)

Tacis-bistanden kan kun blive fuldt effektiv, hvis der sker fremskridt i retning af frie og åbne demokratiske samfund, hvor menneskerettighederne respekteres. Udviklingen af det civile samfund udgør et af de prioriterede områder for samarbejde, der finansieres via Tacis-programmet.

De ikke-statslige organisationer har afgjort en rolle at spille i forbindelse med projekter med henblik på udvikling af demokratiet og menneskerettighederne i Rusland. Ansvar for forvaltningen af de foranstaltninger, der finansieres via Tacis-programmet ligger hos Kommissionen, der skal overholde Tacis-forordningen, men derudover også finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, og især principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning, sparsommelighed og omkostnings-effektivitet.

Det tilkommer Kommissionen at redegøre for bestemmelserne om de nævnte udbud, herunder især for de krævede bankgarantier.

(2003/C 155 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3060/02

af Frank Vanhecke (NI) til Rådet

(25. oktober 2002)

Om: Det Europæiske Konvent

I et interview med Financial Times af 7. oktober 2002 understregede Valéry Giscard d'Estaing, formand for Konventet, der med sigte på Europas fremtid skal udarbejde en europæisk forfatning, at han er modstander af, at Kommissionen får flere beføjelser, og at han er tilhænger af »et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne«, der skal forblive suveræne stater. Formanden for Konventet gør sig her tydeligt til talsmand for en føderal model.

Udtrykker Valéry Giscard d'Estaing med denne føderale holdning også Rådets holdning?

Hvad mener Rådets om forslaget fra Konventets formand om eventuelt at erstatte navnet »Den Europæiske Union« med »Det Forenede Europa«, som ifølge Valéry Giscard d'Estaing er mere »borgernært«?

Svar

(20. februar 2003)

Rådet kommenterer aldrig udtalelser i pressen. Det har ikke taget stilling til de igangværende drøftelser inden for konventet, hvilket heller ikke ville være på sin plads. Valget af en model for et fremtidigt Europa og forslaget om en eventuel ændring af Den Europæiske Unions navn står helt for konventformandens egen regning. Rådet har hverken drøftet eller taget stilling til disse spørgsmål.

(2003/C 155 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3061/02

af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(25. oktober 2002)

Om: Tjenestemænd på orlov i Kommissionen

I Bulletin Quotidien Europe nr. 8308 af 30. september 2002 redegøres der for nogle tjenestemænd ved Kommissionen, som tog orlov af personlige årsager for senere at arbejde i en lobbyvirksomhed. Netop dette firma skulle have fået gavn af en Kommissions-kontrakt til et beløb af 23 mio. EUR, men denne blev i første omgang udsat.

Dette aktuelle tilfælde rejser følgende spørgsmål:

- På hvilke betingelser er det hos Kommissionen muligt at få orlov af personlige årsager? Er det principielt muligt, at få orlov gentagne gange og i hvert tilfælde for en kort periode at vende tilbage til Kommissionen?
- I hvor lang tid har der eksisteret en ret til at vende tilbage til Kommissionen?

- Får tjenestemændene fortsat en løn, og hvilke udgifter opstår der for Kommissionen i forbindelse hermed? Medfører dette en flaskehals i forbindelse med de menneskelige ressourcer, eller kan disse stillinger senere besættes?
- Hvor mange tjenestemænd ved Kommissionen er for øjeblikket på orlov af personlige årsager?
- Hvilke foranstaltninger eksisterer der, og hvilke foranstaltninger planlægger Kommissionen med henblik på at undgå risikoen for interessekonflikter som i det foreliggende tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(15. januar 2003)

Med hensyn til det specifikke tilfælde, som det ærede medlem nævner, har det selskab, som ansatte tjenestemænd med tjenestefrihed af personlige årsager, trukket sig fra kontrakten, og tjenestemændene arbejder ikke mere for Kommissionen.

Med hensyn til de mere generelle forhold, der omhandles i det ærede medlems spørgsmål:

- Bestemmelserne om tjenestefrihed af personlige årsager findes i artikel 40 i vedtægten for ansatte i EU-institutionerne. Det fastsættes heri, at tjenestemænd kan anmode om og tilstås ulønnet tjenestefrihed af personlige årsager i undtagelsestilfælde.
- I vedtægten defineres det ikke nærmere, hvad der skal forstås ved »undtagelsestilfælde«, som derfor skal fortolkes af ansættelsesmyndigheden. Disse tilfælde kunne dog omfatte tjenestemandens familiemæssige situation som f.eks. et barns opdragelse eller at give tjenestemænd mulighed for at forbedre deres faglige kvalifikationer. I forbindelse med reformen af Kommissionens tjenestegrene er der blevet lagt stor vægt på behovet for at fremme livslang læring ved at udvide mulighederne for uddannelse både inden og uden for institutionen, så tjenestemænd kan udvide deres erfaringsgrundlag gennem intern og ekstern mobilitet.
- Reglerne forhindrer ikke, at en tjenestemand tilstås ny tjenestefrihed af personlige årsager efter at være genindtrådt i tjenesten efter en første tjenestefrihed af personlige årsager. Beslutningen herom træffes af ansættelsesmyndigheden.
- Når en sådan tjenestefrihed ophører, skal tjenestemanden genindtræde i den første ledige stilling, der svarer til hans/hendes profil. Tjenestemanden bevarer genindtrædelsesretten, selv om han/hun afslår at modtage den første stilling, der tilbydes. Hvis tjenestemanden afslår det andet stillingstilbud, kan han/hun blive afskediget, efter at Samarbejdsudvalget er blevet hørt.
- Institutionen afholder normalt ikke udgifter, mens tjenestemanden har tjenestefrihed. Under tjenestefriheden modtager tjenestemanden ikke løn, og han/hun kan hverken avancere til et højere løntrin eller forfremmes til en højere lønklasse. Tjenestemandens medlemskab af sygesikrings- og ulykkesforsikringsordningen suspenderes. Hvis en tjenestemand kan godtgøre, at han/hun ikke kan dækkes af en offentlig forsikringsordning for disse risici, kan han/hun anmode om forsat at være dækket af ordningen, såfremt han/hun afholder halvdelen af udgifterne i det første år af tjenestefriheden af personlige årsager og alle udgifter i den resterende periode af tjenestefriheden.
- Den tjenestemand, der kan godtgøre, at han/hun ikke kan opnå pensionsrettigheder under en anden pensionsordning, kan anmode om at modtage yderligere pensionsrettigheder i højst et år. Tjenestemanden skal i så fald selv afholde det fulde pensionsbidrag og skal således betale tre gange det bidrag, som han/hun skulle have betalt, hvis han/hun var forblevet i aktiv tjeneste.

- For tiden (pr. 10. december 2002) har 566 tjenestemænd tjenestefrihed af personlige årsager. Antallet medfører ikke personalemangel, da andre personer kan udnævnes til at besætte de stillinger, som tidligere var besat af tjenestemænd, der nu har tjenestefrihed af personlige årsager. Kommissionen genbesætter en tjenstemands stilling, hvis der tilstås tjenestefrihed i mere end seks måneder. Hvad de nævnte 566 tjenestemænd angår, viser en analyse for 400 af dem, at 10 % udøver erhvervsaktiviteter og de øvrige 90 % har tjenestefrihed af familie- og uddannelsesmæssige grunde osv. En fuldstændig analyse vil snart blive afsluttet, og resultaterne vil blive sendt til det ærede medlem.
- Det er vigtigt at understrege, at tjenestemænd med tjenestefrihed af personlige årsager fortsat er underlagt bestemmelserne i vedtægtens artikel 12, der indebærer, at tjenestemænd skal have samtykke til at overtage et erhverv uden for Fællesskaberne, og som derfor giver mulighed for at afslå at give samtykke eller at stille betingelser, hvis det skønnes, at erhvervet vil kunne »skade Fællesskabernes arbejde«. Kommissionen vil naturligvis fortolke en interessekonflikt som værende til »skade« for Fællesskaberne, og den vil træffende passende foranstaltninger for at forhindre, at interessekonflikter opstår.
- Efter vedtægtens artikel 17 må tjenestemænd (i tjeneste eller med tjenestefrihed) ikke meddele »oplysninger, der ikke er offentliggjort«, til personer, som ikke er berettiget til at få kendskab hertil. Hvis en tjenestemand, der arbejder i den private sektor, gør brug af sådanne privilegerede oplysninger, vil der kunne rejses disciplinærsag mod ham/hende.
- Vedtægtens bestemmelser om tjenestefrihed af personlige årsager vil blive tydeliggjort af de reformændringer, der er foreslået af Kommissionen, og som for tiden behandles af Rådet. Kommissionen undersøger også mulighederne for at give tjenestemænd og mulige arbejdsgivere en mere detaljeret vejledning for at øge forståelsen for behovet for at sikre, at udveksling af personale mellem Kommissionen og andre organer foregår under fuld beskyttelse af Kommissionens integritet og sikkerhed.

(2003/C 155 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3062/02

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(25. oktober 2002)

Om: Global bankkrise

I anden uge i oktober nåede de vigtigste aktieindeks deres laveste niveau i de seneste seks år. Krisen på finansmarkederne, stigningen i antallet af konkursramte virksomheder og adskillige landes problemer med at betale af på udlandsgælden har katastrofale følger for bankernes regnskaber. Den tyske banksektors samlede tab de seneste to et halvt år er foruroligende. Commerzbank-aktierne er faldet fra 44 EUR i 2000 til 5,3 EUR den 8. oktober. Bankens markedsværdi er faldet fra 24 til 3 mia. EUR. Andre DAX-30 noterede værdipapirer har lidt betydelige tab, såsom Bayerische Hypo Vereinsbank – 84 %, Deutsche Bank – 64 %, Allianz/Dresdner Bank – 83 %, Münchener Rück – 75 %, MLP – 96 %. Den samlede markedsværdi af de seks nævnte banker er faldet fra 300 til 71 mia. EUR i perioden fra 2000 til begyndelsen af oktober 2002. Den økonomiske ledelse i Den Europæiske Centralbank har indrømmet, at bankernes stilling på børserne er »dramatisk«. I USA, Japan og Tyskland har antallet af konkursramte virksomheder sat ny rekord. I de første ni måneder af 2002 er tabene på uindfriede virksomhedslån nået op på 140 mia. USD. 28 lande har ikke været i stand til at honorere deres løbende gældsforpligtelser. I USA og Europa må investeringsbankerne afskrive over 130 mia. USD. Den største amerikanske bank, der har en balance på 713 mia. USD, er blevet nedjusteret af kreditvurderingsinstitutterne. J.P. Morgan Chases markedsværdi er faldet fra 105 mia. til 33 mia. USD (et fald på 69 %). Charles Schwab er faldet 82 %, Morgan Stanley 72 %, Merrill Lynch 60 %, Goldman Sachs 54 %, Citigroup 50 %, Lehman Bros. 48 % og Bear Stern 45 %. Og der er udsigt til yderligere problemer med manglende betalingsevne. Boblen på det amerikanske ejendomsmarked tegner sig for 5 trio. USD i form af risikobetonede gældsforpligtelser. Derivatboblen, der tegner sig for operationer til en værdi af 26 trio. USD ved J.P. Morgan Chases og 11 trio. USD ved Deutsche Bank, kan blive den næste, der brister.

1. Kan Kommissionen bevidne disse oplysninger?
2. Mener den ikke i bekræftende fald, at det ville være hensigtsmæssigt at indkalde til en international konference for at finde en løsning på de skader, som spekulationsboblen har forvoldt, og vedtage bestemmelser, der kan mindske den kløft, der er ved at opstå mellem finansøkonomien og realøkonomien?
3. Hvilke initiativer vil den tage for at imødegå disse enorme tab og for at beskytte investorenes interesser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(28. november 2002)

Kommissionen kan ikke direkte bekræfte oplysningerne i det ærede medlems skriftlige forespørgsel, men den deler helt klart bekymringen over udviklingen inden for banksektoren. Det skal dog understreges, at banksektoren inden den nuværende lavkonjunktur var præget af forholdsvis stærke balancer og overskud.

Kommissionen har ikke planer om at indkalde en international konference for at afhjælpe virkningerne af spekulationsboblen, og den har heller ikke planer om at tage initiativer for at støtte investorenes interesser. Kommissionen har ikke kompetence til at tage sådanne initiativer, og de ville under alle omstændigheder kun have begrænset virkning. Kommissionen understreger dog, at en hurtig og fuldstændig iværksættelse af alle foranstaltninger i aktionsplanen for finansielle tjenester, initiativerne på området for jobvirksomhedsledelse (corporate governance) samt rationaliseringen af rammebestemmelserne for regulering og tilsyn på EU-plan i høj grad vil bidrage til at forbedre beskyttelsen af investorerne, styrke finanssystemets stabilitet og øge dens effektivitet til fordel for både investorer og selskaber.

(2003/C 155 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3068/02

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(25. oktober 2002)

Om: Prisudviklingen i Italien som følge af euroens indførelse

I september 2002 offentliggjorde det italienske institut for statistik data om forbrugerprisudviklingen, hvoraf det fremgik, at inflationstakten var steget 2,7 % i den pågældende måned. De største stigninger fandt sted i frugt- og grøntsektoren og beklædningssektoren. Stigningen i leveomkostningerne har ført til et markant fald i forbruget og har også ramt økonomien som helhed. Italiens største forbrugerbeskyttelsesorganisationer har reageret på dette problem ved at indlede drøftelser med regeringen og med erhvervslivets repræsentanter med henblik på at finde en løsning på dette dyrtidsproblem.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at harmonisere den europæiske lovgivning vedrørende forbrugerbeskyttelse i henhold til EF-traktatens artikel 153?
2. Er der blevet foretaget nogen undersøgelser eller udarbejdet nogen dokumenter om inflationen i Den Europæiske Union efter euroens indførelse?
3. Hvad mener Kommissionen generelt om situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(6. december 2002)*

Kommissionen afviser, at der skulle være opstået en kraftig prisstigning i forbindelse med overgangen til euroen. Ifølge en Eurostat-analyse, der blev offentliggjort i juli 2002, var forbrugerpriserne i eurozonen målt gennem det harmoniserede forbrugerprisindeks (HCPI) steget med 1,4 % fra de sidste seks måneder af 2001 til de første seks måneder af 2002. Heraf skyldes 1,2 % historisk betingede inflationstendenser og specifikke faktorer, som ikke har direkte tilknytning til indførelsen af euroen (klimatiske forhold, indirekte afgifter osv.). De inflatoriske virkninger af overgangen til eurosedler og -mønter er således begrænset (højst 0,2 %). I de fleste medlemsstater har de nationale statistiske institutter eller centralbankerne foretaget lignende vurderinger, som også viser, at der er tale om generelt set begrænsede virkninger. I visse sektorer er der dog konstateret usædvanlige prisstigninger (restauranter og caféer, sundhedsydelser, mindre handelsvirksomheder osv.). Disse prisstigninger kombineret med en tendens til at runde priserne op på visse almindelige forbrugsvarer har kunnet medvirke til at give offentligheden det indtryk, at der har været tale om større inflatoriske virkninger end det, der fremgår af de officielle indekser, som dækker samtlige forbrugsgoder og tjenesteydelser. Generelt har inflationen været faldende siden begyndelsen af 2002.

Eurostat offentliggjorde den 17. juli 2002 (news release nr. 84/2002) en detaljeret analyse af prisudviklingen efter aktivitetssektor for årets første seks måneder, som de ærede medlemmer henvises til.

Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå en yderligere harmonisering af prisreglerne ud over de bestemmelser, der allerede gælder vedrørende prisangivelse og prisafgrunding inden for rammerne af euroens indførelse, idet anvendelsen heraf henhører under medlemsstaternes kompetence.

(2003/C 155 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3081/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(28. oktober 2002)*

Om: Omgåelse af amerikansk lovgivning gennem indførelse i EU af opbevaringspligt for elektronisk kommunikationsudveksling

1. Har Kommissionens formand den 16. oktober 2001 modtaget en beretning fra den amerikanske præsident, hvori et tilbud, som Rådets formandskab havde forelagt den 27. september 2001 for at nå frem til et bedre samarbejde om bekæmpelse af terrorisme, blev hilst meget velkommen med henblik på at foreslå EU foranstaltninger vedrørende »data retention« (dataopbevaring), dvs. lagring af elektroniske kommunikationsdata med det formål, at det i de derpå følgende måneder eller år kan kontrolleres, om de pågældende data er blevet benyttet i kriminelt eller terroristisk øjemed, eller til at opspore afsendernes opholdssted?
2. Er det Kommissionens opfattelse, at dette ønske fra amerikansk side har spillet en rolle i den holdning, som Rådet den 28. januar 2002 gav udtryk for, og som gik ud på, at det i »forslag til direktiv om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (C5-0028/2002)« omhandlede forbud mod dataopbevaring til andre formål end fakturering blev ophævet, hvorved Rådet har fået mulighed for at forelægge forslag om »data retention« i en periode på mellem 12 og 24 måneder?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at præsident Bush har anmodet Kommissionen og Rådet om at pålægge europæiske virksomheder forpligtelser, som ikke kan indføres i præsidentens eget land på grund af gældende lovgivning i USA? Hvad er Kommissionens holdning til dette modsætningsforhold?
4. Kan det tænkes, at amerikanske retsinstanser gennem udveksling af data med Europa forsøger at få adgang til kommunikationsdata, som de ellers ikke kan få adgang til på grund af lovgivningen i USA? Finder Kommissionen det på sin plads, at der via denne europæiske omvej indhentes og oplagres data til fordel for et land, som ikke selv må indsamle sådanne data?
5. Deler Kommissionen foruroligelsen blandt amerikanske og europæiske borgerrettighedsorganisationer, der betragter forslagene som værende i strid med de borgerlige rettigheder, og som i en skrivelse til formandskabet har udtalt sig i følgende vendinger om den amerikanske præsidentens anmodning om at

indføre dataopbevaring: »While we support the president's efforts to take appropriate steps to reduce the risk of terrorism and to protect public safety, we do not believe that this proposal is appropriate nor necessary«? (vi tilslutter os præsidentens bestræbelser på at træffe de nødvendige foranstaltninger til at mindske risikoen for terrorisme og beskytte den offentlige sikkerhed, men vi mener, at forslaget er uegnet hertil og tilmed unødvendigt.)

6. Hvilken rolle spiller ovennævnte indsigelser ved den endelige udformning af et eventuelt rammedirektiv om »data retention«? Hvad er den aktuelle situation i dette anliggende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Erkki Liikanen

(10. december 2002)

1. Ja, Kommissionen har fra præsident Bush modtaget et brev, dateret den 15. oktober 2001, som indeholder flere forslag til samarbejde om bekæmpelse af terrorisme, heriblandt også spørgsmålet om dataopbevaring i forbindelse med ændring af den relevante lovgivning.

2. I overensstemmelse med ønsket om at opnå et højt beskyttelsesniveau for personlige data i Fællesskabet, har Kommissionen under hele den fælles beslutningsproces i forbindelse med direktiv 2002/58/EF om privatlivets fred og elektronisk kommunikation⁽¹⁾ indtaget det standpunkt, at den almindelige forpligtelse til at slette trafikdata, når de ikke længere behøves til kommunikations- eller faktureringsformål, skal fastholdes. Det betyder dog ikke nogen forringelse af mulighederne for at behandle trafikdata med den enkeltes samtykke, idet de faktisk er blevet udvidet i det nye direktiv. Samtidig er de nuværende grænser for, hvornår medlemsstaterne kan indskrænke rettigheder og forpligtelser i henhold til direktivet, hvis det er særlig nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed eller for at kunne forebygge, udforske, påvise og retsforfølge kriminelle handlinger, også bibeholdt, selv om de er underkastet betingelser, der nu udtrykkelig nævnes i direktivet, herunder en efterprøvning af, om indskrænkningen er nødvendig, passende og rimelig i et demokratisk samfund. På Rådets opfordring har Kommissionen og Parlamentet accepteret, at opbevaring af data i et begrænset tidsrum nævnes som et af eksemplerne på mulige foranstaltninger. Denne henvisning til dataopbevaring er dog hverken et krav om at indføre en sådan opbevaring eller en tilladelse til de medlemsstater, der ønsker at indføre sådanne foranstaltninger. Kommissionen er ikke i stand til at bedømme, hvordan den amerikanske henvendelse vil påvirke Rådets holdning, og henviser derfor det ærede medlem til Rådet.

3. Det er uklart, om det amerikanske retssystem fører til et mere begrænset udbud af trafikdata i USA. I USA synes der ikke at foreligge nogen generel forpligtelse til at opbevare trafikdata af hensyn til retshåndhævelsen, men der er heller ikke nogen generel forpligtelse til at slette indsamlede data, som ikke længere behøves til tjenesteydelses- eller faktureringsformål.

4. Som det ærede medlem antyder, kan det ikke udelukkes, at de amerikanske myndigheder i kraft af forpligtelser, som er blevet indført i Unionen, kan få adgang til trafikdata, der ellers ikke ville være tilgængelige inden for deres eget retssystem.

5. Kommissionen er i fuld gang med at sikre overensstemmelsen mellem databeskyttelsen, privatlivets rettigheder og retshåndhævelsen. Kommissionen prøver for øjeblikket på grundlag af sine beføjelser inden for de nuværende institutionelle rammer i videst muligt omfang at få klarlagt, hvordan nationale foranstaltninger bedst kan forenes med forskrifterne i Fællesskabets lovgivning, den europæiske menneskerettighedskonvention og charteret om fundamentale rettigheder.

6. Kommissionen deltager i nogle af Rådets drøftelser af spørgsmålet om almindelige bestemmelser for opbevaring af trafikdata. På nuværende stadium opfordrer Kommissionen til dialog herom med alle berørte parter og mener, at det endnu er for tidligt at drage konklusioner med hensyn til, om der er behov for en lovgivning på unionsplan, hvad en hvilken som helst medlemsstat under henvisning til den tredje grundpille kan foreslå i Rådet. Hvis der fremsættes forslag til bestemmelser for opbevaring af trafikdata, må Kommissionen sikre, at de er i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning, ikke mindst med det nye direktiv om privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, under hensyntagen til grænserne for Fællesskabets handlefrihed på dette område.

⁽¹⁾ Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EFT L 201 af 31.7.2002.

(2003/C 155 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3082/02**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Rådet**

(28. oktober 2002)

Om: Fiasko i Sverige for EIB's billige lån til små virksomheder

I EU tales der fra politisk hold meget om at beskytte og støtte små og mellemstore virksomheder. Fordelagtige lån til disse virksomheder er en af støttemulighederne. Takket være den højest mulige kreditværdighed kan EIB låne penge ud på fordelagtige vilkår. Det overordnede mål for EIB er at bidrage til udviklingen i EU og integrationen mellem medlemsstaterne.

I 2002 indgik Föreningssparbanken som primær svensk forretningsbank en aftale med EIB om at tilbyde fordelagtige lån til små og mellemstore virksomheder. Inden for rammerne af et såkaldt globalt lån fik Föreningssparbanken mulighed for at udlåne omkring 400 mio. kroner. Pengene skulle først og fremmest finansiere små virksomheders investeringer i infrastruktur og industri.

Men et år senere i maj 2002 kunne det konstateres, at EIB's samarbejdspartner ikke havde udlånt en eneste krone af det øremærkede beløb. Banken havde modtaget mange forespørgsler, men kunderne mente, at fordelene var for små i forhold til lånebetingelserne. Den svenske bank havde håbet at kunne levere noget, der var godt for erhvervskunder. Tanken var, at EIB-lånet skulle være billigere end forretningsbankernes, men sammenholdt med Föreningssparbankens sædvanlige erhvervslån kunne det i maj 2002 konstateres, at rentespændet ikke engang var en halv procentpoint, men snarere 10-20 rentepunkter. Renteforskellen var dermed ikke særlig stor for låntagerne.

En anden årsag til virksomhedernes manglende interesse var det administrative ekstraarbejde. EIB's engagement betyder, at der er endnu en part, der stiller krav om indsigt i virksomheden. Det kan forekomme rimeligt, men er også en kilde til irritation. Da EIB er en deltagende part, må man på en eller anden måde deltage i långivningen, men samtidig ligger risikoen fortsat hos Föreningssparbanken.

På hvilken måde har Rådet tages disse erfaringer fra Sverige til sig, når man diskuterer fordelagtige lån til små og mellemstore virksomheder og udformningen af lånebetingelserne?

Svar

(20. februar 2003)

Det er korrekt, at EIB-lån i visse tilfælde kan være mindre konkurrencedygtige end i andre. For det første tilvejebringer EIB sine midler på markedet, og for det andet er renteniveauet i Sverige for tiden relativt lavt for små og mellemstore virksomheder. Rådet vil overveje alle relevante erfaringer, såfremt det får forelagt et eventuelt forslag fra Kommissionen til behandling.

Under alle omstændigheder er det altid den bank, der formidler lånet, der træffer afgørelse om de vilkår og betingelser, der skal gælde for lån til den endelige låntager, da det er den formidlende bank, der bærer risikoen i sidste instans.

(2003/C 155 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3091/02**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. oktober 2002)

Om: Implementeringen af strukturfondene og reglen »n+2«

Den periode med kraftig økonomisk nedgang, som vi oplever, og stabilitetspagtens begrænsninger af de offentlige udgifter, ikke mindst de offentlige investeringer, skaber problemer for en korrekt og fuldstændig effektuering af strukturfondene. Denne situation er endnu alvorligere for lande som Portugal, med de største behov for kapital og investeringer, hvilket jeg har kunnet konstatere under diverse besøg og møder. Desuden ser det ikke ud til, at niveauet for medfinansiering og de nuværende foreskrevne procedurer, har

bidraget til at forbedre situationen, og da slet ikke efter de ændringer der blev indført i forbindelse med Agenda 2000. I denne forbindelse skaber reglen »n+2«, også kendt som »guillotine-klausulen« alvorlig bekymring for nedskæringer i strukturudgifterne. Faktisk bekræftede kommissær Michel Barnier dette i sin tale den 9. oktober 2001, i hvilken han benævnte denne regel en »tidsindstillet bombe«, eller af endnu nyere dato, da han i juli 2002 fremlagde data, der viste at mere end 3 mia. EUR skulle være omfattet af reglen »n+2«, at 45 operationelle programmer skulle være mindre end 50 % effektueret, og at situationen tegner til at forværres i 2003, uanset faren for at miste beløb så vidt man kan se ikke skulle være ret stor i 2002.

1. Mener Kommissionen ikke at reglen »n+2« sår tvivl om strukturfonenes udgiftsmålsætning, og at den derfor bør fjernes? Hvordan ser situationen ud for 2002, når det gælder anvendelsen af denne regel, og hvad er perspektiverne for 2003?
2. Hvad er Kommissionens vurdering af revisionen af procedurerne for tilbagebetaling til og udbetaling fra strukturfondene, som blev indført i forbindelse med Agenda 2000? Hvilke skridt overvejer den for at forbedre effektueringen af strukturfondene, især for så vidt gælder revision og simplificering af tilbagebetalings- og udbetalingsprocedurerne?
3. Hvad mener Kommissionen om en forhøjelse af procenten for EF's medfinansiering til regioner under mål 1 som et middel til at forbedre absorberingsevnen og den fuldstændige effektivering af strukturfondene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(9. december 2002)

Kommissionen erindrer det ærede medlem om, at reglen om automatisk frigørelse af midler »n+2« er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, der blev enstemmigt vedtaget. Hensigten med reglen er at indføre en årlig disciplin i forvaltningen af strukturfondene, der skal tilskynde medlemsstaterne til at udføre programmerne inden for en tilfredsstillende og acceptabel tidsramme, således at der ikke dukker forsinkelser op i slutningen af perioden, ligesom det var tilfældet i de foregående programmeringsperioder. På Kommissionens møde med de ministre, der er ansvarlige for regionalpolitik, den 7. oktober 2002, hvor Parlamentet var inviteret, bekræftede medlemsstaterne, at de holder fast ved reglen om automatisk frigørelse af midler, da den sikrer en god forvaltning af de beløb, der er afsat til strukturpolitikken.

Der er fare for tab af midler for et begrænset antal programmer ved slutningen af 2002, der er det første år, hvor denne regel er blevet anvendt. Tallene vil sandsynligvis blive væsentligt reduceret på grundlag af de betalingsanmodninger, der vil blive forelagt Kommissionen frem til slutningen af 2002.

Det er endnu for tidligt at vurdere, hvor mange programmer, der vil kunne blive berørt af anvendelsen af regel »n+2« i slutningen 2003.

De betalingsprocedurer, der blev indført ved den nye forordning for strukturfondene, har forbedret forholdet mellem fondenes udbetalinger og interventionernes finansieringsbehov.

Før 2000 var fondenes udbetalinger hovedsagelig baseret på et system med forskud, der blev beregnet på grundlag af programmernes gennemførelsesplan, som imidlertid alt for ofte ikke stemte overens med den faktiske udførelse. Dette system blev kritiseret af Parlamentet, der påpegede, hvor dårligt forholdet mellem budgetgennemførelsen og fremskridtene i strukturfondsprogrammerne var.

Med hensyn til udbetalingssystemet er Kommissionen af den opfattelse, at en bedre gennemførelsesprocent for programmerne forudsætter en forbedring af udbetalingerne til støttemodtagerne. Her ser systemet ud til at være godt tilpasset behovene i betragtning af størrelsen af det første acountobeløb og de normale tilbagebetalingsfrister (60 dage). Kommissionen vil fortsat bestræbe sig på at forkorte betalingsfristen så meget som muligt.

Efter forordning (EF) nr. 1260/1999 har medlemsstaterne en betydelig handlefrihed med hensyn til gradueringen af deltagelsessatserne. Fastsættelsen af den faktiske støttesats kan variere bl.a. på baggrund af den løftestangseffekt, der er en forudsætning for, at et projekt kan gennemføres. Kommissionen understreger, at en forøgelse af EU's medfinansieringsrate ville føre til et fald i antallet af projekter, der kan opnå EU-støtte, med en tilsvarende finansiel vægt. En sådan foranstaltning ville ikke i sig selv kunne løse de problemer, der opstår i forbindelse med implementeringen af strukturfondene, eftersom problemet ikke ligger i de anvendte medfinansieringsrater, men snarere i medlemsstaternes evne til at gennemføre programmerne inden for de i forordningen fastsatte tidsfrister. Kommissionen forelagde derfor på mødet den 7. oktober 2002 (jf. ovenfor) konkrete forslag, der tager sigte på at forenkle, præcisere og samordne forvaltningen af strukturfondene samt gøre disse mere fleksible, hvorved gennemførelsen af de nævnte fonde kan forbedres.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 155 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3104/02

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Rådet

(29. oktober 2002)

Om: Forbudet mod Batasuna

I begyndelsen af september blev det baskiske politiske parti Batasuna erklæret ulovligt. Mange baskere, hvad enten de sympatiserer med dette politiske parti eller ej, ser dette som en politisk strategi til undertrykkelse af mange demokratiske og pacifistisk indstillede baskeres forhåbninger. Menneskerettighederne indskrænkes utilstedeligt. Der er endnu ikke fremlagt noget bevis, som kan retfærdiggøre dette forbud.

Er Rådet også af den opfattelse, at der kun kan findes en løsning gennem demokratisk-politiske forhandlinger? Hvem ser Rådet i bekræftende fald som forhandlingspartner på den baskiske side, hvis man på denne måde skal forsøge at finde en fredelig løsning? Støtter Rådet i benægtende fald denne kurs mod konfrontation, konflikt og vold?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at terrorismebekæmpelse er en opgave af fælles interesse for EU, selv om opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 33 i TEU er forbeholdt medlemsstaterne. Det henviser i den forbindelse til den terrorismelovgivning, som EU har vedtaget.

Rådet erindrer om, at Unionen i henhold til artikel 6, stk. 1, i TEU bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles. Rådet gentager, at det støtter medlemsstaternes terrorismebekæmpelse under overholdelse af retsstatsprincippet.

(2003/C 155 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3110/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(29. oktober 2002)

Om: Forbrydelser begået af Israels premierminister, Ariel Sharon

I løbet af de seneste dage har den israelske hær, som er under kommando af landets premierminister, Ariel Sharon, myrdet dusinvis af personer i de besatte palæstinensiske områder, heriblandt børn. Hvornår vil Rådet tage utvetydigt afstand fra den israelske leder på grund af disse forbrydelser mod menneskeheden og tage de nødvendige modforholdsregler?

Svar

(3. marts 2003)

Den Europæiske Union er meget alvorligt bekymret over de fortsatte sammenstød mellem israelere og palæstinensere og er dybt forstemt over de næsten daglige tab af menneskeliv blandt civilbefolkningen. EU vil fortsat henstille til begge parter, at de udviser størst mulig tilbageholdenhed og gør deres yderste for omgående at bringe vold og terror til ophør, og EU vil ikke afholde sig fra at gentage denne henstilling – også over for den israelske part.

Samtidig skal det understreges, at det er op til parterne selv at søge en fredsløsning ad forhandlingsvejen. Den Europæiske Union er på sin side rede til – i nært samarbejde med kvartetten og alle berørte parter – fortsat at bidrage til bestræbelserne på at finde en endelig og retfærdig løsning på konflikten i Mellemøsten.

(2003/C 155 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3112/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. oktober 2002)

Om: Opbringning af fartøjer på åbent hav – lovligt eller ulovligt?

Et stadig større antal mennesker smugles ulovligt ind i Den Europæiske Union via havet, og mange af disse kommer til Grækenland og Italien fra Balkanlandene, mens andre kommer til Spanien fra Nordafrika. Det er lykkedes myndighederne at arrestere nogle af de ulovlige indvandrere og menneskesmuglere, men de økonomiske ressourcer til løsning af dette problem på en effektiv måde er utilstrækkelige. Senere lykkes det mange af disse indvandrere at komme videre til andre medlemsstater.

For nogle måneder siden foreslog bl.a. Tony Blair, at de medlemsstater, der er mest sårbare med hensyn til menneskesmugling, skulle bistås af andre medlemsstaters flåder.

USA har i mange år opbragt fartøjer på åbent hav, som havde kurs mod USA fra Haiti, og har sendt de ombordværende tilbage til haitiansk territorium. Kan Kommissionen oplyse, om det vil være lovligt for EU's medlemsstater at opbringe fartøjer på åbent hav på grund af mistanke om menneskesmugling, selv om der ikke er noget tegn på pirateri (som længe har været anerkendt i folkeretten som en forbrydelse, der er omfattet af universel jurisdiktion), og vil lovligheden af en sådan opbringelse være betinget af, hvorvidt fartøjet er behørigt registreret under et bestemt flag eller ej, hvorvidt det formodes at fragte smuglergods, herunder f.eks. psykofarmaka, eller hvorvidt det antages på nogen måde at udgøre en trussel mod den stat, der opbringer fartøjet, eller dens borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(20. december 2002)

Ulovlig indvandring ad søvejen er et spørgsmål, som Kommissionen tager meget alvorligt og lægger stor vægt på. Rådet fremlagde den 28. februar 2002 en samlet plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel, og den 13. juni 2002 fremlagde det en samlet plan for integreret forvaltning af medlemsstaternes ydre grænser; begge disse planer er baseret på Kommissionens meddelelser om samme emner. Det er af stor betydning, at de foranstaltninger på området, som der peges på i planerne, gennemføres korrekt. Kommissionen glæder sig derfor over de fælles foranstaltninger og aktiviteter, som medlemsstaterne for nylig har planlagt i Middelhavsområdet.

Inden for rammerne af den samlede plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU fastslog Rådet, at det er nødvendigt at vedtage relevante lovgivningsmæssige og/eller operationelle initiativer på EU-plan, som skal forbedre kontrollen ved søgrænserne, og det opfordrede Kommissionen til at gennemføre en feasibility-undersøgelse for at finde ud af, hvordan denne kontrol kan forbedres. Feasibility-undersøgelsen er nu i gang, og konklusionerne vil foreligge i slutningen af første halvår af 2003.

Desuden holdt Kommissionen den 21. maj 2002 og den 27. september 2002 ekspertmøder om ulovlig indvandring ad søvejen med det formål at finde frem til operationelle foranstaltninger, der kan forebygge og bekæmpe ulovlig indvandring i Middelhavsområdet. På møderne var der enighed om, at samarbejde med tredjelande var den mest effektive og succesrige metode med henblik på at takle problemet med ulovlig indvandring ad søvejen og forebygge yderligere menneskelige tragedier. I den forbindelse er underskrivelsen og ratificeringen af FN-konventionen om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet, herunder tillægsprotokollen om bekæmpelse af smugling af indvandrere til lands og ad luft- og søvejen, af største betydning. I protokollen fastsættes der institutionelle rammer, som muliggør et bedre samarbejde med indskibnings-, afgang- og transitlandene, f.eks. mulighed for med tilladelse fra en flagstat at visitere fartøjer, som mistænkes for at være involveret i menneskesmugling.

I henhold til FN's havretskonvention (UNCLOS) af 10. december 1982 (Montego Bay-konventionen) er skibe på det åbne hav i princippet alene undergivet flagstatens jurisdiktion og kontrol. I undtagelsestilfælde kan en anden stat dog visitere et fartøj på det åbne hav. Retten til visitation eller til at tage yderligere skridt er begrænset til fem forskellige tilfælde (sørøveri, slavehandel, uautoriseret radiospredning, manglende nationalitet og manglende eller svigagtig brug af et flag, jf. artikel 110 i UNCLOS). Der er også grund til at nævne retten til forfølgelse in continenti, når kyststatens kompetente myndigheder har god grund til at tro, at skibet har overtrådt den pågældende stats love og forskrifter. Sådan forfølgelse skal påbegyndes, medens det fremmede skib eller en af dets både befinder sig i den forfølgende stats indre farvande, arkipelagfarvande, tilstødende zone eller på dets søterritorium, og kan kun fortsættes uden for søterritoriet eller den tilstødende zone, såfremt forfølgelsen ikke har været afbrudt (jf. artikel 111 i UNCLOS).

Montego Bay-konventionen tillader dog endnu ikke, at en anden stat end flagstaten tilbageholder fartøjer på det åbne hav udelukkende med henblik på at bekæmpe ulovlig indvandring ad søvejen og menneskesmugling.

(2003/C 155 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3121/02

af Richard Howitt (PSE) til Rådet

(30. oktober 2002)

Om: Menneskerettighedsarbejders sikkerhed i Colombia

I de sidste par måneder er der sket en mærkbar forringelse i den generelle menneskerettighedssituation i Bogota, således at menneskerettighedsarbejdere oplever et tiltagende fjendtligt arbejdsmiljø. Navnlig har den fysiske sikkerhed for medlemmer af Inter-Congregational Commission of Justice and Peace, en colombiansk ngo, ledsaget af Peace Brigades International, været alvorligt truet.

Den 7. august 2002 udsendte EU en erklæring for at markere Alvaro Uribe Velez' tiltrædelse som ny præsident for Republikken Colombia, hvori betydningen af menneskerettighederne i Colombia blev understreget. På baggrund af denne erklæring vil Rådet da oplyse, hvilke foranstaltninger det har truffet, og hvilke foranstaltninger det foreslår, at der træffes over for de colombianske myndigheder for at sikre den fysiske sikkerhed for menneskerettighedsforkæmpere i Colombia og sikre deres ret til frit at udføre deres arbejde?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet overvåger løbende udviklingen i situationen i Colombia. Som det blev fastslået i den erklæring, som formandskabet fremsatte på EU's vegne:

Colombias nye regering står over for betydelige politiske, økonomiske og sociale udfordringer. Den Europæiske Union og dens medlemsstater vil støtte præsident Uribe i hans bestræbelser på at møde disse udfordringer. I denne forbindelse glæder EU sig over, at den nye regering går ind for fremme af de demokratiske principper, respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet, og at den agter at styrke de statslige institutioner, arbejde for øget sikkerhed og bekæmpe terrorisme og ulovlig narkotikahandel.

EU fordømmer stærkt de krænkelse af menneskerettighederne og den humanitære folkeret, som begås i Colombia, og opfordrer samtlige parter til at arbejde for en forhandlingsløsning, da der kun på denne måde kan skabes varig fred.

EU vil fuldt og helt støtte den nye regerings bestræbelser på at afskaffe straffrihed og minder om, at det er vigtigt, at de ansvarlige for kriminelle handlinger stilles for en domstol.

EU finder, at der specielt skal lægges vægt på sociale og økonomiske reformer for nå frem til en varig løsning. EU er rede til at bistå regeringen med at planlægge og iværksætte sådanne reformer og vil samtidig fortsætte sin indsats for at støtte initiativer til fremme af fred og forsoning.

EU modtager løbende underretninger om ngo'ernes arbejdsbetingelser i Colombia. Ngo'erne yder et vigtigt bidrag til at mindske den humanitære krise, og til at fremme menneskerettighederne og social retfærdighed. EU's og medlemsstaternes repræsentationer har etableret en tæt dialog med ngo'erne på stedet og fører ligeledes en aktiv dialog med den colombianske regering til gavn for ngo'ernes virksomhed og bidrager således til at øge deres sikkerhed. I december sidste år vedtog Rådet omfattende konklusioner om situationen i Colombia, hvori det bl.a. opfordrede den colombianske regering til at anerkende og støtte den rolle, det civile samfund og ikke-statslige organisationer spiller som vigtige interessenter i forbindelse med gennemførelsen af disse reformer og bestræbelserne hen imod en forhandlingsløsning på den interne væbnede konflikt.

(2003/C 155 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3131/02
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Gasværk i Kirkop, Malta

Multigas Ltd er hovedproducenten af industrigas og medicinsk gas i Malta og producerer og distribuerer ilt, kvælstof, kuldioxid, trykluft, tøris, acetylen og brint. Det supplerer sin vifte af produkter med import af forskellige andre gasser til forskellig brug på det medicinske, industrielle og køletekniske område.

Multigas Ltd er i færd med at flytte sine aktiviteter fra det eksisterende værk i Hamrun til et nyt produktionsanlæg, der skal bygges i Kirkop i en afstand af 70 m fra huse og beboelsesejendomme. Det nye anlæg vil også blive anvendt til oplagring af gascylindre, acetylen og ammoniak, som er en yderst farlig og eksplosiv gas.

Selskabet har fået byggetilladelse af Maltas nationale planlægningsmyndighed på grundlag af en miljøplanlægningsredegørelse (EPS), som skulle være ækvivalenten til den miljøkonsekvensvurdering (VVM), der kræves til denne type projekter.

1. Anser Kommissionen en EPS for at være ækvivalenten til en VVM således som defineret i EU-lovgivningen? Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at foreslå, at Maltas myndigheder anvender en VVM på dette projekt?

2. For så vidt angår risikovurdering, opfylder det nye Multigas Ltd-anlæg da EU-lovgivningen, særlig direktiv 96/82/EF⁽¹⁾ (Seveso II-direktivet) og den foreslåede ændring af dette direktiv?

3. Er Kommissionen enig med forespørgeren i, at et passende planlagt Multigas-anlæg og husene i Kirkop kommer til at ligge for tæt på hinanden?

4. Er Kommissionen enig i, at støjmængden (fra produktionsanlægget), den øgede trafikstøj og antallet af transportoperationer (herunder transporten af industrigas og medicinsk gas) rent samfundsmæssigt vil være til skade for Kirkop landsby?

5. Burde direktivet om vurdering og styring af ekstern støj (2002/49/EF⁽²⁾) finde anvendelse på dette projekt?

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 189 af 18.7.2002, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(6. januar 2003)*

1. Den tilladelse, planlægningsmyndigheden har udstedt til flytning og geninstallering af det pågældende gasproduktionsanlæg, er baseret på en miljøplanlægningsredegørelse (EPS), som er udarbejdet i overensstemmelse med den maltesiske lovgivning om miljøindvirkningsvurdering (VVM), der gjaldt på dette tidspunkt. I mangel af belæg for, at der skulle være tale om en klar afvigelse fra EU-kravene under tilladelsesprocessen i forbindelse med dette projekt, agter Kommissionen ikke på dette tidspunkt at tage noget initiativ over for de maltesiske myndigheder i denne sag.

2. Sigtet med Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (Seveso II-direktivet) er at forebygge større uheld, hvori farlige stoffer indgår, og at begrænse følgerne heraf for mennesker og miljø. Direktivet gælder for kemiske virksomheder og lagerfaciliteter, hvor farlige stoffer forekommer i mængder, som overstiger visse tærskelværdier, der er fastsat i direktivet. Ifølge oplysninger fra de maltesiske myndigheder falder gasproduktionsanlægget i Kirkop ikke ind under dette direktivs anvendelsesområde.

3. I mangel af fyldestgørende, detaljerede oplysninger om anlæggets beliggenhed samt de hermed forbundne risici kan Kommissionen ikke udtale sig om, hvorvidt anlæggets afstand fra menneskelig bebyggelse er tilstrækkelig eller ej. I den gældende fællesskabslovgivning er der ikke fastsat nogen konkrete grænser i denne henseende, og beslutninger herom må træffes fra sag til sag.

4. Under miljøindvirkningsproceduren i forbindelse med dette projekt er de mulige negative virkninger for befolkningen som følge af støj (fra anlæggets drift og den øgede vejtrafik) blevet vurderet. Konklusionen er, at disse virkninger næppe vil blive mærkbare. Specielt for så vidt angår støjen fra den øgede trafik hedder det i det ikke-tekniske resumé af miljøindvirkningsvurderingen: »Kirkop-lokaliteten har direkte adgang til hovedfærdselsåren. Derfor vil til- og frakørselstrafikken til anlægget ikke få indvirkning på de bebyggede områder«. Desuden vil Arbejdsministeriet, som nu har til huse på det samme industriareal, flytte væk, hvilket betyder en nettonedgang i trafikken. Når anlægget er i drift, hedder det endvidere: »Forudsat at der træffes fyldestgørende sikkerhedsforanstaltninger, skulle det foreslåede projekt ikke kunne forårsage støjgener for Kirkop-beboerne«.

5. Malta skal efter tiltrædelsen, ligesom andre medlemsstater, omsætte og gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj. Fristen for omsætning til national lovgivning er den 18. juli 2004. Malta vil da være nødt til at opfylde de forpligtelser, der følger af direktivet, i henhold til hvilket der skal udarbejdes strategiske støjkort og handlingsplaner i forbindelse med større transportinfrastrukturer og bysamfund med over 250 000 indbyggere i første fase (2007-2008) og med over 100 000 indbyggere i anden fase (2012-2013).

(2003/C 155 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3134/02**af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen***(4. november 2002)***Om: Dødsfald på grund af smog**

Ifølge oplysninger fra Verdenssundhedsorganisationen kan mindst tre millioner dødsfald hvert år tilskrives luftforureningen i storbyerne. Ifølge en anden, italiensk undersøgelse kræver støvpartikler og gasser hvert år 3 500 menneskeliv i de otte største byer, mens tallet for Europa som helhed når helt op på 100 000. Årsagen hertil er for en stor del bilerne og de øvrige transportmidler, som udsender mellem 55 og 70 % af de skadelige stoffer, mens resten af de skadelige stoffer stammer fra opvarmning af bygninger og udledninger fra industrien.

1. Har Kommissionen forslag til, hvordan denne stadige forøgelse af luftforureningen kan forebygges?
2. Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at fremme anvendelsen af »rene« motorer og begrænse anvendelsen af benzinmotorer?
3. Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at iværksætte en oplysningskampagne for endnu en gang at gøre opmærksom på de sundhedsskadelige virkninger som følge af luftforurening forårsaget af benzinmotorer?
4. Ville Kommissionen i betragtning af krisen i automobilindustrien ikke anse det for hensigtsmæssigt at anvende gasformige brændstoffer?
5. Ville det ikke være hensigtsmæssigt at fremme brugen af solpaneler i det mindste til opvarmning af vand i betragtning af følgerne af luftforurening forårsaget af fyringsanlæg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. januar 2003)

Unionen har gennemført en veludviklet politik til imødegåelse af de erkendte sundhedsmæssige risici som følge af luftforurening. I denne politik indgår en række direktiver om fastsættelse af grænser for koncentrationen af forurenende stoffer i miljøet, de enkelte medlemsstaters nationale overgrænser for luftformige emissioner samt emissionsgrænseværdierne for specifikke (mobile og faste) kilder. Med henblik på at tage de resterende problemer op lancerede Kommissionen i 2001 programmet for ren luft i Europa (Clean Air for Europe Programme), som skal føre til en videreudvikling af den tematiske strategi for bekæmpelse af luftforurening som fastsat i det sjette handlingsprogram på miljøområdet.

For så vidt angår det særlige spørgsmål om benzinmotorer, deler Kommissionen fuldt ud det ærede medlems opfattelse, at brugen af alternative brændstoffer bør øges inden for transportsektoren, og den har allerede taget en række skridt, som er beskrevet i svaret på skriftlig forespørgsel E-2887/02, selv om der i dette svar også beskrives en række forbehold i relation til gasformige brændstoffer. I Rådet blev der i november 2001 vedtaget en fælles holdning til Kommissionens forslag om fremme af biobrændstoffer til transport, hvori der foreslås et mål på 2 % af biobrændstoffer i 2005 og 5,75 % før 2010 på det samlede marked for transportbrændstof. Efter andenbehandlingen i Europa-Parlamentet forventes dette direktiv at blive endeligt vedtaget i løbet af første halvdel af 2003.

Kommissionen er enig i, at brugen af vedvarende energikilder til opvarmningsanlæg, f.eks. i form af solcellepaneler, såvel som forbedringer med hensyn til energieffektiviteten kan resultere i betydelige fordele i form af reduktion af drivhusgasemissionerne og luftforureningen. På grundlag af et forslag fra Kommissionen har Rådet og Europa-Parlamentet for nylig vedtaget et direktiv om bygnings energikapacitet, hvori der er fastlagt en ramme for medlemsstaternes gennemførelse af energimæssige forbedringer og/eller anvendelse af vedvarende energikilder i bygningsmæssig sammenhæng.

For så vidt angår en eventuel informationskampagne, er Kommissionen af den opfattelse, at dette først og fremmest er op til medlemsstaterne selv.

(2003/C 155 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3145/02

af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Fakturering af telefonsamtaler, der bliver afbrudt på grund af svigtende mobiltelefoninet

Mange EU-borgere kommer dagligt ud for, at en mobiltelefonforbindelse, der er etableret, afbrydes på grund af svigtende dækning eller overbelastning af antennerne, hvilket gør det nødvendigt at ringe op igen og fortsætte samtalen med den berømte sætning: »Undskyld, vi blev afbrudt, kan du nu høre mig?«

Foruden det besværlige i at føre en telefonsamtale i »afsnit« er dette også forbundet med en anden ulempe, nemlig omkostningerne ved at genetablere forbindelsen. Efter tre minutters samtale uden afbrydelse afkræves man prisen for de 180 sekunder, man har brugt, foruden prisen for ét enkelt opkald, hvorimod flere afbrudte samtaler kan medføre, at udgifterne til etablering af forbindelsen overstiger prisen for selve samtaletiden.

Disse operatørsvigt kan let spores i de månedlige telefonregninger. Når der på regningen figurerer tre på hinanden følgende opkald til samme nummer inden for tre minutter, kan det kun skyldes et svigt fra telefonselskabets side og ikke, at brugeren har ønsket at føre en samtale med afbrydelser for at skabe spænding.

Ved henvendelse til operatørerne er jeg blevet meddelt, at brugerrettighederne før i tiden blev respekteret, og at brugerne ikke skulle betale for flere på hinanden følgende opkald til det samme nummer, fordi disse kunne tilskrives netsvigt. Nu går man ud fra, at dækningen er god, og alt kommer på regningen. Hvis man gav sig til at lægge alle disse fejlagtigt fakturerede beløb sammen, ville man få sig en overraskelse.

Er der mulighed for at harmonisere EU's mobiltelefonoperatører med henblik på at sikre, at mobiltelefonbrugere ikke kommer til at betale for netsvigt og ikke afkræves betaling for flere på hinanden følgende opkald til samme nummer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Erkki Liikanen

(11. december 2002)

Hverken Fællesskabets nuværende rammelovgivning for telekommunikation eller Fællesskabets nye rammelovgivning for elektronisk kommunikation, som skal anvendes af medlemsstaterne fra den 25. juli 2003, indeholder særlige bestemmelser for fakturering af genopkald til det samme nummer, som skyldes svigt i mobiltelefonnettet.

Nationale regler, der vedtages på dette område vil imidlertid sandsynligvis være særlige regler for forbrugerbeskyttelse i kommunikationssektoren, da de kan knyttes som betingelse til en generel tilladelse, forudsat de er objektivt begrundede og forholdsmæssigt afpassede⁽¹⁾. De nationale myndigheder har ifølge den nye rammelovgivning også mulighed for at indføre svigt i mobiltelefonnettet som paramenter i eventuelle krav om måling af servicekvaliteten, som pålægges de pågældende operatører⁽²⁾, selv om dette ikke vil få nogen direkte indflydelse på faktureringen af de berørte opkald.

Kommissionen vil gerne påpege, at der, selv om afbrudte forbindelser i mange tilfælde kan skyldes netsvigt, som mobilnetoperatøren med rette kan holdes ansvarlig for, er mange andre tilfælde, hvor forbindelsen kan blive afbrudt, uden at operatøren kan holdes ansvarlig, f.eks. fordi den opkaldende kommer ind i et hus eller en bygning, som mobilsignalet ikke kan trænge ind i. Mobiloperatørerne er ikke juridisk forpligtet til at garantere uafbrudt dækning alle steder og under alle omstændigheder, selv om tjenesternes pålidelighed og kvalitet og prisberegningen af dem bør være et vigtigt led i konkurrencestrategien.

Alligevel mener Kommissionen, at dette spørgsmål med fordel kunne drøftes med medlemsstaterne i det kommunikationsudvalg, som er blevet nedsat i forbindelse med Fællesskabets nye rammebestemmelser⁽³⁾. Kommissionen vil aflægge rapport til Parlamentet om resultatet af disse drøftelser i overensstemmelse med de vedtagne ordninger for dette udvalgs mødereferater.

⁽¹⁾ Se f.eks. punkt 3.1 i bilaget til Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester, EFT L 117 af 7.5.1997, som er led i de nuværende rammebestemmelser, og punkt A.8 i bilaget til Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet), EFT L 108 af 24.4.2002, som er led i de nye rammebestemmelser.

⁽²⁾ Se artikel 22, stk. 2, i Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), EFT L 108 af 24.4.2002.

⁽³⁾ Se artikel 22 i Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet), EFT L 108 af 24.4.2002.

(2003/C 155 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3146/02
af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Reklamebeskeder fra mobiltelefonoperatørerne

Dag for dag rejser flere og flere borgere mellem EU-landene. På den ene side er livet blevet lettere for næsten alle EU-borgerne med noget så indviklet som den fælles valuta, dvs. euroen, men hvad angår noget så grundlæggende som kommunikation via mobiltelefonen er grænserne uovervindelige, selv om der allerede findes teleselskaber, der har operatører i forskellige EU-lande.

Roaming er en ekstra udgift, der er svær at fatte i vore dage, og endnu sværere er det at forstå de beskeder, man plages med, hver gang man skifter geografisk område.

Disse reklamebeskeder, hvor operatørerne promoverer deres tjenester, bør kun modtages af de brugere, der ønsker det. Som det er nu, modtager man en telefonbesked, hver gang telefonen automatisk skifter operatør, uanset om man krydser en grænse eller forbliver inden for et lands grænser.

Er det ikke muligt at begrænse telefonoperatørernes brug af selvpromoverende beskeder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Erkki Liikanen

(11. december 2002)

Direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation)⁽¹⁾ blev vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 12. juli 2002. Dette direktiv indeholder en bestemmelse, der forbyder udsendelse af elektronisk post, herunder SMS⁽²⁾, til markedsføringsformål uden modtagerens forudgående samtykke. Den eneste undtagelse til denne regel er udsendelse af meddelelser i forbindelse med et allerede eksisterende kundeforhold. I sådanne tilfælde må meddelelserne imidlertid kun sendes af den virksomhed, der har solgt et produkt eller en tjenesteydelse til meddelelsens modtager. Desuden skal virksomheden tilbyde retten til at afslå yderligere markedsføring med de enkelte meddelelser. Medlemsstaterne skal omsætte denne bestemmelse til national lovgivning inden den 31. oktober 2003.

Som følge af det nye direktiv skal fremgangsmåden med at sende selvpromoverende SMS-beskeder til mobiltelefonbrugere, der skifter fra et netværk til et andet, således som det ærede medlem omtaler, ophøre senest den 1. november 2003. Kun den operatør, mobiltelefonbrugeren har kontrakt med, må sende sådanne meddelelser, men kun hvis han, da kontrakten blev indgået, tilbød abonnenten ret til at modsætte sig det, og kun, hvis han stadig tilbyder samme ret sammen med hver SMS-besked.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 31.7.2001.

⁽²⁾ Short message service.

(2003/C 155 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3151/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Moratorium for tilladelse af nye genetiske modificerede organismer

Den 17. oktober 2002 kunne Kommissionen glæde sig over anvendelsen af direktiv 2001/18/EF⁽¹⁾ om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (GMO'er). Kommissionen mente, at de rette betingelser for at genindføre proceduren for tilladelse af GMO'er hhv. ophæve det moratorium, der nu reelt har eksisteret i fire år, nu var tilstede. Kommissionen håber nu, at Rådet og Europa-Parlamentet vedtager

forordningen om mærkning og sporbarhed. Kommissionen har erklæret, at det hovedsagelig er den menneskelige sundhed og miljøet, der ligger den på sinde. Denne holdning stemmer imidlertid ikke overens med Kommissionens planer om at ophæve moratoriet.

Bortset fra de etiske spørgsmål omkring kommercialiseringen og patenteringen af livet og den naturlige arvmasse er udsætning af GMO'er i miljøet irreversibel og ukontrollabel og har direkte følger i form af forurening af det konventionelle landbrug og indskrænkning af den biologiske mangfoldighed, og det har uoverskuelige konsekvenser for økosystemerne. Det betyder, at de biologiske og konventionelle landbrugere ikke vil have noget valg. På mellemlang/lang sigt vil omfattende forurening være uundgåelig, en risiko, der i øvrigt allerede er blevet påpeget af forskellige ngo'er og landbrugersammenslutninger, hovedsagelig inden for biologisk landbrug. I mangel af nøjagtige undersøgelser af følgerne for menneskers og dyrs sundhed bør det dog være forsigtighedsprincippet, der er det afgørende. Det er nødvendigt at understrege spørgsmålet om landbrugernes økonomiske afhængighed i forhold til de store multinationale selskaber inden for denne sektor, som også de enkelte lande er afhængige af, hvad angår fødevarepolitik. Det er tilsyneladende udelukkende kommercielle hensyn, der er bestemmende, især hensynet til importen af nogle bestemte produkter, såsom soja fra USA.

Hvordan vil Kommissionen forene forsigtighedsprincippet og miljøbeskyttelsen med ophævelsen af moratoriet? Hvilke undersøgelser bygger Kommissionen på, når den hævder, at de rette betingelser er til stede, og hvordan agter den at føre kontrol med udsætningen af GMO'er i miljøet?

Hvilke virkninger skønner Kommissionen, at udsætningen af GMO'er vil få for de konventionelle og biologiske afgrøder?

Hvordan vurderer Kommissionen afgørelsen om tærskelværdier for mærkning af produkter, for hvilke »utilsigtede« eller »teknisk uundgåelige« spor af tilladte GMO'er ikke kan udelukkes? Mener Kommissionen ikke, at denne tærskelværdi bør være nul i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet?

(¹) EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. januar 2003)

Efter Kommissionens mening har de strengere og mere gennemsigtige bestemmelser i det nye direktiv 2001/18/EF tilvejebragt de fornødne lovgivningsmæssige betingelser for at sikre et højt beskyttelsesniveau for sundhed og miljø, som nye godkendelsesansøgninger skal behandles ud fra. Som fremført i betragtning 8, er der taget hensyn til forsigtighedsprincippet ved udarbejdelsen af direktivet, og også i gennemførelsen af direktivet skal dette princip tilgodeses.

Det henhører ikke direkte under Kommissionens ansvar at kontrollere udsætning af genmodificerede organismer (GMO'er) i miljøet. Dette ansvar er omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 5, hvor det klart hedder, at medlemsstaterne skal foranstalte tilsyn og andre passende kontrolforanstaltninger for at sikre, at direktivet overholdes. Kommissionen finder, at den har skabt de nødvendige lovrammer for en genoptagelse af godkendelsesproceduren for GMO'er. Ifølge direktiv 2001/18/EF skal godkendelsesansøgninger, på et sag til sag-grundlag, indeholde en omfattende vurdering af de potentielle risici for sundhed og miljø. Ansøgerne skal naturligvis foretage deres vurdering på basis af den foreliggende videnskabelige viden af relevans for den pågældende GMO. Også den evaluering af risikovurderingen, som medlemsstaternes kompetente myndigheder og de europæiske videnskabelige komitéer skal foretage, og som efter direktivet er en betingelse for godkendelse, skal være baseret på denne viden.

Med hensyn til spørgsmålet om sameksistens er dette især blevet berørt i forbindelse med konsekvenserne af GM-afgrøder for økologiske og konventionelle afgrøder. En vis grad af kommerciel dyrkning af GM-afgrøder og hundreder af forsøgsudsætninger har fundet sted i Fællesskabet i det forgangne årti, uden at man har kunnet konstatere nogen signifikant indvirkning på økologiske og konventionelle afgrøder. Det er ikke desto mindre klart, at de potentielle konsekvenser varierer fra afgrøde til afgrøde. Der kræves derfor yderligere videnskabelig evidens, og dette spørgsmål undersøges nu nøjere inden for rammerne af Kommissionens arbejdsplan om biovidenskab og bioteknologi (¹).

Det skal imidlertid fremhæves, at kommerciel dyrkning og anvendelse af GMO'er i EU reguleres strengt efter EU-forskrifter, hvorefter der forud for godkendelse skal forelægges en omfattende vurdering af risikoen for sundhed og miljø. Formålet med denne lovgivning er at sikre et højt beskyttelsesniveau for sundhed og miljø. Påpeges der en risiko, gives der ingen godkendelse, eller godkendelsen indeholder forvaltningsforanstaltninger med henblik på at holde risikoen på et acceptabelt niveau.

Med sameksistens henvises til harmoniseret forekomst af forskellige landbrugsproduktionssystemer og ikke udelukkelse af individuelle systemer. Sameksistens skal derfor først og fremmest ses som et spørgsmål om landbrugsforvaltning og ikke som et spørgsmål om risiko i sig selv. Det bør give plads for princippet om landbrugernes valgfrihed mellem forskellige produktionssystemer. Dette indebærer, at der tages hensyn til de individuelle produktionssystemers indvirkning på andre systemer og passende midler til at håndtere sådanne virkninger. Spørgsmål om sameksistens mellem forskellige typer landbrug er ikke omfattet af denne lovgivning og kan ikke anvendes som undskyldning for at forsinke genoptagelsen af godkendelsesproceduren. Kommissionen er fuldt ud klar over betydningen af sameksistens i forbindelse med landbrugsproduktionssystemer og er for tiden i færd med at undersøge, hvordan spørgsmålet kan håndteres bedst muligt. Heri indgår finansiering af forskningsprojekter gennem det 6. rammeprogram og yderligere undersøgelser fra Det Fælles Forskningscenters side, som vil fortsætte sine analyser af forvaltningspraksis i tilknytning til sameksistens mellem forskellige landbrugsproduktionssystemer.

Kommissionen vil gerne understrege, at tærsklerne under den nuværende EU-lovgivning og lovforslagene om (i) sporbarhed og mærkning og (ii) GM-fødevarer og -foder kun omfatter utilsigtede spor af GMO'er, som er godkendt med henblik på markedsføring eller som har fået en positiv evaluering fra en af EU's videnskabelige komitéer. Disse GMO'er vil have undergået en omfattende videnskabelig risikovurdering under hensyntagen til forsigtighedsprincippet. Forsigtighedsprincippet finder derfor ikke anvendelse ved fastsættelsen af sådanne tærskelværdier, som udelukkende tjener mærkningsformål. Formålet med mærkning af GM-produkter er at give forbrugere og brugere mulighed for at foretage et informeret valg mellem GM- og ikke-GM-produkter: det betyder ikke, at de pågældende produkter er miljø- eller sundhedsskadelige.

Kommissionen anser tolerancetærskler for nødvendige, da den mener, at spor af GMO'er i produkter i praksis vil være teknisk uundgåelige, og at nul tolerance derfor ikke er mulig. Inden for produktionen af fødevarer, foder og frø er det praktisk talt umuligt at opnå slutprodukter, der er 100 % rene og fuldstændigt fri for fremmede stoffer.

(¹) KOM(2002) 27 final.

(2003/C 155 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3156/02

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(5. november 2002)

Om: Foranstaltninger med henblik på indførelse af et område et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU

Det hedder i artikel 61 i EF-traktatens afsnit VI om visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den frie bevægelighed for personer, at Rådet inden fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden vedtager foranstaltninger med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Hvilke foranstaltninger har Rådet truffet for at sikre fri bevægelighed for personer, kontrol ved de ydre grænser, asyl og indvandring og for at bekæmpe kriminelle handlinger i overensstemmelse med, hvad der er fastsat i EU-traktatens artikel 31, litra e)?

Svar*(20. februar 2003)*

Rådet har efter Amsterdam-traktaten vedtaget en lang række foranstaltninger med henblik på indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union. I overensstemmelse med EU-traktaten er Europa-Parlamentet blevet hørt inden vedtagelsen af hvert enkelt lovgivningsinstrument.

Nedenfor følger til det ærede parlamentsmedlem en liste over, hvilke foranstaltninger der er truffet på de enkelte områder.

A. Asyl

- Rådets beslutning 2000/596/EF af 28. september 2000 om oprettelse af en europæisk flygtningefond⁽¹⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen⁽²⁾
- Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf⁽³⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 407/2002 af 28. februar 2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen⁽⁴⁾

B. Migration

- Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere⁽⁵⁾
- Samlet plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU⁽⁶⁾

C. Visa

- Rådets forordning (EF) nr. 1091/2001 af 28. maj 2001 om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold⁽⁷⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav⁽⁸⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 2414/2001 af 7. december 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav⁽⁹⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere⁽¹⁰⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 333/2002 af 18. februar 2002 om ensartet udformning af ark til påføring af visum udstedt af medlemsstater til personer, hvis rejsedokumenter ikke anerkendes af den medlemsstat, der udarbejder det pågældende ark⁽¹¹⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 334/2002 af 18. februar 2002 om ændring af forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa⁽¹¹⁾
- Rådets forordning (EF) nr. 789/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detaljbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med behandling af visumansøgninger⁽¹²⁾
- Rådets beslutning 2001/329/EF af 24. april 2001 om ajourføring af del VI og bilag 3, 6 og 13 til de fælles konsulære instrukser samt af bilag 5a, 6a og 8 til Den Fælles Håndbog⁽¹²⁾

- Rådets beslutning 2001/420/EF af 28. maj 2001 om tilpasning af del V og VI og bilag 13 til de fælles konsulære instrukser samt bilag 6 (a) til Den Fælles Håndbog, for så vidt angår visum til længerevarende ophold med samme gyldighed som visum til kortvarigt ophold⁽⁷⁾
- Rådets beslutning 2002/44/EF af 20. december 2001 om ændring af del VII og bilag 12 til de fælles konsulære instrukser samt bilag 14a til den fælles håndbog⁽¹³⁾
- Rådets beslutning 2002/352/EF af 25. april 2002 om revision af Den Fælles Håndbog⁽¹⁴⁾
- Rådets afgørelse 2002/353/EF af 25. april 2002 om afklassificering af del II af den fælles håndbog, som er nedsat ved konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985⁽¹⁴⁾
- Rådets beslutning 2002/354/EF af 25. april 2002 om tilpasning af del III og tilføjelse af et bilag 16 i de fælles konsulære instrukser⁽¹⁴⁾
- Berigtigelse af beslutning (2002/354/EF)⁽¹⁵⁾
- Rådets beslutning 2002/585/EF af 12. juli 2002 om tilpasning af del III og VIII i de fælles konsulære instrukser⁽¹⁶⁾
- Rådets beslutning 2002/586/EF af 12. juli 2002 om ændring af del VI i de fælles konsulære instrukser⁽¹⁶⁾
- Rådets beslutning 2002/587/EF af 12. juli 2002 om revision af Den Fælles Håndbog⁽¹⁶⁾

D. Grænsekontrol

- Rådets forordning (EF) nr. 790/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med grænsekontrol og grænseovervågning⁽¹²⁾
- Rådets direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985⁽¹⁷⁾
- Plan for forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser, vedtaget af Rådet den 13. juni 2002

E. Organiseret kriminalitet

- Rådet har vedtaget flere handlingsplaner, som f.eks. handlingsplanen til bekæmpelse af organiseret kriminalitet, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Amsterdam den 16.-17. juni 1997, 2000-handlingsplanen⁽¹⁸⁾ og handlingsplanen mod terrorisme, der blev vedtaget på det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 på baggrund af begivenhederne den 11. september 2001.

Navnlig på grundlag af disse handlingsplaner har Rådet vedtaget en række instrumenter til bekæmpelse eller forebyggelse af organiseret kriminalitet, enten i form af konventioner eller i form af rammeafgørelser. Rådet opfordrer det ærede parlamentsmedlem til at henholde sig til de pressemeddelelser, der blev udsendt efter de møder, hvor disse instrumenter blev vedtaget, og som findes på Rådets hjemmeside.

⁽¹⁾ EFT L 252 af 6.10.2000.

⁽²⁾ EFT L 316 af 15.12.2000.

⁽³⁾ EFT L 212 af 7.8.2001.

⁽⁴⁾ EFT L 62 af 5.3.2002.

⁽⁵⁾ EFT L 149 af 2.6.2001.

⁽⁶⁾ EFT C 142 af 14.6.2002.

⁽⁷⁾ EFT L 150 af 6.6.2001.

⁽⁸⁾ EFT L 81 af 21.3.2001.

⁽⁹⁾ EFT L 327 af 12.12.2001.

⁽¹⁰⁾ EFT L 157 af 15.6.2002.

⁽¹¹⁾ EFT L 53 af 23.2.2002.

⁽¹²⁾ EFT L 116 af 26.4.2001.

⁽¹³⁾ EFT L 20 af 23.1.2002.

⁽¹⁴⁾ EFT L 123 af 9.5.2002.

⁽¹⁵⁾ EFT L 278 af 16.10.2002.

⁽¹⁶⁾ EFT L 187 af 16.7.2002.

⁽¹⁷⁾ EFT L 187 af 10.7.2001.

⁽¹⁸⁾ Forebyggelse og bekæmpelse af organiseret kriminalitet: En EU-strategi for begyndelsen af det nye årtusind (EFT C 124 af 3.5.2000, s. 1-33).

(2003/C 155 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3163/02**af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE)
og Christian Røvsing (PPE-DE) til Rådet**

(5. november 2002)

Om: Atomkraft i Bulgarien

Vi henviser til det seminar, som fandt sted i Europa-Parlamentet den 1. oktober 2002, hvor man drøftede fremtiden for det bulgarske atomkraftværk i Kozloduy, og til Verheugens svar på Kommissionens vegne af 23. september 2002 på skriftlig forespørgsel E-2121/02 af Matikainen-Kallström og Adam.

Under Parlamentets seminar forelagde direktøren for atomkraftsikkerhed i Det Internationale Atomenergiagentur en rapport fra sikkerhedseksperternes seneste mission. I rapporten konkluderedes det, at sikkerhedsnormerne reaktor 3 og 4 i Kozloduy nu var nået op på samme sikkerhedsniveau som de reaktorer fra samme år, der er i drift i EU.

Verheugen sagde i sit svar på den ovennævnte skriftlige forespørgsel, at reaktor 3 og 4 i atomkraftværket Kozloduy fortsat udviste en række afvigelser fra sikkerhedskravene, og han henviste til, at EU's medlemsstater som følge heraf krævede, at disse reaktorer blev nedlukket senest i 2006.

Rådet bedes udtale sig om sikkerhedsrapporten fra Det Internationale Atomenergiagentur om reaktor 3 og 4 i Kozloduy. Især bedes Rådet bekræfte, hvilke sikkerhedskrav det lægger til grund for sin vurdering (hvis de afviger fra de sikkerhedskrav, der anvendes af Det Internationale Atomenergiagentur), og anføre grundene til, at reaktor 3 og 4 i Kozloduy på trods af konklusionerne i sikkerhedsrapporten fra Det Internationale Atomenergiagentur skal nedlukkes. I denne forbindelse bedes Rådet redegøre for »de afvigelser«, som Verheugen henviste til.

Svar

(3. marts 2003)

Indledningsvis vil Rådet gerne påpege, at nuklear sikkerhed ikke henhører under Fællesskabets, men under national kompetence, og at det ikke har modtaget IAEA's sikkerhedsrapport om enhed 3 og 4 i atomkraftværket i Kozloduy, som de ærede medlemmer henviser til. Rådet understreger desuden, at det ikke har for vane at kommentere erklæringer fra medlemmer af Europa-Kommissionen.

For så vidt angår kernen i de ærede medlemmers spørgsmål vil Rådet gerne henlede deres opmærksomhed på Rådets svar på skriftlig forespørgsel E-1363/02.

Ikke desto mindre bringer Rådet følgende globale rammer for situationen i erindring:

- På tiltrædelseskonferencen på ministerplan med Bulgarien den 18. november 2002 nåede man til enighed om, at energikapitlet ikke kræver yderligere forhandlinger på dette stade. Denne enighed blev også opnået på grundlag af Bulgariens tilsagn om at lukke enhed 3 og 4 i atomkraftværket i Kozloduy i 2006. Det blev endvidere aftalt, at EU vil sende en ekspertmission til Bulgarien så snart som muligt inden den endelige afslutning af forhandlingerne. Missionens mandat vil være på linje med rapporten om nuklear sikkerhed i forbindelse med udvidelsen og peer review-statusrapporten. Disse eksperter vil overvåge, hvor langt man er nået i gennemførelsen af anbefalingerne i disse rapporter, også med skyldigt hensyn til ovennævnte tilsagn om lukning.
- I den forbindelse erindrer EU om, at det er EU's generelle holdning under tiltrædelsesforhandlingerne, at det er vigtigt at opnå en høj grad af nuklear sikkerhed og miljøbeskyttelse, som det fremgår af de relevante rådskonklusioner. EU er fast besluttet på at følge de deri omhandlede spørgsmål nøje under hele tiltrædelsesprocessen. EU vil fortsat overvåge den nukleare sikkerhedssituation i Bulgarien indtil tiltrædelsen, idet det dog skal pege på, at ansvaret for sikker konstruktion, opførelse, drift og nedlæggelse af et atomanlæg ligger hos den medlemsstat, under hvis jurisdiktion anlægget henhører.

(2003/C 155 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3165/02**af Ieke van den Burg (PSE) til Kommissionen**

(5. november 2002)

Om: Ret til arbejdsløshedsdagpenge i forbindelse med uarbejdsdygtighed og flytning til andet land

Ved den nederlandsk-belgiske grænse er der følgende problem i forbindelse med social sikring: En kvinde er syg (primær uarbejdsdygtighed) og erklæres efter et år fuldt uarbejdsdygtig (invaliditetsgrad 80-100 %). Hendes overenskomst med den nederlandske arbejdsgiver ophører, og hun modtager en nederlandsk invaliderente (WAO). Familien er flyttet til Belgien. Kvinden er fortsat forsikret mod sygdom og arbejdsløshed i Nederlandene og betaler derfor sine sociale bidrag dér). Efter to år bliver hun erklæret rask og ansøger om arbejdsløshedsdagpenge i bopælslandet, Belgien. Dette nægtes hende, da hun, mens hun har boet i Belgien, hverken har arbejdet i Belgien eller som grænsearbejder i Nederlandene. Artikel 71, litra a, punkt ii), i forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ finder derfor ikke anvendelse. Derefter ansøger hun om dagpenge i Nederlandene (forsikringsinstitutionen UWV GAK), da hun under sin sygdom, hhv. invaliditet var arbejdsløshedsforsikret dér. UWV GAK afviser under henvisning til den nederlandske arbejdsløshedslovgivning at udbetale dagpenge, fordi hun ikke bor i Nederlandene. Der er kort sagt et hul i koordineringen. (Forespørgeren kan om ønsket forelægge Kommissionen de relevante dokumenter).

1. Mener Kommissionen, at RVA i Belgien ikke anvender artikel 71, litra a, punkt ii (fuldt arbejdsløs grænsearbejder) korrekt?
2. Hvis Kommissionen ikke mener, at artikel 71, litra a, punkt ii) skal anvendes, mener den da, at artikel 71, litra a, punkt i) (fuldt arbejdsløs ikke-grænsearbejder) skulle have været anvendt?
3. Hvis Kommissionen ikke mener, at artikel 71 finder anvendelse, mener den da, at de nederlandske myndigheder alligevel må udbetale en ydelse, da den berørte person i hele invaliditetsperioden har betalt præmie til den nederlandske arbejdsløshedsforsikring?
4. Mener Kommissionen, at artikel 69 med dennes diskretionære bestemmelser om tidsfrister måske burde finde anvendelse i dette og tilsvarende tilfælde?
5. Hvilken ordning skulle have været anvendt, hvis kvinden var blevet erklæret delvis uarbejdsdygtig?

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. december 2002)

Kommissionen kan konstatere, at den pågældende i den situation, som det ærede medlem beskriver, hverken er berettiget til arbejdsløshedsdagpenge i Belgien eller Nederlandene.

Før Kommissionen kan udtale sig om det specifikke problem, som det ærede medlem henviser til, nemlig et hul i den sociale beskyttelse, som forhindrer den pågældende i at få udbytte af sine socialsikringsbidrag, ønsker den at kontrollere, om de berørte nationale lovgivninger er blevet korrekt anvendt, og at foretage en grundig undersøgelse af den konkrete og juridiske situation på baggrund af sagsakterne, som det ærede medlem i øvrigt tilbød at sende til Kommissionen.

(2003/C 155 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3166/02**af Emma Bonino (NI) til Kommissionen**

(6. november 2002)

Om: »Joola«-skibskatastrofen

Torsdag den 26. september 2002 gik skibet »Joola«, som sejlede mellem Ziguinchor og Dakar via øen Karabane, ned ved kysten ud for Gambia. Ud af de 1034 ombordværende blev kun 64 reddet, hvorved denne tragedie, som må være en af de alvorligste skibskatastrofer i fredstid, har krævet ca. 1000 dødsopfre.

Senegals regering gjorde ganske vist alt for at komme de skibbrudne til undsætning, redde de nødstedte og bistå familierne til ofrene og de forsvundne, men det er klart, at katastrofens omfang har været meget alvorligt for hele landet.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at bistå ofrenes familier og Senegals regering ved at vise Den Europæiske Unions konkrete solidaritet med et land, der er associeret med Unionen via Cotonou-konventionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(15. januar 2003)

Kommissionen har ikke en ordning, hvorved den kan yde støtte til ofrenes familier efter en katastrofe.

Med hensyn til humanitær nødhjælp kan Kommissionen ikke inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand⁽¹⁾ yde bistand i den pågældende situation. Forordningen har især til formål at redde og beskytte menneskeliv i katastrofesituationer eller umiddelbart derefter. Bistand til familierne til de skibbrudne fra »Joola« falder i dette tilfælde ikke inden for forordningens anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EFT L 163 af 2.7.1996.

(2003/C 155 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3170/02**af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen**

(6. november 2002)

Om: EU' s kontrol med og overvågning af atomtransporter på Unionens område

Eftersom diverse EU-medlemsstater opretholder atomproduktionen via et vist antal atomkraft- og oparbejdningsanlæg, foretages der stadig transport af uran og radioaktivt affald på Unionens område, midt igennem mange medlemsstater. Industrikontrakter med tredjelande som Japan og Rusland har samme virkning.

Den ekstreme fare ved disse produkter har altid udgjort en permanent og gruppevækkende trussel i tilfælde af trafikulykker eller ulykker som følge af tekniske mangler på og omkring de mange veje, der benyttes af konvojerne. At direkte berørte og antiatommodstandere mobiliserer sig på ansvarsfuld måde på visse af disse strækninger, bevirker repressioner og udvisninger fra ordensmagts side — myndighedernes eneste svar i visse medlemsstater på borgernes reaktion.

Den nye trussel i form af »hyperterrorisme«, der første gang kom til udtryk den 11. september 2001 i De Forenede Stater, får eksperter på sikkerhedsområdet og atomeksperter til at nære frygt for, at denne form for regelmæssig transport af atommateriale uden for de overvågede produktions-, transformations- eller oplagringssteder bliver genstand for ekstremistiske organisationers attentater og kapringer.

Råder Kommissionen over tidsplaner for og kort over disse ekstremt følsomme og farlige transporter, og foretager den udtømmende og umiddelbar kontrol af dem?

Fremsendes der i fuld åbenhed og fortrolighed relevante oplysninger til Kommissionen fra de medlemsstater, som konvojerne udgår fra, eller som de kører igennem?

I hvor høj grad kan Kommissionen vurdere og gribe ind i atomkonvojernes tidsplaner og strækninger, der fastlægges af industrien, og hvis forvaltning ganske vist henhører under nationalstaten, men hvis potentielle fare strækker sig over hele Unionens område og mere til?

Kan Kommissionen tage ansvaret for de pågældende konvojers sikkerhed i tilfælde af angreb eller ulykker, og kan den garantere, at de nødvendige foranstaltninger bliver truffet både medicinsk og finansielt i tilfælde af, at der sker en katastrofe i en udvidet Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(17. december 2002)

Kommissionen har intet ansvar i forbindelse med transporter af radioaktivt materiale. Dette ansvar henhører under de enkelte medlemsstater, som skal sikre, at den nationale og internationale lovgivning vedrørende transport af radioaktivt materiale efterkommes. Medlemsstaterne skal gennem deres kompetente myndigheder træffe passende sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med al transport af radioaktivt materiale.

Imidlertid er hverken medlemsstaterne eller de berørte transportvirksomheder i henhold til fællesskabslovgivningen forpligtet til at meddele Kommissionen tidsplan og rute for transport af materiale fra den nukleare brændstofcyklus eller andet radioaktivt materiale.

Medlemsstaterne skal sørge for, at transporter af radioaktivt materiale samt andre former for nukleare eller ikke-nukleare aktiviteter sikres så effektivt som muligt mod eventuelle angreb med det formål at forstyrre disse aktiviteter. Kommissionen bidrager i samarbejde med medlemsstaterne — inden for rammerne af »Den Stående Arbejdsgruppe for Sikker Transport af Radioaktivt Materiale⁽¹⁾« samt inden for rammerne af internationale drøftelser — til udvikling og forbedring af lovgivningen og de nødvendige forholdsregler vedrørende reduktion af de potentielle virkninger af eventuelle ulykker, som kan indtræffe i forbindelse med transport af radioaktivt materiale.

⁽¹⁾ KOM(1998) 155 endelig.

(2003/C 155 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3187/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Rådet

(7. november 2002)

Om: Stærkt fiskeriafhængige områder, relativ stabilitet og adgang til fiskeressourcerne

I sit svar på mine forespørgsler E-0650/02⁽¹⁾, E-2096/02, E-2097/02 og E-2098/02⁽²⁾ undlader Kommissionen at udtale sig om de konkrete spørgsmål, som jeg har stillet, og det tvinger mig til at tage dette emne op på ny. Jeg var navnlig interesseret i, at Kommissionen oplyste om de kriterier, der skulle opfyldes, for at et europæisk område kunne klassificeres som »stærkt fiskeriafhængigt« i forbindelse med fordeling af fiskerimuligheder, og om Kommissionen ikke anså det for nødvendigt i overensstemmelse med det fællesskabsretlige princip om progressivitet at ajourføre listen over stærkt fiskeriafhængige områder i betragtning af, at den nuværende liste har været gældende i 20 år, samt at medtage nye fiskeriafhængige områder i anledning af de forskellige udvidelser med nye medlemsstater, som f.eks. Spanien og Portugal.

Kommissionen udtaler sig imidlertid ikke om dette emne, men anfører blot, at begrebet fiskeriafhængig er defineret i artikel 4, stk. 8, i forordning (EF) nr. 1260/1999⁽¹⁾, som omhandler strukturstøtte til fiskerisektoren i mål 2-områder, og indgår ikke i andre rådsforordninger, herunder om tildeling af fiskerimuligheder på EF-plan og disses opdeling i nationale kvoter, som tildeles de forskellige medlemsstater.

I Haag-resolutionen af 3. november 1976 anførte Rådet udtrykkeligt, at der ved anvendelsen af den fælles fiskeripolitik skulle tages hensyn til de fiskeriafhængige lokalsamfunds »vitale interesser«. I fortsættelse af denne linje fastsatte Rådet i erkæringen af 30. maj 1980 de kriterier, der skulle tages hensyn til ved fordelingen af kvoter mellem medlemsstaterne, nemlig de traditionelle former for fiskeri, det særlige behov i regioner, hvor den lokale befolkning er særlig afhængig af fiskeriet og den dertil knyttede industri samt tab af fangstmuligheder i tredjelandes farvande. Disse kriterier indgår i begrebet relativ stabilitet, som danner grundlag for ordningen for fordeling af fiskekvoterne. I henhold til disse kriterier blev Grønland, Nordirland og det nordlige Storbritannien erklæret stærkt fiskeriafhængige områder under henvisning til det på det tidspunkt betegnede »princip« om relativ stabilitet. Denne ordning er videreført til dags dato uden nogen ændringer eller medtagelse af nye områder i de efterfølgende grundforordninger.

Mener Rådet ikke, at begrebet »stærkt fiskeriafhængigt område« ikke udelukkende er omhandlet i forordning (EF) nr. 1260/1999 om strukturfondene, men at det allerede tidligere er indført af Rådet i forbindelse med fordeling af fiskerimuligheder og i dag indgår i betragtningerne i den gældende rådsforordning (EØF) nr. 3760/92⁽⁴⁾?

Mener Rådet ikke — på grundlag af Rådets kriterier for fordeling af fiskerimulighederne i 1980 — at en region som Galicien, som Kommissionen i sine svar har anerkendt som meget fiskeriafhængigt, også bør omfattes af en ny fordeling af fiskerimulighederne efter udløbet af tiltrædelsesaktens overgangsperiode på grundlag af de nævnte kriterier, navnlig efter tabet af fangstmuligheder i tredjelandes farvande i forbindelse med fiskepladsen Marokko.

⁽¹⁾ EFT C 229 E af 26.9.2002, s. 114.

⁽²⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 182.

⁽³⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

Svar

(20. februar 2003)

1. I sin resolution af 3. november 1976⁽¹⁾ vedtog Rådet, at medlemsstaterne ved en samordnet aktion ville udvide deres fiskerizoner til 200 sømil fra 1. januar 1977 langs deres nordsøkyster og kyststrækninger til det nordlige Atlanterhav.

2. I bilag VII til resolutionen anerkendte Rådet de såkaldte Haag-præferencer for at tage hensyn til behovene i nogle særligt fiskeriafhængige lokale samfund i Fællesskabet.

3. Den 25. januar 1983 nåede Rådet til enighed om fordelingen af fiskerimulighederne i Fællesskabets farvande (Rådets forordning nr. 172/83), hvor fiskerimulighederne blev tildelt i overensstemmelse med princippet om relativ stabilitet. I henhold til Rådets erklæring af 30. maj 1980⁽²⁾ tager dette princip udgangspunkt i traditionelle former for fiskeri, det særlige behov i fiskeriafhængige regioner samt tab af fiskerimuligheder i tredjelandes farvande (tab af jurisdiktion). Som det ses, var Haag-præferencerne kun et af de parametre, der er bestemmende for relativ stabilitet. Det drøftes i Rådet, i hvilket omfang de kan påberåbes oven i relativ stabilitet.

4. Spaniens og Portugals fiskerimuligheder er fastsat i tiltrædelsesakten af 1985 og indarbejdet i de relative stabilitetsnøgler.

5. I de senere år (siden 1989) har Rådet forliget interessekonflikterne og har, hvor det er relevant, taget hensyn til de fiskeriafhængige lokalbefolknings interesser. Domstolen har påpeget, at sådanne tildelinger af kvoter vedtages på grundlag af Rådets skønsmæssige vurderinger i henhold til artikel 8, stk. 4, i Rådets forordning nr. 3760/92. De afhænger ikke af, om bilag VII til Haag-resolutionen er forskriftsmæssigt vedtaget (Sag C-4/96).

6. Rådet er for øjeblikket i gang med at undersøge spørgsmålet om relativ stabilitet som en del af reformen af den fælles fiskeripolitik. På dette stadium af forhandlingerne har Rådet ikke accepteret at begrænse sine skønsmålinger til at træffe afgørelse om tildelingsnøglerne. Det har heller ikke kædet Haag-præferencerne sammen med princippet om lige adgang for Spanien til Fællesskabets fiskeriområde den 1. januar 2003.

⁽¹⁾ EFT C 105 af 7.5.1981.

⁽²⁾ EFT C 158 af 27.6.1980.

(2003/C 155 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3188/02

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(7. november 2002)

Om: Beskyttelse af lokaliteten af fællesskabsbetydning Marjal de Almenara

Allerede i begyndelsen af 2000 anmeldte undertegnede parlamentsmedlem til Europa-Kommissionen, at området Marjal de Almenara, som var indstillet til godkendelse som lokalitet af fællesskabsbetydning, påførtes en lang række skader på grund af lidet miljøvenlige landbrugsmetoder (E-0520/00 ⁽¹⁾). Kommissionen besluttede dengang at henvende sig til de spanske myndigheder, hvilket dog ikke har medført nogen væsentlig ændring i disses holdning. Snarere tværtimod, idet den beskyttelseszone, som Spanien havde foreslået for sumpområdet, er blevet indskrænket med omkring 85 000 m², således som det fremgår af den valencianske regionalregerings udkast til fortegnelse over vådområder (logisk reference for den endelige afgrænsning af lokaliteten af fællesskabsbetydning under Natura 2000).

Indskrænkningen af det område, der oprindeligt var udlagt til naturpark, skyldes hovedsageligt urbaniseringshensyn. Byudviklingsselskabet WJK S.L. har allerede overdraget det indledende arbejde til virksomheden Terra Canet SA, som er begyndt at tørlægge en del af de 85 000 m² af Almenara-sumpen, som indgår i strandområdet Almardá de Sagunto, og fjerne plantevæksten.

Kommissionen er desuden i besiddelse af følgende rapporter:

- Økotoxikologisk rapport fra Institut for Retsmedicin under den regionale retsforvaltning
- Ekspertrapport udarbejdet af dr. Rosselló Verger, professor i fysisk geografi ved Valencias Universitet
- Rapport udarbejdet af Eulalia Sanjaume, professor i fysisk geografi ved Valencias Universitet,

hvor det indtrængende henstilles til forvaltningen at beskytte de 85 000 m² af sumpområdet, som indgår i bebyggelsen. Disse rapporter fremhæver den »særlige miljømæssige betydning« af Almardá-strandområdet, og der anmodes om, at byplanen ændres, således at området bevares.

På baggrund af de beskrevne forhold og den foreliggende dokumentation bedes Kommissionen oplyse følgende: Agter Kommissionen at acceptere, at kun en del af sumpområdet klassificeres som lokalitet af fællesskabsinteresse, således at de 85 000 m², der beskrives som værende af stor miljømæssig værdi, udtages?

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe for at sikre bevarelse af de beskyttede arter, som lever i den del af sumpområdet, som indgår i de nuværende byggeplaner?

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 55.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. december 2002)

Det ærede medlem har givet udtryk for sin bekymring over de kriterier, de spanske myndigheder har benyttet ved udpegningen af lokaliteten »Marjal de Almenara« som lokalitet af fællesskabsbetydning. Det ærede medlem påpeger, at den autonome region Valencia har medtaget denne lokalitet i sin fortegnelse over vådområder med et større areal end den lokalitet, der er foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning.

Spanien har foreslået lokaliteten »Marjal de Almenara«, ES5223007, der er beliggende i den autonome region Valencia, udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning med henblik på medtagelse i Natura 2000-nettet. Lokaliteten har et areal på 1497 ha.

Kommissionen vil gerne påpege, at de kriterier, der benyttes af Generalitat de Valencia ved medtagningen af en lokalitet i regionens fortegnelse over vådområder, afviger fra de kriterier, der benyttes af medlemsstaterne til identificere og udvælge lokaliteter, der foreslås som lokaliteter af fællesskabsbetydning.

Lokaliteterne af fællesskabsbetydning skal opfylde de kriterier, der er fastsat i bilag III, etape 1, i habitatdirektivet⁽¹⁾. Disse er baseret på en national vurdering af lokaliteternes relative betydning for hver naturtype af fællesskabsbetydning og hver art af fællesskabsbetydning, hvis bevarelse kræver, at der udpeges særlige bevaringsområder.

Kommissionen vil med støtte fra Det Europæiske Temacentrum for Naturbeskyttelse og Biologisk Mangfoldighed (ETC/NPB) og på grundlag af kriterierne i bilag III (etape 2) til habitatdirektivet, vurdere alle lokaliteter, der af medlemsstaterne er blevet udpeget i Middelhavsområdet, på det næste biogeografiske seminar, som afholdes i januar 2003.

Skulle det fremgå af denne vurdering, at en medlemsstat ikke har foreslået tilstrækkelig mange lokaliteter til, at kravene i Rådets direktiv 92/43/EØF er opfyldt, for så vidt angår visse naturtyper og arter, vil Kommissionen anmode den pågældende medlemsstat om at udpege yderligere lokaliteter. Hvis disse yderligere udpegninger ikke opfylder målene i habitatdirektivet, vil Natura 2000-nettet være ufuldstændigt for disse særlige naturtyper og/eller arter. Listen vil derfor fortsat stå åben med henblik på optagelse af yderligere lokaliteter.

For så vidt angår beskyttelsen af arter uden for de foreslåede Natura 2000-lokaliteter er det medlemsstaterne selv, der har ansvaret for bevarelsen af landets naturarv, ligesom de har ansvaret for forvaltningen af deres Natura 2000-lokaliteter. Kommissionens har kun til opgave at sikre, at Fællesskabets forordninger og direktiver overholdes.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 155 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3195/02

**af Monica Frassoni (Verts/ALE)
og Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. november 2002)

Om: Bro i naturparken ved Taro-floden i Italien

I naturparken ved Taro-floden (i regionen Parma), der beskytter skrøbelige og værdifulde naturlige levesteder, er der planlagt en vejforbindelse, der skal krydse parken med en stor bro. Broen på venstre flodbred skal forbindes med den landevej, der forbinder byerne Medesano og Noceto med hovedvejen Via Emilia, mens den på højre flodbred kobles sammen med ringvejen omkring Collecchio (motorvej 62, der går via Parma til Cisa). Vejnettet på venstre flodbred skal yderligere udvides med en bedre forbindelse til Salsomaggiore for at skabe en akse fra vest til øst langs bjergene. Broen placeres lige netop i de mest værdifulde områder i det beskyttede naturområde.

Det er planlagt (lige nu afholdes de sidste møder i de myndigheder, der om få dage godkender miljøkonsekvensvurderingen, derefter udarbejdes det endelige gennemførelsesprojekt med henblik på at indlede udbudsprocedurerne), at broen og forbindelsesvejene skal ligge i et af de sidste statsejede områder, der ikke er blevet solgt. Naturparken ved Taro-floden, fra Fornovo til motorvej A1, er blevet udpeget som et særligt beskyttet område i henhold til direktiv nr. 79/409/EØF⁽¹⁾ og er foreslået som lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til Habitat-direktivet nr. 92/43/EØF⁽²⁾.

Der er ikke foretaget nogen vurdering af indvirkningerne på miljøet, som det burde være blevet gjort i de indledende faser, hvor det var muligt at drøfte valget af broens placering. I miljøkonsekvensvurderingsproceduren blev der kun sammenlignet tre vejføringer, som lå tæt på hinanden, og forskellene mellem disse har ingen indflydelse på indvirkningen på miljøet, idet miljøforringelsen vil være lige omfattende i alle tre tilfælde. Det drejer sig om et isoleret projekt i et særligt beskyttet område, muligvis med udbud og en værdiforøgelse af de omkringliggende områder for øje. I 800 meters højde, i landsbyen Maraffa, ligger

der faktisk et stærkt miljøforringet område med et vadested, og i nærheden deraf ligger et industrianlæg. Dette område er ikke blevet taget i betragtning, selv om det er et muligt alternativ, og det har også mulighed for tilkobling til de omkringliggende vejnet. Tabet af 13 ha naturpark i et særligt beskyttet område på grund af konstruktion af broen er ikke forsvarligt fra et miljømæssigt synspunkt, og de foranstaltninger, der er truffet for at kompensere for de deraf følgende skader, ved at give private områder tilbage til staten er irrelevante, idet disse områder allerede ligger inden for parkens grænser og dermed allerede er beskyttede. På den anden side kan afbrydelsen af flodkorridoren, der skaber en barriere i naturparkens økosystem til trods for, at det er et fredet område, volde alvorlige skader på områdets miljø og landskab.

Har Kommissionen kendskab til disse forhold, og hvad er dens vurdering heraf?

Mener den ikke, at alternativet omkring Maraffa burde prioriteres, således som miljøorganisationerne allerede har gjort opmærksom på, eftersom arbejdet berører et særligt beskyttet område?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. december 2002)

Den sag, de ærede medlemmer omtaler, var et af emnerne for en klage, som tilgik Kommissionen i 2002, og som vedrørte tre projekter inden for det særligt beskyttede område og foreslåede område af fællesskabsbetydning »Fiume Taro da Fornovo di Taro all'Autostrada del Sole«.

For så vidt angår det nævnte specifikke projekt, fastlægges det i artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, på hvilke betingelser et projekt, som kan få betydelig indvirkning på et særligt beskyttet område eller en lokalitet af fællesskabsbetydning, kan tillades gennemført. Hvis det pågældende projekt sandsynligvis vil påvirke lokaliteten væsentligt, vil en godkendelse heraf, uden at det opfylder de betingelser, der er specificeret i artikel 6, derfor være en overtrædelse af direktivet.

Klagen er for indeværende ved at blive undersøgt af Kommissionen. Skulle Kommissionen nå frem til den slutning, at fællesskabsretten bliver tilsidesat, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at tage alle nødvendige skridt, herunder indlede overtrædelsesprocedurer efter EF-traktatens artikel 226, med henblik på at sikre, at de relevante fællesskabsbestemmelser overholdes.

Kommissionens beføjelser er begrænset til, hvad den har fået overdraget i medfør af EF-traktaten. I henhold til dennes artikel 211 er Kommissionen ansvarlig for at sikre, at fællesskabslovgivningen anvendes korrekt i alle medlemsstater. Den har derfor bemyndigelse til at sikre, at medlemsstaterne anvender direktiv 92/43/EØF korrekt, men ikke til at give medlemsstaterne anvisning på, hvor et projekt bør placeres.

For så vidt angår anvendelsen af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹), kan en sammenligning af kun tre alternative projekter ikke i sig selv siges at være en overtrædelse af direktivet. Som følge af mangelen på specifikke begrundelser for en klage over anvendelsen af VVM-direktivet i det foreliggende tilfælde har der endnu ikke kunnet fastslås nogen overtrædelse af direktivet. Skulle det ærede medlem kunne fremkomme med detaljerede oplysninger, som kan sætte Kommissionen i stand til at vurdere spørgsmålene i relation til det nævnte direktiv, vil denne også kunne undersøge denne sag nærmere i lyset af direktiv 85/337/EØF.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, EFT L 73 af 14.3.1997, også kaldet »VVM-direktivet«.

(2003/C 155 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3203/02**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Rådet**

(11. november 2002)

Om: De personlige friheder i Tyrkiet og Albanien

Ifølge erklæringer fra EU-embedsmænd ønsker EU at udsende et »opmuntrende budskab« til Tyrkiet samtidig med, at den bestræber sig på at styrke forbindelserne med Albanien. I den albanske presse berettes der imidlertid konstant om krænkelse af brevhemmeligheden, mens det i den seriøse franske avis »Le Figaro« den 22. oktober 2002 blev nævnt, at »kandidaten ved det tyrkiske valg den 3. november, A. Firat, den 21. oktober 2002 blev arresteret af det tyrkiske politi og anklaget for at have brugt det kurdiske sprog på et valgmøde«.

Har Rådet kendskab til de ovennævnte grove krænkelse af de personlige friheder i Tyrkiet og Albanien? Hvorfor fortsætter disse overtrædelser til trods for de protester, der nu i årevis er blevet udtrykt af EP-medlemmer, seriøse internationale publikationer, ikke-statslige organisationer og andre organer? Er det mon ikke lykkedes for Rådet at slå fast, at forbindelse af økonomisk eller en hvilken som helst anden art mellem et land og EU forudsætter ufravigelig respekteret af de grundlæggende personlige friheder, som er uløseligt forbundne med den europæiske kultur? Hvorfor gennemføres de »reformer« angående brugen af det kurdiske sprog i undervisningen og de audiovisuelle medier, som Tyrkiet for længe siden har bebudet, ikke? Omfatter de »reformer«, som den tyrkiske regering har bebudet, afskaffelsen af den anakronistiske valglov, der gælder i Tyrkiet, og som forbyder kandidater at bruge noget andet sprog end tyrkisk?

Svar

(3. marts 2003)

Det ærede medlem gør med rette opmærksom på de eksisterende mangler inden for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder i Tyrkiet, specielt for så vidt angår tyrkiske borgere af kurdisk oprindelse. EU tager regelmæssigt sådanne mangler både hvad angår lovgivning og implementering op på møder som led i den politiske dialog med Tyrkiet på forskellige planer, senest under det besøg, som EU-trojkaen af politiske direktører aflagde i Ankara den 31. oktober.

Det er imidlertid ubestrideligt, at der er en omfattende politisk reformproces i gang i Tyrkiet, hvorved landet — som det er blevet anerkendt på de seneste møder i Det Europæiske Råd — er rykket nærmere mod opfyldelsen af de politiske kriterier for tiltrædelse af EU. Reformpakken af 3. august 2002, som EU hilste velkommen i en erklæring, indeholder bl.a. bestemmelser om undervisning og radio- og tv-spredning på kurdisk. Der er for nylig vedtaget forskrifter til gennemførelse af de nye bestemmelser om undervisning, og gennemførelsen af bestemmelserne om radio- og tv-spredning er ved at blive forberedt. Tyrkiet vil i den forbindelse blive tilskyndet til at fremme og til fuldt ud at gennemføre alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af religiøse, sproglige og etniske mindretals rettigheder for at tilpasse sig til de europæiske standarder for beskyttelse af menneskerettigheder.

Den allerseneste lovgivningspakke synes at bekræfte denne udvikling, idet den bl.a. lempet de restriktive bestemmelser for foreningsfrihed, herunder for så vidt angår brugen af andre sprog end tyrkisk. EU har indledt gennemgangen af disse foranstaltninger, som blev fremlagt i begyndelsen af december 2002, med henblik på at vurdere, hvilke fremskridt der sker med hensyn til udøvelsen af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for alle borgere uanset oprindelse og ser frem til, at den nye lovgivning gennemføres korrekt.

Det Europæiske Råd i København konkluderede, at hvis Det Europæiske Råd i december 2004 på grundlag af en rapport og en henstilling fra Kommissionen beslutter, at Tyrkiet opfylder de politiske Københavnskriterier, vil Den Europæiske Union snarest muligt indlede tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet.

For så vidt angår situationen i Albanien understreger Rådet, at det aldrig fremsætter kommentarer til erklæringer eller rapporter i medierne, og kan meddele det ærede medlem, at det ikke har kendskab til konkrete sager, hvor brevhemmeligheden er blevet krænket. Spørgsmålet om respekt for de demokratiske

principper og menneskerettighederne udgør imidlertid en integrerende del af stabiliserings- og associeringsprocessen og tages regelmæssigt op i dialogen mellem EU og Albanien. Det vil også indtage en fremtrædende plads i den stabiliserings- og associeringsaftale, som Kommissionen skal forhandle med Albanien på grundlag af Rådets mandat af 21. oktober 2002.

(2003/C 155 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3209/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(12. november 2002)

Om: Massakren i Rusland

Hvad er Rådets holdning, og hvilke foranstaltninger agter det at træffe med hensyn til præsident Putins og den russiske regerings kriminelle og uansvarlige handling, der medførte døden for ikke blot de tjetsjenske oprørske gidseltagere, men også for hundreder af gidsler?

(2003/C 155 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3325/02

af Olivier Dupuis (NI) til Rådet

(25. november 2002)

Om: Officielle tal om gidseltagningen i Moskva

Ifølge oplysninger fra statsadvokaten i Moskva den 7. november omkom i alt 128 personer (heraf 120 russere og 8 udlændinge) i forbindelse med gidseltagningen i teatret i Melnikovagaden den 23.-26. oktober 2002. 5 af ofrene — alle russere — døde som følge af skudsår, hvilket implicit betyder, at 123 gidsler døde som følge af inhalering af den gas, der blev anvendt i forbindelse med angrebet. Ifølge disse seneste oplysninger fra de russiske myndigheder blev alle gidseltagerne (19 kvinder og 22 mænd) dræbt i forbindelse med angrebet. Tidligere havde de russiske myndigheder oplyst, at »2 terrorister« var blevet taget til fange.

Hvorledes forholder Rådet sig til, at de russiske myndigheder, der i første omgang hævdede at have fanget 2 terrorister, senere oplyste, at alle terrorister blev dræbt i forbindelse med angrebet? Har Rådet allerede anmodet om en fuldstændig fortegnelse over navnene på de omkomne i forbindelse med gidseltagningen, herunder navnene på terroristerne, med angivelse af dødsårsagen for hver enkelt? Har Rådet på nuværende tidspunkt draget sine konklusioner af de russiske myndigheders seneste oplysninger og af den måde, hvorpå antiterroraktionen blev gennemført, og vil det i bekræftende fald oplyse, hvilke konklusioner det er nået frem til?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-3209/02 og E-3325/02**

(20. februar 2003)

Tilbageholdelsen af over 700 gidsler i Moskva fra den 23. til den 26. oktober 2002 vakte alvorlig bekymring både i EU og i Rusland. Det Europæiske Råd fremsatte på mødet den 24.-25. oktober 2002 sin holdning til disse begivenheder i en erklæring, der blev udsendt den 25. oktober, og som findes i bilag III til formandskabets konklusioner fra dette møde.

I forbindelse med topmødet mellem EU og Rusland den 11. november 2002 i Bruxelles fremsatte Den Europæiske Union og Rusland en fælles erklæring om bekæmpelse af terrorisme, hvori de erklærede, at de vil stå sammen i denne kamp under behørig hensyntagen til retsstatsprincippet, de demokratiske principper og staternes territoriale integritet. På grundlag af fælles tilsagn fastlagde de fælles mål med henblik på at udvikle deres strategiske partnerskab i denne henseende, herunder definitionen af EU's og Ruslands samarbejde om bekæmpelse af terrorisme.

(2003/C 155 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3212/02**af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. november 2002)

Om: Prisgennemsigtighed i forbindelse med flypriser

Luftfartsselskaber reklamerer ofte med særligt fordelagtige priser ved hjælp af små reklamesedler, plakater osv. I de fleste tilfælde fremgår det ikke af disse reklamer, at der gælder nogle særlige og yderst strenge regler for disse tilbud, og at den angivne pris kun udgør grundprisen og ikke den egentlige samlede pris. Det betyder, at forbrugerne lokkes af en særligt lav pris, som dog stiger betydeligt, når først lufthavnsskatter og andre afgifter lægges til basisprisen, eller som kun gælder for en vis periode, på bestemte dage eller i forbindelse med ophold af en vis varighed.

Dertil kommer, at der ofte opstår forvirring om prisen, når flere luftfartsselskaber i fællesskab anvender samme rejsearrangør, hvorved prisen kun angives i det katalog, som netop gælder for ét af de luftfartsselskaber, der deltager i samarbejdet.

Forbrugerne, især de, der ikke flyver ofte, har ingen mulighed for at gennemskue prisforskellene, men personer, der ofte tager flyet, behøver også tit længere tid til at forstå prisangivelserne.

Hvad er Kommissionens holdning til problemet med luftfartsselskabernes utilstrækkelige prisangivelser, og anser den det for at være nødvendigt at iværksætte foranstaltninger for at sikre en højere grad af prisgennemsigtighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(18. december 2002)

Det står luftfartsselskaberne frit for at fastsætte deres egne billetpriser i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2409/92 af 23. juli 1992 om billetpriser og rater inden for luftfart⁽¹⁾. Dette har tilskyndet til udvikling af lave billetpriser og reklametilbud, som generelt er til gavn for forbrugerne, selv om de kan have en kompliceret sammensætning.

Reklame, der vildleder forbrugeren er en anden sag. Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame⁽²⁾ forpligter medlemsstaterne til reelt at føre kontrol med vildledende reklame og at give domstolene og de administrative myndigheder de nødvendige beføjelser. Det er deres ansvar at gennemføre direktivet i nationale love og administrative bestemmelser, selv om Kommissionen naturligvis kan iværksætte en overtrædelsesprocedure, hvis den mener, at en medlemsstat ikke har opfyldt sine forpligtelser. Kommissionen overvejer endvidere et forslag til retsakt om fair handelspraksis, som skal beskæftige sig med en række forbrugerklager, som ikke omfattes af den eksisterende lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

⁽²⁾ EFT L 250 af 19.9.1984.

(2003/C 155 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3214/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(12. november 2002)

Om: De danske myndigheders tilbageholdelse af vicepræsidenten for Tjetjeniens valgte regering, Ahmed Zakajev, på opfordring af Rusland

De danske myndigheder har netop arresteret vicepræsidenten for Tjetjeniens valgte regering, Ahmed Zakajev, som repræsenterede præsident Mashkadov, efter at have forsøgt at hindre afholdelsen af et møde i den tjetjenske verdenskongres i København og således i realiteten — på opfordring fra de russiske myndigheder — at tvinge det danske formandskab til at flytte topmødet mellem EU og Rusland fra den

danske hovedstad til Bruxelles. Efter den brutale adfærd over for gidslerne i Moskva, hvor over hundrede personer blev dræbt, repræsenterer denne uhorste handling højdepunktet af en fremfærd fra præsident Putins side, som indgår i en tendens, der under dække af kampen mod terrorismen bliver stadig mere udbredt i hele verden, hvor der ikke tages hensyn til menneskeliv, og som i stadig højere grad antager skikkelse af en farlig fascistisk strømning med et militaristisk islæt, der ikke tager hensyn til menneskerettighederne og de demokratiske rettigheder.

Hvilke hæderlige grunde kan der anføres til, at en regering, som beklæder EU-formandskabet, arresterer den tjjetjenske vicepræsident, som er demokratisk valgt i et lille land, der kæmper for sin frihed?

Svar

(20. februar 2003)

Dette er en sag for Danmarks retslige myndigheder. Det tilkommer derfor på ingen måde Rådet at kommentere den.

(2003/C 155 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3222/02

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Rådet

(14. november 2002)

Om: Tiltrædelseslandene og omfanget af »varm luft«

Findes der nogen overslag over omfanget af såkaldt »varm luft«, de 10 (og senere 12) nye medlemsstater tegner sig for i den indledende fase af EU's ordning for handel med emissionstilladelser (2005-2007) eller efterfølgende perioder? Hvor stort er omfanget i forhold til den »varme luft«, Forbundsrepublikken Tyskland kan afsætte under hensyntagen til den tyske genforening, der fandt sted efter Kyoto-protokollens basisår?

Har EU udviklet strategier for, hvornår og hvordan denne varme luft bør bringes på markedet i henseende til prisen på emissionstilladelser (og den faktiske reduktion af emissioner i EU) – og hvor er sådanne strategier blevet offentliggjort, hvis de eksisterer?

(2003/C 155 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3224/02

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Rådet

(14. november 2002)

Om: Tiltrædelseslandene og fælles gennemførelsesprojekter (Kyoto-mekanismen)

Har EU under tiltrædelsesforhandlingerne truffet aftale med de 10 nye medlemsstater om fremme af fælles gennemførelsesprojekter (JI) under den indledende fase af EU's ordning for handel med emissionstilladelser (ET) (2005-2007) eller efterfølgende perioder?

Findes der nogen prognose for, i hvilket omfang der vil blive iværksat sådanne projekter under de enkelte ET-perioder (absolut og i forhold til »varm luft«)? Har EU udarbejdet modeller for, hvor effektivt JI-projekter ville påvirke prisen på emissionstilladelser (og den faktiske reduktion af emissioner i EU) – og hvor er sådanne modeller blevet offentliggjort, hvis de eksisterer?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-3222/02 og E-3224/02**

(3. marts 2003)

Rådet er ikke bekendt med nogen overslag af den type, som det ærede medlem spørger efter, navnlig ikke overslag vedrørende omfanget af projekter, der eventuelt vil blive iværksat. EU har ikke truffet nogen aftaler med tiltrædelseslandene om fremme af JI-projekter. Rådet er heller ikke bekendt med nogen specifikke modeller, der beregner JI-projekternes eventuelle virkninger på den fremtidige pris på kvoterne for emissioner, og det skal bemærkes, at det foreliggende udkast til en EU-ordning for handel med kvoter for emissioner ikke indeholder bestemmelser i den forbindelse. Det forventes dog, at Kommissionen fremsætter et forslag om sammenhængen mellem Kyoto-protokollens projektbaserede mekanismer (CDM og JI) og EU's ordning for handel med kvoter for emissioner i 2003. I denne forbindelse vil det måske være relevant at skille de foreliggende spørgsmål til Kommissionen.

(2003/C 155 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3228/02

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Rådet

(7. november 2002)

Om: Europols oplysninger om terrororganisationer

Kommissær Vitorino erklærede den 9. oktober 2002 i sit svar på min forespørgsel E-2284/02, at Kommissionen ikke hører til de organisationer, der har adgang til personlige data, som Europol er i besiddelse af.

Rådet har gentagne gange vist, hvor opsat det er på at bekæmpe terrorismen. Derfor bestræbte Rådet sig også umiddelbart efter terrorangrebet på USA den 11. september 2001 på at fastlægge strenge regler på EU-plan for at gøre det muligt at opspore terrororganisationer. Det er ligeledes velkendt, at der på Rådets initiativ er blevet opstillet en liste over terrororganisationer, der er aktive på europæisk område.

For nylig blev der i Grækenland arresteret nogle medlemmer af én af de farligste terrororganisationer, nemlig organisationen »17. november«. Råder Europol over data vedrørende de personers bevægelser, der har tilknytning til denne organisation, og hvor langt rækker disse data tilbage i tiden? Er Echelon blevet anvendt til overvågning af disse personer, og er de oplysninger, der er fremkommet, rettidigt blevet tilsendt de græske myndigheder?

Svar

(20. februar 2003)

Rådet har ingen adgang til de personoplysninger, som Europol ligger inde med.

De oplysninger, som Europol af tjenstlige årsager råder over med hensyn til specifikke terrororganisationer, herunder Europols kontakter til medlemsstaternes myndigheder, er principielt ikke offentlige.

Det ærede parlamentsmedlem kan dog eventuelt henvende sig direkte til Europol, der selv har ansvaret for spørgsmål vedrørende adgang til dets dokumenter og informationer.

(2003/C 155 E/127)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3232/02
af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. november 2002)

Om: Kørsel med motorcykel med kørekort af kategori B

I Forbundsrepublikken Tyskland er kørsel med motorcykel indtil 125 ccm i modsætning til i de øvrige medlemsstater kun mulig, hvis kørekortet af den gamle klasse 3 er erhvervet inden den 1. april 1980.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvordan bestemmelserne er for kørsel med motorcykel i Den Europæiske Unions medlemsstater?
2. Ser Kommissionen et behov, hhv. muligheder for at træffe foranstaltninger på europæisk plan på dette område inden for en overskuelig fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. december 2002)

1. Kommissionen skal henvise det ærede medlem til sin fortolkningsmeddelelse om EU-kørekort, som indeholder de ønskede oplysninger⁽¹⁾. I denne meddelelse anføres det, at Belgien, Spanien, Frankrig, Italien og Østrig tillader kørsel med let motorcykel med et kategori B-kørekort, og endvidere anføres betingelserne for at opnå denne tilladelse. Det skal understreges, at siden offentliggørelsen af denne meddelelse har Belgien — pr. 1. september 2002 — ophævet denne ret for nye indehavere af et kategori B-kørekort.
2. Kommissionen har ikke for øjeblikket til hensigt at tage initiativer på dette område.

⁽¹⁾ EFT C 77 af 28.3.2002, Del I, B.3, 4. led.

(2003/C 155 E/128)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3237/02
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(15. november 2002)

Om: Placering af reklameskilte ved nationale vejnet

Ifølge visse græske medier er placeringen af reklameskilte ved de nationale veje ukontrolleret, med det resultat, at førernes opmærksomhed distraheres, og synsfeltet i mange tilfælde indskrænkes, hvilket udgør en fare for sikkerheden. Det bør bemærkes, at hvad placering af reklameskilte langs nationale veje angår, indeholder lovgivningen både i Grækenland og i det øvrige Europa strenge regler for skiltens størrelse og afstand fra vejnettet, men denne lovgivning bliver tilsyneladende kun mangelfuldt gennemført.

I udtalelsen fra Regionsudvalget om prioritering af vejsikkerheden i Den Europæiske Union — rapport om fremskridt og vurdering af praksis — gøres opmærksom på, at vejsikkerheden er højeste prioritet, og at vejene af denne grund må være sikre for alle transportmidler.

Kan Kommissionen undersøge ovennævnte spørgsmål og træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at den eksisterende lovgivning bliver overholdt, eller kan den foreslå foranstaltninger for at garantere førernes sikkerhed? Ville Kommissionen kunne gøre det til en betingelse for støtte til anlæg af vejnet, at den relevante lovgivning bliver gennemført og overholdt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(23. december 2002)*

Anbringelse af reklameskilte er den enkelte medlemsstats ansvar. Det er derfor ikke muligt at håndhæve lovgivningen herom på EU-plan. Desuden opsættes reklamer først efter, at en vejstrækning er taget i brug. Følgelig vil dette særlige problem ikke kunne løses ved, at ydelse af støtte til vejbyggeri gøres betinget af vejinspektion.

I sin hvidbog »Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — de svære valg«⁽¹⁾, sætter Kommissionen som mål at nedbringe trafikdrabstallene med 50 % inden 2010. Et af midlerne hertil er at reducere de steder, hvor der hyppigt sker ulykker på farlige vejstrækninger. Følgelig har Kommissionen i sit arbejdsprogram for år 2003 bebudet, at den ville fremsætte et forslag vedrørende retningslinjer for forvaltningen af sådanne farlige steder.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 endelig.

(2003/C 155 E/129)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3240/02
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen***(15. november 2002)*

Om: Spildevandsudslip i modstrid med miljøbestemmelserne

Kun 67 % af de nederlandske virksomheder overholder miljøbestemmelserne om spildevandsudslip. Dette konkluderer ekspertcentret for retshåndhævelse, der er nedsat af justitsministeriet, efter en stikprøveundersøgelse blandt 300 udslipsteder inden for industrien, affaldsbehandling, lagring, omladning og modtagelsesfaciliteter i havne (Det hollandske Statstidende af 31. oktober 2002).

I henhold til generaldirektoratet for offentlige arbejder og vandforvaltning, der havde bestilt undersøgelsen, er en af forklaringerne herpå, at de finansielle ulemper ved at misligholde reglerne (bøder) simpelthen er langt ringere end de finansielle omkostninger ved at overholde dem.

Det er også iøjnefaldende, at antallet af de virksomheder, der overtræder reglerne, og som har et certificeret miljøforvaltningssystem (63 %), er langt højere end dem, der ikke har et sådant system (24 %). Større virksomheder misligholder også oftere reglerne end mindre virksomheder.

Er Kommissionen enig i, at situationen for vandkvaliteten (overfladevand) i Nederlandene er yderst foruroligende?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte med henblik på at forbedre overholdelsen af bestemmelserne i Nederlandene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(13. januar 2003)*

Kommissionen takker det ærede medlem for at have henledt dens opmærksomhed på dette problem.

Kommissionen har ikke haft mulighed for at se rapporten fra den omtalte undersøgelse, men vil snarest muligt udbede sig en kopi.

Den vil derefter tage de skridt, den måtte finde nødvendige.

(2003/C 155 E/130)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3252/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: International rutekørsel med bus i henhold til EU-reglerne: Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16.3.1992 som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98

Efter meddelt rutekørselstilladelse fra de danske myndigheder, i henhold til forordning (EØF) nr. 684/92⁽¹⁾ af 16.3.1992 som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98⁽²⁾, har en dansk busvirksomhed for egen regning selvstændigt indledt rutetrafik med busser på en strækning mellem Københavns centrum (Danmark) og lufthavnen ved Malmø/Sturup (Sverige).

Lufthavnen ved Malmø/Sturup betjener, ud over den svenske indenrigsflyvning, en række charterflyselskaber og flere lavpris-flyselskaber, bl.a. Ryanair. I Sturup Lufthavn betales langt lavere afgifter end i Københavns Lufthavn (Kastrup). Der er derfor et stigende antal danske flypassagerer, der vælger at anvende Sturup Lufthavn som udgangspunkt for deres flyrejser. Disse danske passagerer benytter sig af den nyligt etablerede buslinje (linje 737) fra Københavns centrum til lufthavnen i Sverige.

I linjetrafik med busser er det en nødvendig forudsætning for driften, at der kan etableres faste stoppesteder med skilte- og køreplansinformationer, således at passagererne kan finde frem til bussens afgangssted. Men kommunen har nægtet at tillade flybussen til Sverige et centralt og rimelig attraktivt stoppested i København. Kommunen angiver trafikale hensyn som årsag til, at man ikke vil tillade denne bus at optage/afsætte passagerer og bagage på en egnet, central plads. Kommunen har henvist buslinjen til en placering uden for byen, hvor ingen passagerer får glæde af buslinjen til den svenske lufthavn.

Spørgsmålet har allerede været indbragt for Konkurrencestyrelsen i Danmark, som udtaler, at konkurrencen i lufttrafikken er ønskelig, men som samtidigt erklærer, at spørgsmålet om at etablere en holdeplads for lufthavnstrafikken til Sverige henhører under Københavns Kommune. Det må anses for sandsynligt, at Københavns Kommunes afslag på tildeling af en holdeplads er betinget af et ønske om at sikre Københavns Lufthavn mest mulig trafik uden hensyntagen til omkostningerne for passagererne.

Er Kommissionen i stand til at træffe afgørelse om Københavns Kommunes ret til at forhindre en normal konkurrence mellem de to lufthavne ved at vanskeliggøre adgangen til en hurtig og effektiv busforbindelse mellem København og Malmø/Sturup?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 4 af 8.1.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. januar 2003)

I Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992, som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98, fastsættes der fælles regler med henblik på at sikre transportvirksomheder fra alle medlemsstaterne adgang til at udføre international personbefordring uden forskelsbehandling uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller hjemsted. Den udgør dermed gennemførelsen af grundprincippet om den frie bevægelighed for tjenesteydelser inden for personbefordringssektoren.

Forordning (EØF) Nr. 684/92, som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98, fastsætter, at adgang til at udføre rutekørsel er betinget af, at der foreligger tilladelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor afgangsstedet er beliggende. I overensstemmelse med forordningens artikel 5 fastlægger denne tilladelse bl. a. ruten, afgangs- og bestemmelsessted samt stoppesteder og køreplaner.

Det er altså medlemsstaterne kompetente myndigheder — der kan være tale om nationale, regionale eller lokale myndigheder — der skal undersøge forholdet og udstede en tilladelse til den pågældende personbefordring i form af rutekørsel. I denne henseende har hver medlemsstats kompetente myndigheder en skønsmargen, der giver dem mulighed for at tage højde for de ufravigelige hensyn til sikkerheden og

den offentlige orden på deres område, navnlig trafikikkerheden, dog naturligvis således at deres skøn ikke kan bero på nationalitets- eller hjemstedskriterier. De grunde, som de danske myndigheder angiveligt har påberåbt sig, nemlig trafikforholdene, forekommer i denne forbindelse at henhøre under de danske myndigheders beføjelser i deres egenskab af offentlige myndigheder.

Når dette er sagt, er det klart, at medlemsstaterne har pligt til at anvende fællesskabsbestemmelserne om markedsadgang til personbefordring på en måde, der på en gang er effektiv, rimelig og ikke unødigt indgribende. Uden at tage stilling til de danske myndigheders afgørelse, som Kommissionen for øvrigt kun har meget få oplysninger om, skal trafikreguleringsargumentet være klart berettiget og begrundet i de kompetente myndigheders afgørelse. Desuden må hensynet til trafikreguleringen ikke tømme en transportvirksomheds ret til at oprette en ny trafikrute for ethvert reelt indhold. Det betyder, at transportvirksomheden skal have tilladelse til at oprette faste stoppesteder, der muliggør en rimelig og levedygtig drift af den pågældende personbefordring.

Det tilkommer i nærværende tilfælde den nationale dommer at tage stilling til, hvorvidt medlemsstatens kompetente myndigheders afgørelse er truffet på en måde, der er rimelig og ikke unødigt indgribende.

(2003/C 155 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3254/02

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Høje koncentrationer af aerosoler i Athen og Thessaloniki

Ifølge artikler i den græske presse viser forskning, som er udført for Den Europæiske Union af det europæiske net Earlinet, at Athen og Thessaloniki har de højeste koncentrationer af aerosoler blandt 19 europæiske storbyer.

Kan Kommissionen oplyse, hvad de øgede koncentrationer af aerosoler skyldes, hvilke farer dette fænomen medfører for folkesundheden, og hvilke foranstaltninger den selv har foretaget på grundlag af fællesskabsretten for at imødegå problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. januar 2003)

Luftbåret svævestøv kan være af enten primær eller sekundær art. I de fleste europæiske lande betyder industrialisering og tæt færdsel, at antropogene kilder dominerer, særlig i byområder, og kilder for antropogene partikler ligner hinanden i hele Europa. De vigtigste af disse er trafik, industrielle aktiviteter, forbrændingskilder (både fra industri og husholdninger), skovbrande, der startes af mennesker, og mekanisk abrasion. I tæt befolkede og stærkt industrialiserede områder som Athen og Thessaloniki, må ovennævnte betragtes som de vigtigste grunde til en høj koncentration af fine partikler.

Der foreligger stadig mere bevis for, at svævestøv har nedbrydende virkninger for menneskets sundhed og forårsager tidlig død og forringet livskvalitet ved at forværre luftvejssygdomme, som f.eks. astma. Kommissionen har for nylig anmodet Verdenssundhedsorganisationen (WHO) om at ajourføre rådgivning om sundhedsfølgerne af luftforurenende stoffer, herunder svævestøv, og resultatet af denne undersøgelse forelægges i foråret 2003.

Den eksisterende lovgivning ⁽¹⁾ definerer nye og ambitiøse grænseværdier (årliche og daglige gennemsnit) på lang og kort sigt for PM₁₀ (massekonzentration af partikler med en diameter på under 10 µm) i den omgivende luft, som skal opfyldes fra 2005. Endvidere fastsætter forskellige direktiver grænseværdier for partikelemissioner fra specifikke kilder, f.eks. vejtrafik.

Kommissionen iværksatte, for at undersøge muligheden for yderligere indsats, programmet vedrørende ren luft i Europa (Clean air for Europa – CAFE) i maj 2001. Partikler er i denne forbindelse blevet identificeret som et af de centrale problemer. Ud over WHO-undersøgelsen har CAFE-programmet taget flere andre initiativer hvad angår partikler,

f. eks.:

- en model omfattende et referencescenario og en integreret vurdering, som viser forskellige muligheder for at kontrollere luftforurenende stoffer og således kan udgøre et grundlag for politisk rådgivning
- en CAFE-arbejdsgruppe om partikler omfattende eksperter fra de forskellige parter, som skal afgive henstillinger om eventuelle fremtidige mål for partikler.

(¹) Rådets direktiv 1999/30/EF af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxyd, nitrogendioxyd og nitrogenoxider, partikler og bly i luften, EFT L 163 af 29.6.1999.

(2003/C 155 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3256/02

af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Testning af kemikalier på dyr

Data fra dyreforsøg kan være misvisende på grund af vanskeligheder med at ekstrapolere resultater fra dyr til mennesker og fra de doser, der anvendes i laboratorier, til de niveauer, som mennesker realistisk vil blive udsat for. Hvis der anvendes oplysninger om menneskers eksponering, kan behovet for anvendelse af dyreforsøg til testing af toksicitet reduceres kraftigt under gennemførelsen af den foreslåede kemikaliepolitik i EU, og det vil sikre, at data, der anvendes til evaluering af eksisterende stoffer, er direkte relevant for virkningerne på mennesker.

Hvilke bestræbelser gør Kommissionen sig for at sikre, at der anvendes data vedrørende menneskers eksponering til evaluering af eksisterende stoffers toksikologiske virkninger? Vil en systematisk evaluering af menneskers eksponering blive inddraget i REACH-systemet, og vil disse data blive gjort offentlig tilgængelige?

Er Kommissionen desuden enig i, at det er utilfredsstillende at anvende data fra dyreforsøg, som aldrig er blevet bedømt efter moderne standarder, til validering af nye forsøgsmetoder, hvor der ikke anvendes dyr? Er der planer om at anvende data om mennesker, der stammer fra etiske forsøg med mennesker (som f.eks. resultater i forbindelse med testning af hudallergi) og fra oplysninger, som er indsamlet fra erhvervssektorer, sygehusjournaler, optegnelser om epidemier og tilfældige forgiftninger til at vurdere og validere forsøgsmetoder, hvor der ikke anvendes dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. januar 2003)

Kommissionen er ved at udarbejde et forslag til en retsakt på grundlag af hvidbogen om en »Strategi for en ny kemikaliepolitik«. Blandt de fremgangsmåder, der foreslås i hvidbogen med henblik på at begrænse behovet for dyreforsøg, er, at »foreliggende oplysninger om stoffernes toksicitet og økotoksicitet, herunder epidemiologiske undersøgelser, skal udnyttes«. Forslaget vil følgelig indeholde passende bestemmelser om benyttelse af data fra human epidemiologi.

I hvidbogen foreslås det ligeledes, at den brede offentlighed bør have adgang til ikke-fortrolige informationer fra REACH-systemet. Mange data om menneskers udsætning ventes at være ikke-fortrolige og vil således blive offentligt tilgængelige.

Ingen forsøgsmetode, det være sig med eller uden forsøgsdyr, kan med absolut sikkerhed forudsige menneskers reaktion. Validering er derfor en proces til etablering af usikkerhedsniveauet ved en given metode. Selv om data fra dyreforsøg ikke er perfekte modeller for menneskets reaktioner, har de dog i årtier med godt resultat kunnet benyttes til at forudsige visse menneskelige reaktioner på lægemidler og andre kemiske stoffer. De kan derfor bidrage til validering af forsøgsmetoder uden brug af dyr.

Kommissionen udelukker ikke a priori brugen af data om human eksponering til validering af forsøgsmetoder uden brug af dyr, men erfaringen viser, at det sjældent er muligt at opnå tilstrækkeligt omfattende og varierede data af den kvalitet, der behøves til en valideringsundersøgelse.

(2003/C 155 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3262/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Forøgelse af det område omkring den serbiske by Pancevo ved Donau, hvor grundvandet er stærkt forurenet på grund af bombardementer

1. Er Kommissionen bekendt med, at der i april 1999 under bombardementerne mod den serbiske by Pancevo ved Donau, nordøst for Beograd blev ødelagt eller beskadiget kemiske og petrokemiske industrivirksomheder, og at dette har medført, at olie og kemikalier er sivet ned i jorden?
2. Er Kommissionen ligeledes bekendt med, at der efter den i spørgsmål 1 anførte nedsivning er sket foruroligende ændringer i menneskers og dyrs sundhedstilstand, både i form af øget forekomst af forskellige former for kræft (lungekræft, hudkræft, leukæmi) og i form af forplantningsproblemer (aborter og misdannelser)?
3. Anser Kommissionen det for tilstrækkeligt, at der de seneste år nok er foretaget en del undersøgelser af jorden med støtte lige fra de nederlandske kommuner Amsterdam og Zaanstad til De Forenede Nationer, og at der i de berørte industriområder er foretaget en del saneringsforanstaltninger, men at disse nu standses, uden at der er sat en stopper for den voldsomme forurening af grundvandet uden for industriområdet, der nu spreder sig yderligere?
4. Anser Kommissionen det for acceptabelt at affinde sig med en varig og omsiggribende forurening af grundvandet med farlige stoffer tæt på floden Donau, der ikke blot vil have konsekvenser for Serbien, men også for den opdæmmede sø ved »Jernporten« (Derdap, Portile de Fier) på grænsen til Rumænien og kandidatstaterne Rumænien og Bulgarien længere nede af floden?
5. Hvorledes har Kommissionen til hensigt at fremme, at også den resterende forurening af grundvandet omkring Pancevo fjernes fuldstændigt, således at den ikke kan sprede sig yderligere?

Kilde: TV-magasinet Network, TV Nederland 1 den 3.11.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. december 2002)

Kommissionen er bekendt med situationen i Pančevo i Forbundsrepublikken Jugoslavien, som det ærede medlem henviser til, samt at der var problemer i området allerede før NATO-bombningerne. Kommissionen er dog ikke i stand til at kommentere, hvorvidt de påstande, der er fremført i fjernsynsprogrammet om de sundhedsmæssige problemer i denne by, er korrekte.

Kommissionen ønsker heller ikke at kommentere de aktioner, der er gennemført af andre bilaterale donorer, navnlig da den ikke kender til de grunde, der ligger bag sådanne beslutninger.

Da det nævnte problem vedrører et tredjeland, påhviler ansvaret for løsningen af det til syvende og sidst det pågældende land selv. Dog undersøger Kommissionen rent faktisk muligheden for at benytte sine bistandsmidler — i det omfang sådanne er til rådighed — til at løse prioriterede opgaver, som er identificeret af modtagerlandene. I den forbindelse støtter Kommissionen den igangværende forberedelse af en lokal miljøhandlingsplan for Pančevo via Jugoslaviens del af CARDS-bistandsprogrammet. Denne plan vil omfatte en realistisk finansiell ramme for gennemførelse af de mest hastende miljøbeskyttelsesforanstaltninger.

Via Donau-Kommissionen er Kommissionen ligeledes involveret i arbejdet med forvaltningen af flodbækkenet i overensstemmelse med principperne i Fællesskabets vandrammedirektiv ⁽¹⁾, for at hjælpe de lande, som ligger inden for Donaus afvandingsområde.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(2003/C 155 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3265/02

**af Renzo Imbeni (PSE)
og Guido Podestà (PPE-DE) til Rådet**

(19. november 2002)

Om: Den Europæiske Fødevaremyndigheds placering

Der er blevet udpeget en topledelse for den europæiske politik for fødevarer sikkerhed både internt i Kommissionen og i Den Europæiske Fødevaremyndighed. Er Rådet på baggrund heraf parat til at arbejde for, at der hurtigt tages beslutning om Den Europæiske Fødevaremyndigheds placering, for at den kan udføre sine opgaver under optimale forhold?

Hvorledes vil Rådet sørge for, at stats- og regeringscheferne i valget af placering respekterer de funktionskriterier, som både Kommissionen selv og Parlamentet har stillet krav om?

Svar

(3. marts 2003)

Det Europæiske Råd vedtog på topmødet i Laeken, at spørgsmålet om Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritets definitive hjemsted skal afgøres som led i en samlet aftale om hjemstederne for de forskellige europæiske agenturer, der er blevet oprettet for nylig.

Da Det Europæiske Råd ikke ønskede at anfægte den tidsplan, hvorefter autoriteten påbegynder sit virke allerede i 2002, og som det havde fastlagt på topmødet i Nice og bekræftet på topmødet i Göteborg, vedtog det samtidig, at autoriteten kan indlede sine aktiviteter i Bruxelles, indtil den samlede aftale er indgået.

Takket været denne løsning har det navnlig været muligt hurtigt at nedsætte bestyrelsen, der er autoritetens vigtigste organ; bestyrelsen har nu været operationel i flere måneder.

(2003/C 155 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3268/02

af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(12. november 2002)

Om: Finansiering af medierne og kontrol af upartiskheden i den information, der udsendes af organisationer, der støttes af Unionen og offentlige institutioner i medlemsstaterne

Overtrædelse af pluralismen og upartiskheden i information er en alvorlig overtrædelse af de demokratiske principper og retsstatsprincipperne.

Kan Kommissionen på grundlag af EU-traktatens artikel 6 og 7 oplyse følgende:

- Har Kommissionen givet EU-støtte fra 1992 til nu til nogen medieorganisationer, f.eks. presse, radio, tv eller online, og i bekræftende fald hvilke? Hvor store støttebeløb drejer det sig om, og hvad var begrundelsen for støtten eller de ikke-tilbagebetalingspligtige støttebeløb, reklameforanstaltninger, institutionel information eller andet?
- Sørger Kommissionen for, at der er pluralisme og upartiskhed i informationen fra de organisationer, der modtager støtte fra Unionen, og i bekræftende fald hvordan?
- Kontrollerer Kommissionen, eller mener den, at den har pligt til at kontrollere den information, der udsendes af de offentlige informationskontorer i medlemsstaterne for at afgøre, om principperne for pluralisme og upartiskhed bliver overholdt eller overtrådt, eftersom overtrædelse af disse principper udgør et alvorligt brud på retsstatsprincippet og dermed EU-traktatens artikel 6, og eftersom Kommissionen i medfør af EU-traktatens artikel 7 har beføjelse til at fastslå en sådan overtrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(12. december 2002)

Siden 1992 har Kommissionen stillet midler til rådighed til en række medieorganisationer, fra pressen til fjernsynsprogrammer. På grund af det rejste spørgsmåls omfang vil de undersøgelser, der skal gennemføres for at give et detaljeret svar — og som vil inddrage de fleste af Kommissionens tjenestegrene og en række finansieringsinstrumenter — efter Kommissionens mening være tidskrævende og muligvis alligevel ikke dække det stillede spørgsmål.

Ved tildelingen af midler til medierne respekterer Kommissionen fuldt ud deres redaktionelle frihed og hermed artikel 6 og 7 i traktaten om Den Europæiske Union.

Kommissionen bidrager til pluralisme og upartiskhed i informationsformidlingen ved at give alle medier lige muligheder i forbindelse med de normale udbudsprocedurer.

(2003/C 155 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3270/02

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(12. november 2002)

Om: Indvirkning af lufthavnsbyggeri i Cliffe

Har Kommissionen undersøgt, hvorledes byggeriet af en lufthavn i Cliffe på Hoo-halvøen sandsynligvis vil påvirke miljøet? Hvilke betingelser skal den britiske regering overholde i henhold til EU-bestemmelserne om byggeri på et område, der på EU-plan er udpeget til beskyttet område? Hvilke initiativer kan der tages for at sikre, at den britiske regering ikke handler uden EU's samtykke i denne sag, og er disse initiativer taget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. december 2002)

Kommissionen er bekendt med, at Det Forenede Kongerige overvejer at anlægge en ny international lufthavn i Cliffe som en af mulighederne for videreudviklingen af lufttransporten i den sydøstlige del af England.

Cliffe Marshes udgør en del af Themsens flodmunding og det særligt beskyttede område Marshes, der er udpeget som sådant i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 4. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾. Hvis anlæggelsen af en lufthavn kan få negativ indvirkning på denne lokalitet, kan et sådant projekt derfor kun realiseres, når det opfylder de proceduremæssige betingelser og væsentlige sikkerhedskrav, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3 og 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾, som finder anvendelse på alle særligt beskyttede områder.

Dette indebærer en miljøindvirkningsvurdering af det foreslåede projekt under særlig hensyntagen til dets mulige virkninger på lokalitetens naturbevaringsværdier. Hvis denne vurdering viser, at projektet vil forvolde betydelig skade på lokaliteten, kan dets gennemførelse kun tillades, hvis der ikke kan findes nogen alternativ løsning, og der er tale om overordnede samfundsinteresser. I sådanne tilfælde er det nødvendigt at træffe kompensationsforanstaltninger for at råde bod på det tab af naturtyper, som projektets gennemførelse vil foranledige.

Det skal yderligere understreges, at anlæggelse af lufthavne er omfattet af Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽³⁾. En miljøindvirkningsvurdering er obligatorisk i forbindelse med anlæggelsen af lufthavne med en start- og landingsbane på mindst 2 100 m. Alle andre lufthavnsprojekter må undersøges nærmere for at fastslå, om der kræves en miljøindvirkningsvurdering.

Da anlæggelse af en lufthavn er et anliggende, som sorterer under de nationale myndigheder, kræves der ingen forudgående tilladelse fra Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 155 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3274/02

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Vindyrkningsfortegnelse i Grækenland

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er kommet med udarbejdelsen af vindyrkningsfortegnelsen i Grækenland, hvilke vanskeligheder der er konstateret, hvor mange penge der er afsat til udfærdigelsen af denne, samt om den er tilfreds med de fremskridt, der er gjort indtil nu?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. december 2002)

I henhold til forordning (EØF) nr. 2392/86⁽¹⁾ var fristen for oprettelse af vindyrkningsfortegnelsen i Grækenland fastsat til den 31. december 2000, men på det tidspunkt var den endnu ikke oprettet.

Ifølge de oplysninger, der var modtaget fra de græske myndigheder i november 2002, skulle første fase af oprettelsen af fortegnelsen omfattende luftfotos, ortofotos og sektioneringsarbejdet, være afsluttet.

Den forsinkede gennemførelse af fortegnelsen skyldes især to forhold, nemlig at arbejdet er kommet for sent i gang, og at der ikke findes et matrikelregister.

Hidtil er der fra 1988 til 1990 som forskud udbetalt et EU-tilskud på 710 341 EUR til Grækenland.

Kommissionen beklager, at arbejdet på at etablere dette instrument, som er vigtigt for kontrollen af vinsektoren, er blevet forsinket så meget.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2392/86 af 24. juli 1986 om udarbejdelse af en fællesskabsfortegnelse over vindyrkningsarealer, EFT L 208 af 31.7.1986.

(2003/C 155 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3275/02**af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Græske lagre af brændstof

Ifølge en artikel i nyhedsbladet »Agence Europe« (nr. 8320 af 17.10.02) har Kommissionen besluttet at anmode Grækenland om at bringe størrelsen af sine brændstoflagre på linje med det, der er fastsat i fællesskabslovgivningen, hvori det er fastsat, at der skal være lagre til mindst 90 dages forbrug.

I den samme artikel anføres det, at de græske lagre af benzin i 11 ud af 12 måneder i 2001 lå under den foreskrevne mængde, og det samme var tilfældet for flydende gas og kerosén i 8 ud af de 12 måneder i samme år. Det er ligeledes værd at bemærke, at Grækenland ikke har sendt Kommissionen sin årlige rapport om sine lagre for året 2002.

Er det ovenfor anførte korrekt? Hvorledes har Grækenland begrundet situationen angående dets brændstoflagre i året 2001? Hvorfor har landet ikke sendt sin rapport om lagrene for 2002? Hvilke andre lande har ikke opfyldt de relevante forpligtelser? Hvad mener Kommissionen vil ske med dets forslag om fastsættelse af en mindstegrænse for lagre til 120 dage i stedet for de 90 dage, som gælder nu? Og i tilfælde af at medlemsstaterne ikke opfylder dette krav, hvorledes vil den da kunne gennemtvinge det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(20. december 2002)

Kommissionen besluttede faktisk den 16. oktober 2002 formelt at anmode Grækenland om at respektere de bestemmelser i Fællesskabsretten, der forpligter medlemsstaterne til vedvarende at opretholde et brændstoflager til mindst 90 dages forbrug for tre kategorier olie.

De nøjagtige oplysninger om mængden af de græske lagre er som følger: i løbet af år 2000 lå niveauet for de græske lagre af brændstoffer i kategori I (benzin) i 10 måneder af 12 under det obligatoriske minimum for 90 dage. For kategori II (mellemdestillater som gasolie og petroleum) lå lagrene under det obligatoriske minimumsniveau for 90 dage i 8 måneder ud af 12. Grækenland har i 2001 befundet sig i en uregelmønteret situation 11 måneder ud af 12 for kategori I og 2 måneder ud af 12 for kategori II.

Grækenland har aldrig forelagt en klar berettigelse af dette.

Grækenland sendte den 18. november 2002 Kommissionen oplysninger vedrørende lagrenes størrelsesorden i første halvår af 2002, mens disse oplysninger normalt sendes månedligt, senest den 25. dag i den anden måned efter referencemåned. I henhold til disse oplysninger har Grækenland overholdt sine oplagringsforpligtelser i denne periode. Kommissionen følger fortsat situationen i Grækenland for at konstatere, om man virkelig har fundet en strukturel løsning med henblik på at sikre vedvarende overholdelse af minimumsniveauet for 90 dage for alle produktkategorier, og for at konstatere, om disse oplysninger ikke blot skyldes konjunktursvingninger.

Ingen anden medlemsstat har været i en situation, der ligner Grækenlands situation. Kun to andre medlemsstater, Belgien og Portugal, har for nylig været lidt under niveauet for 90 dage for en kategori (mellemdestillater). Kommissionen har uformelt anmodet dem om at afhjælpe denne situation. Hvis situationen ikke afhjælpes meget hurtigt iværksætter Kommissionen en overtrædelsesprocedure over for disse medlemsstater.

Diskussionen om disse forslag er endnu ikke blevet påbegyndt, hverken i Rådet eller i Parlamentet.

Når medlemsstaterne ikke overholder gældende fællesskabsret om minimumslagre, kan Kommissionen iværksætte overtrædelsesproceduren i henhold til artikel 226 i EF-traktaten (i Grækenlands tilfælde foretoges ovennævnte anmodning i form af en begrundet henstilling, som er anden etape i overtrædelsesproceduren i henhold til artikel 226). Hvis den pågældende ikke afgiver et tilfredsstillende svar eller foretager en tilfredsstillende handling som følge af en begrundet henstilling kan Kommissionen indbringe sagen for Domstolen.

(2003/C 155 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3278/02
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Interreg III — objektiv ulighed mellem programmerne Puglia (Italien)-Albanien og Albanien-Grækenland

Der er inden for Interreg III A godkendt følgende samarbejdsprogrammer:

- A. Puglia (Italien)-Albanien, finansieret med 33 mio. EUR; programmet, der er en videreførelse af de allerede under Interreg II iværksatte initiativer, der blev finansieret med hele 81,5 mio. EUR, berører et samlet areal på 38 486 km², og, ifølge Kommissionen, en befolkning på 6,2 mio. indbyggere, hvoraf 2,8 mio. bor i Italien og ca. 3,4 mio. i Albanien.
- B. Grækenland-Albanien, finansieret med 90 mio. EUR, hvoraf 70,4 mio. EUR er afsat til oprettelse af en stærkt overvåget grænse mellem de to lande; programmet berører en befolkning på 1,4 mio. indbyggere, deraf 900 000 grækere og 500 000 albanere, der lever i to meget fattige regioner på hver sin side af grænsen.

Når der ses bort fra fordelingen af rater til medlemsstaterne, områdets størrelse, antallet af berørte borgere og levestandarden i de berørte områder, vedrører grænsespørgsmålet med hensyn til sikkerhed og det reelle omfang af den ulovlige indvandring fra Albanien til EU næsten udelukkende indvandringen via regionen Puglias kyststrækning.

Regionen Puglias indsats for udviklingen i Albanien har — ud over fællesskabsbidragene — ikke sin lige i EU. Faktisk er regionen Puglia kendt for intensiteten og kvaliteten af de institutionelle forbindelser og bidraget til udviklingen af den offentlige administration. Desuden støtter regionen Puglia sammen med institutionen »Fiera del Levante« (Marked for Det Østlige Middelhav) et årligt handelsmarked i Tirana. I maj 2002 blev det afholdt for fjerde gang med deltagelse af 303 aktører og 40 000 besøgende fra — ud over Puglia — Montenegro, Makedonien, Grækenland, Kroatien, Bosnien, Serbien, Slovenien, Bulgarien, Rumænien og Tyrkiet.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, om den ikke finder det nødvendigt at tilvejebringe redskaber til supplerende investeringer, også ud over de planlagte programmer, for at sikre en passende udvikling i Albanien, der bl.a. kan sætte en stopper for masseindvandringen til EU over Adriaterhavet og den ulovlige indvandring langs Puglias kyststrækning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(9. januar 2003)

I forbindelse med de respektive bevillinger har medlemsstaterne selv foretaget den finansielle fordeling for hvert Interreg III-program, som de deltager i, og dermed også for programmerne mellem Grækenland, Italien og Albanien.

Albanien vil sammen med andre Balkanlande deltage i et nyt Interreg-program (Interreg IIIA »Italien-Adriaterhavsområdet«), der er under godkendelse, og som forventes at modtage et samlet EU-tilskud på 50,5 mio. EUR. Det skal anføres, at selv om de projekter, der medfinansieres i forbindelse med Interreg-programmerne, gennemføres på EU's område, skal de have en tydelig virkning for de pågældende tredjelande.

Problemerne med immigration og kriminalitet i det sydlige Adriaterhav takles også via andre aktioner i forbindelse med strukturfondsprogrammerne, bl.a. programmet »Sicurezza« 2000-2006 for de italienske områder under mål nr. 1 og Interreg III-programmet »Archimed« (Mezzogiorno og Grækenland), der er under godkendelse i Kommissionen.

Ud over bistand, der ydes via Interreg-programmerne mellem Albanien og Italien/Grækenland, vedtog Kommissionen i 2001 et landestrategipapir for Albanien (CSP). Dette dokument omfatter et flerårigt vejledende program (MIP), der i alt tildeler Albanien 143,9 mio. EUR i perioden 2002-2004 (for perioden 2001-2004 stiger beløbet til 181,4 mio. EUR). Denne bistand vil blive ydet under Cards-programmet. Næsten halvdelen af det samlede beløb går til aktioner såsom styrkelse af retsvæsenet, hjælp til integreret grænsekontrol så vel som til offentlig orden, asyl, emigration og organiseret kriminalitet.

Desuden bistår det regionale CARDS-program hele regionen inden for integreret grænsekontrol, stabilisering af demokratiet, opbygning af institutioner og regional infrastruktur med en finansiell tildeling på 80 mio. EUR for perioden 2002-2004.

Problemet med illegal indvandring rejses også i flere politiske fora. Det vil også blive drøftet i forbindelse med de kommende forhandlinger om stabiliserings- og associeringsaftalen (SAA) mellem EU og Albanien.

Kommissionen blev i øvrigt den 28. november 2002 formelt bemyndiget af Rådet (Justits- og indenrigsministrene) til at forhandle om en aftale om tilbagemtagelse af illegale indvandrere mellem EU og Albanien. Når denne tilbagemtagelsesaftale er indgået, vil den bidrage til mere effektivt at bekæmpe illegal indvandring fra Albanien og fremme den økonomiske velstand i det pågældende område og således bidrage til at afhjælpe de underliggende årsager til den illegale indvandring.

(2003/C 155 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3279/02
af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Gave til David Byrne, kommissær for sundhed og forbrugerbeskyttelse

Er det korrekt, at kommissær Byrne som gave har fået en 20 kg tung sølvbuste forestillende Goethe?

Har han i bekræftende fald modtaget denne gave som en anerkendelse for sin store indsats mod rygning?

Hvem har i bekræftende fald givet ham gaven og i hvilken anledning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(12. december 2002)

EU-kommissær med ansvar for sundhed og forbrugerbeskyttelse modtog den 26. september 2002 »Goethe-trofæet for kampen for et røgfrit miljø« på den femte europæiske sundhedsmesse i den østrigske by Bad Hofgastein. »Goethe-trofæet for kampen mod rygning« er en pris, der hvert år tildeles institutioner, universitetsafdelinger og enkeltpersoner, der har ydet et fremtrædende bidrag til at sikre et røgfrit miljø.

»Goethe-trofæet« er en sølvbuste på ca. 20 kg, der ligner Goethe. Trofæet blev overdraget af den internationalt kendte fysiker og kemiker professor Friedrich Portheine, som stiftede trofæet og prisen for kampen mod rygning, der bærer hans navn, i 1990. Da prisen uddeles én gang om året, kan modtageren beholde det i et år. Den forudgående modtager var Den Internationale Olympiske Komité. Kommissæren

modtog prisen i Bad Hofgastein, men i stedet for at tage den med til Kommissionens hovedkvarter, blev den omgående returneret til det olympiske museum i Lausanne, hvor den opbevares, indtil den overrækkes til næste års modtager. Det skete hovedsagelig af sikkerhedsmæssige og praktiske årsager.

(2003/C 155 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3286/02

af Carlos Coelho (PPE-DE) til Rådet

(20. november 2002)

Om: Princippet om ikke-diskriminering og respekt for forskellige kulturer og traditioner

Jeg har modtaget en klage fra en portugisisk statsborger, som sætter spørgsmålstegn ved den lov om navneregistrering, der er i kraft i Spanien (Ley 40 af 5.11.1999). Efter hvad han siger, krænker denne lov børn af portugisisk-spanske ægteskaber, eftersom den ændrer børnenes navne og navnenes indbyrdes rækkefølge uden forældrenes samtykke.

Problemet opstår, når det nyfødte barn — med en far eller en mor af spansk nationalitet — bliver registreret i folkeregistret eller på et spansk konsulat med det formål tillige at opnå spansk nationalitet. Under udførelsen af denne registrering foretager både spanske folkeregistre og konsulater en ændring af børnenes navne (idet de bytter om på familienavnene) uden samtykke fra forældrene, og næsten altid imod disses vilje, og uden at anerkende identitetspapirer, fødselsattester eller nogen andre officielle dokumenter fra Portugal.

Når man holder sig de principper for øje, som den europæiske konstruktion bygger på, dvs. i et Europa med fri bevægelighed for personer, med gensidig anerkendelse af diplomer, med gensidig anerkendelse af retskendelser, blandt mange andre ting, mon vi så ikke her har at gøre med en krænkelse af en grundlæggende rettighed, nemlig et individs ret til frit at vælge det navn, han/hun ønsker for sine børn? Mon ikke der her er tale om manglende respekt for en persons identitet (navn), en persons kultur og traditioner — i dette tilfælde en tradition, som personen holder af, og som indebærer, at man giver sin fars og sin bedstefars navn kontinuitet?

Svar

(3. marts 2003)

Rådet skal meddele det ærede medlem af Europa-Parlamentet, at det ikke har nogen kompetence inden for navneret.

Rådet benytter imidlertid lejligheden til at gøre det ærede medlem opmærksom på, at der allerede er udarbejdet flere konventioner på dette område inden for rammerne af Den Internationale Civilstandskommission. Selv om Det Europæiske Fællesskab ikke er kontraherende part i denne internationale organisation, er de fleste af dets medlemsstater det.

(2003/C 155 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3288/02

af Roberto Bigliardo (UEN) til Kommissionen

(13. november 2002)

Om: Forurening og ødelæggelse af miljøet i Tifatini-bjergkæden

I forbindelse med en tidligere skriftlig forespørgsel P-0154/02⁽¹⁾, jeg fremsatte om den særlige miljøødelæggelse i Tifatini-bjergkæden, der omgiver byen Caserta, hvori EU-Kommissionen blev bedt om at oplyse, hvilke foranstaltninger der kunne træffes for at beskytte et område, der udsættes for en så hæmmingsløs udnyttelse, fik jeg det svar, at Kommissionen er ved at foretage en vurdering af området omkring Tifatini-bjergkæden med henblik på eventuelt at indføje dette område som lokalitet af fællesskabsbetydning under nr. IT80010016. Denne særlige betingelse vil sætte lokaliteten under beskyttelse også i ventetiden, idet det i henhold til direktiv 92/43/EØF⁽²⁾ er forbudt at foretage nogen form for virksomhed, som kan ødelægge den pågældende lokalitet.

De højedrag, som danner baggrund for Vanvitellis slot Reggia, er faktisk i en tilstand af fuldstændig ødelæggelse. Der findes for øjeblikket 8 aktive stenbrud inden for byen Casertas område, mens yderligere 12 stenbrud er lukket, men i virkeligheden er mange af dem aktive i det skjulte. Det samlede areal af alle stenbruddene ansloges for nogle år siden til at være over 1 000 m². I en rapport, der også er forældet, tales der om skader på 7 000 mia. lire. Den nuværende situation kan beskrives som en fuldstændig forandring af området med en problematisk ændring af den naturlige geomorfologi. Situationen omkring Casertas stenbrud finder ikke sin lige i Europa, for så vidt angår den ødelæggende indvirkning af udvindingsarbejdet.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at kontrollere og gribe ind over for de myndigheder, der er ansvarlige for den manglende overholdelse af de bestemmelser, der er fastlagt i EF-direktiv 92/43/EØF?

(¹) EFT C 205 E af 29.8.2002, s. 83.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. december 2002)

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter er der fastsat nærmere bestemmelser for beskyttelse af lokaliteter af fællesskabsbetydning, som i henhold til den procedure, der er fastlagt i medfør af direktivet, senere skal udpeges som særligt beskyttede områder. Disse forpligtelser gælder for alle myndigheder i medlemsstaterne, det være sig på såvel nationalt og regionalt som lokalt niveau. Navnlig gælder det her i henhold til artikel 6, stk. 3, at »alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.«

Denne bestemmelse gælder for lokaliteter af fællesskabsbetydning (Sites of Community Importance (SCI)) og særligt beskyttede områder (Special Conservation Areas (SCA)) i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF. Det er muligt, at denne bestemmelse på indeværende tidspunkt ikke er fuldt ud bindende for foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning (proposed Sites of Community Importance (pSCI)) i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF, (der er her tale om lokaliteter, som er foreslået udpeget af medlemsstaterne, men som endnu ikke er optaget på den officielle liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, som vedtages af Kommissionen) men medlemsstaterne er forpligtet til at handle på en sådan måde, at de ikke tilsidesætter direktivets målsætninger, og skal derfor drage omsorg for, at der træffes forholdsregler med henblik på at forebygge en eventuel forringelse af de foreslåede lokaliteter.

»Monte Tifata« — IT8010016 — er et »pSCI« i henhold til direktiv 92/43/EØF. Derfor er det omfattet af den nævnte forpligtelse.

I denne særlige sag, hvor Kommissionen ikke havde kendskab til den situation, det ærede medlem har beskrevet, vil den tage de nødvendige skridt med henblik på at indhente detaljerede oplysninger herom.

Skulle Kommissionen erfare, at fællesskabsretten i denne særlige sag bliver overtrådt, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder også overtrædelsesprocedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226, med det formål at sikre, at den pågældende fællesskabslovgivning overholdes fuldt ud.

(2003/C 155 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3293/02

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Turismedprojekt i et fugleareal i Calp, regionen Valencia, Spanien

I Calp kommune (den autonome region Valencia), Spanien, blev den lokale almindelige byplan ændret i 1998, så der kunne bygges i hundredvis af boliger (Plan Parcial 4 El Saladar) i og omkring vådområdet »Las Salinas de Calpe«, i et område, der tidligere har været rubriceret som »særligt beskyttelsesområde« i Calps

byplan. Dette vådområde er et særligt fuglebeskyttelsesområde, omfattet af fugledirektivet (79/409/EØF ⁽¹⁾) og af naturtype-direktivet (92/43/EØF ⁽²⁾), og Valencias regionale regering har stillet forslag om, at det skal indgå i Natur 2000-netværket.

Calp kommune har for nylig godkendt det samlede projekt for gennemførelsen af planen, den såkaldte »Plan de Actuación Integral Saladar«. Dette urbaniseringstiltag omfatter 497 000 kvadratmeter land, som der skal bygges på, i og uden om det beskyttede område, med betydelige følger for bevaringen af dette vådområde. Med det lokale byråds godkendelse af denne plan er der i virkeligheden omsider åbnet op for en invasion af vådområdet (140 000 kvadratmeter) med tilladelse til en høj byggetæthed (der er ikke fastsat nogen grænser for, hvor høje bygningerne må være) mindre end 45 meter fra vådområdet.

Mener Kommissionen, at ovennævnte EU-direktiver er blevet overtrådt?

Hvilke skridt overvejer Kommissionen med henblik på at sikre, at europæisk lovgivning overholdes?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. december 2002)

De spanske myndigheder har ikke indgivet informationer til Kommissionen om klassificering af vådområdet »Las Salinas de Calpe« som særligt beskyttelsesområde for fugle. De har heller ikke indgivet noget forslag om at udpege dette område som en lokalitet af fællesskabsbetydning med henblik på medtagelse i Natura 2000-nettet. Desuden er dette vådområde ikke medtaget i den oversigt over vigtige fugleområder i Spanien, som er udarbejdet af den ornitologiske organisation SEO/BirdLife. Følgelig mener Kommissionen ikke, at Rådets direktiver 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle og 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter er blevet overtrådt, for så vidt angår dette vådområde.

(2003/C 155 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3295/02

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Optagelse af jernbanelinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse på »Essen-listen«

Hvidbogen om transportpolitikken i EU viste, hvor nødvendigt det er at udvikle jernbanekapaciteten gennem Pyrenæerne. Fragtmængden skulle rent faktisk blive fordoblet i løbet af de kommende 20 år, samtidig med at vejforbindelserne allerede er mættede, og det er nødvendigt at begrænse emissionen af drivhusgasser.

På denne baggrund anmodede Kommissionen om, at det transeuropæiske vejnet suppleres med en jernbaneforbindelse gennem Pyrenæerne, men den overlod linjeføringen til de berørte stater. Disse har nu besluttet at genetablere linjen Saragossa-Pau via Canfranc.

Der er ingen tvivl om, at det er ønskeligt, at denne jernbanelinje genetableres, men den har meget begrænset betydning for godstransporten.

Mener Kommissionen ikke, det ville være hensigtsmæssigt i højere grad at aflaste vejforbindelserne i Middelhavsområdet ved også at opføre moderniseringen af jernbanelinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse på listen over specifikke EU-støtteberettigede projekter (den såkaldte »Essen-liste«), navnlig i betragtning af bygningen af en tunnel under Collada de Toses?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(23. december 2002)*

Såvel i hvidbogen om den europæiske transportpolitik frem til 2010⁽¹⁾ som i det forslag til ændring af retningslinjerne for det transeuropæiske transportnet, der vedtoges i oktober 2001⁽²⁾, foreslås blandt de nye specifikke projekter en ny jernbaneforbindelse med høj kapacitet gennem Pyrenæerne.

For så vidt angår den eksisterende jernbanelinje Barcelona — Puigcerda — La Tour de Carol — Toulouse, understreger Kommissionen, at denne linje ikke figurerer på kortene over det transeuropæiske transportnet som angivet i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 92/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽³⁾. Endvidere vil en modernisering alene af denne ensporede linje, som gennemskærer et bjergmassiv med stejle sider og passerer bjergkamme i stor højde, næppe kunne føre til tilstrækkelig kapacitet til at tiltrække en omfattende godstrafik i modsætning til TGV Sud-linjen, der allerede figurerer på Essen-listen, og en ny højkapacitetslinje gennem Pyrenæerne, som foreslået af Kommissionen.

Som led i en ny og mere omfattende ændring af Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet har Kommissionen nedsat en arbejdsgruppe på højt niveau. Denne gruppe omfatter repræsentanter for medlemsstaterne samt observatører fra kandidatlandene.

Det er denne gruppes mandat helt uafhængigt af Kommissionen at undersøge alle forslag til specifikke projekter, som indgives af medlemsstaterne. Gruppen skal i forbindelse med hvert enkelt projekt navnlig undersøge, om det stemmer overens med den europæiske transportpolitik, hvilken merværdi det tilfører Fællesskabet, samt om dets finansiering er sikret frem til 2020. Gruppens anbefalinger til Kommissionen forventes at foreligge i 2003.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 endelig.

⁽²⁾ KOM(2001) 544 endelig.

⁽³⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

(2003/C 155 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3300/02**af José Mendiluce Pereiro (PSE) til Kommissionen***(21. november 2002)*

Om: Losseplads for affald af klasse II og et komposteringsanlæg i La Espluga de Francolí i Tarragona i Spanien

I kommunen La Espluga de Francolí i Tarragona i Spanien har man planer om at opføre en losseplads for affald af klasse II samt et komposteringsanlæg. Bygherren er en offentlig administration, »Consell Comarcal de la Conca de Barberà«, og projektet er budgetteret til et beløb af 3 726 045,00 EUR.

Projektet (hvor de enkelte installationer er helt overdimensionerede) har mødt voldsom modstand i befolkningen dels på grund af de alvorlige indvirkninger på miljøet i området og dels på grund af den manglende orientering af de berørte, og også fordi man overhovedet ikke har taget hensyn til de argumenter, der er blevet forelagt.

Den tekniske undersøgelse er ufuldstændig og mangler totalt de nødvendige oplysninger om miljøet. Der er ikke foretaget geologiske, hydrologiske og meteorologiske undersøgelser i området, ej heller af den eventuelle spredning af forureningen. Endvidere er der stillet forslag om et forældet system for behandling af spildevand, der skal foregå ved fordampning. Der er hverken taget hensyn til tilstedeværelsen af permanent beboede områder i en afstand af 500 meter fra anlægget eller til de mange tilstødende vinmarker.

Et af tilhængerens vigtigste argumenter har været, at installationerne ikke koster noget, da de subventioneres 100 % af forskellige officielle institutioner, bl.a. EU.

Har Kommissionen kendskab til dette projekt? Mener Kommissionen i givet fald, at projektet er i overensstemmelse med EU's gældende retsakter på miljøområdet?

Er det rigtigt, at projektet medfinansieres af EU via strukturfondene? Er EU's bidrag i givet fald et globalt bidrag til hele projektet eller kun til visse dele af det? Kan Kommissionen i givet fald oplyse hvilke? Kan Kommissionen tillige angive, hvor store beløb der er tale om og inden for hvilken tidshorisont?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. januar 2003)

Det projekt, det ærede medlem henviser til, stemmer overens med beskrivelsen af et projekt, der er forelagt med henblik på samfinansiering via Samhørighedsfonden.

Projektet indgår i en række projekter »Plantas de tratamiento de residuos municipales en las comarcas de l'Urgell, Pallás Llusá y Conca de Barberá« og er omfattet af det catalanske program for håndtering af husholdningsaffald.

Projektet for »Conca de Barberá« består af to projekter:

- Komposteringsanlæg i Espluga de Francolí.
- Kontrolleret deponeringsanlæg i Espluga de Francolí.

Ved den oprindelige forelæggelse af projekterne var der ikke foretaget nogen miljøvurdering (VVM), selv om de kompetente nationale myndigheder havde meddelt Kommissionen, at en VVM var påkrævet.

Kommissionen afventede denne VVM, og erklæringen herom blev fremsat den 6. marts 2002.

Af denne erklæring fremgik følgende:

- den offentlige høring havde fundet sted;
- for så vidt angår oprettelsen af komposteringsanlægget (7000 tons pr. år), er der fastsat kontrolbestemmelser, og Kommissionen skønner, at denne form for genanvendelse af organisk materiale i egne, hvor jordbunden er fattig herpå, er et velegnet middel til anvendelse inden for jord- og skovbrug til forbedring af jordbunden;
- deponeringsanlægget, der er beregnet til alt affald og produkter, som kan komposteres, er i henhold til VVM-erklæringen tæt og forsynet med udstyr til behandling af perkolat, som fastsat for denne type projekter. Desuden vil perkolatet i koncentreret form blive behandlet af en hertil godkendt virksomhed;
- projektet omfatter anlæg til behandling af gas med en kapacitet på 3650 kubikmeter pr. hektar (m³/h);
- projektet omfatter en finansielt garanteret plan for løbende tilsyn med driften, med de i VVM-erklæringen fastsatte betingelser og kontrolforanstaltninger
- for så vidt angår anlæggenes overdimensionering, mener Kommissionen, at projektet i betragtning af affaldsindsamlingsområdets udstrækning og anlæggenes forventede levetid opfylder de fornødne principper for forebyggelse og planlægning.

Kommissionen vil anmode de spanske myndigheder om nærmere oplysninger om projektets følgevirkninger på grund af dets nære beliggenhed ved beboede områder, og vil i givet fald videresende de spanske myndigheders svar til det ærede medlem.

På grundlag heraf og i betragtning af forsikringen om, at projekterne ikke får negative virkninger for Natura 2000-nettets lokaliteter, mener Kommissionen, at de projekter, det ærede medlem henviser til, er i overensstemmelse med EF-retten på miljøområdet. Kommissionen agter at godkende de pågældende projekter, så snart budgetmidlerne for 2003 er disponible.

(2003/C 155 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3301/02
af Francesco Fiori (PPE-DE) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Hvede fra Ukraine

Efter Rådets møde den 15. juli 2002 er muligheden af en prisfastsættelse for visse fodertyper inden for blød hvede fra Ukraine definitivt faldet bort. Denne hvede koster således i dag 75 USD pr. ton, mens amerikansk hvede, der udgør beregningsgrundlaget for importafgiften, er fastsat til 110 USD pr. ton. Hvis ikke der træffes nogen foranstaltninger, vil den ukrainske hvede fortsat blive indført i EU til uhyre konkurrencedygtige priser, idet den ligger 45 USD under importafgiften.

Hvorledes vil Kommissionen i betragtning af denne særdeles bekymrende situation gribe ind med henblik på hasteforanstaltninger, der er tilstrækkelige og nødvendige til at kunne genetablere fællesskabspræferencen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. januar 2003)

For at løse problemet med at beskytte kornsektoren over for import fra tredjelande, idet denne er steget til rekordhøjder, har Kommissionen besluttet fra den 1. januar 2003 at indføre en ny importkontingentordning for blød hvede af lav og middel kvalitet og for byg i stedet for det nugældende system med lofter. Den nye ordning er blevet forhandlet med EU's handelspartnere i henhold til artikel XXVIII i Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT). Formålet er at genetablere den eksterne beskyttelse, samtidig med at mulighederne for at eksportere til fællesmarkedet holdes åbne for alle leverandørerne.

For blød hvede af middel og lav kvalitet åbnes der et toldkontingent på 2 981 600 t til en toldsats på 12 EUR/t. Inden for dette kontingent får USA og Canada et nationalt kontingent på henholdsvis 572 000 t og 38 000 t, mens alle andre leverandører, bl.a. Ukraine og Rusland, får adgang til resten på 2 371 600 t. Overskrides kontingentet, anvendes den konsoliderede sats på 95 EUR/t.

For maltbyg åbnes der et kontingent på 50 000 t til en sats på 8 EUR/t, lige som der gælder kvalitetskriterier og særlige forarbejdningsbestemmelser. For de øvrige bygtyper åbnes der et kontingent på 300 000 t til en sats på 16 EUR/t. Overskrides kontingentet, anvendes den konsoliderede sats på 93 EUR/t.

For alt andet korn gælder det nuværende system, hvorefter tolden ved import til EU beregnes på grundlag af noteringerne på de amerikanske kornbørser, der betragtes som repræsentative for verdensmarkedspriserne, fortsat.

(2003/C 155 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3305/02
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Delegation fra Kommissionen

På øen Zakynthos mødtes en delegation fra Kommissionens generaldirektorat for miljø med lokale myndigheder og repræsentanter for regeringen for at drøfte beskyttelsen af skildpadden Caretta-Caretta. Kan Kommissionen oplyse mig om, hvad resultaterne blev af dette møde? Kunne delegationen konstatere krænkelse af fællesskabslovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(7. januar 2003)*

Den 3.-5. september 2002 aflagde en delegation fra Kommissionen et officielt besøg på øen Zakynthos for at verificere, i hvilken udstrækning der var blevet truffet de krævede forholdsregler med henblik på at beskytte havskildpaddearten *Caretta caretta* i henhold til Domstolens dom af 30. januar 2002⁽¹⁾. Domstolen havde heri erklæret, at Grækenland ikke havde opfyldt de forpligtelser, der påhviler landet i medfør af artikel 12, stk. 1, litra b) og d), i Rådets direktiv 92/43/EØF⁽²⁾.

Kommissionens delegation kunne fastslå, at der var gjort fremskridt, og at situationen var forbedret i forhold til de foregående år. Dog lader det til i lyset af Domstolens dom, at man fra græsk side ikke har truffet alle de forholdsregler, der er nødvendige for at efterkomme dommen, idet der skulle være etableret og iværksat en effektiv og meget streng beskyttelsesordning for denne skildpadde. Det skal bemærkes, at resultaterne af dette besøg er tilgået de græske myndigheder.

Kommissionen vil ikke tøve med at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at Grækenland efterkommer den dom, der er afsagt af Domstolen den 30. januar 2002 i sagen vedrørende *Caretta caretta*.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 30. januar 2002, Kommissionen mod Den Helleniske Republik, sag nr. C-103/00, Samling af Afgørelser 2002, s.1147.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om beskyttelse af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 155 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3314/02**af Bill Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen***(22. november 2002)*

Om: Testning af syntetiske, glasagtige (silikat)fibres kræftfremkaldende egenskaber

I direktiv 97/69/EØF⁽¹⁾ forpligtede Kommissionen sig til inden fem år at »foretage en vurdering af ny, videnskabelig viden« om syntetiske, glasagtige (silikat)fibre. Denne frist er nu udløbet. Foreligger resultaterne af de undersøgelser, der skulle klarlægge syntetiske, glasagtige (silikat)fibres kræftfremkaldende eller andre egenskaber, og dersom de gør, hvad er da resultaterne af disse undersøgelser?

⁽¹⁾ EFT L 343 af 13.12.1997, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(27. januar 2003)*

I henhold til Kommissionens direktiv 97/69/EF af 5. december 1997⁽¹⁾ skal Kommissionen inden for en periode af fem år efter direktivets ikrafttræden foretage en vurdering af ny videnskabelig viden og om nødvendigt vedtage foranstaltninger til fjernelse eller ændring af note Q. Denne note omtaler fire forskellige toksikologitests, som kan benyttes til at undtage mineraluld fra klassificeringen som kræftfremkaldende.

Siden vedtagelsen af direktivet i 1997 er det samlede videnskabelige og tekniske grundlag for note Q blevet analyseret på ny. Denne analyse, som er offentliggjort i to videnskabelige artikler⁽²⁾,⁽³⁾, viste, at de resultater, der opnåedes med de fire forskellige tests, i høj grad stemte overens indbyrdes. Ligeledes fremhævedes forbindelsen mellem biopersistens i mineraluldsfibre og disses klassifikation som kræftfremkaldende. I forbindelse hermed er det vigtigt at bemærke, at »International Association for Research on Cancer (IARC)« har revideret en undersøgelse af fibre⁽⁴⁾, hvori man igen noterede betydningen af biopersistens og dennes forbindelse med de kræftfremkaldende virkninger.

Som konklusion herpå er note Q fremdeles et gyldigt middel til at undtage mineraluld fra klassifikationen som kræftfremkaldende. Det synes ikke nødvendigt at fjerne eller ændre note Q, men al ny videnskabelig information, også fra fællesskabsfinansieret forskning, vil tilgå Kommissionen med henblik på nærmere overvejelser.

- (¹) Kommissionens direktiv 97/69/EF af 5. december 1997 om 23. tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548/EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (EØS-relevant tekst), EFT L 343 af 13.12.1997.
- (²) »Biopersistence of Synthetic Mineral Fibers as a Predictor of Chronic Inhalation Toxicity in Rats«, David M. Bernstein, Juan M. Riego Sintes, Bjarne Kjaer Ersboell and Joachim Kunert. *Inhalation Toxicology* af 13 af 823-849 (2001).
- (³) »Biopersistence of Synthetic Mineral Fibers as a Predictor of Chronic Intraperitoneal Injection Tumour Response in Rats« David M. Bernstein, Juan M. Riego Sintes, Bjarne Kjaer Ersboell and Joachim Kunert. *Inhalation Toxicology*, 13 af 851-875 (2001).
- (⁴) IARC Monograph 81 (2001).

(2003/C 155 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3318/02

af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(22. november 2002)

Om: Basel II og det 6. forskningsrammeprogram

Indførelsen af de nye bestemmelser i den Basel II-aftale, der i øjeblikket er under forhandling, vil få omfattende og delvis uoverskuelige konsekvenser for små og mellemstore virksomheders kreditfinansiering. Virkningerne af de skærpede egenkapitalkrav for kreditinstitutter og hermed samtidig for alle små og mellemstore virksomheder kan som følge af øget forskning dokumenteres med seriøse videnskabelige informationer og afbødes. Der tænkes i den forbindelse især på forskning vedrørende de konkrete virkninger af de nye bestemmelser om egenkapital samt bedre og nye metoder til egenkapitalfinansiering for små og mellemstore virksomheder.

Er det muligt, at Kommissionen i forbindelse med EU's 6. forskningsrammeprogram gennemfører forskning vedrørende den nødvendige forberedelse af det europæiske erhvervsliv (banker og virksomheder, især små og mellemstore virksomheder) for at afbøde virkningerne af Basel II-aftalen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(23. december 2002)

I det sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (RP6) er der ikke på nuværende tidspunkt planlagt indkaldelser af forslag vedrørende konsekvenserne af Basel II for den europæiske økonomi (banker, erhvervslivet og navnlig små og mellemstore virksomheder (SMV)) hverken under programmets syvende prioritet »Borgere og styreformer i et videnbaseret samfund« eller under dettes SMV-program.

Det Europæiske Råd i Barcelona (den 15. og 16. marts 2002) bad dog i sine konklusioner »Kommissionen om at fremlægge en rapport om de konsekvenser, som drøftelserne i Basel indebærer for alle økonomiske sektorer i EU, navnlig for små og mellemstore virksomheder.« Som opfølgning på konklusionerne fra topmødet i Barcelona er Kommissionen i færd med at udvælge en tilbudsgiver med henblik på en sådan undersøgelse. Tilbudsgiveren vil indlede sit arbejde i første halvdel af 2003, og undersøgelsen vil blive anvendt som grundlag for en rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet ved udgangen af 2003. Med denne tidsplan vil Kommissionen og alle andre institutioner have tilstrækkelig tid til at betragte konsekvenserne af Basel II for den europæiske økonomi, inden Kommissionen vedtager sit forslag til kapitalgrundlagsdirektivet (¹).

Kommissionen har endvidere udsendt en meddelelse med titlen: Mere forskning i Europa — Mod 3 % af BNP ⁽²⁾ den 11. september 2002. Den handlingsplan, som følger meddelelsen, vil behandle emnet forskning og teknologisk udvikling (FTU) under hensyntagen til konsekvenserne af Basel II for den europæiske økonomi.

⁽¹⁾ EFT C 240 af 6.8.1997.

⁽²⁾ KOM(2002) 499 endelig udg.

(2003/C 155 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3320/02

af Dana Scallon (PPE-DE) til Rådet

(19. november 2002)

Om: EU-kompetence

Kan Den Europæiske Union gennemføre eller støtte — også økonomisk — gennemførelsen af foranstaltninger inden for udviklingspolitikken, der udføres af organisationer, som arbejder i ikke-EU-lande, når disse foranstaltninger vedrører spørgsmål, hvor EU ikke har lovgivningskompetence?

Svar

(20. februar 2003)

Rådet opfordrer det ærede medlem til at henholde sig til artikel 3, stk. 1, litra r), samt til artikel 177-181 i TEF, som fastlægger Fællesskabets kompetence med hensyn til udviklingssamarbejde.

(2003/C 155 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3329/02

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Undersøgellesprocedure i forbindelse med statsstøtte til Olympic Airways

Det fremgår af Kommissionens mundtlige svar af 11. juni 2002 på mit spørgsmål (H-0369/02) om udviklingen af den undersøgelsesprocedure, Kommissionen har iværksat vedrørende Grækenlands ydelse af støtte til Olympic Airways, at Kommissionen vil træffe endelig afgørelse efter en nøje gennemgang af de bemærkninger, der er fremsat af de græske myndigheder og de berørte tredjeparter.

Da Kommissionens afgørelse er yderst vigtig og afgørende for Olympic Airways' fremtid, og eftersom det nu allerede er over 6 måneder siden, de berørte parter indgav deres bemærkninger, hvornår kan det da forventes, at Kommissionen formulerer sin endelige mening om den støtte, som er givet til Olympic Airways? Kan den kommentere de oplysninger, den råder over?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. januar 2003)

Kommissionen åbnede den 6. marts 2002 ⁽¹⁾ den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til traktatens artikel 88, stk. 2, angående eventuel statsstøtte til det græske luftfartsselskab Olympic Airways og eventuel misbrug af støtte, der blev godkendt af Kommissionen i 1998 ⁽²⁾.

Kommissionen konkluderede den 11. december 2002, at tidligere støtte til Olympic Airways fra den græske stat ⁽³⁾ ikke var forenelig med EF-traktaten. Den støtte, Kommissionen godkendte i 1994 og 1998 er rent faktisk blevet misbrugt, og Olympic Airways har også modtaget ny, ulovlig støtte. Disse støttebeløb har uretmæssigt begunstiget Olympic Airways i forhold til konkurrenterne. Kommissionen har anmodet den græske stat om at forlange tilbagebetaling af uforenelig statsstøtte udbetalt efter 1998.

Kommissionen har dog også besluttet, at andre foranstaltninger, som den græske stat har truffet til fordel for Olympic Airways, ikke er statsstøtte⁽⁴⁾. Den har derfor ikke rejst indsigelser mod et lån på 19,5 mio. EUR, som Grækenland gav Olympic Airways i februar 2002. Den har også kunnet konstatere, at selskabet ikke har nydt godt af fordele forbundet med infrastrukturen til brændstoffordeling, at den kompensation, Olympic Airways modtog for at flytte til den nye lufthavn i Spata ikke indeholdt statsstøtteelementer og heller ikke den foranstaltning, som tillader en momsreduktion på 8 % på indenrigsflyvninger samt gælden til Olympic Catering.

⁽¹⁾ EFT C 98 af 23.4.2002.

⁽²⁾ EFT L 128 af 21.5.1999.

⁽³⁾ I henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

⁽⁴⁾ Undersøgelsesproceduren forbundet med disse foranstaltninger blev åbnet den 6. marts 2002 efter to klager i henholdsvis oktober 2000 og juli 2001.

(2003/C 155 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3334/02

**af Caroline Lucas (Verts/ALE), Jan Dhaene (Verts/ALE)
og Josu Ortuondo Larrea (Verts/ALE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Revision af Eurovelo-nettet og transeuropæiske net for transport

Kommissionen skulle efter planen påbegynde en omfattende revision af transeuropæiske net inden for transport i 2004. Eurovelo-nettet (<http://www.ecf.com>) er et transeuropæisk net for cyklister på i alt 63 505 km gennem hele Europa, med seks nord-syd-gående og seks øst-vest-gående cykelruter.

Agter Kommissionen at medtage Eurovelo-nettet i sit forslag om revision af transeuropæiske net inden for transport i 2004 i lyset af, at dette vil bidrage til integrering af miljøvenlige transportmidler og intermodalitet (se Citizens' Network) i transportinfrastrukturpolitikken?

(2003/C 155 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3486/02

af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(9. december 2002)

Om: Revision af transeuropæiske net på transportområdet (TEN-T)

Har Kommissionen til hensigt at medtage det europæiske cyklistforbund »Euro Velo Network« i forslaget om revision af de transeuropæiske net på transportområdet (TEN-T) i 2004, da dette vil medvirke til, at miljøvenlighed og intermodalitet integreres i transportinfrastrukturen?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3334/02 og E-3486/02**

(16. januar 2003)

Politikken omfattende det transeuropæiske net sigter på at lette gennemførelsen af det indre marked og koncentrerer sig derfor om infrastruktur til trafik over lange distancer, dvs. ikke cykling. Det er derfor ikke planen at integrere cykelstier i det transeuropæiske net, når der foretages en revision af EF-retningslinjerne for det transeuropæiske net.

Kommissionen støtter dog nyskabende foranstaltninger inden for bytransport, herunder cykling, inden for rammerne af ren bytransport og Civitas-initiativet. Kommissionen er også ved at udarbejde en emnerelateret strategi for bymiljøet i overensstemmelse med det sjette miljøhandlingsprogram. Man vil i denne forbindelse beskæftige sig med bytransport, som også omfatter cykling.

(2003/C 155 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3338/02**af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Pengeillusion

Antallet af gældssaneringsordninger er i Nederlandene steget med 7 % siden euroens indførelse. Den væsentligste årsag oplyses at være ikke prisstigninger, men pengeillusion. Forbrugerne har ikke længere noget at orientere sig efter. Sidste år købte de ikke blot flere varer, men de købte også de dyreste kategorier af de pågældende varer. Det er tilsyneladende vanskeligt for mange mennesker at vurdere, om en given pris i euro i forbindelse med et indkøb er høj eller lav.

Har Kommissionen kendskab til, om der i EU er tale om et stigende antal gældssaneringsordninger?

Råder Kommissionen i bekræftende fald over tal herom?

Hvad er i bekræftende fald Kommissionens syn på årsagerne til det stigende antal gældssaneringer?

I hvilken udstrækning er »pengeillusion« årsagen til det stigende antal gældssaneringer?

Mange forbrugere i Europa har stadig problemer med euroen. Har Kommissionen planer om at gøre noget for at hjælpe forbrugerne med at blive mere fortrolige med euroen? Kan Kommissionen, hvis svaret er ja, orientere om de vigtigste initiativer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. februar 2003)

Det generelle spørgsmål om overdreven gældsætning i de europæiske husholdninger skal adskilles fra det specifikke spørgsmål om en eventuel overdreven gældsætning som følge af euroens indførelse via begrebet »pengeillusion«.

Hvad det generelle spørgsmål om overdreven gældsætning angår iværksatte Kommissionen i 2001 en statistisk undersøgelse, der blev gennemført af firmaet Opinion Research Corporation »Orc Macro«, og som findes på internettet⁽¹⁾.

Hvad angår »pengeillusion« har Kommissionen ikke nogen oplysninger, der tyder på, at euroens indførelse generelt har medført sådanne problemer.

I nogle lande har befolkningen imidlertid haft vanskeligt ved at vænne sig til euroens værdi, og det kan have medført en vis prisforvirring, navnlig hvor omregningssatsen kan have forledt forbrugere til en fejlagtig opfattelse. I Nederlandene har Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting (NIBUD) gennemført en undersøgelse, der viser, at 8 % af husstandene (dvs. ca. 185 000 personer) har eller vil få overdreven gældsætning på grund af den såkaldte »pengeillusion«. Ifølge undersøgelsen har de pågældende personer ikke taget hensyn til euroens og den nederlandske gyldens forskellige værdi (ca. 1:2). Forbrugsmønstre, der ikke tager hensyn til dette, og hvor værdien f.eks. opfattes som stort set 1:1, fører naturligvis til problemer. NIBUD-undersøgelsen, »Financiële problemen door de invoering van de Euro« findes på webstedet »www.nibud.nl«.

Kommissionen holder sig orienteret om emnet, og det er for øjeblikket vanskeligt at komme med sikre prognoser for udviklingen. Kommissionen har ikke kendskab til andre undersøgelser i stil med NIBUD's for andre lande end Nederlandene. I Kommissionens nylige meddelelse »Indførelse af eurosedler og -mønter — et år senere« af 19. december 2002⁽²⁾ behandles imidlertid spørgsmålet om prisforvirring som følge af omregningssatsen og det generelle spørgsmål om »at tænke i euro« (se punkt 4.2 og 4.3).

Dertil kommer, at detailsektoren ifølge meddelelsen for at hjælpe forbrugerne til at vænne sig til at »tænke i euro« vil stoppe dobbelt prisskiltning senest den 30. juni 2003, samtidig med at forbrugerne i god tid skal orienteres om denne ændring.

Indførelsen i praksis af eurosedler og -mønter har generelt været vellykket. Der blev i tidsrummet frem til overgangen i 2002 gennemført relevante, ret vellykkede foranstaltninger for at hjælpe forbrugerne med at blive bekendt med euroen.

(¹) http://europa.eu.int/comm/consumers/policy/developments/fina_serv/fina_serv06_en.pdf.

(²) KOM(2002) 747 endelig af 19.12.2002.

(2003/C 155 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3339/02

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(26. november 2002)

Om: Indsigelser mod det nederlandske landbrugsministeriums standpunkt med hensyn til flyvepladsen Laarbruchs indvirkning på naturområdet Maasduinen

I en skrivelse af 30. september 2002 fra det nederlandske ministerium for landbrug, naturforvaltning og fiskeri til det nederlandske ministerium for trafik og offentlige arbejder om flyvepladsen Laarbruch i Tyskland konkluderer man ud fra den påstand, at der mangler oplysninger om de fuglearter, der findes i naturområdet De Maasduinen (Nederlandene), at omlægningen af flyvepladsen Laarbruch ikke har væsentlig indvirkning på dette naturområde, som er udlagt som beskyttet område i henhold til fugledirektivet.

1. Kan Kommissionen forklare, hvorfor det nederlandske landbrugsministerium hævder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger om forekomsten af kvalificerende fuglearter i naturområdet De Maasduinen, skønt dette naturområde — på grundlag af forekomsten af kvalificerende fuglearter — i marts 2000 blev udlagt som særligt beskyttet område i henhold til fugle- og habitatdirektivet?
2. Hvilke skridt agter Kommissionen at tage, hvis det nederlandske landbrugsministeriums standpunkt er i strid med gældende EU-lovgivning, særlig fugle- og habitatdirektivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(13. januar 2003)

1. Kommissionen kan bekræfte, at lokaliteten »Park De Maasduinen« af de nederlandske myndigheder er fredet som særligt beskyttet område i henhold til artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹). Kommissionen har dog ingen informationer om, hvorfor de nederlandske myndigheder hævder, at der ikke foreligger tilstrækkelige data vedrørende de fuglearter, der forekommer i området, eftersom en liste over disse arter tilgik Kommissionen, da lokaliteten blev udpeget som særligt beskyttet område.

2. I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (²) (habitatdirektivet), som også gælder for særligt beskyttede områder under fugledirektivet, skal alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke denne væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten. Ansvar for håndhævelsen af disse krav påhviler den medlemsstat, hvor en sådan plan eller et sådant projekt gennemføres, i dette tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland. Kommissionen er blevet informeret om det nævnte projekt i forbindelse med en række klager vedrørende den korrekte anvendelse af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters

indvirkning på miljøet ⁽³⁾ som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 ⁽⁴⁾. Disse klager er ved at blive undersøgt. Dog råder Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke over oplysninger om, hvorvidt projektet kan få en betydelig indvirkning på lokaliteten »Park De Maasduinen«.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽⁴⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 155 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3345/02
af Vitaliano Gemelli (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Kriterier for udvælgelsen af generaldirektører og andre ledere i Kommissionen

Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1268/02 ⁽¹⁾ og E-0286/02 ⁽²⁾ kræver yderligere forklaringer. Hvis tingene forholder sig som fremstillet af Kommissionen, må det tages til efterretning, at den kritik, der gentagne gange er blevet fremsat fra fagforeningen F&U's side, var ubegrundet. Det, der nu på den ene side kan undre, er, at Kommissionen ikke har ment, at det var dens pligt at gribe ind for at forsvare de i F&U's noter og skrivelser nævnte personers ære. På den anden side er de detaljerede oplysninger i disse noter og skrivelser tilstrækkelig klare til at gøre det muligt at spore de tilfælde af nepotisme, der refereres til. Det drejer sig således ikke om at forstå, hvordan det er lykkedes F&U på forhånd at skaffe sig kendskab til navnene på de kandidater, der siden udnævntes, men snarere om at forsikre den offentlige opinion om, at udnævnelserne ikke er sket på grundlag af nogen logik om fordeling mellem de forskellige lande, således som for nylig konstateret af Retten i Første Instans, som godkendte udnævnelsen af en vicegeneraldirektør med bl.a. den begrundelse, at de høje stillinger i Generaldirektoratet for Landbrug siden 1973 havde været fordelt mellem fem store lande. Et andet eksempel kunne vise sig at være den allerede iværksatte procedure med henblik på udnævnelse af en direktør for sikkerhedsanliggender, hvor valget sandsynligvis vil falde på en kandidat, der i øjeblikket er midlertidig ansat, og som i perioden 1980-1996 var ansat i en medlemsstats efterretningstjeneste.

Mener Kommissionen på baggrund af ovenstående ikke, at de i øjeblikket anvendte udvælgelsesprocedurer ikke gør det muligt at fjerne enhver begrundet tvivl med hensyn til gennemskueligheden af udnævnelserne af dens højtstående ledere?

Mener Kommissionen desuden ikke, at dommene fra Retten i Første Instans og Domstolen på dette område udgør en skarp kritik af disse procedurer for så vidt angår den formodede objektive vurdering af kandidaternes lederevner og faglige kunnen? Kan Kommissionen oplyse, hvor mange udnævnelser til A1-, A2- og A3-tjenestemænd der i de sidste tre år er blevet annulleret efter domme fra Retten i Første Instans og Domstolen?

⁽¹⁾ EFT C 277 E af 14.11.2002, s. 173.

⁽²⁾ EFT C 205 E af 29.8.2002, s. 107.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. januar 2003)

I de fagforeningsblade, der henvises til, blev personer faktisk ikke nævnt ved navns nævnelse, så det ville være vanskeligt om ikke umuligt for Kommissionen at reagere under sådanne omstændigheder.

Efter artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd og andre EU-ansatte kan Kommissionen reagere på tjenestemænds anmodninger om bistand i retssager mod personer, der påstås at have udført fornærmende eller vanærende handlinger eller udtalelser.

Hvad påstanden om et »landekvotesystem« angår, bør det ærede medlem bemærke, at den nuværende Kommission på sit første møde (18. september 1999) understregede, at den afgående jobholders nationalitet ikke bør være en faktor for udnævnelsen af den nye jobholder, og den bekræftede dermed bestemmelserne i vedtægtens artikel 27 om, at ingen stillinger bør forbeholdes borgere fra bestemte medlemsstater. Siden den nuværende Kommission tiltrådte, er der blevet gennemført en række mobilitets-

flytninger blandt kategori A1 (generaldirektører eller tilsvarende) og A2 (direktører eller tilsvarende), hvoraf den seneste fandt sted i november 2002. I de sidste tre år er der faktisk gennemført omkring 60 udnævnelser på A1-niveau (inkl. overførsler). Disse bevægelser fandt sted i forbindelse med en samlet A1-population i Kommissionen på 62 stillinger. Tilsvarende blev gennemført omkring 117 A2-udnævnelser (inkl. overførsler) ud af en population på 223 stillinger. Inden for disse omfattende ændringer har jobholderens nationalitet kun sjældent været den samme. De forskellige beslutninger om udnævnelser (inkl. i forbindelse med mobilitetsflytninger) beviser klart Kommissionens effektive gennemførelse af sin fastlagte politik med hensyn til vedtægtens artikel 27. Mens Kommissionen tilstræber at realisere sin politik med udnævnelser efter fortjeneste, idet den forsøger at opretholde en fornuftig geografisk balance i udnævnelserne (som den skal ifølge vedtægten og institutionens multinationale og flersproglige karakter), har eller anvender Kommissionen ikke et »landekvotesystem« af nogen art.

Det ærede medlem nævner to individuelle tilfælde. I det første tager han faktisk fejl, når han hævder, at Retten i Første Instans afsagde kendelse mod udnævnelsen af en vicegeneraldirektør »bl.a. med den begrundelse, at de høje stillinger i Generaldirektoratet for Landbrug siden 1973 havde været fordelt mellem fem store lande«. Retten i Første Instans afsagde på ingen måde kendelse om gyldigheden af sagsøgers påstand på dette område. Det ærede medlem bør også være klar over, at den pågældende stilling blev opslået ledig ca. otte måneder, før end Kommissionens nye regler om vurdering, udvælgelse og udnævnelse af højtstående tjenestemænd trådte i kraft. Rettens kendelse rejser ikke tvivl om nogen af de nye foranstaltninger, som Kommissionen har iværksat siden december 2000. Kommissionen er dog ikke selvtilfreds på dette eller andre områder. Ansættelsesmetoderne revideres og raffineres løbende. Udnævnelsen af en fast rapportør til det rådgivende udvalg om (højtstående) udnævnelser (»CCA«) har således i betydeligt omfang forbedret feedback til kandidaterne, hvilket ikke blot øger gennemskuelsen, men også hjælper sådanne kandidater til at forberede sig bedre på eventuelle fremtidige karrieremuligheder.

Hvad angår det andet tilfælde, som det ærede medlem nævner, er Kommissionen ikke klar over, hvilket grundlag det ærede medlem fremsætter sin påstand på, da den omtalte ansættelsesprocedure kun lige er startet.

Med hensyn til det ærede medlems sidste spørgsmål, så har domstolene bortset fra det tilfælde, som han henviser til, i de sidste tre år kun annulleret endnu en udnævnelsesbeslutning. Det bemærkes, at ansættelsesproceduren i det andet tilfælde faktisk var blevet startet i den foregående Kommissions embedsperiode. Annulleringen af to udnævnelsesbeslutninger over de sidste tre år bør ses i kontekst med mere end 360 beslutninger om udnævnelse af højtstående tjenestemænd i samme periode.

(2003/C 155 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3348/02

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet

(26. november 2002)

Om: Kriminalitet i Sydafrika og mord på endnu en portugisisk statsborger

Som svar på min tidligere skriftlige forespørgsel af 1. juni 2001 om samme emne (P-1662/01 (!)) anførte Rådet den 21. november 2001, at den stigende bølge af voldskriminalitet i Sydafrika »er et generelt problem, der berører alle racer, nationaliteter og samfundslag i landet og ikke kun det portugisiske samfund«. Endvidere anførte det, at »Sydafrika er ... et uafhængigt land« — hvilket der naturligvis aldrig er blevet sat spørgsmålstejn ved — og at »Rådet er overbevist om, at de sydafrikanske myndigheder gør deres bedste for at få den uheldige situation i landet under kontrol og for at respektere menneskerettighederne«. Herudover henviste Rådet til det europæiske program for genopbygning og udvikling i Sydafrika (EPRD), som det betegnede som »et af de største udviklingsprogrammer, som EU finansierer for et enkelt land«, og anførte, at EU »gennem disse positive foranstaltninger« søger »at forbedre livskvaliteten i Sydafrika og derved begrænse volden«. Rådet påpegede dog, at kun et af særprogrammerne sigter på at »styrke det sydafrikanske politis kapacitet og institutionelle udvikling«.

Nogenlunde samtidig hermed (den 5. juli 2001) vedtog Europa-Parlamentet en beslutning om situationen i Sydafrika⁽²⁾, hvori det gav udtryk for en mere begrænset optimisme med hensyn til dette problem og den videre udvikling. Parlamentet understregede i beslutningen, at »Sydafrika vil have meget vanskeligt ved at overvinde disse problemer uden støtte og solidaritet fra det internationale samfund, i hvilken forbindelse EU's rolle er afgørende, idet Unionen og dens medlemsstater står for 70 % af den internationale hjælp til landet«.

Desværre er der ikke nogen tegn på nedgang i voldskriminaliteten i Sydafrika, og der begås fortsat mange mord på EU-borgere, navnlig af portugisisk nationalitet. For få dage siden nåede antallet af mord på portugisiske statsborgere i indeværende år op på 25.

Denne situation er klart uacceptabel og kræver mere energiske skridt fra de kompetente sydafrikanske myndigheders side og en mere intensiv opfølgning på internationalt plan.

Har Rådet fortsat den optimistiske opfattelse, at voldskriminaliteten, som europæiske borgere med bopæl i Sydafrika er ofre for, kan løses gennem en forbedring af »livskvaliteten«, som selvsagt er ønskelig for dette som for andre lande? Eller vil det lade forebyggelse af kriminalitet, navnlig voldskriminalitet og mord, indgå som et centralt tema i hele EU's samarbejds- og udviklingspolitik over for Sydafrika? Hvilke vigtige oplysninger og konklusioner kan der udledes af EPRD-programmet til styrkelse af det sydafrikanske politis kapacitet og institutionelle udvikling?

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 4.4.2002, s. 48.

⁽²⁾ EFT C 65 E af 14.3.2002, s. 371.

Svar

(3. marts 2003)

Rådet er fortsat af den opfattelse, at problemet med voldskriminalitet i Sydafrika vil blive mindsket, hvis livskvaliteten i Sydafrika forbedres. Rådet er endvidere af den opfattelse, at tilgangen til problemet med voldskriminalitet bør være generel og ikke kun relatere til europæiske borgere. Navnlig fordi det formentlig er Sydafrikas egne statsborgere, og navnlig de fattige, der er mest berørt af denne form for kriminalitet. Som det ærede parlamentsmedlem selv peger på i sit spørgsmål, er det ikke nogen ny tanke at inddrage kriminalitetsforebyggelse i samarbejds- og udviklingspolitikken mellem EU og Sydafrika. At gøre kriminalitetsforebyggelse til et centralt tema i dette samarbejde ville imidlertid betyde et fuldstændigt skift i EU's overordnede udviklingsfokus, væk fra fattigdomsbekæmpelse som omhandlet i den fælles overordnede strategi i AVS-EU-partnerskabsaftalen.

Rådet finder på denne baggrund, at kriminalitetsforebyggelse i vidt omfang er omfattet af EPRD.

For så vidt angår programmet erindrer Rådet sluttelig om, at det forvaltes af Kommissionen, og anmoder derfor det ærede parlamentsmedlem om at henvende sig til den kompetente institution.

(2003/C 155 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3358/02

af Dana Scallon (PPE-DE) til Rådet

(27. november 2002)

Om: Forskning i overskudsembryoner

På den 2451. samling i Rådet for Den Europæiske Union, konkurrenceevne (det indre marked, industri og forskning), som fandt sted den 30. september 2002 i Bruxelles, vedtoges følgende bestemmelser:

Rådet og Kommissionen er enige om, at detaljerede gennemførelsesbestemmelser for forskningsaktiviteter, der indebærer anvendelse af menneskelige embryoner og stamceller fra menneskelige embryoner, som kan finansieres under sjette rammeprogram, skal fastlægges inden den 31. decem-

ber 2003. Kommissionen erklærer, at den i denne periode, og indtil der er fastlagt detaljerede gennemførelsesbestemmelser, ikke vil foreslå finansiering af sådan forskning, bortset fra undersøgelser vedrørende hensatte eller isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur.

Er begrebet »isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur« lig begrebet »overskudsembryoner på under to uger«?

Er det rigtigt, at det sjette rammeprogram for øjeblikket finansierer forskning i overskudsembryoner på under to uger i lande, hvor denne forskning er tilladt?

Svar

(20. februar 2003)

Som det ærede medlem sikkert ved, er Kommissionen ansvarlig for gennemførelsen af Rådets beslutning af 30. september 2002 om vedtagelse af et særprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration: »Integration og styrkelse af det europæiske forskningsrum« (2002-2006) ⁽¹⁾, som er relevant for det pågældende spørgsmål. I den forbindelse noterede Rådet sig på samlingen den 30. september 2002, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, første led, agter at forelægge det programudvalg, der er nedsat i henhold til dette særprogram, nærmere detaljer om procedurer i forbindelse med forskning, der indebærer anvendelse af menneskelige embryoner og stamceller fra menneskelige embryoner. Det ærede medlem rådes derfor til at henvende sig til Kommissionen for yderligere oplysninger om gennemførelsen af Rådets beslutning.

For så vidt angår finansiering i henhold til det nuværende rammeprogram, rådes det ærede medlem ligeledes til at rette henvendelse til Kommissionen, da det er den, der er ansvarlig for gennemførelsen af det femte rammeprogram og navnlig særprogrammet for forskning, teknologisk udvikling og demonstration inden for livskvalitet og forvaltning af bioressourcer (1998-2002) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 294 af 29.10.2002, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 26 af 1.2.1999, s. 1 og EFT L 64 af 12.3.1999, s. 1.

(2003/C 155 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3359/02

af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Forskning i overskudsembryoner

På den 2451. samling i Rådet for Den Europæiske Union, konkurrenceevne (det indre marked, industri og forskning), som fandt sted den 30. september 2002 i Bruxelles, vedtoges følgende bestemmelser:

Rådet og Kommissionen er enige om, at detaljerede gennemførelsesbestemmelser for forskningsaktiviteter, der indebærer anvendelse af menneskelige embryoner og stamceller fra menneskelige embryoner, som kan finansieres under sjette rammeprogram, skal fastlægges inden den 31. december 2003. Kommissionen erklærer, at den i denne periode, og indtil der er fastlagt detaljerede gennemførelsesbestemmelser, ikke vil foreslå finansiering af sådan forskning, bortset fra undersøgelser vedrørende hensatte eller isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur.

Er begrebet »isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur« lig begrebet »overskudsembryoner på under to uger«?

Er det rigtigt, at det sjette rammeprogram for øjeblikket finansierer forskning i overskudsembryoner på under to uger i lande, hvor denne forskning er tilladt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin*(13. januar 2003)*

»Isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur« er ikke det samme som »overskudsembryoner på under to uger«.

Overskudsembryoner er embryoner, der er opstået ved in vitro-befrugtning (in vitro fertilisation — IVF) ved behandling for ufrugtbarhed for at øge et vellykket resultat af IVF, men som ikke længere er nødvendige til dette formål. Hensigten er at bortskaffe dem, men det er muligt, at de i stedet gives til forskning af det pågældende par.

»Isolerede stamceller fra menneskelige embryoner i kultur« betegner menneskelige embryone stamceller, som kommer fra embryoners »indre cellemasse« på blastocyst-stadiet og som dyrkes i kultur (i et reagensglas). Disse stamcellelinjer kan fryses og deponeres i en cellebank. (blastocyst-stadiet svarer til 5-7 dage efter æggets befrugtning, når embryonen ligner en hul bold, der indeholder en masse bestående stamceller).

Da den første indkaldelse af forslag og midler til projekter under det 6. rammeprogram først blev lanceret i december 2002, gives der endnu ikke bistand til projekter under det 6. rammeprogram.

(2003/C 155 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3366/02**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Rådet***(20. november 2002)*

Om: Unionens krav i GATS-forhandlingerne

Hvordan kan det være, at det ikke er offentligt, hvilke dereguleringer Den Europæiske Union kræver af andre lande i forbindelse med GATS-forhandlingerne?

Vil EU's krav i GATS-forhandlingerne blive offentliggjort? I bekræftende fald, hvornår?

Svar*(20. februar 2003)*

I juli 2002 sendte EU og dets medlemsstater deres oprindelige anmodninger til de andre WTO-medlemmer om større markedsadgang i servicesektorerne i henhold til Doha-udviklingsdagsordenen.

Det siger sig selv, at EU og dets medlemsstater tilsigter den størst mulige åbenhed i forbindelse med GATS-forhandlingerne. Derfor er det civile samfund og interessenterne i vidt omfang blevet hørt, allerede før anmodningerne blev fremsat, for at få deres input til processen. Endvidere offentliggjorde Kommissionen i juli en detaljeret oversigt over anmodningerne.

EU har over 140 partnere i WTO. GATS-forhandlingerne skal derfor føres på en sådan måde, at der gives tredjelandene tilstrækkelig tid og politisk råderum til at udforme deres egne holdninger. Endvidere må der nødvendigvis herske fortrolighed forhandlerne imellem, så parterne hver især suverænt kan beslutte, hvordan de skal gå videre med anmodningerne og fremsætte modtilbud.

Samtidig med at der tilsigtes størst mulig åbenhed over for alle interessenter og offentligheden, skal der således være en passende ligevægt mellem denne åbenhed og EU's mulighed for at forhandle i en atmosfære, der er befordrende for ligefremme og åbenhjertige drøftelser.

(2003/C 155 E/161)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3369/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(27. november 2002)

Om: Tvangsrepatrieringer og nødhjælpsarbejders sikkerhed i Tjetjenien

I et interview med Reuters Bureau, som udsendtes på Radio Liberty, udtalte medlem af Kommissionen med ansvar for humanitær bistand og udviklingssamarbejde, Poul Nielson, bl.a., at de russiske myndigheder bør bringe tvangsrepatrieringerne af flygtninge til Tjetjenien til ophør. Under dette interview understregede kommissionsmedlemmet ligeledes behovet for at træffe foranstaltninger for at garantere sikkerheden for de ansatte i de hjælpeorganisationer, som arbejder i Nordkaukasus. Disse nødhjælpsarbejdere møder hver dag meget store vanskeligheder og sætter livet på spil.

Kan man tolke disse udtalelser som en holdningsændring hos Poul Nielson og hele Kommissionen over for den tjetjenske tragedie og som udtryk for vilje — hvilket er noget nyt — til at gøre en indsats for at bringe de yderst alvorlige krænkelse af de grundlæggende rettigheder i Tjetjenien til ophør?

Er Poul Nielson i øvrigt klar over, at Genève-konventionen udtrykkeligt forbyder tvangsrepatrieringer, og at Kommissionen bør indklage de russiske myndigheder for de kompetente internationale retsinstanser, hvis de ikke bringer denne praksis til ophør?

Hvad angår sikkerheden for de ansatte i de hjælpeorganisationer, som opererer i Tjetjenien, mener kommissionsmedlemmet da ikke, at det kan tolkes som manglende vilje fra Kommissionens side til effektivt at garantere sikkerheden for de ansatte i de hjælpeorganisationer, der opererer på stedet, at han ikke personligt har besøgt Tjetjenien, siden den anden russisk-tjetjenske krig brød ud for tre år siden, og at den eneste måde at råde bod herpå derfor består i, at han snarest muligt aflægger et indgående besøg i Tjetjenien — hvor det ikke er myndighederne i Moskva, der har fastlagt, hvilke steder der skal besøges — således at han kan danne sig et førstehånds indtryk af de faktiske forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(17. januar 2003)

Kommissionsmedlemmet med ansvar for udvikling og humanitær bistand har ganske rigtigt udtalt sig to gange for nylig, idet han deltog i et interview med Reuters Bureau den 14. november 2002 og derefter kom med en pressemeddelelse den 27. november 2002 for at give udtryk for sin alvorlige bekymring over truslen om lukning af lejrene med fordrevne personer i Ingushetien.

Disse erklæringer udgør på ingen måde en holdningsændring hos kommissæren eller hos Kommissionen. Kommissionen har til enhver tid, bl.a. gennem sit Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), udvist stor opmærksomhed om den tjetjenske konflikt og den humanitære tragedie, den har givet anledning til.

Det er vigtigt at minde om, at Kommissionen fortsat er den største donor af humanitær bistand i Nordkaukasus. Gennem ECHO har den siden starten af den seneste konflikt i efteråret 1999 ydet over 90 mio. EUR til støtte for de befolkningsgrupper, der er ofre for denne konflikt.

Kommissionen er dybt foruroliget over omfanget af krænkelse af menneskerettighederne i Tjetjenien og de vedvarende overtrædelser af den humanitære folkeret, hvori det kræves, at civilbefolkningen beskyttes. Det er klart, at der ikke er noget politisk mål, som kan berettigg sådanne krænkelse, og alle stater er ifølge folkeretten forpligtet til at respektere disse humanitære grundregler, der er fastsat i Genève-konventionerne og deres tillægsprotokoller, som Rusland har tiltrådt.

Det er baggrunden for, at kommissæren har ønsket at udtrykke sig endnu engang for at opfordre de russiske myndigheder til ikke at lukke Aki Yurt-lejren, som husede over 1 700 personer, og minde dem om, at tvangsflytning af befolkningsgrupper udgør en krænkelse af den humanitære folkeret. Desværre har Kommissionens og EU's henvendelse til de russiske myndigheder været frugtesløse. Kommissionen fortsætter dog sine tiltag over for de russiske myndigheder for at forhindre lukningen af andre lejre. Der er rettet en yderst klar henvendelse herom til bl.a. udenrigsminister Igor Ivanov og viceminister Chizov. Den 16. december 2002 mødtes trojkaen med minister Ilyasov, der har ansvaret for genopbygningen i Tjetjenien, for at tage dette spørgsmål op.

Hvad angår de humanitære bistandsmedarbejderes sikkerhed, er der tale om et spørgsmål, der er centralt i problematikken omkring den humanitære bistand i Tjetjenien, og som Kommissionen jævnligt bringer frem. Kommissionsmedlemmet med ansvar for udvikling og humanitær bistand aflagde besøg i Tjetjenien i 2000 for at give udtryk for den store betydning, Kommissionen tillægger denne sag. Siden da er spørgsmålet om adgangsmulighederne og de mange hindringer, de russiske myndigheder stiller i vejen for de humanitære organisationers arbejde i området, blevet fremhævet i alle drøftelserne mellem EU og Rusland. Spørgsmålet blev taget op af ECHO's direktør, da han var på mission i Tjetjenien i marts 2001, og også af lederen af det kontor, der har ansvaret for dette sagsområde i ECHO, og som aflagde besøg i Grozny i maj 2002 ledsaget af delegationslederen. Disse problemer er ligeledes blevet drøftet for nylig under topmødet mellem EU og Rusland og også under mødet i Moskva mellem kommissæren med ansvar for eksterne forbindelser og den russiske udenrigsminister Ivanov i oktober 2002 samt under det seneste møde i Samarbejdsudvalget med Rusland i Bruxelles. Problemet fremhæves desuden med korte mellemrum af Kommissionens delegationsleder i Moskva samt af ECHO.

Det er helt klart, at denne situation også kræver en politisk stillingtagen fra EU's side. Foruden de tiltag, Kommissionen på sin side kan iværksætte, har Rådet og Parlamentet også en vigtig rolle at spille med hensyn til at gøre opmærksom på disse massive og gentagne krænkelse af den humanitære folkeret og menneskerettighederne.

I mellemtiden vil Kommissionen sørge for, at EU fortsat er på vagt over for spørgsmålet om menneskerettighederne i Tjetjenien og tager denne problematik op i ethvert passende forum, enten under de bilaterale politiske dialoger med Den Russiske Føderation eller inden for rammerne af drøftelser og initiativer vedrørende Tjetjenien i Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

(2003/C 155 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3377/02

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Tilbageholdelse af støtte til landmændene foretaget af »Agrotiki Trapeza« (Landbrugsbanken) i Grækenland

Kommissionen erkender i sine svar på mine tidligere forespørgsler (E-3807/00 ⁽¹⁾ og E-3376/01 ⁽²⁾), at der findes problemer i forbindelse med, at EU-støtten ikke udbetales i fuldt omfang til de græske landmænd. Jeg har fået kendskab til en klage for nylig, ifølge hvilken Landbrugsbanken i Grækenland (Rodopi amt) ikke udbetaler hele støttebeløbet til de græske landmænd, men fradrager et beløb som modregning af landmændenes gæld til banken.

Hvorledes stiller Kommissionen sig til, at Landbrugsbanken tilbageholder støtten til de græske landmænd?

Hvad er resultaterne af Kommissionens indgriben over for de græske myndigheder angående producentorganisationernes tilbageholdelse af fællesskabsstøtte til landmændene?

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 148.

⁽²⁾ EFT C 134 E af 6.6.2002, s. 225.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. januar 2003)

Som følge af den kontrol, som Kommissionen har foretaget, har de græske myndigheder fra regnskabsåret 2002 for de fleste sektorer indført et system, hvor den fulde støtte indbetales direkte på modtagerens bankkonti.

Den kontrol, som Kommissionen foretager på stedet, viser, at dette problem synes løst for alle foranstaltninger vedrørende det integrerede system for forvaltning og kontrol, og at alle betalinger er sket i fuldt omfang og direkte til modtagerne. Kommissionen følger opmærksomt dette spørgsmål for de øvrige sektors vedkommende.

Der vil i den forbindelse blive foretaget en supplerende kontrol på stedet.

Hvis den gældende EF-lovgivning har en bestemmelse om »fuldstændig betaling«, er enhver form for direkte eller indirekte fradrag ved støtteudbetalingen ikke forenelig med EF-retten. Hvad angår udestående fordringer, som ikke skyldes støtteordningens forvaltning, skal den pågældende støttemodtager konkret give banken en udtrykkelig, skriftlig tilladelse til at foretage en tilbageholdelse af den udestående fordring i det beløb, han har modtaget som støtte under en støtteordning. Hvis fordringerne skyldes bankens forvaltning af støtteordningen, er modregningen ikke i overensstemmelse med EF-retten.

(2003/C 155 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3381/02

af Brigitte Langenhagen (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Anvendelse af lodser, herunder præventiv sikkerhed

Terrorangrebene den 11. september 2001 og især angrebet på den franske supertanker »Limburg« viser med al tydelighed de farer, som terrorister udgør for den internationale skibsfart. Det gælder både i internationalt og nationalt farvand. Derfor drejer det sig ikke blot om sikkerhed til søs (safety) med hensyn til at undgå skibssulykker og de deraf følgende miljøskader, men også sikkerhed til søs (security) med hensyn til terrorbekæmpelse.

Jeg anmoder Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke muligheder eksisterer der efter Kommissionens opfattelse for at sikre »maritime security« på europæisk plan?
2. Er der mulighed for at lade aspekter af »maritime security« indgå i den aktuelle forhandling af »port package«?
3. Er Kommissionen enig i, at det set ud fra dette perspektiv er af største betydning, at der eksisterer et offentligt system med anvendelse af lodser, da dette kan overtage varetagelse af opgaver med hensyn til suverænitæt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. januar 2003)

Sikkerhed til søs er en af de ting, Kommissionen beskæftiger sig med, og det gjorde den allerede før den 11. september 2001, som det fremgår af hvidbogen om transport, som henviste til nødvendigheden af at styrke sikkerheden for passagerer på skibe, der sejler på krydstogt i Europa.

Kommissionen går ind for en global fremgangsmåde til at løse problemet vedrørende sikkerhed til søs ved at vedtage internationale instrumenter. En international kode vedrørende sikkerhed på skibe og havneanlæg blev vedtaget under den internationale søfartsorganisations diplomatisk konference den 13. december 2002. Kommissionen forelægger i begyndelsen af 2003 en meddelelse, som indeholder et forslag til retsakt, der sigter på at indføre disse bestemmelser i EF-ret for at sikre en ensartet og effektiv fremgangsmåde i hele Fællesskabet.

Endvidere foretog Kommissionen i 2002 en undersøgelse om at forbedre sikkerhedsforholdene for passagerer på krydstog mellem Unionens middelhavshavne. Resultaterne af denne undersøgelse samt af en større undersøgelse om hele problematikken forbundet med havne, hvad angår sikkerhed og de økonomiske følger heraf, gør det muligt sammen med medlemsstaterne at træffe de nødvendige supplerende foranstaltninger til at forbedre sikkerheden i alle Fællesskabets havne.

Da direktivforslaget vedrørende markedsadgang til havnetjenester udelukkende vedrører tjenester i havneområdet er det ikke hensigtsmæssigt at inkludere detaljerede sikkerhedsaspekter i dette direktiv. Spørgsmålet om sikkerhedsrelaterede forhold for tjenesteleverandører i havne behandles dog i Rådet og Parlamentet inden for rammerne af retsproceduren forbundet med dette forslag.

Kommissionen mener ikke, at indførelse af generelle bestemmelser om et offentligt system for anvendelse af lodser er hensigtsmæssig i betragtning af havnenes forskelligartethed, deres lokale specifikke træk og krav, forskelligartetheden af søtransport, erfaring i medlemsstaterne og hensyntagen til nærhedsprincippet.

(2003/C 155 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3392/02

af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen

(28. november 2002)

Om: Uønskede reklamevinduer i Windows og beskyttelse af personoplysninger i telekommunikationsnet

I løbet af de seneste måneder er de, som anvender Windows-programmer, blevet generet af reklamevinduer, som kommer frem på skærmen. Disse vinduer kommer ikke som e-mail eller via internettet, men kommer ind via brugersystemets bagdør. Sagen er beskrevet i den finske avis IT-viikko af den 14. november 2002. Det oplyses, at reklamerne er udarbejdet ved hjælp af et program, som er udviklet af virksomheden Direct Advisor.com. Programmet udnytter de faciliteter, som findes i Windows Messenger-programmet, som brugerne skulle kunne bruge til at sende meddelelser til webmasteren. Messenger-faciliteterne findes i Windows 2000-, NT- og XP-programmerne.

Mener Kommissionen, at det direktiv om beskyttelse af personoplysninger i telekommunikationsnet, som for nylig blev vedtaget, beskytter forbrugerne tilstrækkeligt mod disse vinduer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. januar 2003)

Reklamer, der sendes via programmet fra »Direct Advertiser.com«, som det ærede medlem henviser til, falder ikke inden for definitionen på elektronisk post, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation)⁽¹⁾. Denne definition omfatter kun meddelelser, som kan lagres i terminaludstyr, indtil de hentes af adressaten. Meddelelser, som beror på, at adressaten er on line, og som forsvinder, når dette ikke er tilfældet, er ikke omfattet af definitionen af elektronisk post. Som følge heraf stilles der i direktivet ikke et krav om forudgående samtykke for sådanne meddelelser (cf. artikel 13, stk. 1). I stedet overlades det til medlemsstaterne at vælge mellem to modeller: enten forudgående samtykke (opt-in) eller fravælgelse (opt-out) (artikel 13, stk. 3). Ifølge direktivet skal de nationale opt-in- eller opt-out-regler være indført senest den 1. november 2003.

»Direct Advertiser.com« forklarer på sit netsted, hvordan brugere af Windows software kan blokere for meddelelser på deres terminaludstyr ved at slå Windows Messenger programmet fra. Denne information bør findes i de meddelelser, der sendes via programmet for at give modtagere en opt-out facilitet, jf. kravene i det nye direktiv, medmindre strengere nationale opt-in-krav er indført.

Endvidere forekommer det, at Windows Messenger programmet under alle omstændigheder ikke er beregnet til sende meddelelser uopfordret fra tredjeparter, og at softwaren fra »Direct Advertiser.com« uretmæssigt benytter denne bagdør til potentielle kunders terminaludstyr. I forbindelse med Kommissionens løbende dialog med erhvervet om persondata og privatlivets fred vil den fortsat understrege, at

software bør udformes således, at privatlivets fred fremmes, og at standardopsætningen bør indstilles på en sådan måde, at brugere har tilstrækkelig kontrol med tredjeparters adgang til deres terminaludstyr og til data, som er lagret på dette udstyr.

(¹) EFT L 201 af 31.7.2002.

(2003/C 155 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3396/02
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(28. november 2002)

Om: Forsøg på chimpanser

Hvad mener Kommissionen om, at der stadig foretages forsøg på chimpanser på Biomedical Primate Research Centre i Nederlandene, som er det eneste laboratorium i Den Europæiske Union, der stadig bruger chimpanser til forsøg?

Laboratoriet, der ligger i nærheden af Haag, planlægger et sidste forsøg på seks sunde chimpanseunger, idet de inficeres med den uhelbredelige hepatitis C-virus. Vil Kommissionen gribe ind for at forhindre dette sidste eksperiment på Biomedical Primate Research Centre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. januar 2003)

Forsøg med dyr henhører under Rådets direktiv 86/609/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål(¹). I henhold til direktivet må der ikke udføres dyreforsøg, hvis der på rimelig og praktisk måde kan benyttes en anden videnskabeligt tilfredsstillende metode (artikel 7, stk. 2). Valget af dyreart bør også nøje overvejes, når der skal udføres et forsøg (artikel 7, stk. 3).

Gennemførelsen af direktivet er de nationale myndigheders ansvar, i det foreliggende tilfælde de nederlandske myndigheders. Indtil nu har Kommissionen ikke modtaget nogen oplysninger, som peger i retning af, at det foreslåede forsøg skulle være en overtrædelse af direktivet.

Kommissionen er klar over, at brug af andre primater end mennesker, f.eks. chimpanser, til forsøg er et ømfindeligt spørgsmål. I forbindelse med den kommende revision af direktivet vil dette anliggende spille en væsentlig rolle.

(¹) EFT L 358 af 18.12.1986.

(2003/C 155 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3398/02
af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) til Kommissionen

(22. november 2002)

Om: »Prestige's« forlis ud for Galiciens kyst

Onsdag den 13. november havarerede tankskibet »Prestige«, som befandt sig på ruten Letland-Gibraltar, tilsyneladende på grund af en læk fremkaldt af den storm, der rasede i området ud for Kap Finisterre, hvad der bragte fartøjets stabilitet i fare. Dette tvang de spanske myndigheder til at iværksætte nødplanerne i forbindelse med skibsforlis, og på denne måde undgik man en miljøkatastrofe med uberegnelige konsekvenser, som langt ville overstige de faktiske.

Af de tilgængelige oplysninger fremgår, at »Prestige« havde undergået en obligatorisk inspektion i Rotterdam i 1999, hvor der blev konstateret uregelmæssigheder, og at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om, at der efter dette tidspunkt har fundet yderligere inspektioner sted, selv om fartøjet har lagt til i havne i EU.

Mener Kommissionen, at nogen myndighed eller noget organ har forsømt sine forpligtelser til at inspicere og kontrollere denne type fartøjer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. januar 2003)

Som det ærede medlem anfører, medførte forliset af olietankeren Prestige, som førte Bahamas flag, ved Galiciens kyst en større økologisk katastrofe.

Den 13. oktober 2002 under storm bad olietankerskibet Prestige på vej fra Letland til Singapore om hjælp efter en stor læk på skroget på styrbordssiden. Besætningsmedlemmerne meddelte, at fartøjet havde fået slagside efter at man havde hørt en voldsom støj, som om tankskibet havde ramt noget, der flød på overfladen. Det er stadig vanskeligt nøjagtigt at fastslå en nøjagtig årsag til ulykken.

Prestige blev sidste gang underkastet kontrol i henhold til bestemmelserne om havnestatskontrol i september 1999 i Rotterdam. Denne inspektion viste mindre uregelmæssigheder, som blev afhjulpet før afsejling.

Herefter har skibet så godt som ikke anløbet havne i EU undtagen Kalamata og Gibraltar under sin sidste rejse til Østersøen. Den har også anløbet havne i Letland og i Rusland. Der er dog ikke blevet foretaget nye inspektioner hverken i henhold til Paris-memorandummet eller i henhold til direktiv 95/21/EF om havnestatskontrol⁽¹⁾.

Kommissionen har skrevet til de kompetente myndigheder i disse stater for at forhøre sig om, hvorfor der ikke er blevet foretaget kontrol af fartøjet i havne under deres jurisdiktion.

Kommissionen minder under alle omstændigheder i sin meddelelse af 3. december 2002 medlemsstaterne om deres forpligtelser, hvad angår kontrol. Den anmoder dem om at ansætte et tilstrækkeligt antal inspektører til at kunne kontrollere mindst 25 % af skibene, således som de gældende bestemmelser fastsætter. Samtidig opfordrer den dem til at sikre et tilstrækkeligt antal inspektioner i alle havne og opankringpladser for at sikre, at disse ikke bliver bekvemmelighedshavne. Den har til hensigt at fremsætte forslag i denne forbindelse.

Kommissionen er særdeles årvågen, når det drejer sig om at overholde niveauet på 25 %. Der er allerede blevet iværksat to procedurer mod Frankrig og Irland vedrørende manglende overholdelse af forpligtelserne.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion af internationale standarder for skibes sikkerhed, for foreningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnestatskontrol), EFT L 157 af 7.7.1995.

(2003/C 155 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3414/02 af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(25. november 2002)

Om: Overensstemmelse mellem EU-finansiering i Polen og EU-lovgivningen

Kommissionen har udtalt, at den mener, at Polen med hensyn til alle dets transportinfrastrukturprojekter bør efterkomme EU's miljølovgivning, heriblandt habitat- og fugledirektiverne, og sikre, at der foretages en korrekt miljøkonsekvensvurdering i overensstemmelse med kravene i direktiv 97/11/EF⁽¹⁾.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at udviklingen af »Via Baltica« sker i fuld overensstemmelse med EU's miljødirektiver, og at der foretages en korrekt miljøkonsekvensvurdering (i overensstemmelse med kravene i direktiv 97/11/EF)?

Yder Kommissionen nogen form for finansiel støtte til udviklingen af Via Baltica-transportkorridoren i Polen, eller har der været overvejelser om at yde en sådan støtte?

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. januar 2003)

For at transportprojekter som via Baltica kan få den mindst mulige virkning, opfordrer Kommissionen ansøgerlandene til at følge Fællesskabets miljølovgivning, heriblandt direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (direktivet om vurdering af virkningerne på miljøet (VVM)) og fugle- (¹) og habitat- (²) direktiverne, allerede i den nuværende før-tiltrædelsesperiode. Kommissionen anmoder regelmæssigt ansøgerlandene om at indføre og anvende Fællesskabets regler i før-tiltrædelsesperioden, især når det gælder lokaliteter, som kan indgå i Natura 2000-netværket, der skal udvides til at omfatte de nye medlemsstater efter tiltrædelsen.

VVM-direktivet anbringer anlæggelse af motortrafikveje (³) i bilag I, punkt 7b. Det betyder, at artikel 4, stk. 1, finder anvendelse. Det hedder heri, at projekter, som er opført i bilag I, skal underkastes en vurdering efter procedurerne i artikel 5-10. Det er derfor obligatorisk at foretage en VVM.

Ifølge habitatdirektivets artikel 6 skal investeringer, der kan påvirke en Natura 2000-lokalitet væsentligt, vurderes med henblik på deres virkninger. Hvis der er negative følger, kan investeringen kun foretages, hvis der ikke findes alternative løsninger, og der foreligger bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser.

Når det drejer sig om tilfælde, som før-tiltrædelsesfinansiering fra EU er inddraget i, kan Kommissionen forsikre det ærede medlem om, at sådanne store infrastrukturudviklinger skal være underkastet »lignende standarder« som i EU's miljølovgivning, før Kommissionen bevilger ansøgerlandene finansieringsmidler. Det indebærer anvendelse af direktiv 97/11/EF om vurdering af virkningerne på miljøet for at sikre, at der tages hensyn til disse store projekters miljøpåvirkning. Desuden skal ansøgerlandet undersøge, om miljømæssigt sårbare områder, der i fremtiden kan komme under habitat- eller fugledirektivets beskyttelse, bliver berørt.

I juni 2002 indløb der en ISPA-ansøgning om anlæggelse af en ekstra vognbane på afsnittet Radzymin-Wyszkow og anlæggelse af Wyszkow-omkørselsvejen på Via Baltica. Kommissionen har ikke på indværende tidspunkt truffet nogen beslutning om finansieringen af dette projekt. Der afventes stadig yderligere oplysninger fra de polske myndigheder om forslagens eventuelle virkninger på mulige Natura 2000-områder.

(¹) Rådets direktiv 79/409/EF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) Rådets direktiv 92/43/EF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) En motortrafikvej er en vej, der svarer til definitionen i den europæiske overenskomst vedrørende internationale hovedfærdselsårer af 15. november 1975.

(2003/C 155 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3417/02

af María Sornosa Martínez (PSE)
og Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Konsekvenserne af udvidelsen af San Sebastián lufthavn for Natura 2000-nettet

Kommissionen oplyste i sit svar på skriftlig forespørgsel E-1701/02 (¹), at den agtede at undersøge, om udvidelsesprojektet for lufthavnen i San Sebastián eventuelt ville kunne få negative konsekvenser for Natura 2000-nettet, og helt konkret på den deri nævnte lokalitet af fællesskabets betydnings ES-2120015 (Terrazas y Marismas del Bidasoa) og fuglebeskyttelsesområde nr. 37 (Estuario del Bidasoa — Txingudi).

Der er nu gået fire måneder siden forelæggelsen af dette svar, og Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål: Kan den oplyse, om den allerede har modtaget svar fra de spanske myndigheder, og kan den i bekræftende fald gøre nærmere rede for indholdet heraf?

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man i dag er nået i behandlingen af klage 2002/4893, SG (2002), A/7230/2 indgivet af Coordinadora contra la Ampliación del Aeropuerto (sammenslutning mod udvidelsen af lufthavnen)?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke nye skridt den agter at tage for at sikre beskyttelse af ovennævnte fuglebeskyttelsesområde og lokalitet af fællesskabsbetydning?

(¹) EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 213.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. januar 2003)

Foranlediget af den skriftlige forespørgsel fra det ærede medlem, henvendte Kommissionen sig til de spanske myndigheder med henblik på at indhente oplysninger om det pågældende projekt.

I deres svar oplyste de spanske myndigheder, at hverken det spanske ministerium for offentlige arbejder eller lufthavnsmyndighederne har fremlagt et projekt for udvidelse af lufthavnen.

Desuden oplyste de samtidig, at hvis et sådant projekt blev forelagt, ville det blive gjort til genstand for en miljøindvirkningsundersøgelse (VVM), hvis resultater derefter ville tilgå Kommissionen.

I mellemtiden har Kommissionen den 26. september 2002 modtaget en klage over den overordnede planlægning for udvidelsen af lufthavnen i San Sebastián, (klage 2002/4893, som anført af det ærede medlem).

Som led i undersøgelsen af denne nye klage har Kommissionen for nylig igen henvendt sig til de spanske myndigheder for at få bekræftet, om denne plan er blevet gjort til genstand for en fyldestgørende vurdering af dens virkninger for lokaliteten under hensyn til de bevarelsesmæssige målsætninger for denne i henhold til de forpligtelser, der gælder i medfør af artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹).

Kommissionen vil som traktaternes vogter gøre det nødvendige med henblik på at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 155 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3430/02 af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Fiumicino Kommunes udnyttelse af Save II- og Altener II-midler

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt de lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte. Til eksempel kan nævnes, at forpligtelserne i 2000 faktisk kun skulle have udgjort 2 % af den samlede EF-støtteramme.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår de lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Fiumicino Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til begrænsning af CO₂-emissioner, forbedring af luftkvaliteten og bekæmpelse af forurening. Kan Kommissionen derfor oplyse

1. om Fiumicino Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Save II og Altener II-programmerne?
2. om Fiumicino Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 155 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3431/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af Save II- og Altener II-midler

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt de lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte. Til eksempel kan nævnes, at forpligtelserne i 2000 faktisk kun skulle have udgjort 2 % af den samlede EF-støtteramme.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår de lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Frosinone Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til begrænsning af CO₂-emissioner, forbedring af luftkvaliteten og bekæmpelse af forurening. Kan Kommissionen derfor oplyse

1. om Frosinone Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Save II og Altener II-programmerne?
2. om Frosinone Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3430/02 og E-3431/02

(8. januar 2003)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at kommunerne Fiumicino og Frosinone ikke har forelagt nogen projekter som led i programmerne Save II og Altener II.

(2003/C 155 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3436/02
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Manglende indgreb over for ulovligt byggeri i pSIC-området Molentargius-Saline i kommunerne Cagliari og Quartu S. Elena, Sardinien, Italien

I landbrugsområdet Is Arenas-Medau su Cramu i kommunerne Cagliari og Quarto S. Elena har økosammenslutningerne Amici della Terra og Gruppo d'Intervento Giuridico flere gange over for de kompetente administrative og retlige myndigheder på fællesskabsplan samt på nationalt, regionalt og lokalt plan gjort opmærksom på og klaget over i alt ca. 190 eksempler på ulovligt byggeri med et samlet rumfang på 60 000 m³. Det berørte område indgår i pSIC-området »Stagno di Molentargius e territori

limitrofi« [Molentargius-dammen og tilstødende områder] i medfør af direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ som gennemført i national ret ved præsidentiel dekret nr. 357/1997 (opført i den officielle fortegnelse ved ministerielt dekret nr. 65 af 3. april 2000) og i den regionale naturpark »Molentargius-Saline«⁽²⁾. Det er desuden beskyttet i medfør af fredningsbestemmelser⁽³⁾, i medfør af den særlige landskabsplan »Molentargius-Monte Urpino«⁽⁴⁾ og i medfør af bestemmelser om fuldstændig bevaring⁽⁵⁾, og endelig er det klassificeret som et vådområde af international betydning⁽⁶⁾. Der er stadig ikke vedtaget konkrete og effektive foranstaltninger med henblik på at genetablere lovformeligheden og undgå yderligere alvorlige ødelæggelser af naturværdierne på dette sted af fællesskabsbetydning.

Har Kommissionen kendskab til ovenstående?

Er man med støtte fra fællesskabsmidler (OFP for Sardinien 1994-1999 og/eller OFR for Sardinien 2000-2006) i færd med at gennemføre, eller er der allerede gennemført, infrastrukturarbejder (veje, vand- og kloaknet osv.) til fordel for ulovligt boligbyggeri i området Molentargius-Saline?

Agter Kommissionen at træffe passende foranstaltninger i forbindelse med det ovenfor beskrevne alvorlige fænomen med ulovligt byggeri i pSIC-området Molentargius-Saline?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Regionallov for Sardinien nr. 5/1999.

⁽³⁾ Lovdekret nr. 490/1999, paragraf 139-140 og paragraf 146, stk. 1, litra i).

⁽⁴⁾ Dekret af 12. januar 1979 udstedt af regionalrådsmedlemmet med ansvar for kulturelle goder i den autonome region Sardinien.

⁽⁵⁾ Regionallov nr. 23/1993, paragraf 2, stk. 1, litra b).

⁽⁶⁾ Den internationale Ramsar-konvention af 2. februar 1971 som gennemført i national ret ved præsidentielt dekret nr. 448/1976 (området fastlagt ved ministerielt dekret af 17. juni 1977).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(16. januar 2003)

Det ærede medlem vil mene, at 190 bygninger med et samlet rumfang på cirka 60 000 kubikmeter, der er opført uden byggetilladelse, har resulteret i alvorlige skader på »Stagno di Molentargius e territori limitrofi«, der er foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾.

I henhold til artikel 6 i direktiv 92/43/EØF gælder det, at lokaliteter af fællesskabsbetydning, som i henhold til den fremgangsmåde, der er fastlagt i direktivet, vil blive udpeget som særlige bevaringsområder, skal beskyttes. Disse forpligtelser gælder for alle medlemsstaters myndigheder på såvel nationalt, regionalt som lokalt plan. I henhold til artikel 6, stk. 2, er der især tale om følgende: »Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelse af de arter, for hvilke områderne er blevet udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger«.

Bestemmelserne i artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 92/43/EØF gælder for lokaliteter af fællesskabsbetydning (SCI) samt særlige bevaringsområder (SCA) i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF. Selv om dette i dag endnu ikke måtte være fuldt bindende for foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning (pSCI) i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF i og med, at der er tale om lokaliteter, som er foreslået udpeget af medlemsstaterne, men som endnu ikke er optaget på den officielle liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der vedtages af Kommissionen, er medlemsstaterne dog forpligtet til at handle på en måde, der ikke strider imod direktivets målsætninger, og de skal derfor sikre, at der tages skridt til at forebygge forringelse af de foreslåede lokaliteter.

Imidlertid rummer de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, ingen beskrivelse af disse uautoriserede bygninger eller deres indvirkning på lokaliteten. Derfor er det ikke muligt at fastslå deres beliggenhed eller tidspunktet for deres opførelse. Endvidere er det heller ikke muligt at fastslå, hvilke naturtyper og hvilke levesteder for arter inden for det pågældende pSCI »Stagno di Molentargius e territori limitrofi« der har været udsat for forringelse som følge af disse bygninger, eller hvordan de er blevet påvirket. Dertil er det heller ikke muligt at fastslå, hvilke arter inden for den nævnte pSCI, der er blevet forstyrret af disse bygninger eller hvordan de er blevet forstyrret; det er ikke muligt at finde frem til, hvilke praktiske skridt de italienske myndigheder har undladt at tage i henhold til direktivets artikel 6, stk. 2.

Derfor kan der på grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, som følge af manglende begrundelser ikke konstateres nogen overtrædelse af fællesskabsretten på indeværende tidspunkt.

Desuden er det ifølge de regionale myndigheder for Sardinien heller ikke muligt på grundlag af de informationer, det ærede medlem har fremført, helt nøjagtigt at finde frem til, hvilke infrastrukturprojekter den skriftlige forespørgsel rent konkret vedrører (landeveje, vandedninger, kloakker m.v.); det er derfor ikke muligt at fastslå, hvorvidt de er blevet gennemført med fællesskabsstøtte inden for rammerne af det flerårige vejledende program (MAGP) for Sardinien i tidsrummet 1994-1999 og/eller det sardiske regionale driftsprogram (ROP) for årene 2000-2006.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 155 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3450/02
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(6. december 2002)

Om: Uran i offentlig drikkevand

Kan Kommissionen redegøre for, hvorfor der ikke findes nogen parameterværdier for uran 238 hverken i EU's eller WHO's retningslinjer, og oplyse om der findes vidnesbyrd om fysiske bivirkninger på mennesker eller dyr på grund af indtagelse af uran 238?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. januar 2003)

I forbindelse med forhandlingerne om og vedtagelsen af Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (¹) blev der opnået enighed om at skelne mellem urans kemiske toksicitet og dets radiotoksicitet og alene bibeholde radiotoksiciteten; der er fastsat en parameterværdi for den samlede, vejledende dosis.

Dette var i overensstemmelse med Verdenssundhedsorganisationens (WHO) konklusioner i erkendelse af, at der ikke findes egnede undersøgelser af urans kemiske toksicitet på kort og lang sigt, og at en vejledende værdi for uran i drikkevand ikke kunne defineres på daværende tidspunkt. Når en vejledende værdi fastsættes af WHO på grundlag af yderligere oplysninger, vil Kommissionen fremsætte det nødvendige forslag om ændring af direktivet inden for rammerne af revisionen hvert femte år, jf. direktivets artikel 11, stk. 1.

(¹) EFT L 330 af 5.12.1998.

(2003/C 155 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3451/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(6. december 2002)

Om: Landbrug og IACS

Hvilke landbrugsprodukter er opført på IACS-formularerne? Kan Kommissionen oplyse, hvor meget Grækenland har modtaget i støtte for disse produkter pr. år, siden IACS-formularernes indførelse? Kan Kommissionen oplyse, hvor stor en bøde, Grækenland har fået pr. år for ikke at overholde reglerne i IACS-formularerne, siden IACS-formularerne blev obligatoriske?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(27. januar 2003)*

Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IACS) er et værktøj, der skal muliggøre effektiv kontrol af direkte støtte til landbrugere, men der anvendes ikke særlige IACS-formularer, som det antydes i forespørgslen. IACS blev indført med virkning fra høståret 1993 og omfatter nu også støtte for kvæg, får og geder, samt markafgrøder, ris, bælgrugter og jordudtagning i forbindelse med arealtilskud.

IACS skulle være iværksat senest pr. 1. januar 1997, og siden da er der indberettet IACS-relaterede udgifter på 669,6 mio. EUR for 1998, 755,7 mio. EUR for 1999, 734,6 mio. EUR for 2000, 752,6 mio. EUR for 2001 og 722,9 mio. EUR for 2002.

Det er ikke strengt korrekt at henvise til bøder i forbindelse med proceduren for regnskabsafslutning, hvorefter Kommissionen træffer beslutning om at afvise refusion af de udgifter, for hvilke medlemsstaten ikke kan give Kommissionen rimelig garanti for effektiviteten af de forvaltnings- og kontrolprocedurer, som anvendes til at kontrollere, at støtteordningerne anvendes ret- og regelmæssigt. Finansielle korrektioner anvendes ikke på grundlag af undersøgelser men på grundlag af et regnskabsår, så et samlet beløb anses for at være mere hensigtsmæssigt. For Grækenlands vedkommende har Kommissionen for regnskabsårene 1997 til 1999 hidtil afvist at finansiere et samlet beløb på 156 153 993 EUR i forbindelse med IACS-relaterede ordninger. Proceduren for regnskabsafslutning fortsætter dog for 1999 og følgende regnskabsår, og yderligere afvisninger af at finansiere udgifter forventes i 2003.

(2003/C 155 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3455/02**af Giacomo Santini (PPE-DE) til Kommissionen***(28. november 2002)*

Om: Aviær influenzaepidemi i Italien

I provinserne Verona, Mantova og Brescia forekommer der en aviær influenzaepidemi, som forårsages af H7N3-virus med lav patogenetisk virkning. I øjeblikket berører influenzaen næsten udelukkende kalkunavl. For at begrænse udbredelsen af sygdommen vil de italienske myndigheder anmode EU om tilladelse til at vaccinere de modtagelige arter i risikoområderne.

Gennemførelsen af vaccination vil imidlertid kunne betyde, at det bliver umuligt at eksportere fjerkræprodukter fra de pågældende områder til de øvrige medlemsstater. De tre provinser står for cirka 80 % af den italienske kalkunavl, og eksporten udgør ca. 20 % af den samlede produktion.

Et eventuelt eksportforbud vil derfor medføre:

- en nedgang i kalkunproduktionen på ca. 20 %;
- import af fjerkræ fra tredjelande (Brasilien og Thailand);
- tab af det tyske marked;
- begrænsning af det område, hvori der vaccineres, med en heraf følgende risiko for, at sygdommen varer ved, og at der sker en ændring af virus, således at det fra lav patogenetisk virkning får høj patogenetisk virkning.

Kan Kommissionen oplyse følgende: Er det muligt at opnå tilladelse til hastevaccination, men samtidig bevare muligheden for at eksportere til de øvrige medlemsstater? Denne mulighed var blevet tilladt under den foregående influenzaepidemi i 2000, hvor det gennem en DIVA-test var muligt at skelne mellem dyr, der var positive, fordi de var vaccineret, og dyr, der var positive, fordi de var syge.

Er det muligt at foretage vaccination i et stort område med en heterolog vaccine (H7N1) og fortsat kunne eksportere, idet det garanteres med fuld sikkerhed, at det eksporterede dyrekød ikke kan sprede den pågældende virus, da dyrene var raske på slagtnings tidspunktet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(9. januar 2003)*

Efter Italiens forelæggelse af et hastevaccinationsprogram og som følge af Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundheds udtalelse tillod Kommissionen ved beslutning 2002/975/EF om vaccination som supplement til foranstaltningerne til bekæmpelse af infektioner med lavpatogen aviær influenza i Italien og om særlige foranstaltninger til kontrol af flytninger⁽¹⁾ Italien at foretage hastevaccinationer mod aviær influenza i visse områder af regionerne Lombardiet og Veneto.

Kødet fra vaccinerede kalkuner kan eksporteres til andre medlemsstater som led i samhandlen inden for EU, forudsat at der gennemføres visse kontroller på oprindelsesbedriften, herunder anvendelsen af en laboratorietest, der gør det muligt at skelne mellem vaccineret og sundt fjerkræ og inficeret fjerkræ, eftersom en sådan kontrol anses for at være tilstrækkelig til at kunne garantere en høj grad af sikkerhed ved kød fra disse dyr med hensyn til aviær influenza.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 13.12.2002.

(2003/C 155 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3468/02**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(6. december 2002)*

Om: Den iberiske los

Har Kommissionen bidraget til bestræbelserne på at vende den truende udryddelse af den iberiske los? Har Kommissionen kendskab til avlsprogrammer, enten i fangenskab eller i fri natur? Er der afsat EU-midler til sådanne avlsprogrammer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(29. januar 2003)*

Kommissionen har allerede i en årrække ydet støtte til projekter til bevaring af den iberiske los i såvel Portugal som Spanien. Bl.a. er der ydet EU-støtte til en række LIFE-Natur-projekter med henblik på at øge kendskabet til denne art samt skabe betingelser — med hensyn til levesteder og føderessourcer — for at den iberiske los kan bevares på lokaliteter, hvor den stadig findes, eller muliggøre artens tilbagevenden til områder, hvor den fandtes på i en ikke så fjern fortid. Alt i alt er der gennemført 18 LIFE-Natur-projekter vedrørende den iberiske los i Spanien og to i Portugal; tre af disse er stadig i gang.

Kommissionen er klar over, at generaldirektoratet for naturbevaring i Spanien i 2000 udarbejdede en »aktionsplan for opdræt i fangenskab af den iberiske los«. Den nationale kommission for naturbeskyttelse i Spanien har godkendt denne plan, som føres ud i livet i anlægget i Doñana-nationalparken. Kommissionen har ikke til dato modtaget ansøgning om eller ydet støtte til dette projekt.

LIFE Natur-projekter vedrørende den iberiske los:

— Året 1994:

- Bevaring af den iberiske los — Castilla y León (LIFE94 NAT/E/001186)
- Bevaring af den iberiske los (Comunidad de Madrid) (LIFE94 NAT/E/004808)
- Bevaring af den iberiske los (LIFE94 NAT/E/004809)
- Bevaring af den iberiske los (LIFE94 NAT/E/004810)

- Bevaring af den iberiske los (Andalucía) (LIFE94 NAT/E/004811)
- Bevaring af den iberiske los (Castilla-La Mancha) (LIFE94 NAT/E/004813)
- Bevaring af den iberiske los (Extremadura) (LIFE94 NAT/E/004814)
- Bevaring af den iberiske los (LIFE94 NAT/P/001058).
- Året 1995:
 - Bevaring af den iberiske los (Extremadura) (LIFE95 NAT/E/004815)
 - Bevaring af den iberiske los (Castilla la Mancha) (LIFE95 NAT/E/004816)
 - Bevaring af den iberiske los (Castilla y Leon) (LIFE95 NAT/E/004817)
 - Bevaring af den iberiske los (Andalucía) (LIFE95 NAT/E/004818)
 - Bevaring af den iberiske los (Madrid) (LIFE95 NAT/E/004819)
 - Bevaring af den iberiske los (LIFE95 NAT/E/004820)
 - Bevaring af den iberiske los (LIFE95 NAT/E/004821).
- Året 1998:
 - Bevaring af arten *Lynx pardinus* i Extremadura (LIFE98 NAT/E/005343).
- Året 1999:
 - Bevaring af kejserørnen, den sorte grib, den sorte stork samt den iberiske los i et privat fredet område i Extremadura og Castilla-La-Mancha (LIFE99 NAT/E/006336).
 - Genetablering af levesteder og byttedyr for *Lynx pardinus* i Serra da Malcata (LIFE99 NAT/P/006423).
- Året 2002:
 - Genetablering af bestandene af den iberiske los (*Lynx pardinus*) i Andalucía (LIFE02 NAT/E/8609).
 - Bevaring af den iberiske los i området »Montes de Toledo-Guadalupe« (LIFE02 NAT/E/8617).

(2003/C 155 E/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3477/02
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(6. december 2002)

Om: Forskelsbehandling på grund af nationalitet i Amsterdam (Nederlandene)

Langs en kanal i Amsterdam findes en gade, hvor der er begrænset stopforbud. Det lader alligevel til at være almindeligt, at der bliver parkeret køretøjer i gaden. Jeg har ikke desto mindre erfaret, at udenlandske køretøjer (konkret fem tyske, tre belgiske og to britiske) er blevet forsynet med en hjullås, hvorimod de nederlandske køretøjer ikke engang fik bøde.

1. Drejer det sig i dette tilfælde om forbudt forskelsbehandling på grund af nationalitet (EF-traktatens artikel 12)?
2. Hvad har Kommissionen i bekræftende fald til hensigt at gøre mod dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(24. januar 2003)

Kommissionen har ikke kendskab til lignende tilfælde på byen Amsterdams territorium. I denne forbindelse har Kommissionen heller ikke noget konkret belæg for at nære mistanke om, at der er tale om en form for forskelsbehandling på grund af nationalitet.

Det skal i øvrigt meddeles det ærede medlem, at denne form for problem kan indberettes til Solvit-nettet www.europa.eu.int/internal_market/solvit/). Der er tale om et net, der er oprettet af Kommissionen, og som består af medlemmer af medlemsstaternes nationale administrationer, og dets målsætning er at finde frem til løsninger på uformelt grundlag på de konkrete problemer, som virksomheder og private borgere støder på i forbindelse med anvendelsen af fællesskabsbestemmelserne. Alle oplysninger om, hvilken fremgangsmåde der skal benyttes, samt hvad der kan forventes af dette net, fremgår af den ovennævnte internetadresse.

(2003/C 155 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3483/02

af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen

(29. november 2002)

Om: Krav om bankgaranti for små organisationer, der deltager i SAVE/Altener-projekter

Jeg har modtaget klager fra små organisationer, der ønsker at deltage i SAVE/Altener-projekter.

Selv om deres projektforslag er blevet accepteret af Kommissionen, og kontrakterne er godkendt, modtager disse små organisationer ikke en forskudsbetaling (40 % af den bevilgede EU-støtte), som større organisationer kan nyde godt af. Hvis små organisationer ønsker at modtage en forskudsbetaling fra Kommissionen, skal de forelægge en bankgaranti, hvilket udgør en stor administrativ og finansiell byrde for dem. Det forekommer urimeligt at kræve bankgarantier fra dem, netop fordi de er små, da bankerne kræver høje gebyrer for denne slags tjenesteydelser og ofte kræver, at midlerne spærres. Bankerne foretager desuden de samme finansielle undersøgelser for lån, som EU kræver for forskudsbetalinger, og de har fra deres side ingen grund til at støtte det kontraktligt fastsatte arbejde. Uden en forskudsbetaling må disse små organisationer tilvejebringe midlerne på forhånd og således selv dække en meget stor del af kontraktomkostningerne og personaleudgifterne for at udføre arbejdet for EU.

Er dette Kommissionens nye politik for at støtte små og mellemstore virksomheder? Eller betyder det, at Kommissionen afviser disse forslag ved at pålægge uacceptable finansielle krav for at forenkle EU-bureaukratiet? Er Kommissionen klar over, at en sådan garanti tvinger de små organisationer til at spærre midlerne i banken og pålægger dem store supplerende finansielle udgifter? Sigter Kommissionen kun på at støtte sig selv og dem, der har tilstrækkelige finansielle midler til ikke at behøve en sådan støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. januar 2003)

Kommissionen er selvfølgelig i høj grad klar over de problemer og byrder, de små og mellemstore virksomheder står over for, som nævnt i den skriftlige forespørgsel. Fornuftig finansiell forvaltning af Kommissionens programmer kræver dog anvendelse af strenge bestemmelser og effektive foranstaltninger for at beskytte offentlige midler. Kommissionens personale er i denne forbindelse forpligtet til at handle i overensstemmelse med budgetmyndighedens krav og også Parlamentets krav. Endvidere har Revisionsretten ofte opfordret til strengere beskyttelse af Fællesskabets midler, herunder anvendelse af bankgarantier.

Kravet om finansiell levedygtighed og, i tilfælde af utilfredsstillende resultater, anmodning om bankgarantier er en af de bestemmelser, som nu gennemføres konsekvent uden forskelsbehandling af kontrahenter og uafhængigt af, om det drejer sig om store virksomheder eller små og mellemstore virksomheder, og dette sker på grundlag af objektive kriterier, som anvendes i forbindelse med alle forslagsstillernes regnskaber.

Kommissionen er klar over, at banker vurderer organisationers finansielle situation med lignende kriterier, når de anmodes om at stille garanti. Der skal betales afgifter af en bankgaranti, og disse kan begrænse en virksomheds disponible finanser til op til det beløb, forudbetalingen for det pågældende projekt beløber sig

til. Så selv om Kommissionen kan betragte omkostningerne forbundet med bankgaranti som berettiget rent kontraktmæssigt, er det i nogle tilfælde ikke attraktivt for nogle små og mellemstore virksomheder at få en bankgaranti. Sådanne organisationer kan derfor i disse tilfælde ikke nyde godt af den bedre cash flow, som andre kontrahenter tilbydes via forudbetaling.

Kommissionen har tidligere haft det problem, at projekter har slået fejl allerede på et tidligt tidspunkt, somme tider på grund af problemer i det konsortium, som har indgået kontrakt om udførelse af projektet.

I nogle af disse tilfælde har der været problemer med at få den del af forudbetalingen tilbagebetalt, som ikke er specificeret i kontraktbetingelserne eller, hvis f.eks. en af kontrahenterne går fallit — har Kommissionen oven i købet været i den situation, at det var umuligt at få tilbagebetalt denne del af forudbetalingen.

Det er derfor nødvendigt at træffe passende sikkerhedsforanstaltninger, så disse offentlige midler ikke går tabt. Hvis en kontrahents finansielle levedygtighed er utilfredsstillende, er en bankgaranti den eneste sikre foranstaltning til at undgå et sådant tab.

(2003/C 155 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3494/02
af Cristiana Muscardini (UEN) til Rådet

(9. december 2002)

Om: Massakrer i Nigeria

De tragiske begivenheder i Nigeria (drab på over 200 kristne, ildspåsættelse og ødelæggelse af kirker og forretninger) viser på ny den alvorlige internationale situation, der er kendetegnet af ekstrem vold, hver gang man forsøger at gennemføre sharia-love i et land. Selv om hvert land principielt har ret til at holde sine traditioner i hævd, kan Europa ikke forblive upåvirket, når der sker en så brutal og umenneskelig krænkelse af menneskerettighederne, den menneskelige værdighed samt religions- og ytringsfriheden, der medfører massakrer og ødelæggelse af ejendom, således som det netop er sket i Nigeria, og som det kan ske i morgen i et hvilket som helst andet land, hvor de fundamentalistiske islamiske organisationer opererer.

1. Anser Rådet det ikke for hensigtsmæssigt at gribe ind med politiske sanktioner, når der under dække af religionen foretages massakrer af denne art?
2. Hvilke initiativer agter det at træffe for at forhindre tilsvarende tragedier i fremtiden?

Svar

(4. marts 2003)

Tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed er fastsat i grundlæggende internationale menneskerettighedsinstrumenter, bl.a. FN's menneskerettighedskonventioner. EU fordømmer forfølgelse på grund af religion eller tro under alle omstændigheder. EU benytter enhver lejlighed til at opfordre stater til at følge en lovgivning og praksis, der fremmer tolerance og gensidig respekt, og til at beskytte religiøse mindretal mod diskrimination, trusler og angreb. Konkrete tilfælde af religiøs forfølgelse tages jævnlige op med de pågældende regeringer, både i bilaterale kontakter og i multilaterale fora, som f.eks. de årlige møder i FN's Menneskerettighedskommission og i 3. Komité under FN's Generalforsamling.

Med hensyn til Nigeria er EU naturligvis bekymret over den seneste tids voldshandlinger, men ser dog positivt på forbundsregeringens indsats for at sikre, at Nigerias lovgivning er i overensstemmelse med de internationale menneskerettighedskonventioner. EU finder også de fredelige og lovlige initiativer, som både muslimske og kristne menneskerettighedsgrupper i Nigeria tager på dette område, opmuntrende. EU har meddelt de nigerianske myndigheder, at det er indstillet på at fortsætte den dialog, der finder sted som led i partnerskabet med Nigeria, med henblik på at styrke de processer i Nigeria, som arbejder hen imod en konsolidering af demokratiet og respekten for menneskerettighederne.

(2003/C 155 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3503/02**af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(10. december 2002)

Om: »Fangst« af vilde fugle i forbindelse med langlinefiskeri

Kommissionen bedes oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at sikre, at fiskerbåde i EU tager skridt til at forhindre, at søfugle vikles ind i deres liner i forbindelse med langlinefiskeri?

I hundredetusindvis af søfugle lider denne skæbne hver år, og disse fugle dør en grusom død.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. januar 2003)

Kommissionen er klar over problemet og deler det ærede medlems bekymring.

Det er et specielt problem på den sydlige halvkugle, hvor havfugle beskyttes af de regler, som er fastsat af Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis (CCAMLR), og som er optaget i EU-retten ⁽¹⁾.

Siden 1998 har CCAMLR vedtaget nye tekniske foranstaltninger til mindske af havfugles og havpattedyrs utilsigtede dødelighed. I juli 2002 forelagde Kommissionen et forslag til Rådets forordning ⁽²⁾, der samler alle de tekniske foranstaltninger, som gælder for EU-fartøjers fiskeri i konventionsområdet, i en retsakt. Artikel 7 og 8 i forordningsforslaget vedrører specielt havfugles utilsigtede dødelighed under langline- og trawlfiskeri.

Endvidere er formålet med en af FAO's fire internationale handlingsplaner at mindske de utilsigtede bifangster af havfugle under langlinefiskeri. Dette er et frivilligt instrument inden for rammerne af adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri, der indeholder regler om yderligere beskyttelse via nationale ordninger.

Kommissionen er klar over, at de nuværende forhold bør forbedres. Inden udgangen af 2003 har den til hensigt at forelægge forslag til retsforskrifter for at øge beskyttelsen af havfugle i EU's farvande som fastlagt i handlingsplanen ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 66/98 af 18. december 1997 om visse bevarelses- og kontrolforanstaltninger gældende for fiskeriaktiviteter i Antarktis og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2113/96, artikel 14 stk. 3, og bilag 4, EFT L 6 af 10.1.1998.

⁽²⁾ KOM(2002) 355 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2002) 186 endelig udg.

(2003/C 155 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3513/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. december 2002)

Om: Grækenlands overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning

Ifølge nogle oplysninger fik Grækenland den 15. november 2002 besøg af en delegation fra Generaldirektoratet for Miljø, som undersøgte tilfældene vedrørende Grækenlands overtrædelse af Fællesskabets miljøbestemmelser.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke tilfælde af overtrædelse af fællesskabslovgivningen, den ovennævnte delegation har undersøgt, hvilke konklusioner delegationen er nået frem til, og hvilke foranstaltninger Kommissionen agter at træffe for at sikre, at Grækenland overholder fællesskabslovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(8. januar 2003)*

Som led i de møder, der afholdes mellem Kommissionen og de nationale administrationer for at se nærmere på medlemsstaternes anvendelse af fællesskabslovgivningen (de såkaldte pakkemøder), aflagde en delegation fra Generaldirektoratet for Miljøet besøg i Grækenland den 15. november 2002. Disse møder har til formål at udveksle synspunkter og afklare spørgsmål i forbindelse med sager, der falder ind under Fællesskabets miljølovgivning.

På dagsordenen for det nævnte møde figurerede i alt 21 klager, hvoraf 10 gjaldt Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF⁽²⁾, mens 10 andre vedrørte beskyttelse af naturen (Rådets direktiver 79/409/EØF⁽³⁾ og 92/43/EØF⁽⁴⁾) og den sidste klage drikkevand (Rådets direktiv 80/778/EØF⁽⁵⁾). Det skal bemærkes, at dagsordenen ikke omfattede nogen overtrædelsessager.

Mødet fandt sted i en konstruktiv ånd. De græske myndigheder tog Kommissionens bemærkninger til efterretning og viste vilje til at finde løsninger på de spørgsmål og problemer, der blev bragt på bane. De informationer, der blev indhentet fra mødet, har bidraget til at kaste lys over samtlige klagesager og vil for størstedelens vedkommende tilgå Kommissionen skriftligt.

En analyse af disse informationer vil gøre det muligt for Kommissionen at fastlægge viderebehandlingen af de forskellige klager, bl.a. med hensyn til deres klassificering. Dog vil Kommissionen i tilfælde af, at der skulle blive konstateret en overtrædelse af fællesskabslovgivningen på miljøområdet, ikke tøve med træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger, herunder iværksættelse af overtrædelsesprocedurer efter artikel 226 i EF-traktaten, med henblik på at sikre, at fællesskabsretten efterkommes.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 80/778/EØF af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand, EFT L 229 af 30.8.1980.

(2003/C 155 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3516/02**af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen***(3. december 2002)*

Om: Foreslået lufthavn i vådområdet i det nordlige Kent, Det Forenede Kongerige

Er Kommissionen foruroliget over Det Forenede Kongeriges regerings forslag⁽¹⁾ om en ny lufthavn i vådområdet i det nordlige Kent koncentreret omkring Cliffe som en af dens valgmuligheder for udbygning af infrastrukturen i det sydøstlige England, på grund af indvirkningerne for Themsens munding og det særlige vådbeskyttelsesområde (SPA) samt området ved Ramsar, et af de vigtigste vandfugleområder i Det Forenede Kongerige?

Hvis valget af Cliffe vedtages, vil det betyde en katastrofe for fugle og andet dyreliv ved Themsens munding. Det kunne blive det største tab nogensinde af levesteder for dyr og af landskaber i forbindelse med en enkelt udviklingsplan.

Da SPA er et beskyttelsesområde udpeget i henhold til direktivet om vilde fugle og direktivet om bevaring af naturtyper, hvilke skridt har Kommissionen da taget over for Det Forenede Kongeriges regering?

Eftersom opførelse af nye landingsbaner i det sydøstlige England ikke vil mindske det voksende gab mellem udbud og efterspørgsel efter flyrejser, som holdes kunstigt højt i form af massiv offentlig støtte, hvilke skridt agter Kommissionen da at tage for at rette op på denne manglende balance?

(¹) Transportministeriet: »Den fremtidige udvikling af lufttransport i Det Forenede Kongerige: Sydøst«, referat af høringsdokument, juli 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(16. januar 2003)

Kommissionen er klar over, at Det Forenede Kongerige overvejer anlæggelse af en ny international lufthavn ved Cliffe som en af valgmulighederne for den fremtidige udvikling af lufttransporten i det sydøstlige England.

Cliffe Marshes udgør en del af Thames Estuary and Marshes, som er et særligt beskyttet område under Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹). Derfor vil enhver anlæggelse af en lufthavn, som vil kunne få negativ indvirkning på denne lokalitet, kun være mulig, dersom den opfylder de proceduremæssige og materielle sikkerhedsbestemmelser, der er fastsat i artikel 6, stk. 3 og 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (²), og som gælder for alle særligt beskyttede områder.

Dette vil i givet fald kræve, at der foretages en miljøindvirkningsvurdering i forbindelse med det foreslåede projekt under særlig hensyntagen til dettes mulige virkninger for den pågældende lokalitets naturbevarelsesmæssige værdier. Fremgår det af vurderingen, at der vil ske omfattende skader på lokaliteten, vil projektet kun kunne tillades gennemført i mangel af alternative løsninger samt af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser. I så fald skal der gennemføres kompensationsforanstaltninger for at råde bod på de tab af levesteder, der opstår som følge af projektet.

I forbindelse med høringsprocessen vedrørende den fremtidige udvikling af lufttransportsektoren i Det Forenede Kongerige og i lyset af de bekymringer, der er kommet til udtryk med hensyn til en eventuel anlæggelse af en ny lufthavn ved Cliffe, har Kommissionen skrevet til de britiske myndigheder og understreget, at disse fuldt ud bør tage hensyn til beskyttelseskravene i forbindelse med alle Natura 2000-lokaliteter, når de fremover undersøger alternativer for udvikling af lufttransportsektoren i de forskellige regioner af Det Forenede Kongerige.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 155 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3524/02 af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Dårligt udført bygge- og anlægsarbejde i Grækenland: Uheld i Kifisos og på broen ved trafikknudepunktet Peania

I konklusioner fra nogle eksperter, der har undersøgt omstændighederne ved de seneste uheld i Kifisos-området, sammenstyrtningen af broen ved knudepunktet Peania og manglerne ved det arbejde, der udføres ved Egnatia-vejen, er det blevet afsløret, at disse projekter blev påbegyndt uden, at hverken entreprenørfirmaerne eller ingeniørerne fra de græske myndigheder, som overvågede udførelsen af projekterne, havde foretaget de foreskrevne undersøgelser, der er af afgørende betydning.

Under henvisning til de ovennævnte samt mange andre projekter (ca. 20), hvor der er konstateret mangler ved det udførte arbejde, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke sanktioner har Kommissionen indført over for de ansvarlige for de ovennævnte uheld, som skyldes byggesjusk, der er konstateret i forbindelse med projekterne under den anden fællesskabsstøtteramme, og hvilke sanktioner er blevet pålagt de entreprenører, der udfører de pågældende projekter;
2. Er Kommissionen underrettet om den detaljerede liste over projekter i Grækenland, der er udført for fællesskabsmidler, og hvor der er konstateret mangler ved arbejdet?

3. Hvordan vil Kommissionen kunne sikre kvaliteten af de offentlige arbejder, som samfinansieres af EU, allerede inden projekterne påbegyndes?
4. På hvilken anden måde og gennem hvilke andre foranstaltninger vil Kommissionen kunne skride ind for at sikre, at der i Grækenland hersker gennemsigtighed, at systemet for udførelse af sådanne bygge- og anlægsprojekter er pålideligt, og at der ikke forekommer byggesjusk, som kan resultere i, at borgernes liv bringes i fare?
5. Er der af Det Særlige Kontrolråd (ESPEL) blevet udarbejdet rapporter om de fællesskabsprojekter, hvor der er konstateret byggesjusk i Grækenland, og hvis ja, er de passende sanktioner blevet indført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. januar 2003)

1. Det er op til de nationale myndigheder at afgøre, om der skal iværksættes sanktioner på baggrund af ulykker eller andre begivenheder. Kommissionen får ingen information herom.

2. De græske myndigheder har udarbejdet og ligger inde med en detaljeret liste over bygge- og anlægsprojekter, der er udført i Grækenland for EU-midler, og hvor der er konstateret mangler ved arbejdet. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) bliver holdt underrettet af de nationale myndigheder om tilfælde af misbrug af EU-midler, herunder bygge- og anlægsprojekter, hvor der er opdaget alvorlige fejl, som ikke kan udbedres, uden at projektet skal laves helt eller delvis om (såkaldte kategori iii-projekter).

3. Som fastsat i den tredje EU-støtteramme (2000-2006) udarbejdede de græske myndigheder en handlingsplan i 2002 for at forbedre offentlige bygge- og anlægsarbejder og også gennemføre en radikal reform for at forbedre konstruktionssystemet. Reformen skulle, når den er gennemført, bidrage til at forbedre offentlige bygge- og anlægsarbejders kvalitet. Kommissionen er ved at udarbejde sine bemærkninger til forslagene og vil inden længe sende dem til den græske regering.

Et strengere nationalt system til kontrol af kvaliteten af offentlige bygge- og anlægsarbejder, der er færdige eller under udførelse, er et vigtigt skridt i den rigtige retning. Kommissionen skrev til de græske myndigheder i december 2002 og bad om at blive informeret om den nye ministerielle beslutning om kvalitetskontrol, der er ved at blive udarbejdet.

4. Selv om de græske myndigheder har det primære ansvar, fører Kommissionens tjenestegrene individuel kontrol på stedet med projekter, der medfinansieres af EU i Grækenland. Formålet er at sikre, at EU's midler anvendes korrekt i overensstemmelse med de gældende regler.

5. Det Særlige Kontrolråd (ESPEL) forelægger sine rapporter for de græske myndigheder, som på grundlag heraf træffer afgørelse om, hvilke foranstaltninger der er nødvendige, herunder om der skal iværksættes sanktioner, hvis dette kræves i henhold til den gældende lovgivning. OLAF bliver regelmæssigt underrettet af de græske myndigheder om ESPEL's resultater af undersøgelser af kategori iii-projekter og opfølgning af dem.

(2003/C 155 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3534/02

af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(3. december 2002)

Om: Sproglig mangfoldighed

Kulturel og sproglig mangfoldighed fremstilles ofte som et af Europas største trumfer. Flersprogethed er Unionens »kvalitetsmærke« til forskel fra alle andre nuværende eller tidligere stormagter, som er skabt med et fælles sprog, hvis de ikke har haft et sprog. EU har i øjeblikket 11 sprog.

Men i realiteten er man stadig oftere vidne til de såkaldte »forenklingsfænomen«, dvs. faktisk indskrænkning af antallet af officielle sprog, som ligeledes er arbejdssprog. Udgifterne er dog ikke overvældende. Prisen for flersprogethed (med 11 sprog) udgør 1 % af EU's budget, dvs. 2,7 EUR pr. borger pr. år.

Jeg vil her gøre opmærksom på, at EU ikke er et aktieselskab, som for enhver pris skal forsøge at holde udgifterne så lave som muligt. Det er en politisk konstruktion, der er baseret på ret og demokrati. En af de praktiske forudsætninger for den demokratiske debat er, at enhver europæisk borger har ret til at deltage heri på sit eget sprog. Det har sin pris. Det er en del af prisen for demokrati ligesom prisen for europæiske valg, som ingen agter at »forenkle« eller afskaffe.

Det er endnu mere foruroligende, at Kommissionens formand, Romano Prodi og kommissionsmedlem Günter Verheugen ifølge oplysninger i Quinzaine européenne af 18. november 2002 skulle have givet meddelelse om, at alle tiltrædelsesforhandlinger skal foregå på engelsk. Dette har skabt generel undren i visse kandidatlande så som Bulgarien, som skulle have gjort opmærksom på, at fransk og tysk ligeledes var almindeligt anvendt blandt lederne i Sofia.

Kan Kommissionen på baggrund af denne foruroligende konstatering belyse ovenstående oplysninger nærmere samt generelt præcisere, hvilken holdning den indtager i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(16. januar 2003)

Kommissionen er enig med det ærede medlem hvad angår de grundlæggende principper og mål for de forskellige sprogs status i EU.

Udvidelsen vil betyde en styrkelse af den sproglige mangfoldighed. Statsborgere fra 25 medlemsstater vil kunne anvende deres eget sprog i alle kontakter til EU's institutioner.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at hverken Kommissionens formand Romano Prodi eller det kommissionsmedlem, der har ansvar for udvidelsen, nogen sinde har »givet ordre« til, at alle tiltrædelsesforhandlinger skal foregå på engelsk.

Tiltrædelseskonferencer er konferencer mellem forskellige myndigheder. Det er derfor repræsentanterne for de deltagende lande og ikke Kommissionen, der fastlægger, hvilke sprog der skal anvendes på sådanne konferencer.

I Kommissionens erfaringer med tiltrædelsesforhandlinger på forskellige niveauer har sproget på ingen måde været begrænset til engelsk eller et andet officielt sprog i EU, og det har været muligt at anvende alle EU's officielle sprog.

(2003/C 155 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3546/02

af Michel-Ange Scarbonchi (GUE/NGL) til Rådet

(11. december 2002)

Om: Oprettelse af et europæisk kystvagtværn

Efter Erikas forlis vidner olieudslippet fra tankskibet Prestige den 19. november 2002 ud for Galiciens kyst i Spanien om, at der fortsat er utilstrækkelig kontrol og overvågning af skibe til havs.

Rådet bør reagere så hurtigt som muligt på sådanne økologiske katastrofer. Den beslutning, der blev truffet på topmødet mellem Frankrig og Spanien i Malaga, om i overensstemmelse med artikel 56 i FN's havretskonvention at begrænse adgangen til den eksklusive økonomiske zone for de farligste olietankskibe til mindst 200 sømil (360 kilometer) fra kysterne, skaber håb.

Alligevel kræver det drama, som ethvert olieudslip udgør for de berørte indbyggere og lokalsamfund, samt konsekvenserne for miljøet og de økonomiske aktiviteter så som havet og turismen, at der på europæisk plan udarbejdes nye regler for transport af farligt gods og nye kontrolforanstaltninger.

Forsigtighedsprincippet leder nu tanken hen på indsættelsen af et reelt europæisk havpoliti. Med oprettelsen af et europæisk kystvagtvarn ville overholdelsen af søfartsreglerne kunne kontrolleres mere effektivt.

Talrige argumenter taler for en ny administrativ enhed, som Europa-Parlamentet ville kunne føre kontrol med og EU-landenes søfartsmyndigheder have ansvar for. Det ville være et stærkt budskab at sende ud til det maritime Europa på tærskelen til den kommende udvidelse af Den Europæiske Union. Hvad mener Rådet om dette?

Kan Rådet udarbejde forslag, der kan anvendes som fælles basis for en plan for den europæiske kamp for maritim sikkerhed, og som lægger vægt på en skarp kontrol af skibe til havs?

Svar

(4. marts 2003)

1. Rådet er enigt med det ærede medlem i, at der helt klart er behov for, at EU optræder samlet i den situation, der er opstået som følge af de nævnte havarier. Det er den holdning, Rådet har gentaget og argumenteret for igen og igen. Rådet erindrer navnlig om, at det den 20. december enstemmigt vedtog en forordning om særforanstaltninger for at yde erstatning til den spanske fiskeri-, skaldyrs- og akvakultursektor for de tab, olieudslippet fra Prestige har forårsaget. Kommissionen forelagde sit forslag den 19. december. Europa-Parlamentet afgav udtalelse samme dag. Målet med forslaget er med et bidrag fra Fællesskabet at gøre det lettere at yde erstatning for skaderne. Der ydes økonomisk støtte gennem omfordeling af midler, herunder omprogrammering af den spanske andel (ca. 80 mio. EUR) af det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF). En del af budgetmidlerne (ca. 30 mio. EUR) til omstilling af de spanske fartøjer, der indtil 1999 var afhængige af fiskeriaftalen med Marokko, vil også blive anvendt til erstatning for de pågældende skader.

2. På samlingen den 19. december 2002 vedtog Rådet følgende erklæring:

På baggrund af olietankskibet Prestiges alvorlige ulykke ud for Spaniens nordvestkyst udtrykker Rådet tilfredshed med, at der tages skridt til en hurtig vedtagelse af udkastet til rammeafgørelse om strafferetlig beskyttelse af miljøet.

I denne forbindelse noterer Rådet sig konklusionerne om søfartssikkerhed/havforurening fra Det Europæiske Råds møde den 12.-13. december 2002, hvorefter Det Europæiske Råd ser med tilfredshed på den indsats, Kommissionen har gjort for at imødegå følgerne af dette forlis, og på »Kommissionens intention om at undersøge behovet for yderligere specifikke foranstaltninger«, bl.a. »spørgsmål vedrørende ansvar og dermed forbundne sanktioner«. I fuld sammenhæng med de foranstaltninger, der skal overvejes i overensstemmelse med Fællesskabets beføjelser med hensyn til beskyttelse af transportsikkerheden⁽¹⁾ og miljøbeskyttelse⁽²⁾, bør Rådet overveje supplerende foranstaltninger med henblik på øget strafferetlig beskyttelse af miljøet, især havene.

3. For så vidt angår oprettelse af en europæisk kystvagt tilkommer det ikke Rådet at fremsætte synspunkter om spørgsmål, der er forelagt for Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid, eller om forslag, der drøftes af konventet.

⁽¹⁾ Konklusioner fra Rådet (transport) (6. december 2002).

⁽²⁾ Konklusioner fra Rådet (miljø) (10. december 2002).

(2003/C 155 E/185)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3547/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. december 2002)

Om: Udelukkelse af landsdækkende sammenslutninger fra Eures

I sin meddelelse af 13. februar 2002 til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om Kommissionens aktionsplan vedrørende kvalifikationer og mobilitet ⁽¹⁾ understreger Kommissionen såvel arbejdsmarkedets europæiske dimension som vigtigheden af erhvervsmæssig mobilitet og fleksibilitet. På den anden side overvejer den angiveligt at udelukke de 40 interregionale fagforeningsråd fra Eures, det europæiske arbejdsmarkedssystem.

Er disse forlydender korrekte?

⁽¹⁾ KOM(2002) 72 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(31. januar 2003)

Nej. Efter Kommissionens opfattelse er en aktiv deltagelse af arbejdsmarkedets parter en afgørende forudsætning for, at EURES kan fungere godt. EURES er et netværk bestående af Kommissionen, medlemsstaternes arbejdsformidlinger og evt. yderligere nationale partnere. Ifølge Kommissionens nye EURES-beslutning, som den vedtog i december 2002 ⁽¹⁾, er arbejdsmarkedets parter repræsenteret i strategigruppen på højt niveau og i arbejdsgruppen. Hovedprincipperne for den fremtidige tilrettelæggelse af EURES-partnerskaber på tværs af grænserne vil blive fastlagt i EURES-chartret. I henhold til Kommissionens forslag skal et partnerskab på tværs af grænserne omfatte de offentlige arbejdsformidlinger samt fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer fra alle involverede regioner.

⁽¹⁾ KOM(2002) 5236 endelig udg.

(2003/C 155 E/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3555/02
af Hans-Peter Martin (PSE) til Rådet**

(5. december 2002)

Om: Klageret til regionale og kommunale myndigheder

Europa-Parlamentets Udvalg om Konstitutionelle Anliggender vedtog den 28. november 2002 en betænkning af Giorgio Napolitano, hvori der fremsættes krav om »at give de regionale og kommunale myndigheder med lovgivningskompetence ret til at indbringe en sag for De Europæiske Fællesskabers Domstol for at forsvare deres rettigheder«.

Kan Rådet støtte dette krav?

Svar

(3. marts 2003)

Eftersom der er tale om en traktatændring, tilkommer det ikke Rådet at udtale sig herom. Det er for øvrigt et spørgsmål, der drøftes af Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid.

Rådet holdes løbende orienteret om konventets overvejelser.

Der indkaldes netop i 2004 en konference mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer i henhold til EU-traktatens artikel 48, og det er denne konference, der med udgangspunkt i den endelige udgave af resultaterne af Konventets arbejde skal drøfte disse resultater og tage endelig stilling.

(2003/C 155 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3559/02**af Cristiana Muscardini (UEN) til Rådet**

(12. december 2002)

Om: Aflysning af AVS-mødeperiode

Mødeperioden i Den Paritetiske Forsamling AVS/EU, som skulle have fundet sted den 25.-28. november i Bruxelles, er blevet aflyst efter afgørelse truffet af AVS-medlemmerne, som på denne måde har ønsket at protestere mod, at repræsentanterne fra Zimbabwe var udelukket fra at deltage i arbejdet.

Da jeg beklager den manglende dialog mellem institutionerne, som har ført til alvorlige modsætninger internt i disse, bedes Rådet besvare følgende spørgsmål:

- Hvorfor er det ikke blevet oplyst, at de belgiske myndigheders afgørelse ikke var truffet ensidigt, men var resultatet af en afstemning i Rådet (udenrigsministrene)?
- Anser Rådet det ikke for foruroligende, at det for anden gang er lykkedes Zimbabwe at sikre en passiv solidaritet fra landene i det øvrige Afrika, Stillehavsområdet og Caribien, en solidaritet, som de pågældende stater utvivlsomt ikke havde udvist, hvis det ikke havde været for europæernes holdning?
- Mener Rådet ikke, at aflysningen af mødeperioden er i strid med Cotonou-aftalens bogstav?
- Anser Rådet det ikke for vigtigt at genoptage forbindelserne med AVS-landene og fastlægge nye og mere tidssvarende mål for, at EU-landene skal tage fremgangsmåderne for indsatsen for fred, demokrati og menneskerettigheder op til revision, mens AVS-landene skal fastlægge holdninger og adfærd med henblik på at bekæmpe vold, terrorisme og krænkelse af menneskerettighederne?

Svar

(4. marts 2003)

Rådet beklager, at femte samling i Den Paritetiske AVS-EU-Forsamling ikke kunne afholdes som planlagt den 25.-28. november 2002 i Bruxelles, da Rådet mener, at forsamlingen er en vigtig institution i AVS-EU-partnerskabet, et ideelt forum for dialog om udviklingsspørgsmål og et afgørende instrument til fremme af demokratiet og retsstaten i AVS-landene.

Formandskonferencens beslutning af 21. november 2002 om, at to ministre fra Zimbabwe, der er opført på listen over personer med visumforbud i henhold til Rådets fælles holdning af 18. februar 2002, skulle forhenes adgang til Europa-Parlamentets bygninger, var uacceptabel for AVS-medlemmerne af Den Paritetiske Forsamling og gjorde det umuligt at holde samlingen.

Den beslutning, som den belgiske regering traf — efter høring af de andre medlemsstater i Rådet — om at give de to ministre visum, byggede på de juridiske forpligtelser i henhold til Cotonou-aftalen (artikel 17 og protokol nr. 2 om privilegier og immuniteter) og hjemstedsaftalen mellem Kongeriget Belgien og Gruppen af AVS-stater. Desuden hedder det i den fælles holdnings artikel 3, stk. 3, at medlemsstaterne kan indrømme undtagelser fra visumforbuddet, »når rejse er berettiget ... for at kunne deltage i møder i internationale organer eller politiske dialoger, som fremmer demokratiet, menneskerettighederne og retsstaten i Zimbabwe.«

De restriktive foranstaltninger, som Rådet har vedtaget over for Zimbabwe i henhold til Cotonou-aftalen og den fælles holdning, udløber snart. På samlingen den 27. januar 2003 skal Rådet have en indgående politisk debat om forbindelserne med Zimbabwe, og på baggrund heraf vil det tage stilling til, hvilke nye bestemmelser der skal træffes.

(2003/C 155 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3564/02
af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. december 2002)

Om: Fælles normer for dyrebeskyttelse på EU-plan

Da nogle EU-stater (Østrig, Tyskland) har høje normer på dyrebeskyttelsesområdet, medens andre stater slet ikke har den mindste beskyttelse, synes det påkrævet på EU-plan at fastsætte en lov, som fastsætter mindstenormer for dyrebeskyttelse, jf. protokol nr. 24 i Amsterdam-traktaten om dyrebeskyttelse og dyrs velfærd.

Er Kommissionen rede til forberedelse af dette direktiv?

I bekræftende fald, hvornår agter Kommissionen at forelægge et sådant forslag til direktiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. februar 2003)

Siden 1974 er der blevet vedtaget EF-bestemmelser om beskyttelse af dyr på landbrugsbedrifter, under transport og på slagtetidspunktet. Der findes endvidere bestemmelser for beskyttelse af vilde dyr og beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål. Bestemmelserne tages regelmæssigt op til revision.

I visse tilfælde, f.eks. med hensyn til beskyttelse af dyr, som holdes med henblik på en landbrugsmæssig produktion, har medlemsstaterne lov til under overholdelse af de generelle EF-forskrifter at vedtage eller opretholde strengere bestemmelser i deres land. På andre områder, f.eks. beskyttelse af dyr under transport, udgør EF-bestemmelser næsten en fuldstændig harmonisering af de gældende dyrevelfærdsnormer.

Ifølge den protokol, det ærede medlem henviser til, skal der tages fuldt hensyn til dyrs velfærd, når Fællesskabets politikker inden for landbrug, transport, det indre marked og forskning fastlægges og gennemføres. Fællesskabet kan kun handle inden for de beføjelser, det har fået tillagt ved EF-traktaten. Forebyggelse af dyremishandling generelt er medlemsstaternes eneansvar, medmindre overtrædelse af de nævnte EF-bestemmelser samtidig medfører dyremishandling.

(2003/C 155 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3568/02
af Luisa Morgantini (GUE/NGL) til Rådet**

(5. december 2002)

Om: Den religiøse og kulturelle mangfoldighed i Israel i fare

I maj 2001 trængte de israelske væbnede styrker med magt ind på det armenske apostolske klostres grund i Baron Der nær ved Beith Jala og anrettede ødelæggelser på klostrets økologiske, historiske og arkæologiske kulturarv. Ødelæggelserne anslås til over 300 000 EUR. Siden da har stedet været besat af de væbnede styrker.

Det armenske patriarkat i Jerusalem har, ligesom højtstående åndelige og politiske personligheder, herunder pave Johannes Paul II og Abdelfattah Amor, FN's specialrapportør vedrørende religiøs intolerance, gentagne gange forgæves forsøgt at finde en forhandlingsløsning.

Som reaktion på det armenske patriarkats anmodninger har de israelske militære og politiske myndigheder beordret ejendommen beslaglagt. I april 2002 begyndte israelerne at rejse en mur, der skal adskille Israel fra Vestbredden. I den forbindelse har de israelske væbnede styrker anlagt en vej tværs over grunden og har planer om at opføre muren langs med denne vej, hvorefter grunden vil blive opdelt i to dele uden indbyrdes forbindelse.

Patriarkatets seneste appel, en klage til den israelske højesteret, har ikke givet nogen resultater.

Det armenske samfund i Europa har rettet henvendelse til Javier Solana, som imidlertid ikke har reageret.

Tilsyneladende har Israel med denne sag sat det internationale samfund på en prøve. Hvis Israel får gennemført sit forehavende, kan man kun udtrykke bekymring for, at ikke alene de græske og latinske institutioner, men også alle de lokale mindretal, vil få deres kultur kvalt og deres kulturarv konfiskeret.

Vil Rådet gribe ind i sagen om det armenske klostres grund i Baron Der og minde Israel om dets forpligtelser på menneskerettighedsområdet samt kræve, at det respekterer den kulturelle og religiøse mangfoldighed i de forskellige dele af det israelske samfund?

Mener Rådet, at den omtalte fremfærd udgør en overtrædelse af associeringsaftalen ⁽¹⁾ mellem EU og Israel, særlig betragtningerne og artikel 2? Vil Rådet i bekræftende fald ophæve aftalen?

⁽¹⁾ EFT L 147 af 21.6.2000.

Svar

(4. marts 2003)

Rådet har ikke specielt drøftet dette spørgsmål. Det har dog under de møder med Israel, der finder sted inden for rammerne af associeringsaftalen, altid understreget, at forbindelserne med Israel bygger på den fælles respekt for de demokratiske principper og de grundlæggende menneskerettigheder, hvilket er en væsentlig bestanddel af aftalen i henhold til artikel 2 heri. Rådet har erindret om, at fremme af de grundlæggende frihedsrettigheder - hvortil regionsfriheden hører - er et væsentligt mål for EU's udenrigspolitik. EU gør sit yderste for at skabe tillid mellem parterne og igen få dem til forhandlingsbordet, bl.a. via kvartetten, som generalsekretæren/den højtstående FUSP-repræsentant Javier Solana, deltager i.

(2003/C 155 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3575/02

af Ioannis Averoff (PPE-DE) til Kommissionen

(6. december 2002)

Om: Mangelfuld gennemførelse af IFKS i Grækenland

Revisionsrettens særberetning nr. 4/2001 ⁽¹⁾ indeholder en tabel (tabel 4), der giver en oversigt over de svagheder, som Kommissionen har konstateret i medlemsstaterne vedrørende regnskabsåret 1998 (kontrolrapporter fra 1998 til juni 2000). Af denne tabel fremgår det, at der har været væsentlige svagheder i kontrollen i Grækenland. Især hvad angår arealstøtten er der konstateret svagheder i forbindelse med overholdelse af frister, elektroniske databaser, systemet til identifikation af marker, den administrative kontrol og sanktionerne, mens der, hvad angår dyrepræmier, er konstateret svagheder i forbindelse med overholdelse af frister, elektroniske databaser, systemet til identifikation af dyr, støtteansøgninger, administrativ kontrol og kontrol på stedet. I samme særberetnings punkt 64 nævnes det endvidere, at Kommissionens tjenestegrene har konkluderet, at det integrerede system for forvaltning og kontrol (IFKS), som blev indført ved Rådets forordning 3508/92 ⁽²⁾ af 27. november 1992 om et integreret system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, ikke er blevet gennemført i Grækenland.

Hvordan ser situationen ud i dag med hensyn til gennemførelsen af IFKS i Grækenland, og hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet hhv. agter den at træffe for at sikre, at Grækenland gennemfører IFKS i henhold til bestemmelserne?

Kender Kommissionen årsagerne til denne mangelfulde gennemførelse? Hvilken indvirkning har den mangelfulde gennemførelse af det ovennævnte system ifølge Kommissionens vurdering haft på effektiviteten af den gennemførte kontrol?

Kan Kommissionen oplyse det samlede omfang af de finansielle korrektioner, der har måttet foretages over for Grækenland efter den 1. januar 1997 (den endelige frist for fuldstændig gennemførelse af IFKS) på grund af utilstrækkelig fysisk kontrol som følge af manglende gennemførelse af det ovennævnte system?

⁽¹⁾ EFT C 214 af 31.7.2001, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 355 af 5.12.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. januar 2003)

Situationen i Grækenland og dens udvikling er hidtil og vil fortsat blive omhyggeligt vurderet af Kommissionens tjenestegrene med ansvar for revisionen af landbrugsudgifterne.

Grækenland har endnu ikke afsluttet arbejdet på sin ordning for identifikation og registrering af kvæg i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1760/2000 af 17. juli 2000 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97⁽¹⁾, som skulle have været fuldt gennemført senest den 1. januar 2000. Ordningen, ifølge hvilken fåre- og gedeproducenter skal føre registre over flytninger af flokke i henhold til Rådets direktiv 92/102/EØF af 27. november 1992 om identifikation og registrering af dyr⁽²⁾, fungerer heller ikke ordentligt, selv om det har været en forudsætning for betaling af præmier siden 1995. Grækenlands ordning for identifikation af parceller, som ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 3505/92 af 27. november 1992 om et integreret system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger⁽²⁾ skulle have været endeligt indført senest den 1. januar 1997, er stadig ufuldstændig. Der har også været gentagne problemer med behandlingen af støtteansøgninger, betaling og kontrol på stedet.

De ovennævnte mangler vedrører samtlige nøglekomponenter i det integrerede forvaltningssystem. Den foreskrevne administrative og fysiske kontrol, såsom edb-krydskontrol og kontrol på stedet, er derfor ikke helt tilforladelig. Denne utilfredsstillende situation medfører risiko for, at fonden overdebiteres, et problem, der løses som led i Kommissionens procedure for regnskabsafslutning.

På baggrund heraf har Kommissionen hidtil truffet afgørelse om årlige korrektioner på 5 % eller mere for markafgrøder, 10 % for kvægpræmier og 5 % for præmier for geder.

Fra den 1. januar 2000 blev identifikation og registrering af dyr en udtrykkelig forudsætning for berettigelsen til at modtage husdyrpræmier, hvilket indebærer, at svaghederne i identifikationen og registreringen af dyr i Grækenland nu medfører en højere grad af overtrædelse af reglerne. Kommissionen overvejer derfor en korrektion på 25 % af visse kvægpræmier i 2000. Forslaget befinder sig for øjeblikket i forligsfasen. Kommissionen overvejer stadig yderligere korrektioner til en høj sats.

Derimod har Kommissionen under sine revisioner ikke fundet noget, der tyder på, at der på bedrifterne forekommer uregelmæssigheder eller svig i væsentlig grad. Der er således ikke grund til at mene, at risikoen for fonden er større end de finansielle korrektioner, som Kommissionen har truffet afgørelse om.

Det beløb, som Kommissionen allerede har afslået finansiering af ved sine beslutninger for ansøgningsårene 1997 til 1999, beløber sig til i alt 156 153 993 EUR. I betragtning af, at udgifter anmeldes i regnskabsåret efter ansøgningsåret, bør det dog bemærkes, at regnskabsafslutningen fortsætter, når det gælder ansøgningsårene fra og med 1999 for markafgrøder og fra og med 2000 for husdyrpræmier, for hvis vedkommende yderligere væsentlige finansielle følger allerede er langt fremme i regnskabsafslutningsproceduren og forudses for 2003. Under hensyntagen til, at gentagne svagheder i kontrolsystemet år efter år kan indebære en stigning i antallet af ukorrekte anmeldelser fra landbrugerne, udarbejder Kommissionen desuden retningslinjer, som har til formål at forhøje de faste korrektioner i de tilfælde, hvor en medlemsstat ikke har truffet foranstaltninger til at korrigere svagheder i kontrolsystemet, der allerede har medført finansielle korrektioner som led i regnskabsafslutningen.

Konklusionen bliver, at de hidtil anvendte finansielle korrektioner svarer til den finansielle risiko for fonden ifølge Kommissionens vurdering. Situationen for 2002 vil blive vurderet i løbet af det kommende år, og på grundlag af de fremskridt, der er gjort, og de resterende svagheder vil Kommissionen overveje at gøre brug af de midler, som er mest relevante i sådanne tilfælde, herunder om nødvendigt nedsættelser af betalingerne til medlemsstaten.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 11.8.2000.

⁽²⁾ EFT L 355 af 5.12.1992.

(2003/C 155 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3578/02

af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(13. december 2002)

Om: Forfølgelser af medlemmer af den uofficielle katolske kirke i Folkerepublikken Kina

I årtier har myndighederne i Folkerepublikken Kina udsat medlemmerne af den uofficielle katolske kirke for mishandling, chikane og undertrykkelse. Medlemmerne af denne kirke nægter at melde sig ind i de kinesiske katolikkers patriotiske sammenslutning. Mellem 1983 og april 2002 har denne politik ifølge oplysninger offentliggjort af agenturet FIDES medført, at 129 kristne er omkommet, ca. 24 000 vilkårligt arresteret, og over 20 000 er blevet overfaldet, mishandlet, tævet m.m. De protestantiske kristne, der nægter at tilslutte sig den ovennævnte patriotiske sammenslutning, udsættes for tilsvarende overgreb.

Det er for nylig blevet berettet, at adskillige repræsentanter og ansvarlige for den uofficielle katolske kirke udsættes for forfølgelser.

I Hebei-provinsen i nærheden af Beijing, hvor der bor ca. én million tilhængere af den uofficielle katolske kirke, og især i stiftet Baoding har de offentlige sikkerhedsstyrker (politiet og de lokale myndigheder) i de seneste måneder bl.a. arresteret følgende præster:

- Yibao Guo (i Xushui-fængslet siden april 2000);
- Genyou Lu (arresteret i begyndelsen af dette år, idømt tre års tvangsarbejde og nu indsat i Gaoyang-fængslet);
- Zhenhe Wang (arresteret den 14. april 1999 og indsat i Xushui-fængslet);
- Zhengjun Yin (arresteret den 27. januar 2001, idømt 3 års forbedringsarbejde og nu fængslet i Baoding-fængslet);
- Chunguang Zhang (arresteret i begyndelsen af 2001 og nu indsat i Xushui-fængslet);
- Jianbo Li (arresteret den 19. april 2001 i Xilinhaute i det sydlige Mongoliet, dvs. Det Indre Mongoliet);
- Yongxing Pang, Shunbao Ma og Limao Wang (disse blev arresteret den 7. juli 2002 og dømt til tre års tvangsarbejde for at have »forstyrret den sociale fred«; de befinder sig i arbejdslejren i Balizhuang i Baoding).

I øvrigt har de to biskopper i dette stift, Zhimin Zu, 70 år gammel, og hans hjælper, Shuxin An, 52 år gammel, været forsvundet siden de blev arresteret i hhv. 1997 og 1996. Shimin Zu har allerede udstået over 30 års frihedsstraf (fængsel, arbejdslejr og husarrest). Alene i Hebei-provinsen er 9 biskopper enten forsvundet eller under strengt opsyn eller har fået forbud mod at udøve deres præstegerning.

Seks katolikker fra Wenzhou (Zhejiang-provinsen) blev arresteret i Hebei-provinsen, mens de var på rejse til Donglü, et meget populært pilgrimsål for Baoding-stiftet. De blev anklaget for »illegalt pilgrimsfærd« og ikke sat på fri fod, før de havde betalt en bod på 3 850 dollars. En række andre pilgrimme, som ikke har råd til at betale dette beløb, tilbageholdes stadig i Donglü.

Hvilke oplysninger råder Kommissionen over om hvert enkelt af de ovennævnte tilfælde? Hvilke initiativer har Kommissionen taget, eller hvilke initiativer agter den at tage for at lægge pres på de kinesiske myndigheder for at udvirke, at samtlige tilhængere af den uofficielle katolske kirke omgående og betingelsesløst løslades, og at samtlige strafferetlige og administrative bestemmelser, der indskrænker religionsfriheden i Folkerepublikken Kina, omgående afskaffes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(20. januar 2003)

Kommissionen har noteret sig, at de katolske præster Yibao Guo, Genyou Lu, Zhenhe Wang, Zhengjun Yin, Chunguang Zhang, Jianbo Li og Yongxing Pang, Shunbao Ma og Limao Wang er blevet arresteret, og at Zhimin Su og hans hjælper Shuxin An er forsvundet i løbet af de seneste måneder.

Kommissionen mener, at religions- og trosfrihed er en grundlæggende menneskerettighed og rejser jævnligt dette spørgsmål i forbindelse med EU's menneskerettighedsdialog med Kina, hvilket den også gjorde under de seneste menneskerettighedsdrøftelser i Beijing den 13.-14. november 2002. Kommissionen tager disse problemer meget alvorligt og har truffet alle relevante foranstaltninger på nuværende stadium.

Med hensyn til situationen for den »uofficielle« katolske kirke i Kina deler Kommissionen det ærede medlems bekymring. Skønt der på »det nationale arbejdsmøde om religion« i december 2001 syntes at være tegn på større åbenhed over for de almindeligt forekommende religioner i Kina, viser de seneste oplysninger, at restriktionerne for katolske undergrundskirker ikke er blevet mildnet.

Kommissionen vil fortsat nøje overvåge den kinesiske regerings respekt for religions- og trosfrihed og blive ved med at udtrykke bekymring over krænkelse af denne grundlæggende rettighed, herunder den stadige knægtelse af personer, der udøver deres religiøse tro.

(2003/C 155 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3580/02

af Joaquim Miranda (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. december 2002)

Om: Fri bevægelighed og samarbejde mellem medlemsstaterne på uddannelsesområdet

Det er allerede flere år siden, at Den Europæiske Union anerkendte behovet for at etablere et samarbejde mellem medlemsstaterne på uddannelsesområdet. Sigtet skulle især være at forbedre modtagelsen og integrering af børn af EU-borgere, som flytter i henhold til bestemmelserne om fri bevægelighed, så de pågældende bedre kan integreres i uddannelsessystemet og i samfundslivet i modtagerlandet.

Den 9. februar 1976 vedtaget Rådet af undervisningsministre en resolution indeholdende et handlingsprogram på uddannelsesområdet, hvori det bl.a. blev fastsat:

- at der skulle tilrettelægges og udvikles en ordning for undervisning ved modtagelsen, som skulle omfatte intensiv undervisning i værtslandets sprog
- at det på passende måde skulle gøres lettere for disse børn at få undervisning i deres modersmål og i deres egen kultur, om muligt i forbindelse med skolegangen og i samarbejde med hjemlandet.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilken udstrækning denne resolution er blevet ført ud i livet, og hvordan situationen er i de enkelte medlemsstater med hensyn til støtte til undervisning i hjemlandets sprog og kultur for børn af statsborgere fra en anden medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(5. februar 2003)*

Kommissionen er ligesom det ærede medlem interesseret i spørgsmålet om modersmålsundervisning i værtslandet af børn af EU-borgere, som flytter til et andet land, navnlig nu, hvor mobilitet har en central placering i EU-politikkerne. Resolutionen indeholder imidlertid ingen krav om rapportering fra medlemsstaterne, og Kommissionen har ikke nogen nyere oplysninger om den nuværende situation og de forskellige foranstaltninger, der er truffet i medlemsstaterne.

Med hensyn til sprogundervisning generelt er Kommissionen som bekendt i gang med gennemførelsen af anden fase af handlingsprogrammet almen uddannelse Socrates⁽¹⁾ og anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for erhvervsuddannelse »Leonardo da Vinci«⁽²⁾. Programmerne omfatter en lang række aktioner, der har til formål at fremme sprogindlæring og -undervisning, f.eks. udveksling af undervisere, fremstilling af nyt undervisningsmateriale, forbedring af metoder og redskaber samt foranstaltninger til fremme af fremmedsprogskompetence i bestemte situationer og sammenhænge.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 253/2000/EF af 24. januar 2000 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for almen uddannelse Socrates, EFT L 28 af 3.2.2000.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 1999/382/EF af 26. april 1999 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for erhvervsuddannelse »Leonardo da Vinci«, EFT L 146 af 11.6.1999.

(2003/C 155 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3621/02**af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen***(9. december 2002)*

Om: Lokale slagterier på de vestlige øer i Skotland

Skriftlig forespørgsel E-2293/02⁽¹⁾ stillet af mig og besvaret af kommissær Byrne gav en positiv reaktion på muligheden for støtte gennem fællesskabsbevillinger under programmet for Highlands and Islands til små lokale slagterier med henblik på at få disse slagterier til at opfylde de nødvendige normer og sikre deres overlevelsesmuligheder.

Kan Kommissionen bekræfte, hvorvidt Byrnes positive reaktion tog hensyn til bestemmelser vedrørende statsstøtte, og at der derfor ikke bør anvendes restriktioner i forbindelse med bestemmelser om statsstøtte til den type støtte, der er omtalt i det pågældende svar?

⁽¹⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 215.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(9. januar 2003)*

Når det gælder statsstøtte, anvendes punkt 4.2 i EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren⁽¹⁾. »Som en almindelig regel må støtte til investeringer i sektoren for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter kun ydes til virksomheder, hvis økonomiske levedygtighed kan påvises ved en vurdering af udsigterne for virksomheden, og som opfylder mindstekrav med hensyn til miljø, hygiejne og dyrevelfærd.« Der må ikke ydes støtte, medmindre der fremlægges tilstrækkeligt bevis for, at der kan findes normale afsætningsmuligheder for de pågældende produkter. For små lokale slagterier vurderes dette på det relevante niveau for de pågældende produkter, investeringsformerne og den eksisterende og forventede kapacitet.

Som Kommissionen allerede har påpeget, kan investeringer til etablering af små lokale slagterier være støtteberettigede inden for rammerne af strukturfondenes programmer for Highlands and Islands under mål 1 (artikel 25-28 i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽¹⁾).

De skotske myndigheder må vurdere, om disse betingelser er opfyldt i forbindelse med investeringer i lokale slagterier på de vestlige øer i Skotland, og bør meddele Kommissionen, om der er tale om statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

⁽¹⁾ EFT C 232 af 12.8.2000.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2003/C 155 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3629/02

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. december 2002)

Om: Gennemførelse i Grækenland af Fællesskabets retsakter vedrørende sundhed og sikkerhed

Inden for rammerne sine undersøgelser af klage nr. 00/4404 SG (2000) og de seneste forespørgsler desangående (E-2773/02) ⁽¹⁾ viste Kommissionen aktiv interesse og optog kontakt med de græske myndigheder med henblik på at indhente supplerende oplysninger om den konkrete sag. Under det møde, Kommissionens repræsentant havde med klageren, forelagde denne bevismateriale vedrørende den virksomhed, han er ansat i (skriftlig tilståelse fra virksomhedens forvaltning, hvori det hed, at der intet var gjort for at beskytte arbejdstagernes sundhed under arbejdet i løbet af den pågældende periode), samt årsrapporten fra den græske kontrolmyndighed (rapport om SEPE's aktiviteter i 2001).

Da det af ovennævnte oplysninger fremgår, at der kan rejses tvivl med hensyn til gennemførelsen af Fællesskabets retsakter om arbejdstagernes sundhed og sikkerhed, samt at SEPE overhovedet ikke har truffet foranstaltninger med henblik på at imødegå erhvervssygdomme, hvortil kommer, at arbejdsulykker er blevet utilstrækkeligt forebygget og registreret samt at der er foretaget utilstrækkelig registrering af arbejdstagernes ansvar, bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Hvad er de første konklusioner, Kommissionen har kunnet drage på baggrund af undersøgelsen, klagerne og de oplysninger, den har indsamlet, bl.a. de afslørende oplysninger om situationen, der er fremsendt af det græske arbejderforbund?
2. Vil Kommissionen på baggrund af EF-traktatens artikel 140, 211 og 226 afgive udtalelse eller begrundet udtalelse vedrørende håndhævelsen i Grækenland af Fællesskabets retsakter om arbejdstagernes sundhed og sikkerhed?

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 215.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. februar 2003)

1. Det ærede medlem henviser til klage nr. 00/4404 og sin seneste forespørgsel herom (skriftlig forespørgsel E-2773/02). Kommissionen henviser det ærede medlem til besvarelsen af nævnte forespørgsel. Som nævnt af det ærede medlem har Kommissionen været i kontakt med klageren og derefter de græske myndigheder for at klarlægge sagen. Ved mødet med klageren den 5. november 2002 i Athen gav denne Kommissionens repræsentant et omfattende dokumentationsmateriale på græsk. Samme dag foregik mødet med de græske myndigheder. Kommissionen er som led i behandlingen af klage nr. 00/4404 i færd med at gennemgå klagerens dokumentation, og den vil træffe de relevante foranstaltninger på grundlag af resultaterne af denne gennemgang og af gennemgangen af oplysningerne fra de græske myndigheder.

Kommissionen vil naturligvis holde klageren underrettet om sagsforløbet.

2. Hvis analysen af de oplysninger, Kommissionen har fået forelagt, kan tyde på et brud på EF-retten fra de græske myndigheders side, vil Kommissionen se nærmere på, om der bør indledes en traktatbruds-procedure i henhold til EF-traktatens artikel 226.

(2003/C 155 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3641/02
af Ole Sørensen (ELDR) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Filmproduktion — mål 2-støtte

Kommissionen har i foråret 2002 meddelt de danske myndigheder, at der ikke kan anvendes mål 2-midler til direkte at støtte filmproduktion. Kan Kommissionen bekræfte, at der er stillet tilsvarende betingelser for den mål 2-støtte, der gives til et tilsvarende filmprojekt i Trolldhatten i Sverige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. februar 2003)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at de danske myndigheder den 22. april 2002 forelagde et forslag om ændring af programtillægget til det danske mål 2-program (2000-2006) vedrørende støtte til filmsektoren.

Da forslaget kun vedrørte driftsstøtte til filmproduktion, oplyste Kommissionen i sit svar til de danske myndigheder den 15. maj 2002, at den foreslåede aktivitet ikke var støtteberettiget i henhold til forordning (EF) nr. 1783/1999 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling ⁽¹⁾.

Kommissionens brev indeholdt også kommentarer til den potentielle støtteberettigelse af forskellige aspekter af filmproduktion som beskrevet i den note, der var vedlagt de danske myndigheders brev af 22. april. Kommissionen anførte, at en række aktioner i forbindelse med filmproduktion kan være støtteberettigede, herunder oprettelse af små og mellemstore virksomheder i filmsektoren, oprettelse af netværk, innovation og støtte til logistiske tjenesteydelser til filmindustrien.

I et brev af 10. juni 2002 benyttede Kommissionen lejligheden til at underrette de svenske myndigheder om sit svar til de danske myndigheder. Det bør i denne forbindelse erindres, at det påhviler medlemsstatens myndigheder at gennemføre strukturfondsforordningerne korrekt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1783/1999 af 12. juni 1999 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, EFT L 213 af 13.8.1999.

(2003/C 155 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3649/02
af Mathieu Grosch (PPE-DE) til Kommissionen

(11. december 2002)

Om: Efteruddannelse og certificering af togpersonale

Inden for rammerne af forslag om ændring af direktiv 95/18/EF og direktiv 2001/14/EF (KOM(2002) 21 ⁽¹⁾) foreslår Kommissionen i artikel 12, stk. 2, første afsnit, at medlemsstaterne skal sørge for efteruddannelse for togførere og togpersonale.

Denne artikel kan fortolkes på forskellig måde. Hvilken fortolkning følger Kommissionen?

Er de offentlige jernbanevirksomheder forpligtet til at tilbyde efteruddannelse for personale og endvidere for personale, der ikke tilhører virksomheden?

Er de offentlige jernbanevirksomheder kun forpligtet til at tilbyde efteruddannelse for personale og for personale, der ikke tilhører virksomheden, når medlemsstaten pålægger jernbanevirksomheden dette?

Når medlemsstaten ikke pålægger nogen anden institution at sørge for en efteruddannelse, er de offentlige jernbanevirksomheder så de facto forpligtet til ikke kun at sikre efteruddannelse for deres eget personale?

(¹) EFT C 126 E af 28.5.2002, s. 332.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. januar 2003)

Uddannelse af togpersonale foretages i de fleste medlemsstater af jernbanevirksomhederne og/eller infrastrukturforvalterne selv. Nytilkomne virksomheder og jernbanevirksomheder fra andre medlemsstater, der ønsker at udnytte markedet for jernbanetransporttjenester, har i realiteten meget få muligheder for at tilrettelægge denne uddannelse alene. Formålet med artikel 12 i direktivforslaget er at forpligte medlemsstaterne til at sikre, at der foreligger nødvendig uddannelse af jernbanepersonale for alle jernbanevirksomheder, der søger adgang til det pågældende net.

Når direktivet er vedtaget, skal det gennemføres i alle medlemsstater. Gennemførelsesinstrumenterne vælges af medlemsstaten og kan være forskellige afhængigt af, i hvor høj grad jernbanetransportmarkedet er åbent, og hvor vidt der foreligger alternativer til uddannelsen. Målene i artiklen skal opfyldes og i det tilfælde, der nævnes af det ærede medlem, skal selskabets skoler åbnes for personalet i andre jernbanevirksomheder, som nævnt i artiklen, hvis disse tjenesteydelser ikke findes på markedet.

(2003/C 155 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3665/02

af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(18. december 2002)

Om: Harmonisering af europæiske afstandsbaseerede vejafgiftssystemer for erhvervskøretøjer

Der findes i øjeblikket forskellige former for afgiftssystemer på de vigtigste vejnet i EU-staterne. I nogle stater bliver afgifterne opkrævet ved faste betalingsstationer, i andre har man planlagt eller er ved at indføre landsdækkende moderne vejafgiftssystemer, som gør det muligt at fastsætte og inddrive vejafgiften ved hjælp af teknisk udstyr. Det kan f.eks. være systemer, der arbejder enten på basis af mikrobølger (som f.eks. i Italien) eller på basis af GPS (som det f.eks. er blevet besluttet i Tyskland).

1. Kan de pågældende systemer betragtes som teknisk ækvivalente hvad angår deres mulige kapacitet? Kan den enkelte bilist f.eks. modtage oplysninger om trafikregulering og kødannelser fra alle systemer i samme kvalitet?

2. Hvilket system anses i dag for at have det største tekniske potentiale, der gør det bedst egnet til at opfylde de fremtidige krav, set på baggrund af EU's udvidelse og den i den forbindelse forventede stigning i den tunge trafik?

3. Har tiltrædelseslandene nogle præferencer?

4. Hvilket system vil det være billigst at indføre, og med hvilket system vil break-even-punktet hurtigst blive nået?
5. Er det eventuelt også muligt med de systemer, der for øjeblikket diskuteres, mod betaling at benytte visse oplysningstjenester (f.eks. at forhøre sig om vejenes tilstand, vejrforholdene på strækningen, ulykkes- og kømeldinger ... men også om den interne transportlogistik i firmaerne) indenfor samme frekvensområde? Foreligger der rentabilitetsberegninger for anvendelse af sådanne tjenester?
6. Vil transportvirksomheder, som indsætter deres lastvogne i den transnationale godstransport, blive tvunget til at udstyre dem med forskellige on-board-units alt efter, hvilke tekniske løsninger de enkelte lande vælger? Hvor stor ville den samlede finansielle belastning ved at installere de forskellige nødvendige systemer i bekræftende fald blive for transportsektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(5. februar 2003)

De nævnte systemer, dvs. mikrobølgesystemet »Dedicated Short Range Communications« eller DSRC og satellitløsningen (satellitbaseret positionsbestemmelse i forbindelse med mobiltelefoni), er ikke ækvivalente.

Når det drejer sig om vejafgifter, er satellitløsningen den mest lovende for fremtiden, da den rummer konkrete anvendelsesmuligheder på hele det europæiske vejnet og hverken kræver etablering af udstyr på jorden eller specifikke infrastrukturer. Hensigten med DSRC-systemet var oprindeligt, at det skulle integreres i de eksisterende betalingsstationer i visse lande. Dette har været bestemmende for dets udformning.

Den boks, der anvendes i satellitsystemet, kan også anvendes til andre vejtelematikktjenester (information af de rejsende, overvågning af farlige stoffer, automatisk nødopkald i tilfælde af ulykker osv.). Sådanne tjenester kan ikke udføres med DSRC-systemet, da det ikke er indrettet til dette formål.

Så vidt Kommissionen er underrettet, findes der ikke nogen udtømmende beregninger af rentabiliteten af disse telematikktjenester. Den store ubekendte i alle prognoserne er spørgsmålet om, hvor stor en del af kunderne der vil være rede til at betale for de tilbudte tjenester og hvornår. Denne andel, som i øjeblikket er ubetydelig, forventes at stige, når der er udviklet effektive og attraktive tjenester, ikke kun for vejtransport, men for alle former for kombineret landtransport.

Visse kandidatlande råder allerede over elektroniske bompengesystemer af DSRC-typen. Disse systemer vil sikkert fortsat blive anvendt til finansiering af nye infrastrukturer. Derimod vil de lande, som ønsker at indføre vejafgift på transport af gods på hele deres net, snarere foretrække satellitløsningen.

Omkostningerne i forbindelse med telematiksystemerne hidrører fra:

- systemer etableret på jorden (infrastrukturer, vejudstyr, centrale systemer)
- udstyr installeret i køretøjer.

Hvad jordsystemerne angår, medfører DSRC-løsningen meget større omkostninger til etablering og vedligeholdelse af jordudstyr. Når det drejer sig om udstyr installeret i køretøjer, er satellitløsningen i øjeblikket langt mere kostbar end DSRC-løsningen. Kommissionen mener dog, at prisen på satellitudstyr vil falde i tiden frem til 2010 på grund af virkningen af seriefremstilling.

Senest i 2010 skulle omkostningerne ved satellitløsningen være faldet betydeligt, og de endnu eksisterende tekniske problemer skulle i vid udstrækning være løst. Det antages derfor, at satellitløsningen under alle omstændigheder vil være optimal, og den skulle også frembyde gode muligheder for at anvende Galileo, det europæiske system for satellitbaseret positionsbestemmelse, som vil være operationelt fra 2008.

Til trods for Kommissionens fortsatte bestræbelser for — i overensstemmelse med Rådets resolution af 17. juni 1997 — at øge interoperabiliteten mellem de nationale systemer er der en risiko for, at mængden af inkompatibelt udstyr i lastvogne vil blive øget. Dette er baggrunden for, at Kommissionen i sin hvidbog om transportpolitikken har bebudet et direktivforslag, som vil blive forelagt for Rådet og Europa-Parlamentet i løbet af 2003.

(2003/C 155 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3670/02

af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(18. december 2002)

Om: Udgifter til bortskaffelse af affald i slagtelinjen ved slagtning af dyr

Hvilken fremgangsmåde har de forskellige medlemsstater anvendt efter kogalskabskrisen i forbindelse med bortskaffelsen af det affald (knogler), der fremkommer i slagtelinjen? Den spanske stat pålægger producenterne at medtage udgifterne på regningen og derved vælte dem over på forbrugerne i form af øgede priser, således at det bliver de endelige forbrugere, der finansierer bortskaffelsen af affaldet.

Der er tilsyneladende medlemsstater i Den Europæiske Union, der betaler udgifterne til bortskaffelse af affaldet direkte, hvilket giver disse staters producenter en fordel i forhold til producenterne i den spanske stat, da udgifterne ikke væltes over på priserne ved import inden for det indre marked, hvilket medfører urimelige konkurrenceforhold mellem medlemsstaterne.

Kan Kommissionen oplyse, om der findes nogen form for lovgivning på EU-plan, der pålægger alle medlemsstater at handle på samme måde, eller om dette spørgsmål tværtimod hører under medlemsstaternes kompetenceområde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. januar 2003)

I henhold til de nugældende fællesskabsbestemmelser⁽¹⁾ skal slagterierne og opskæringsvirksomhederne fjerne specificeret risikomateriale. Medlemsstaterne kan imidlertid beslutte at give særligt godkendte, kontrollerede og registrerede slagtere tilladelse til at fjerne rygsøjlen fra slagtekroppen eller dele af slagtekroppen.

Efter ikrafttrædelsen (pr. 1. januar 2003) af EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i forbindelse med TSE-testede dyr og slagteriffald⁽²⁾ giver Kommissionen ikke længere tilladelse til statsstøtte til dækning af omkostningerne i forbindelse med bortskaffelse af slagteriffald.

Undtagelsesvis og for at gøre det muligt for kødsektoren gradvis at integrere de højere omkostninger, der følger efter indførelsen af retsforskrifterne for TSE, vil Kommissionen godkende statsstøtte på op til 50 % til omkostningerne ved sikker bortskaffelse af specificeret risikomateriale og kød- og benmæl, som ikke længere kan udnyttes kommercielt, der produceres i 2003.

Af samme grund vil Kommissionen godkende statsstøtte på 100 % til bortskaffelse af specificeret risikomateriale og kød- og benmæl, som ikke længere kan udnyttes kommercielt, der produceres indtil disse rammebestemmelser ikrafttrædelse.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatiser, EFT L 147 af 31.5.2001.

⁽²⁾ EFT C 324 af 24.12.2002.

(2003/C 155 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3679/02**af Alexander Radwan (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Busquin: EU bør være en stærk magt i rummet (artikel i European Voice, 19. september, side 8 — nyheder)

I løbet af de seneste 30 år har Det Europæiske Rumfartsagentur haft virkelig gode resultater med hensyn til at udvikle Ariane-affyringsrampen og mulighederne for at opbygge højteknologiske satellitter, der giver Europa uafhængig adgang til rummet.

På baggrund af ovenstående og under henvisning til ovennævnte artikel vil jeg spørge om følgende:

1. Hvad mangler der efter Kommissionens opfattelse med hensyn til at gøre EU til en stærk magt i rummet?
2. Mener Kommissionen, at EU mangler militært engagement i rummet, og bør dette engagement ske gennem en militær deltagelse i en fremtidig »EU-rumpolitik« eller gennem et kapitel om rummet i Europas forsvarspolitik?
3. Er det korrekt, at Kommissionen fremmer anvendelse af militære satellitter generelt eller specifikt ved hjælp af EU's forskningsbevillinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(24. januar 2003)

Kommissionen noterer sig de vigtige spørgsmål, som det ærede medlem rejser. Den er netop ved at lægge sidste hånd på en »grønbog« om den fremtidige rumpolitik i Europa. Grønbogen skal vedtages i begyndelsen af 2003. Den forventes at sætte en bred debat i gang mellem alle berørte parter i første halvdel af 2003 om, hvilke valg der skal træffes vedrørende fremtidige aktiviteter inden for rumtekniske applikationer og støtteteknologi. Resultatet af processen skulle gerne blive, at der fastlægges politikker og milepæle, der kan styrke Europas stilling som en magt i rummet.

Efter høringsprocessen vil Kommissionen, som ønsket i Parlamentets beslutning⁽¹⁾, udarbejde en hvidbog med konkrete forslag til tiltag og milepæle. Den vil kunne rumme svar på nogle af de spørgsmål, det ærede medlem rejser. Et af de problemer, der skal drøftes under høringen, er applikationer med »flere anvendelsesformål«, hvor den samme teknologi kan sættes ind med både civile og militære/sikkerhedsmæssige formål.

Kommissionen finansierer ikke i øjeblikket nogen militære satellitapplikationer med forskningsmidler.

⁽¹⁾ Alyssandrakis-betænkningen — januar 2002 — Ref: P5 TARPOV (2002) 015 »Europe and Space« — Beslutning vedtaget 17.1.2002.

(2003/C 155 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3732/02**af Philip Bradbourn (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. december 2002)

Om: Galileo

Kan Kommissionen bekræfte, at den har modtaget en kopi af den seneste redegørelse fra Royal Institute of Navigation, hvori der gives udtryk for foruroligelse over de risici, satellitsystemet Galileo er udsat for på grund af naturlig og menneskeskabt interferens, som f.eks. EMP (elektromagnetisk puls), og kan den gøre nærmere rede for, hvilke forholdsregler der i så fald foreslås truffet med henblik på at garantere sikkerheden for fly og andre brugere at dette system, når det tages i drift?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(16. januar 2003)*

Kommissionen kan bekræfte, at den har fået en kopi af den nylige udtalelse fra Royal Institute of Navigation om sårbarheden i globale navigationssatellitssystemer (GNSS).

Kommissionen har noteret sig anbefalingerne i rapporten fra Volpe National Transportation Research Center i USA.

Galileo-systemet er fra starten konstrueret under hensyntagen til de potentielle trusler. Galileos sikkerhedsorgan fører tilsyn med konstruktionen af Galileo for sikre, at bliver taget højde for eventuelle sikkerhedsproblemer.

Systemet er konstrueret med det formål at minimere den potentielle sårbarhed og bl.a. udstyret med følgende egenskaber:

- Galileo vil transmittere alle sine tjenester over flere forskellige og adskilte frekvensbånd, hvorved de fleste af de problemer, der peges på i Volpe-rapporten, er ryddet af vejen. På dette punkt bliver Galileo langt mindre sårbart end det nuværende GPS (Global Positioning System), der kun bruger én frekvens.
- Galileo vil tilbyde civile brugere multifrekvenssignaler, og dermed en pålidelig radionavigationstjeneste, langt tidligere end GPS-systemet efter de nuværende planer.

Kommissionen konstaterer, at ikke kun Galileo-systemet, men alle navigations- og kommunikations-systemer, der bygger på radiobølgeteknologi principielt kan rammes af interferens og være sårbare. Nødvendigheden af passende og tilstrækkelige alternative systemer må de relevante brugersamfund vurdere fra sag til sag. Det skal her bemærkes, at de fleste radionavigationstjenester i øjeblikket benyttes uden et alternativt radionavigationssystem. Kommissionen vil vurdere nødvendigheden af en optimal blanding af radionavigationssystemer for Europa i forbindelse med udarbejdelsen af en europæisk radionavigationsplan i 2003.

(2003/C 155 E/201)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3736/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen***(19. december 2002)*

Om: Fang Jue-sagen

Fang Jue, tidligere næstformand for partiets kontroludvalg for den sydlige Fujian-provins og partifunktionær indtil midten af 90'erne, havde i januar 1998 i den vestlige presse offentliggjort et langt manifest med titlen »Kina har behov for nye forandringer. Reformforslag fra demokrater«. Manifestet, som var medunderskrevet af ca. 30 højtplacerede partifunktionærer, præsenterede i moderate vendinger et forslag til en forfatningsreform, som ville have muliggjort en gradvis udvikling hen imod et virkelig demokratisk system.

Den 23. juli 1998 blev Fang Jue kidnappet af politiet. Hans familie erfarede først den 28. september 1998, hvor han befandt sig. Han sad indtil den 28. juli 1999 i en celle på 36 m² sammen med ca. 25 almindelige indsatte, og man tillod ham ingen kontakt med omverdenen. Den 10. juni 1999 blev Fang Jue idømt fire års fængsel for »ulovlig handel«, fordi han angiveligt havde oprettet en handelsvirksomhed uden tilladelse. Den egentlige grund til fængslingen blev ikke omtalt. Efter dommen blev han udsat for en meget hård og ydmygende behandling fra de kinesiske myndigheders side, idet han bl.a. blev anbragt i strafcelle i 25 dage (selv om anbringelse i strafcelle efter reglerne ikke må overstige 15 dage), i en celle på 2 m² uden madras, stol, tæppe og varme, og det i december 2000 og januar 2001 ved temperaturer på ned til minus 17° C. Desuden måtte han ikke vaske sig, skifte undertøj, barbere sig, frisere sig osv. Han blev udsat for denne og andre former for dårlig behandling, for at han skulle erkende sin skyld og »ændre sin tankegang«. Efter at være kommet ud af dette helvede den 22. juli 2002 blev Fang Jue afhørt på ny i Beijing den 20. oktober 2002, få dage før den XVI partikongres' begyndelse, og han har været forsvundet siden den 4. november 2002.

Er Kommissionen bekendt med, at Fang Jue er forsvundet på mystisk vis uden forklaring? Hvilke foranstaltninger har den truffet med henblik på at få præcise oplysninger fra myndighederne i Beijing om Fang Jues skæbne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(16. januar 2003)

Kommissionen er bekendt med, at Fang Jue har været forsvundet siden den 4. november 2002.

Kommissionen er også som det ærede medlem stærkt bekymret for Fang Jues forsvinden. Han blev således opført på EU's liste over individuelle tilfælde, som giver anledning til bekymring, og de kinesiske myndigheder fik listen overrakt i forbindelse med EU's og Kinas seneste dialog om menneskerettigheder i Beijing den 13. og 14. november 2002. Da de kinesiske myndigheder endnu ikke har givet et svar i sagen, har EU gentaget sin bekymring, og der blev anmodet om yderligere oplysninger på et møde med de kinesiske myndigheder i december 2002.

EU vil fortsætte med at følge Fang Jue-sagen meget nøje. Og Kommissionen vil fortsat holde øje med, om den kinesiske regering respekterer udtryks- og trosfriheden, og vil blive ved med at give udtryk for bekymring angående tilfælde af krænkelse af denne grundlæggende rettighed.

(2003/C 155 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3747/02

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(20. december 2002)

Om: HPV-test: et privilegium?

I juni besluttede Europa-Parlamentet, at det fremover vil godtgøre personalets udgifter til testning i forbindelse med screening for human papillomavirus (HPV), der er en dokumenteret årsag til livmoderhalskræft. Beslutningen blev truffet, efter at Kommissionen havde besluttet af godtgøre 85 % af udgifterne til HPV-testning for sit personale.

Livmoderhalskræft er den eneste kræfttype, hvor 100 % af tilfældene kan behandles, hvis de diagnosticeres tilstrækkeligt tidligt. Nye data viser, at antallet af infektioner med papillomavirus er stigende, og at cervixcancer er den mest udbredte viruskønssygdom. I Europa er denne sygdom den næst hyppigste kræftsygdom blandt kvinder.

Kan Kommissionen oplyse, hvad der har fået den til at udskyde offentliggørelsen af sine henstillinger om screening for kræft? Hvis det er sandt, at Europa er hjemsted for beskyttelsen af de personlige rettigheder, hvorfor mener Kommissionen så ikke, at det er hensigtsmæssigt at tilbyde alle kvinder i EU denne test, så retten til sundhed ikke omdannes til et privilegium, der alene er forbeholdt institutionernes kvindelige personale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. februar 2003)

Kommissionen er i overensstemmelse med sit arbejdsprogram i færd med at udarbejde et forslag til en henstilling fra Rådet om screening for cancer, som er baseret på EF-traktatens artikel 152. Forslaget tager udgangspunkt i det arbejde, der foregår i ekspertudvalget for forebyggelse af cancer og inden for de europæiske netværk vedrørende screening for cancer, hvis arbejde forventes at ligge klart i marts 2003. Formandskabet har sat henstillingen på dagsordenen for mødet i Rådet (sundhed) den 2. og 3. juni 2003.

Selvom traktatens artikel 152, stk. 1-4, indeholder en definition af Fællesskabets kompetence på sundhedsområdet, knæsetter artikel 5 medlemsstaternes ansvar med hensyn til organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling, hvilket stiller dem helt frit med hensyn til HPV-testning for deres borgere. Udkastet til forslaget om en henstilling fra Rådet om screening for cancer bliver helt i overensstemmelse med artikel 152, stk. 5.

Udarbejdelsen af forslaget har taget længere tid end forventet. Det skyldes, at det er nødvendigt at foretage en nøje vurdering af de videnskabelige beviser, der er indsamlet på området. Forslaget til en henstilling fra Rådet kommer navnlig til at fokusere på de principper og standarder, der bør anvendes i forbindelse med den screening for cancer, der tilbydes EU-borgerne.

Den kliniske værdi af organiseret screening for livmoderhalskræft på et tidligt stadium ved at teste for visse genotyper af human papillomavirus (HPV), som er forbundet med en høj risiko for at udvikle en malign sygdom, er ved at blive undersøgt. Når man ser bort fra de organiserede kliniske undersøgelser, så findes testen også på markedet, og enkeltpersoner kan henvises til screening efter anmodning, normalt som et supplement til den almindelige pap test.

(2003/C 155 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3756/02

af Herman Vermeer (ELDR) til Kommissionen

(16. december 2002)

Om: Problematikken om fjernelse af tunge og rødspætte fra TAC for torsk, håndteringen af krisen for torskebestanden og TAC for tunge og rødspætte

Hvad vil Kommissionen foretage sig i forbindelse med de ulovlige landinger af torsk, som er langt skadeligere for torskebestanden end de bifangster, der forekommer i forbindelse med rødspættefiskeriet, og hvilke mål (udtrykt i tal) har Kommissionen sat for at begrænse de ulovlige landinger af torsk?

Er Kommissionen indstillet på som et alternativ til sit forslag vedrørende torskebestanden og jævnsides hermed begrænsningen af TAC (Total Allowable Catches) for tunge og rødspætte at acceptere, at de, som fisker fladfisk, anvender strengere tekniske foranstaltninger for at hindre bifangst af torsk, at fiskeriindsatsen reduceres i gydetiden og at der samtidig indføres lokale forholdsregler?

Hvordan vil Kommissionen yde kompensation til de fiskere, som rammes af de foreslåede foranstaltninger i betragtning af, at ikke alle medlemsstaterne har mulighed for på deres budget at fremskaffe så store midler.

I betragtning af situationens alvor og Rådets mødekalender anmoder jeg om, at mit spørgsmål bliver besvaret hurtigst muligt.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. januar 2003)

Da det er vanskeligt at garantere, at der foretages korrekte fangstrapporteringer i forbindelse med forvaltningen af fiskekvoter, mener Kommissionen, at forvaltningen af fiskeriindsatsen er et vigtigt instrument til kontrol af fiskedødeligheden hos de truede torskebestande. Det er nødvendigt at forvalte indsatsen for alle fiskerier, hvor der fanges torsk, selv om det er nødvendigt at sætte redueringen af indsatsen i relation til den mængde torsk, der fanges i hvert fiskeri.

Kommissionen har ikke fastsat nogen tilladt grænse for ulovlige landinger af torsk og agter heller ikke at gøre det. Kommissionen tilskynder alle medlemsstater, der deltager i fiskeri, til at indføre effektive kontrol-, inspektions- og sanktionsordninger for at reducere de ulovlige landinger mest muligt.

Kommissionen vil være behjælpelig hermed i det omfang, den har beføjelser hertil. Hvis den får nys om urapporterede torskelandinger, vil den gennemgå alle de foreliggende oplysninger og kan anmode om, at der iværksættes administrative undersøgelser af, hvor vidtrækkende og alvorlige problemerne er i bestemte tilfælde. Hvis der er grundlag for det, vil Kommissionen tage retlige skridt over for medlemsstaterne (hvilket i sidste ende kan føre til, at der anlægges sag ved EF-Domstolen). Endvidere har Kommissionen til hensigt at udarbejde særlige overvågningsprogrammer for at holde øje med følsomme fiskerier og fastsætte retningslinjer for inspektionerne.

Erfaringen har vist, at det giver meget begrænsede resultater med områder, der er beskyttet i bestemte perioder, eller lukkede områder til bevarelse af torsken, fordi der, så snart et sådant område genåbnes, igen kan fiskes intensivt og fanges mange fisk fra området. Det er i stedet vigtigt, at der indføres en begrænsning af selve fiskeriindsatsen. Kommissionen går ikke ind for at lukke områder i bestemte perioder som et alternativ til en reduceret fiskeriindsats.

Formålet med de foranstaltninger, der medfinansieres af det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF), er at bidrage til at skabe en bedre ligevægt mellem fiskeriindsatsen og de eksisterende ressourcer. Dette bør ske ved en permanent nedbringelse af overskydende fiskerikapacitet som led i nationale programmer. Foranstaltningerne kan kombineres med sociale og økonomiske foranstaltninger som fx. førtidspensioneringsordninger og individuelle godtgørelser til fiskerne. Medlemsstater, der ikke er tilstrækkeligt fleksible finansielt set, fordi de ikke har afsat tilstrækkelige midler til sociale og økonomiske foranstaltninger, har mulighed for at omprogrammere deres udgifter for at skaffe midlerne, hvis de ønsker det.

(2003/C 155 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3765/02
af Luigi Cocilovo (PPE-DE) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Stater som har internationale konventioner, der kun sikrer deres egne borgere og ikke alle fællesskabsborgere

Med dommen Gothard/INPS har De Europæiske Fællesskabers Domstol fastsat klare principper vedrørende bilaterale konventioner (i dag sikrer næsten alle bilaterale konventioner kun de kontraherende staters egne borgere); derfor bliver andre fællesskabsborgere, som er bosat i Italien, og som tager til Monaco eller San Marino for at arbejde, nægtet socialsikringsydelser på grundlag af nationalitet. Men i gennemførelsen af de forpligtelser, de har indgået i henhold til bilaterale konventioner, må medlemsstaterne endvidere overholde de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til fællesskabsretten.

Hvad har Kommissionen på baggrund af ovennævnte dom til hensigt at gøre i forbindelse med stater, som har indgået internationale konventioner, som kun sikrer deres egne borgere og ikke alle fællesskabsborgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. februar 2003)

Domstolen har i dommen af 15. januar 2002 i sag C-55/00, Gottardo, konkluderet:

De kompetente myndigheder i én medlemsstat, hvorunder de sociale sikringsordninger henhører, er i overensstemmelse med de fællesskabsretlige forpligtelser, som påhviler dem i medfør af artikel 39 EF, forpligtet til at tage forsikringsperioder, der er tilbagelagt i et tredjeland af en statsborger i en anden medlemsstat, i betragtning med henblik på dennes erhvervelse af ret til ydelser ved alderdom, når de samme myndigheder i en situation, hvor forudsætningerne med hensyn til bidragsbetalingen er de samme, anerkender, at sådanne perioder i henhold til en bilateral overenskomst, der er indgået mellem den førstnævnte medlemsstat og tredjelandet, tages i betragtning, når de er tilbagelagt af statens egne statsborgere.

Ifølge dommen skal fordele, der følger af en bilateral overenskomst mellem en medlemsstat og et tredjeland, også gives til arbejdstagere fra andre medlemsstater, som ikke er part i overenskomsten. Dette følger af princippet om ligebehandling mellem et lands egne statsborgere og statsborgere fra andre medlemsstater, som er fastsat i EF-traktatens artikel 39.

Efter dommen af 15. januar 2002 i sag C-55/00, Gottardo, har Kommissionen anmodet alle medlemsstaterne om at underrette den om eventuelle praktiske vanskeligheder i forbindelse med at anvende denne retspraksis og om de foranstaltninger, de agter at træffe for at sikre, at de forskellige aftaler er i overensstemmelse med Domstolens dom.

Disse spørgsmål blev drøftet den 9. og 10. december 2002 på mødet i Den Administrative Kommission for Vandrede Arbejdstageres Sociale Sikring. Kommissionen er for øjeblikket i gang med at behandle medlemsstaternes svar.

(2003/C 155 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3768/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Opfyldelse af de sproglige rettigheder, som gentagne gange er indrømmet det slovensksprogede mindretal i Kärnten, Østrig, inden Sloveniens tiltrædelse af EU

1. Erindrer Kommissionen, at et flertal af de for det meste slovensksprogede indbyggere i det sydlige randområde af den østrigske provins Kärnten efter Første Verdenskrig ved en folkeafstemning gik ind for et fortsat tilhørsforhold til Østrig i stedet for at blive en del af det dengang nye kongerige Serbien, Kroatien og Slovenien? Dette skyldtes bl.a. et løfte om, at det slovenske sprog i deres område, også inden for Republikken Østrig, ville komme til at spille en fuldgyldig rolle i forvaltnings-, informations- og undervisningsmæssig henseende.

2. Erindrer Kommissionen endvidere, at statstraktaten fra 1955, som efter Anden Verdenskrig banede vej for en fuldstændig gendannelse af den østrigske stat, på ny garanterede de etniske mindretals indtil da ikke-erkendte eller negligerede sproglige rettigheder inden for deres område?

3. Er Kommissionen klar over, at det hidtil største parti i Kärnten, som også har stillet den nuværende ministerpræsident Jörg Haider, bl.a. kan takke deres propaganda for et ensproget, tysktalende Kärnten og deres modstand mod slovenernes sproglige rettigheder for deres popularitet, men at en retsafgørelse på højest niveau i 2001 stadfæstede, at de slovensksprogede stednavneskilte, som siden 1970'erne er blevet ødelagt og fjernet af tysksprogede modstandere af tosprogethed, skulle genopsættes?

4. Kan Kommissionen bekræfte, at denne konflikt nu truer med at eskalere, fordi myndighederne i provinsen Kärnten fortsat vægrer sig ved at gennemføre retsafgørelsen, at de slovensksprogede i Kärnten derpå har afvist et forslag om bevarelse af den allerede længe eksisterende radiosender »Radio Dva« gennem fortsat finansiering med offentlige midler til gengæld for en frivillig opgivelse af de fleste slovensksprogede stednavneskilte, og at denne afvisning i begyndelsen af 2003 vil blive straffet ved, at støtten til radiostationen indstilles?

5. Hvad gør Kommissionen for at sikre, at den østrigske provins Kärnten i god tid inden nabolandet Sloveniens tiltrædelse af EU den 1.5.2004 til fulde efterkommer de sproglige rettigheder, som i 1919, 1955 og 2001 blev indrømmet den slovensksprogede befolkning, således at meningsuoverensstemmelserne mellem de to befolkningsgrupper ikke med det samme udvikler sig til en permanent og stadig vanskeligere grænsekonflikt mellem to EU-medlemsstater?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af 2.12.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(17. februar 2003)*

Mindretallenes rettigheder indgår i de principper, der anføres i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union. Disse principper, der er blevet fastlagt i forskellige internationale konventioner⁽¹⁾, er blevet højtideligt bekræftet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽²⁾. I artikel 21, stk. 1, i dette charter henvises der til, at det er forbudt at forskelsbehandle på grund af bl.a. etnisk oprindelse, sprog, religion eller tilhørsforhold til et nationalt mindretal, og i henhold til artikel 22 skal EU respektere den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed. Det bør imidlertid bemærkes, at det i artikel 51 i charteret præciseres, at dets bestemmelser er rettet til EU's institutioner og organer under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører fællesskabsretten.

Disse principper håndhæves ved hjælp af den overtrædelsesprocedure, der er fastsat i artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten, samt ved hjælp af den politiske procedure, der er fastsat i artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union. I henhold til den førstnævnte procedure kan Kommissionen indbringe sagen for Domstolen, hvis klagen falder ind under fællesskabsrettens anvendelsesområde: dette er navnlig tilfældet, hvis medlemsstaten ikke gennemfører et direktiv korrekt i national ret. I henhold til den sidstnævnte procedure kan Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne, hvis en medlemsstat groft og vedvarende overtræder principperne i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, henvise sagen til Rådet i dets sammensætning af stats- og regeringscheferne.

I den sag, som det ærede parlamentsmedlems forespørgsel drejer sig om, synes fællesskabsretten ikke at være ukorrekt anvendt, og Kommissionen råder heller ikke på nuværende tidspunkt over oplysninger gående ud på, at der skulle foreligge grov og vedvarende overtrædelse efter betydningen i artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union.

⁽¹⁾ Se f.eks. FN's konvention om civile og borgerlige rettigheder (the International Covenant on Civil and Political Rights), der i artikel 27 fastslår, at personer, der tilhører mindretal, har ret til at dyrke deres kultur og benytte deres sprog. Konventionen er blevet ratificeret af samtlige medlemsstater.

⁽²⁾ EFT C 364 af 18.12.2000.

(2003/C 155 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3781/02**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen***(6. januar 2003)*

Om: Adfærdskodeks for multinationale virksomheder, som indfører fødevarer

EU anvender andre målestokke for fremstilling af fødevarer end lande i den øvrige verden. Der findes i EU andre bestemmelser for miljø, dyrevelfærd og fødevarer sikkerhed. F.eks. er kød- og benmel som bestanddel i foderstoffer forbudt. Som følge af disse bestemmelser er landmænd i EU i almindelighed ringere stillet i konkurrencen med landmænd i den øvrige verden.

I henhold til de nugældende WTO-bestemmelser kan indførslen af ikke bare fødevarer, men også af rå- og hjælpestoffer begrænses, hvis der er åbenlyse risici for menneskers og dyrs sundhed.

En mulighed for at afhjælpe problemet med de konkurrencemæssige ulemper består i sammen med de virksomheder, der indfører fødevarer, at forhandle om en adfærdskodeks, hvormed de forpligter sig til kun at indføre de varer, som er fremstillet i overensstemmelse med produktionsmetoder, som svarer til de i Den Europæiske Union gældende.

1. Hvilke muligheder er der efter Kommissionens opfattelse for at udarbejde en sådan adfærdskodeks?
2. Hvilke andre muligheder er der efter Kommissionens opfattelse for på kort sigt, dvs. inden WTO-forhandlingernes afslutning, at træffe foranstaltninger, der skal begrænse de europæiske landmænds konkurrencemæssige ulemper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(18. februar 2003)*

Fødevarer og foder, der importeres til Fællesskabet med henblik på markedsføring i Fællesskabet, skal opfylde de relevante krav i fællesskabslovgivningen eller overholde andre forskrifter, der af Fællesskabet betragtes som værende på mindst samme niveau. Der findes derfor allerede en betydelig mængde lovgivning og kontrolforanstaltninger til sikring af importerede fødevarers og importeret foders sikkerhed, især for så vidt angår produkter af animalsk oprindelse. Dette er blevet omfattende ajourført og forbedret gennem de foranstaltninger, der blev varslet i Kommissionens hvidbog om fødevarer og fødevarer (1) af januar 2000.

Der er efter hvidbogens offentliggørelse allerede taget en række større lovgivningsinitiativer. Som eksempel kan nævnes Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer og fødevarer (2), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatis (3) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 af 3. oktober 2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum (4). Andre vigtige forslag til forordninger om fødevarer og fødevarer og zoonoser drøftes stadig i Rådet og Parlamentet, mens der om kort tid vil blive forelagt forslag om fødevarer og foderkontrol og foderstofhygiejne.

Denne lovgivning omfatter vigtige forskrifter til sikring af, at importerede varer er på samme sikkerhedsniveau som produkter produceret i Fællesskabet. Hvis Kommissionen er overbevist om, at disse forskrifter ikke er overholdt, træffes der passende foranstaltninger, bl.a. om nødvendigt restriktioner eller forbud mod de pågældende fødevarer eller foderprodukter. Kommissionen mener således ikke, at fødevarer og fødevarer i forbindelse med importerede varer er ringere end for varer produceret i Fællesskabet.

Lovgivningen er også forenelig med Fællesskabets internationale forpligtelser, herunder WTO-forpligtelserne. Disse internationale rammer sikrer, at de interesser, som eksportørerne af fødevarer fra Fællesskabet har, er beskyttet mod foranstaltninger, der er uforholdsmæssige, diskriminerende eller ikke er bakked op af et videnskabeligt belæg. På visse områder som f.eks. dyrevelfærd er bestemmelserne på internationalt plan ikke særligt omfattende, heller ikke i WTO. Kommissionen vil fortsat argumentere for, at det er legitimt at arbejde for større anerkendelse af dyrevelfærd. Der er i Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om lovgivningen om dyrevelfærd for opdrættede dyr i tredjelande og følgerne for EU (5) givet en fuld redegørelse for denne indsats.

Kommissionen har ikke planer om at gå ind i forhandlinger om en adfærdskodeks med virksomheder, der importerer fødevarer. Bestemmelserne om fødevarer og fødevarer bør være bindende og bør kunne håndhæves. Det ville ikke være tilfældet med en adfærdskodeks, der ikke er retskraftig. Kommissionen opfordrer dog til, at der udarbejdes adfærdskodekser mellem de relevante parter, da de kan udgøre en ekstra sikkerhed og indeholde ekstra oplysninger til både producenter og forbrugere, når der ikke findes de nødvendige lovrammer.

Europæiske landmænds konkurrencemæssige stilling i forhold til tredjelande skal ses i sammenhæng med reformen af den fælles landbrugspolitik og langtidsperspektivet for et bæredygtigt landbrug og i lyset af de igangværende drøftelser om Doha-udviklingsrunden. Det er i begge tilfælde målet at skabe et mere konkurrencedygtigt og bæredygtigt europæisk landbrugssystem og samtidig give landmændene økonomisk støtte, der ikke er forbundet med produktionen, træffe andre støtteforanstaltninger, der er i overensstemmelse med WTO-reglerne, samt sikre, at der gives udførlige oplysninger til forbrugerne.

(1) KOM(1999) 719 endelig udg.

(2) EFT L 31 af 1.2.2002.

(3) EFT L 147 af 31.5.2001.

(4) EFT L 273 af 10.10.2002.

(5) KOM(2002) 626 endelig udg.

(2003/C 155 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3787/02**af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(6. januar 2003)

Om: Kunstneres rettigheder

I Det Forenede Kongerige forhandles og indsamles kunstneres rimelige vederlag for deres programoptagelser af optagelsesselskabernes indsamlingsforening, Phonographic Performance Limited (PPL). Hvilke EU-lande tillader kunstnere at deltage i forhandlingerne om deres vederlag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. februar 2003)

Det rimelige vederlag, som brugeren betaler, når et fonogram anvendes til udsendelse ved hjælp af radiobølger, er blevet harmoniseret på EU-plan ved artikel 8 i Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret.

Det er i øvrigt fastsat, at dette vederlag fordeles mellem de udøvende kunstnere og fonogramfremstillerne. Direktivet har dog ikke direkte harmoniseret forhandlings- og fordelingsmetoderne for dette vederlag. Der anføres kun, at medlemsstaterne, hvis der ikke er enighed mellem rettighedshaverne, selv kan fastlægge betingelserne for fordelingen. Direktivet fastsætter således ikke, hvordan vederlaget skal inddrives og forhandles.

Generelt deltager kunstnerne i forhandlingerne om størrelsen af deres vederlag. Adskillige medlemsstater har dog besluttet, at disse forhandlinger kun kan foregå inden for den obligatoriske kollektive forvaltning. Ifølge Kommissionens oplysninger er dette især tilfældet i Danmark, Tyskland, Grækenland, Frankrig, Irland, Østrig og Finland.

På den anden side foretrækker de fleste kunstnere at overlade disse forhandlinger til kollektive forvaltningsselskaber, også i lande, hvor kollektiv forvaltning ikke er obligatorisk i national ret. Denne form for centraliseret forvaltning er faktisk ofte mere praktisk for såvel kunstnerne som for brugerne af licenser til udnyttelse af rettighederne. Endelig ønsker Kommissionen at henlede det ærede medlems opmærksomhed på det faktum, at EF-Domstolen som svar på et præjudicielt spørgsmål inden for de kommende uger vil præcisere, hvad der konkret skal forstås ved et »rimeligt vederlag«, og hvilket råderum medlemsstaterne har til at anvende betegnelsen. (sag C-245/00 SENA mod NOS).

(2003/C 155 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3791/02**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. januar 2003)

Om: Kollektive afskedigelser

I Kommissionens svar af 21. november 2002 på mit spørgsmål E-2883/02⁽¹⁾ henviser kommissær Anna Diamantopoulou til en traktatbrudsprocedure (C-55/02), som Fællesskabet har indledt mod Portugal ved De Europæiske Fællesskabers Domstol for landets mangelfulde gennemførelse i national lov af Rådets direktiv 98/59/EF⁽²⁾ af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser.

Kan Kommissionen give yderligere oplysning om den igangværende procedure, herunder især om hvilke aspekter af det pågældende direktiv som ikke er blevet behørigt gennemført i portugisisk lovgivning, og som har givet anledning til indledningen af den pågældende traktatbrudsprocedure?

⁽¹⁾ Se side 57.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(7. februar 2003)*

Den traktatbrudsprocedure⁽¹⁾ mod Portugal, som det ærede medlem henviser til, vedrører fuldstændig gennemførelse i national ret af Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser.

Kommissionen anklager nærmere bestemt Portugal for ikke at have overholdt de forpligtelser, der følger af EF-traktaten og af artikel 1, 6 og 7 i nævnte direktiv, idet begrebet kollektive afskedigelser i den relevante portugisiske lovgivning kun omfatter afskedigelser af strukturelle, teknologiske eller konjunkturbestemte årsager. Efter Kommissionens opfattelse er begrebet defineret bredere i direktiv 98/59/EF, som gælder for afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv. Denne indskrænkning af begrebet kollektive afskedigelser i den portugisiske lovgivning medfører, at den beskyttelse af arbejdstagerne, som direktivet tager sigte på, f.eks. ikke gælder i tilfælde af konkursbegæring, ekspropriering, brand eller en virksomheds ophør som følge af virksomhedslederens død.

⁽¹⁾ Sag C-55/02. Sagen verserer for Domstolen.

(2003/C 155 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3796/02**af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen***(17. december 2002)*

Om: Nødområder for skibe i nød

Ved behandlingen af direktiv 2002/59/EF⁽¹⁾ om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformations-system for skibsfarten i Fællesskabet slog jeg til lyd for en strengere ordning for nødhavne og nødområder for skibe i nød og anmodede om, at der blev indført en kompensationsordning for havne, der modtager et skib i nød. Prestigekatastrofen havde måske kunnet undgås, hvis det beskadigede skib var bugseret til en havn, et nødområde eller en ankerplads i stedet for ud på det åbne hav.

I henhold til direktiv 2002/59/EF må havne kunne regne med øjeblikkeligt at få godtgjort de omkostninger og den skade, en sådan operation medfører. Kommissionen bør undersøge, om der kan indføres en kompensationsordning, og om det er muligt at kræve, at skibe, der anløber europæiske havne, skal være tilstrækkeligt forsikret.

Har Kommissionen i mellemtiden undersøgt mulighederne? Mener Kommissionen ikke, at ordningen med nødhavne snarest bør skærpes yderligere i lyset af Prestigekatastrofen?

⁽¹⁾ EFT L 208 af 5.8.2002, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(24. januar 2003)*

I dag har de nationale myndigheder ifølge international ret kun informations- og samarbejdsforpligtelse, hvad angår skibe i nød. De har på nuværende tidspunkt ingen pligt til at tage imod et skib, der befinder sig i en kritisk situation.

Som det ærede medlem fremhæver fremsatte Kommissionen efter Erikas forlis forslag om nye regler for nødhavne. Det er i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/59/EF af 27. juni 2002 om et trafikovervågningsystem for skibsfarten (som indgår i Erika 2-pakken)⁽¹⁾ nu fastsat, at alle medlemsstaterne skal udarbejde planer for at imødegå sådanne situationer og give Kommissionen meddelelse herom. Ifølge direktivet skal disse planer »omfatte de nødvendige ordninger og procedurer (...) for at sikre, at nødstedte skibe straks kan søge nødområder med forbehold af tilladelse fra den kompetente myndighed«. Direktivet blev vedtaget i sommeren 2002 og skal være gennemført i februar 2004.

Prestige-ulykken har endnu en gang understreget, hvor vigtigt det er, at medlemsstaterne går helt ind for at gennemføre Erika-pakken hurtigst muligt, allerede inden de officielle tidsfrister, hvilket de gav tilsagn om på Det Europæiske Råd i Nice i december 2000. Det er på denne baggrund, at Kommissionen i sin meddelelse af 3. december 2002 ⁽¹⁾ bad de kompetente myndigheder om allerede nu at udarbejde de nationale planer for nødhavne, som skibe i nød kan søge til.

For at komme videre hermed og koordinere medlemsstaternes arbejde afholdes der et arbejds møde den 31. januar 2003, hvor man skal drøfte, hvordan bestemmelserne om nødhavne skal gennemføres i praksis. Derefter fortsætter Kommissionen sit eget arbejde i samarbejde med Det Europæiske Søfartssikkerheds-agentur.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om mulighederne for medfinansiering, finder Kommissionen, at det bør tages op i forbindelse med forberedelserne til den kommende revision af de transeuropæiske net, nærmere betegnet i den såkaldte Van Miert-gruppe, som Kommissionen har nedsat, og som består af repræsentanter for medlemsstaterne og kandidatlandene.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 5.8.2002.

⁽²⁾ KOM(2002) 681 endelig udgave.

(2003/C 155 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3799/02
af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen

(7. januar 2003)

Om: Myndigheder med ansvar for lægemiddelkontrol

For øjeblikket betaler medicinalvirksomheder myndigheder med ansvar for lægemiddelkontrol for licenser. Ifølge mine oplysninger kan medicinalvirksomheder takket være EU's harmonisering af lovgivning om lægemidler vælge, hvilken myndighed med ansvar for lægemiddelkontrol de ønsker at henvende sig til. Virksomhederne behøver ikke at forhandle med forskellige nationale kontrolmyndigheder. Lægemidler kan markedsføres samtidig i flere medlemsstater ved at gøre brug af disse hurtige godkendelser.

Hvad er Kommissionens holdning til finansiering af myndigheder med ansvar for lægemiddelkontrol?

Mener Kommissionen, at virksomheder separat bør forhandle med hver enkelt national kontrolmyndighed for at kunne markedsføre deres lægemidler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. februar 2003)

Finansiering af medlemsstaternes lægemiddelstyrelser henhører under de enkelte medlemsstaters kompetence.

Medlemsstaterne har forskellige systemer for finansiering af lægemiddelstyrelser. Nogle systemer bygger på indtægterne ved at udstede markedsføringstilladelser, herunder ændringer, fornyelser, og årlige gebyrer; andre lægemiddelstyrelser finansieres af staten. I de fleste medlemsstater er der tale om en blanding af disse to systemer.

Lægemiddelvirksomheder kan inden for rammerne af proceduren for gensidig anerkendelse vælge, i hvilket medlemsstat de ønsker at markedsføre lægemidlet. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der er berørt af denne procedure, skal udstede en markedsføringstilladelse.

Lægemiddelvirksomheder skal betale for hver markedsføringstilladelse, som udstedes af medlemsstaternes kompetente myndigheder, for at få lov til at markedsføre et lægemiddel. Kommissionen udtaler sig ikke om dette særlige emne, idet den betragter dette som betaling til en økonomisk aktør for en tjenesteydelse. Oplysninger om de gebyrer, som en medlemsstat opkræver for at udstede en markedsføringstilladelse for et lægemiddel, kan findes på de relevante nationale myndigheders websted.

(2003/C 155 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3802/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. januar 2003)

Om: Natura 2000-nettet i Galicien (den spanske stat)

Mange naturområder, der kandiderer til at blive omfattet af det kommende net Natura 2000, er for øjeblikket meget negativt påvirket af olieforureningen som følge af tankeren Prestige's forlis. Vil Kommissionen erklære disse områder som de facto hørende til Natura 2000-nettet for dermed at kunne iværksætte alle de økonomiske og juridiske foranstaltninger og den videnskabelige overvågning, som er forudsat i direktivet om bevaring af naturtyper (92/43/EØF⁽¹⁾)?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. januar 2003)

Det ærede medlem giver udtryk for sin bekymring over konsekvenserne af Prestige's forlis for Natura 2000-nettet i Galicien i Spanien. Ulykken indebærer en alvorlig trussel mod havets dyre- og planteliv samt kystnaturtyperne i Galicien, navnlig for så vidt angår Natura 2000-lokaliteterne.

Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet) er Fællesskabets vigtigste redskab til sikring af den biologiske mangfoldighed i Europa. Bevaring, beskyttelse og forbedring af miljøets kvalitet, herunder fredning af naturtyper samt vilde dyr og planter, er væsentlige mål af almen interesse for Fællesskabet. Hovedinstrumentet til at nå disse mål er Natura 2000-nettet af beskyttede områder. Derfor skal enhver lokalitet, der indgår i Natura 2000-nettet, anses for at være af høj økologisk værdi. Hver medlemsstat er ansvarlig for afgrænsning, udpegning og bevaring af sådanne lokaliteter, der er af betydning for beskyttelsen af arter og naturtyper af fællesskabsinteresse.

I habitatdirektivet står der bl.a., at medlemsstaterne skal træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne samt for at opretholde eller genoprette dem i en gunstig tilstand.

Kystområderne i Galicien indgår i den atlantiske biogeografiske region. De spanske myndigheder har foreslået 60 galiciske lokaliteter af fællesskabsbetydning optaget i Natura 2000-nettet.

For Kommissionen udgør alle disse lokaliteter en del af det spanske forslag med hensyn til Natura 2000-nettet, hvorfor alle bestemmelserne i habitatdirektivet skal finde anvendelse på disse lokaliteter.

(2003/C 155 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3810/02**af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. januar 2003)

Om: Transport af dyr

Kommissionens beretning om gennemførelse af transportdirektivet (91/628/EØF⁽¹⁾) afslørede, at de fleste medlemsstater ikke sørger for en korrekt håndhævelse af reglerne vedrørende transport, hvilket ofte påfører dyr unødige lidelser, særlig når der er tale om længere transport til slagterier. Parlamentet stillede i sin betænkning af november 2001 adskillige forslag om omfattende ændringer af transportdirektivet,

blandt andet vedrørende begrænsning af landevejstransport af slagtedyr til otte timers varighed eller en afstand på 500 km. Denne ændring, som ville betyde færre lidelser for dyrene, bør drøftes i forbindelse med Kommissionens forslag om ændring af direktivet.

Kan Kommissionen gøre rede for årsagen til, at dette forslag endnu ikke er blevet offentliggjort, skønt det blev bebudet for adskillige måneder siden?

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. februar 2003)

Kommissionen er bekendt med Parlamentets resolution af 13. november 2001 (¹) og mener ligesom det ærede medlem, at der er skal gives førsteprioritet til dette spørgsmål.

Inden Kommissionen vedtog sit forslag, måtte den informere sig om de seneste videnskabelige data om transport af dyr. Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel vedtog i marts 2002 en rapport om trivsel for dyr under transport, der indeholder en omfattende videnskabelig undersøgelse af forhold omkring transport af dyr.

Spørgsmålet om transport af dyr, særlig den maksimale varighed af rejsen, blev ligeledes drøftet på Rådets møde (landbrugsministrene) i september 2002. Der var delte meninger med hensyn til rejsens varighed, og Kommissionen fandt det nødvendigt at fortsætte drøftelserne.

Kommissionen rådførte sig derfor med både EU-borgere og relevante organisationer om dette spørgsmål. Begge initiativer har vist sig at være effektive. Mere end 4 000 borgere fra hele Europa gav på internettet udtryk for deres opbakning til de vidtrækkende foranstaltninger, som Kommissionen påtænker at foreslå.

Flere af de foranstaltninger, som fik opbakning fra borgerne, indgår i Parlamentets resolution af november 2001 såsom strengere normer for køretøjer, erhvervsuddannelsesbeviser for førere samt bedre kommunikation mellem de kompetente myndigheder.

Kommissionen regner med, at dens forslag om beskyttelse af dyr under transport vil blive vedtaget i løbet af det første halvår af 2003.

(¹) A5-0347/2001.

(2003/C 155 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3812/02

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: Skoler med undervisning i oprindelige sprog i den franske stat

I Bretagne, Occitanien, Alsace, det nordlige Euzkadi og det nordlige Katalonien har de, der kæmper for at bevare oprindelige sprog og kulturer, gennem mere end tyve år oprettet skoler med undervisning i oprindelige sprog, hvor der i de første skoleår (børnehave og starten af grundskolen) ikke undervises i de respektive sprog, men i slutningen af grundskoleforløbet gives tosproglig undervisning i de oprindelige sprog og fransk. I øvrigt har statsskolerne indført en lignende tosproglig undervisning med fransk og oprindelige sprog.

Nu lægger den franske stat op til debat om disse former for undervisning.

Mener Kommissionen, at denne opblomstrede debat er i overensstemmelse med de minoritetsrettigheder, der blev fastsat af Rådet i København og med respekten for den kulturelle og sproglige mangfoldighed, der anerkendes som en integreret del af den europæiske kulturarv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(18. februar 2003)*

For så vidt angår uddannelsesområdet, fremgår det af artikel 149 i EF-traktaten, at ansvaret for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne påhviler medlemsstaterne.

For at bevare den kulturelle og sproglige mangfoldighed, der indgår som en integrerende del af den europæiske kulturarv, handler Fællesskabet ligeledes inden for rammerne af den bemyndigelse, det har fået tildelt i traktaterne. I henhold til EF-traktatens artikel 151, stk. 4, skal Fællesskabet tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats og har derfor finansieret en række projekter til fremme og bevarelse af regionalsprog og mindretalssprog som led i eksisterende fællesskabsaktioner og -programmer, såsom Socrates, Comenius og Interreg.

I kølvandet på Rådets resolution af 14. februar 2002 om fremme af den sproglige mangfoldighed og indlæringen af fremmedsprog inden for rammerne af gennemførelsen af målene for Det Europæiske Sprogår 2001⁽¹⁾ offentliggjorde Kommissionen i december 2002 på webstedet for GD for Uddannelse og Kultur et høringsdokument⁽²⁾. Et af spørgsmålene vedrører den bistand EU kan yde medlemsstaterne med henblik på at fremme sproglig mangfoldighed. Kommissionen fremlægger midt på året en meddelelse til Parlamentet og Rådet om en handlingsplan til fremme af sproglig mangfoldighed og indlæring af fremmedsprog.

Rettighederne for personer, der tilhører mindretal, hører til de principper, som medlemsstaterne har til fælles, og som er nævnt i artikel 6 i traktat om Den Europæiske Union. Disse principper, der er knæsat i forskellige internationale konventioner⁽³⁾, er højtideligt blevet bekræftet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽⁴⁾. Ifølge artikel 21, stk. 1, er enhver forskelsbehandling på grundlag af bl.a. etnisk oprindelse, sprog, religion og tilhørsforhold til et nationalt mindretal forbudt, og ifølge artikel 22 skal den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed respekteres. Det bør dog fremhæves, at disse bestemmelser i henhold til artikel 51 i charteret er rettet mod EU's institutioner og organer under overholdelse af nærhedsprincippet og kun mod medlemsstaterne, når de gennemfører fællesskabslovgivning.

Overholdelsen af disse principper sikres af overtrædelsesproceduren i artikel 226 i EF-traktaten og af den politiske procedure i artikel 7 i traktat om Den Europæiske Union. Ifølge den første kan Kommissionen indbringe sagen for Domstolen, hvis overtrædelsen falder inden for fællesskabsrettens anvendelsesområde: det er bl.a. tilfældet, hvis en medlemsstat gennemfører et fællesskabsdirektiv forkert. Ifølge den anden kan Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne indbringe sagen for Rådet i dets sammensætning af stats- og regeringscheferne i tilfælde af grov og vedvarende overtrædelse af principperne i artikel 6.

For så vidt angår sprogsamfundene i Frankrig, herunder navnlig undervisningen i mindretalssprog i skolen, råder Kommissionen ikke over oplysninger, hvoraf det fremgår, at der foregår en grov og vedvarende overtrædelse i henhold til artikel 7 i traktat om Den Europæiske Union.

⁽¹⁾ EFT C 50 af 23.2.2002.

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/education/languages/consult_da.html.

⁽³⁾ Jf. FN's internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, hvis artikel 27 beskytter mindretals kulturliv og sprog. Denne konvention er blevet ratificeret af alle medlemsstaterne.

⁽⁴⁾ EFT C 364 af 18.12.2000.

(2003/C 155 E/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3814/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(9. januar 2003)*

Om: Fidus med reklamepost med gevinstløfte

Er Kommissionen klar over den stigende forekomst af ulovlig reklamepost, som er udformet med henblik på at give modtagerne en falsk gevinst til gengæld for et bearbejdningsgebyr? Der er tilsyneladende et smuthul, idet de sendes fra og har returadresse i et andet europæisk land.

Vil Kommissionen i lyset af dette smuthul overveje at træffe lovforanstaltninger til harmonisering af postbestemmelserne i et forsøg på generelt at forbyde ulovlig post i EU og tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. februar 2003)

Kommissionen modtager et stigende antal klager vedrørende bedrageri i form af konkurrencer med gevinstchance, herunder gevinstløfter, som udsendes med e-post. Der findes på nuværende tidspunkt ikke lovgivning om konkurrencer med gevinstchance på fællesskabsplan. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om salgsfremmende foranstaltninger i det indre marked skal dog omfatte en underkategori af konkurrencer med gevinstchance⁽¹⁾.

Konkurrencer med gevinstchance af salgsfremmende karakter (f.eks. vedrørende salg af en vare eller tjenesteydelse) omfattes af den foreslåede forordning om salgsfremmende foranstaltninger. Parlamentet støtter i høj grad dette forslag, og det drøftes for øjeblikket i Rådet. Det fastlægger en række krav til oplysninger, som virksomhederne skal leve op til, navnlig hvad angår andre udgifter end prisen for den pågældende vare eller tjenesteydelse, gevinstchancerne, gevinstens handelsværdi, fristen for deltagelse i konkurrencen osv. Disse oplysninger skal være klare og entydige.

Andre konkurrencer med gevinstchance, som omfatter en indsats (herunder også i form af et bearbejdningsgebyr), betragtes som spil, som, så vidt Kommissionen ved, er omfattet af en streng lovgivning i alle medlemsstaterne.

Emnet for det ærede medlems spørgsmål vedrører mere specifikt bedrageri i form af konkurrencer med gevinstchance, som ikke er af salgsfremmende karakter, herunder falske anbringender vedrørende gevinster. Så vidt Kommissionen ved, er bedrageri i form af konkurrencer med gevinstchance forbudt i alle medlemsstaterne. Hvis sådanne tilbud, som det ærede medlem nævner, kommer fra en anden medlemsstat, kan sådanne problemer reduceres ved hjælp af forbedret samarbejde på tværs af grænserne. På grundlag af den store støtte til Kommissionens grønbog om forbrugerbeskyttelse i Den Europæiske Union⁽²⁾ har Kommissionen i sit arbejdsprogram for 2003 medtaget et forslag til et juridisk instrument til administrativt samarbejde mellem offentlige organer med ansvar for forbrugerbeskyttelse, som skulle blive vedtaget i nær fremtid.

Da det problem, som det ærede medlem gør opmærksom på, ikke synes at være et resultat af mangel på harmonisering af de nationale postbestemmelser, har Kommissionen følgelig ingen planer om at ændre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet⁽³⁾ som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/39/EF af 10. juni 2002 for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

⁽²⁾ KOM(2001) 531 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 15 af 21.1.1998.

⁽⁴⁾ EFT L 176 af 5.7.2002.

(2003/C 155 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3830/02

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: Lægemidler — dopingmidler

Igen og igen må sportsfolk indrømme doping, fordi de har taget lægemidler til sig, der indeholder stoffer, som står på den Internationale Olympiske Komités officielle liste over dopingmidler.

Er det ikke muligt at gøre alle disse præparater let genkendelige med et særligt tegn (f.eks. med en rød prik på emballagen eller lignende), så arbejdet dels bliver lettere for sportsfolkene og deres hjælpere, og så det dels bliver umuligt for pågribne syndere at komme med udflugter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(25. februar 2003)*

Den nuværende fællesskabslovgivning om mærkning, dvs. oplysningerne på den indre eller ydre emballage, og om indlægssedler for humanmedicinske lægemidler er indeholdt i afsnit V i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽¹⁾.

Ifølge artikel 59, stk. 1, litra c, i direktiv 2001/83/EF skal indlægssedlen bl.a. indeholde en række oplysninger, som patienten skal have kendskab til før indtagelse af lægemidlet, herunder særlige advarsler og relevante forsigtighedsregler under brugen. Et særligt eksempel på sådanne advarsler og forsigtighedsregler er oplysningerne om, at brugen af lægemidlet kan have en virkning på antidopingprøver. Det skal især angives på indlægssedlen, hvis anvendelsen af lægemidlet kan fremkalde et positivt analyseresultat i en sådan test. Forpligtelsen til at give disse oplysninger i indlægssedlen omfatter både nationalt godkendte lægemidler og lægemidler, der er godkendt i hele Fællesskabet. Dette betyder, at sportsfolk og deres hold allerede får alle nødvendige oplysninger.

Bestemmelserne om den ydre emballage siger ikke noget om, at denne skal være forsynet med særlige advarsler eller relevante forsigtighedsregler, sådan som indlægssedlen skal. Afsnit V i direktiv 2001/83/EF giver derfor ikke mulighed for brug af særlige symboler, der fortæller, hvilken virkning lægemidler har på antidopingprøver. Dette er hensigtsmæssigt, eftersom der skal være så få oplysningerne som muligt på den ydre emballage, som kun skal være forsynet med de vigtigste oplysninger af generel betydning, for at brugeren kan rette sin fulde opmærksomhed mod disse. Mere detaljerede oplysninger skal stå på indlægssedlen.

Kommissionen mener derfor, at bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF er tilstrækkelige med hensyn til at give forbrugeren passende oplysninger om risikoen for positivt resultat i tilfælde af kontrol. Kommissionen har ikke på nuværende tidspunkt nogen planer om ændring af de gældende bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 311 af 28.11.2001.

(2003/C 155 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3831/02**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(9. januar 2003)*

Om: Gennemførelsen af direktiv 97/36/EF

Der klages over, at de fleste græske fjernsynsstationer med regelmæssige mellemrum afbryder transmissionen af spillefilm. Det er i henhold til artikel 11, stk. 3, i direktiv 97/36/EF⁽¹⁾ om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF⁽²⁾ om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed fastsat, at »transmissioner af audiovisuelle værker som f.eks. spillefilm og tv-film (med undtagelse af serier, føljetoner, lette underholdningsudsendelser og dokumentarfilm) hvis deres programsatte varighed overstiger 45 minutter, kan afbrydes én gang for hver periode på 45 minutter«.

Kan Kommissionen oplyse, om den pågældende bestemmelse anvendes korrekt i Grækenland?

⁽¹⁾ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

⁽²⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(17. februar 2003)*

Kommissionen påser, at principperne i direktivet »Fjernsyn uden grænser⁽¹⁾« overholdes, herunder navnlig at bestemmelserne om fjernsynsreklamer anvendes korrekt. I den forbindelse har Kommissionen modtaget henvendelser vedrørende problemer med anvendelsen af bestemmelsen i artikel 11, stk. 3, i direktivet

»Fjernsyn uden grænser«, som det ærede medlem henviser til. Dette har Kommissionen i øvrigt omtalt i sin nittende beretning om kontrollen med gennemførelsen af EU-retten, hvori den anfører, at den er i færd med at undersøge, om den anvendte praksis muligvis udgør overtrædelser fra den pågældende medlemsstats side. På det punkt har Grækenland forsikret Kommissionen om, at landet vil sørge for at foretage den nødvendige kontrol med anvendelsen af ovennævnte bestemmelse. Sagen er imidlertid ikke afsluttet. Kommissionen afventer nærmere oplysninger og har ikke til dato truffet nogen afgørelse.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radio-spredningsvirksomhed, EFT L 202 af 30.7.1997.

(2003/C 155 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3837/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: Det statsejede spanske selskab TRAGSA's krænkelse af princippet om fri konkurrence

Det statsejede spanske selskab Transformaciones Agrarias Sociedad Anónima (TRAGSA) får direkte og systematisk tildelt størstedelen af de kontrakter, som tildeles af de statslige og regionale spanske myndigheder vedrørende udførelse af arbejder, projektering, tjenesteydelser og andre aktiviteter inden for skovbrug, miljø og landbrug, hvilket er en klar tilsidesættelse af EU-principperne om offentlighed, lige behandling, konkurrence og gennemsækelighed, som ligger til grund for tildelingen af offentlige kontrakter. Denne privilegerede stilling, som TRAGSA således nyder godt af med de offentlige myndigheders hjælp, er konkurrencefordrejende og diskriminerende over for de private virksomheder og strider mod traktaternes princip om fri konkurrence i EU.

I visse spanske nyhedsmedier forlyder det, at Kommissionen har fremsendt en åbningsskrivelse til den spanske regering vedrørende kontrakter, som TRAGSA har indgået med tredjemand, på grund af manglende overholdelse af EU-rettens bestemmelser om offentlighed og gennemsækelighed i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter. Grundlaget for denne skrivelse var en klage indgivet af den nationale sammenslutning af skovbrugsvirksomheder (ASEMFO), der — selvom den repræsenterer over 85 % af sektoren for arbejder og tjenesteydelser inden for skovbruget i Spanien — ikke får tildelt en andel af de offentlige kontrakter svarende til den andel, TRAGSA får tildelt.

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for denne situation, og i særdeleshed for den skrivelse, der er fremsendt til den spanske regering om de retlige forhold omkring TRAGSA og dette selskabs rolle i forbindelse med offentlige kontrakter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. februar 2003)

TRAGSA er et statsejet spansk selskab, der leverer tjenesteydelser inden for udvikling af landdistrikter og miljøbeskyttelse, herunder bygge- og anlægsarbejder, projekter og teknisk bistand. Selskabet skal udføre de opgaver, det får tildelt af centraladministrationen og af de selvstyrende regioner eller de offentlige instanser, det har ansvaret for.

Kommissionen konstaterede ganske rigtigt i forbindelse med en klage fra den spanske sammenslutning af skovbrugsvirksomheder (Asociación Nacional de Empresas Forestales, ASEMFO), at den ordning, hvorefter TRAGSA som ordregivende myndighed har indgået kontrakter, på flere punkter var i strid med fællesskabsdirektiverne.

Efter spansk ret betragtes TRAGSA ikke som et offentligretligt organ. Det mener derfor ikke, at det er omfattet af fællesskabsdirektiverne, for så vidt angår de kontrakter, det indgår med tredjemand, når kontraktbeløbene overstiger tærskelværdien, eller, at det i andre tilfælde skal overholde de forpligtelser, der følger af princippet om gennemsækelighed og åbenhed i EF-traktaten.

Efter Domstolens faste retspraksis⁽¹⁾ skal begrebet offentligretligt organ fortolkes »funktionsbestemt«, og for at være omfattet af denne definition skal de tre betingelser i direktiverne være opfyldt, hvilket TRAGSA gør.

Kommissionen sendte i april 2002 en åbningsskrivelse til de spanske myndigheder, som svarede i juni 2002 og afviste Kommissionens argumenter.

Takket være kontakter mellem de spanske myndigheder og Kommissionen har det dog været muligt at afklare visse spørgsmål i sagen. De spanske myndigheder har således meddelt, at der ved den spanske lov 53/2002 af 30. december 2002 om skattemæssige, administrative og sociale foranstaltninger (lov til supplerende af den spanske finanslov for 2003) er indført visse retsfor skrifter, der ændrer TRAGSA's retlige form, så den opfylder Kommissionens krav.

Ved artikel 87 i nævnte lov indsættes stk. 7 i artikel 88 i lov 66/1997 af 30. december 1997, som bestemmer, at TRAGSA og selskabets datterselskaber ved indgåelsen af anlægs- og byggekontrakter, indkøbskontrakter, bistandskontrakter og tjenesteydelsesktrakter med tredjemand er underlagt lov om offentlige myndigheders tildeling af kontrakter, som regulerer gennemførelsen i spansk ret af forpligtelserne efter Fællesskabets udbudsregler.

På denne baggrund kan Kommissionen på et af sine kommende møder beslutte, at sagen henlægges.

⁽¹⁾ I henhold til dom af 15. januar 1998 i sag C-44/96 (Mannesmann), dom af 10. november 1998 i sag C-360/96 (BFI Holding), dom af 1. februar 2001 i sag C-237/99 (H.L.M.), dom af 3. oktober 2000 i sag C-380/98 (University of Cambridge) og dom af 10. maj 2001 i sag C-223/99 og 260/99 (Ente Fiera di Milano) skal følgende tre betingelser være opfyldt:

- det skal være en juridisk person
- dets drift skal være underlagt statens økonomiske og administrative kontrol
- det skal være oprettet med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke af industriel eller kommerciel karakter.

(2003/C 155 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3838/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: OLAF-undersøgelse vedrørende faglige uddannelseskurser i Spanien

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for den eksterne undersøgelse, som Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) indledte mod Spanien den 22. oktober 2002, på baggrund af klager indgivet i Spanien vedrørende faglig uddannelse finansieret over EU-budgettet (ESF)?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke konkrete projekter Galicia har fået tildelt under Socialfonden? I tidligere forespørgsler er der anmodet om en undersøgelse af den galiciske lokalregerings påståede svigagtige udnyttelse af ESF's programmerings- og partnerskabsfaciliteter. Har Kommissionen på denne baggrund indledt en undersøgelse af disse forhold eller rettet henvendelse til den galiciske lokalregering herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(25. februar 2003)

For så vidt angår uregelmæssigheder, der kan have foregået i Spanien, i forbindelse med erhvervsuddannelse finansieret over fællesskabsbudgettet (strukturfondene), indledte Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) en ekstern undersøgelse den 22. oktober 2002. Det drejer sig om et tilfælde af »operationel bistand«, eftersom de spanske myndigheder allerede var blevet orienteret. Da de oplysninger, der er kommet frem i løbet af den eksterne undersøgelse, henhører under de nationale, retslige myndigheders kompetenceområde, er de beskyttet af fortrolighedsklausuler.

For så vidt angår de projekter, der er blevet godkendt i den selvstyrende region Galicien, ønsker Kommissionen at oplyse det ærede medlem om, at der i forbindelse med strukturfondene for perioden 2000-2006 er sket en decentralisering af administrationen i retning af overdragelse af en væsentlig del af ansvaret for administration, evaluering og kontrol til medlemsstaterne under overholdelse af nærhedsprincippet, hvorimod Kommissionen fortsat har ansvaret for gennemførelsen af budgettet.

Kommissionen finansierer ikke direkte Den Europæiske Socialfonds projekter (ESF). Det påhviler medlemsstaterne at foretage en prioritering i forbindelse med finansiering og udvælgelse af projekter under hensyntagen til en række objektive kriterier for tildeling af midler vedtaget af Kommissionen og medlemsstaterne for EU som helhed og med det formål at føre de prioriterede områder i EU's beskæftigelsesstrategi ud i livet.

Strukturfondsinterventionerne i Galicien falder inden for disse rammer, og det er de spanske myndigheder der er ansvarlige for gennemførelsen og opfølgningen af disse interventioner. Kommissionen har opfordret til at sikre opfølgning, for så vidt angår prioriterede områder og foranstaltninger⁽¹⁾, ved hjælp af mekanismerne i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene og i samarbejde med de berørte myndigheder.

I den forbindelse er der ved at blive foretaget en midtvejsevaluering. Evalueringen omfatter en undersøgelse af de første resultater af interventionerne, deres relevans og gennemførelsen af målsætningerne. Der foretages ligeledes en vurdering af anvendelsen af midler, opfølgningen og gennemførelsen. Resultaterne, der forventes at foreligge ultimo 2003, bør indgå i overvejelserne over fremtiden for fondene efter 2006.

For så vidt angår den selvstyrende region Galicien har OLAF nemlig indledt en ekstern undersøgelse (koordinering) den 29. marts 2001 af »Confederación de Empresarios de Galicia (CEG)«.

Undersøgelsen følges i nært samarbejde med de spanske retslige myndigheder.

Andet kan ikke oplyses for øjeblikket, eftersom de oplysninger, der fremkommer i løbet af undersøgelserne på kontoret, er beskyttet af retlige fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 155 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3855/02
af Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Krænkelse af flypassagerers rettigheder

På grundlag af klager fra borgernes side og talrige artikler i pressen må det konstateres, at luftfartsselskaberne i EU meget hyppigt skaber problemer på grund af den beklagelige praksis med overbookning af fly.

Der findes eksempler på, at passagerer, som allerede har fået udleveret boardingpas og indskrevet deres bagage, dvs. som har checket behørigt og rettidigt ind, alligevel er blevet efterladt i lufthavnen uden grund.

Endvidere kan det konstateres, at luftfartsselskaberne krænker passagerernes mest elementære rettigheder.

I betragtning af de forestående julehelligdage og starten på det nye år, hvor der må forventes et betragteligt antal passagerer i mange europæiske lufthavne, og med henblik på at varetage EU-borgernes interesser bedst muligt bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- Kan den gribe aktivt ind for at sætte en stopper for ovennævnte uheldige praksis?
- Kan den i givet fald iværksætte sanktioner mod de luftfartsselskaber, som vilkårligt benytter sig af overbookning?
- Kan den på grundlag af en detaljeret statistisk undersøgelse kontrollere, hvor hyppigt de forskellige luftfartsselskaber benytter sig af overbookning?
- Kan den med udgangspunkt i de fremkomne tal udarbejde en oversigt og videreformidle denne til de forskellige forbrugerorganisationer og til lufthavnene?
- Kan den stille krav om en streng overholdelse af bestemmelserne i chartret om passagerrettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(30. januar 2003)*

Luftfartsselskaberne overbooker deres flyvninger for at få fyldt de pladser, som reserveres af passagerer, der ikke dukker op, og det kan undertiden medføre afvisning af passagerer. Dog misbruger luftfartsselskaberne somme tider denne praksis, og her deler Kommissionen det ærede medlems betænkeligheder.

Rådets forordning (EØF) nr. 295/91 f 4. februar 1991 ⁽¹⁾ giver allerede passagererne ret til en økonomisk erstatning, til valg mellem alternative afgang eller refusion af billetten og ret til underhold, mens de venter på senere afgang, hvis de afvises i en lufthavn i Fællesskabet. Afvisning af passagerer sker dog stadig for hyppigt, idet det i Fællesskabets lufthavne drejer sig om ca. 1/4 mio. passagerer om året.

Kommissionen vedtog derfor den 21. december 2001 et forslag til en ny forordning ⁽²⁾, hvis formål er drastisk at nedsætte den hyppighed, hvormed denne praksis finder sted, og at forhøje erstatningen til de passagerer, der stadig afvises. Forslaget skal også beskytte passagererne mod aflysninger af forretningsmæssige årsager og opstille grundlæggende rettigheder for de passagerer, der udsættes for alvorlige forsinkelser. Da den nuværende forordning er begrænset til ruteflyvning, er forslaget udvidet til at omfatte anden flyvning (charterflyvning).

Den 24. oktober 2002 godkendte Europa-Parlamentet med en række ændringer forslaget ved sin førstebehandling. Den 5. december 2002 nåede Rådet til politisk enighed og skulle vedtage en fælles holdning i begyndelsen af 2003.

Luftfartspassagererne bliver yderligere beskyttet, når Fællesskabet begynder at anvende Montreal-konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring ⁽³⁾ på luftfartsselskabernes erstatningsansvar ved død og tilskadekomst, ved forsinkelse og mishandling af bagage. Fællesskabet har vedtaget ny lovgivning og afsluttet sine ratificeringsprocedurer, men konventionens anvendelse er blevet forsinket, fordi nogle medlemsstater har været længe om at ratificere den.

Hvad angår håndhævelsen af Fællesskabets lovgivning for passagerafvisning, er det først og fremmest medlemsstaternes ansvar. Kommissionen kan dog indlede overtrædelsesprocedurer i henhold til EF-traktatens artikel 226, hvis den finder, at en medlemsstat ikke opfylder sine forpligtelser. Det samme gælder Fællesskabets øvrige lovgivning om flypassagerers rettigheder: oplysninger om afgang og reservationer, erstatning ved ulykkestilfælde ⁽⁴⁾ og pakkerejser ⁽⁵⁾.

For at kunne udøve disse rettigheder skal passagererne kende dem. For at give dem disse oplysninger har mange lufthavne accepteret at opslå plakater, som viser de rettigheder, Fællesskabets lovgivning har indført (charteret) på Kommissionens initiativ.

⁽¹⁾ EFT L 36 af 8.2.1991.

⁽²⁾ EFT C 103 E af 30.4.2002.

⁽³⁾ Beslutning 2001/539/EF af 5. april 2001, EFT L 194 af 18.7.2001.

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2027/97 af 9. oktober 1997, EFT L 285 af 17.10.1997, som ændret ved forordning (EF) nr. 889/2002 af 13. maj 2002, EFT L 140 af 30.5.2002.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, EFT L 158 af 23.6.1990.

(2003/C 155 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3861/02

af Barbara Weiler (PSE) til Kommissionen

(10. januar 2003)

Om: Indførelse af et europæisk legitimationskort for handicappede

I anledning af det europæiske handicapår er det relevant at indføre et fælles europæisk legitimationskort for handicappede. Dette ville også være et vigtigt skridt i forbindelse med mobilitet.

På grundlag af EF-traktatens artikel 13 om ikke-forskelsbehandling burde der her være mulighed for et fælles europæisk initiativ. Agter Kommissionen at forelægge et forslag på dette område, og, i bekræftende fald, hvornår er tidspunktet for et sådant forslag planlagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(10. februar 2003)

Det spørgsmål, det ærede medlem rejser, vedrører ikke et emne, der kan henføres til spørgsmålet om forskelsbehandling på grund af handicap. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at artikel 13 ikke kan anvendes til at lovgive om forespørgslens emne. Desuden har Rådet gjort det klart, at det mener, at reglerne for tildeling af legitimationskort til handicappede henhører under medlemsstaternes kompetence⁽¹⁾. Kommissionen har derfor ikke til hensigt at fremsætte forslag om spørgsmålet.

⁽¹⁾ Rådets henstilling (98/376/EF) af 4. juni 1998, EFT L 167 af 12.6.1998.

(2003/C 155 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3880/02

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(10. januar 2003)

Om: Fællesskabsprogram for oprettelse af geriatriske hjem ved Costa del Sol i Spanien

Den tiltrækningskraft, som klimaet og miljøet ved Costa del Sol i Spanien har på ældre mennesker fra de forskellige medlemsstater, har affødt en sand syndflod af projekter med henblik på opførelse af geriatriske hjem i dette turistområde.

Såvel de berørte myndigheder som eksperterne på området har derfor anbefalet, at der indføres et fællesskabsprogram, som tager sigte på en styret udvikling af sådanne geriatriske hjem i Costa del Sol-området, således at så mange som muligt af dem, der måtte ønske at tilbringe deres sidste år i dette varme klima, kan drage fordel heraf.

Kan Kommissionen oplyse, om den finder det hensigtsmæssigt at indføre et fællesskabsprogram for opførelse af geriatriske hjem i dette område i Spanien for derigennem at fremme en koordineret og styret udvikling, samt at det første skridt i den forbindelse bliver finansiering af undersøgelser af enhver art, som kan sikre, at et sådant program til gavn for mange EU-borgere i den tredje alder kan blive en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. februar 2003)

Plejehjem for ældre og langtidspleje indgår i de systemer for social beskyttelse, som medlemsstaterne har ansvaret for. Kommissionen har ingen planer om at fremme et fællesskabsprogram for oprettelse af plejehjem noget sted i EU.

(2003/C 155 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3893/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. januar 2003)

Om: Tilvejebringelse af aktiv åbenhed omkring de standpunkter, der på EU's vegne indtages i forbindelse med den transatlantiske erhvervsdialog og følgerne af denne dialog for EU's politik

1. Har Kommissionen bemærket, at der i de seneste år har været en stærkt stigende offentlig interesse for udviklingen af verdensmarkedet og handelsaftaler, særlig blandt personer, der er bekymret over

demokratiets fremtid, miljøbeskyttelse, indkomstfordeling på verdensplan og bevarelse af den omsorgsindsats, der ydes over for dem, der er mest afhængige af udbuddet af offentlige ydelser?

2. Hvad har Kommissionen hidtil foretaget sig for at opfylde de nye informationsbehov, der som følge af denne stigende interesse er hos andre end de kredse, der traditionelt har betydning i erhvervssammenhæng? Agter den at udvide informationsformidlingen?

3. Den transatlantiske erhvervsdialog (Transatlantic Business Dialogue – TABD) er et uformelt tiltag, hvor europæiske og amerikanske virksomheder og erhvervsorganisationer fremsætter henstillinger til en fælles handelspolitik i EU og USA. Hvilken rolle har denne dialog hidtil spillet i EU's beslutningstagningsproces, forhandlinger mellem EU og USA og EU's standpunkt i WTO-forhandlinger?

4. Hvem er ansvarlig for åbenhed omkring de fremsatte henstillinger, de forberedende sagsakter med Kommissionens standpunkter og dens svar på forslag fra virksomheder og deres organisationer? Finder artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ anvendelse herpå, og hvilke undtagelser gælder der her for åbenhed?

5. Hvorfor betragter Kommissionen i sin reaktion på Ombudsmandens henstillinger i sag nr. 1128/2001/IJH åbenhed omkring sine standpunkter ved bilaterale forhandlinger med USA eller forhandlinger på verdensplan som en begrænsning af sine muligheder for at føre internationale forhandlinger og ikke som et middel til at få inddraget den offentlige opinion i Europa og vinde dens bifald?

6. Anser Kommissionen den nuværende grad af åbenhed og gennemsækelighed for at være i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? I bekræftende fald, hvorfor?

7. Er Kommissionen rede til at udvise mere aktiv åbenhed omkring de standpunkter, den indtager i forbindelse med den transatlantiske erhvervsdialog ved at offentliggøre disse sammen med protokollerne fra Kommissionens møder under denne dialog på det websted, der benyttes af dets generaldirektorat for handel, således at interesserede og direkte berørte ikke længere skal være henvist udelukkende til det materiale, der eventuelt offentliggøres via denne dialogs websted?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(17. februar 2003)

1. Globaliseringen og udvidelsen af handelspolitikens anvendelsesområde har gjort denne interessant for andre end den traditionelle kreds af indviede. I kraft af sin indflydelse på globaliseringen vækker handelspolitikken bekymring i befolkningen, hvad enten det drejer sig om offentlige tjenesteydelser, miljøspørgsmål, den sociale klausul i handlen, fødevarekvalitet eller kulturel mangfoldighed. Kommissionen er bevidst om EU's ansvar som verdens største handelsmagt over for sine borgere og handelspartnere. Derfor var en af EU's målsætninger ved WTO's ministerkonference i Doha fra 9. til 14. november 2001 at udvide dagsordenen for den nye forhandlingsrunde med disse nye temaer og at fremme multilateralismen og retsstatens principper i internationale handelsforbindelser.

2. Den Interinstitutionelle Gruppe om Information (IGI), som Parlamentet deltager i, vedtog efter forslag fra Kommissionen den 24. september 2002 en kommunikationsstrategi for 2003, hvis fjerde prioritet omhandler »Europas rolle i verden« med følgende punkter:

- (i) at bidrage til at skabe en ligevægt i holdningen til globaliseringen og påvise fordelene og mulighederne ved at åbne markederne samt den fordelagtige stilling, EU har i denne sammenhæng,
- (ii) at bygge videre på den nuværende handelspolitik og dens resultater som europæernes fælles svar på globaliseringen, og
- (iii) at vise, hvilke principper og værdier EU står for i verdenspolitisk sammenhæng.

3. Den transatlantiske erhvervsdialog (TABD) er en af en række organisationer, herunder den transatlantiske forbrugerdiallog (TACD) og den transatlantiske miljødialog (TAED), som blev oprettet på grundlag af en offentlig erklæring fra Kommissionen og den amerikanske regering på deres topmøde i Madrid 1995. På dette topmøde blev der fastsat en ny transatlantisk dagsorden, som omfatter samarbejde på områder som handel og investering. En af målsætningerne er at »bygge broer tværs over Atlanten«, specielt ved at tilskynde private aktører og politiske beslutningstagere i EU og USA til at knytte direkte kontakter.

Disse organer fremsætter anbefalinger til Kommissionen og USA's regering. De inviteres på skift til at fremkomme med indlæg på topmøderne mellem EU og USA. Kommissionen finder, at alle de synspunkter, som fremkommer ved disse dialoger, er lige vigtige og meget værdifulde i forbindelse med dens bestræbelser på at udvikle og styrke afbalancerede og sunde transatlantiske relationer.

Alle berørte parter på de relevante områder har mulighed for at deltage i disse organer.

4. Hele Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter finder anvendelse. De eneste undtagelser er dem, som er fastsat i forordningens artikel 4.

5. Med hensyn til svaret på Ombudsmandens forslag til henstilling i sag nr. 1128/2001/IJH vil Kommissionen gerne påpege, at denne klage kun omhandlede nogle få briefingdokumenter og diskussionsoplæg til intern brug. Langt de fleste af de dokumenter, som klageren havde anmodet om at få adgang til, er enten tilgængelige på internet eller er offentliggjort af Kommissionen. Kommissionens fremgangsmåde, som Ombudsmanden bifaldt i sin endelige afgørelse af 9. december 2002, gik ud på, at det ville svække Kommissionens forhandlingsposition at afsløre intern argumentation og de overvejede alternativer, da dette ville give forhandlingspartnerne indsigt i kompromismuligheder, som Kommissionen kunne overveje på et senere stadium i forhandlingen.

6. Kommissionens politik vedrørende gennemsigtighed er i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder og især med dets artikel 42 om ret til aktindsigt. Denne artikel i chartret svarer faktisk til EF-traktatens artikel 255, som blev gennemført ved den førnævnte forordning (EF) nr. 1049/2001, som gælder fuldt ud for TABD-dokumenterne. Desuden fører Kommissionen som beskrevet under næste punkt en aktiv gennemsigtighedspolitik på området, som går ud over EF-traktatens forpligtelser.

7. TABD's anbefalinger findes alle på dennes hjemmeside (<http://www.tabd.com>). Sammen med Kommissionens reaktioner på dem er de ligeledes tilgængelige på Kommissionens Europa-netsted. De parlamentsmedlemmer, som følger med i handelsspørgsmål mellem EU og USA, kender uden tvivl TABD's arbejde og opfordres til at deltage i det.

(2003/C 155 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3899/02
af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen

(14. januar 2003)

Om: Det Europæiske År for Idrættens Pædagogiske Dimension 2004

Det er anerkendt, at sporten er et vigtigt samfundsfænomen i Europa, idet den er et særligt velegnet middel til uddannelse. Sporten bidrager navnlig til forøge de unges sociale kompetencer som f.eks. holdånd, solidaritet og loyalitet, dvs. en bedre kollektiv disciplin og evne til at fungere i grupper.

Sigtet med Det Europæiske År for Idrættens Pædagogiske Dimension er på denne baggrund at bidrage til at genskabe idrættens positive image i det europæiske samfund og virke som modvægt til den risiko, som den stigende brug af nye teknologier medfører i form af en stillesiddende tilværelse og social isolation.

Initiativet vil gøre det muligt i højere grad at anvende sportens pædagogiske værdi til at forbedre undervisningsprogrammerne og navnlig den parallelle uformelle undervisning via etableringen af et bedre partnerskab mellem undervisningssektorens og idrættens organisationer.

Det foreslåede budget er på 11,5 mio. EUR (8. mio. EUR i 2004 og 3,5 mio. i 2003) til finansiering af følgende aktiviteter: tilrettelæggelse af møder og arrangementer samt frivillige aktioner, oplysnings- og pr-kampagner, samarbejde med radio-, TV- og medieorganisationer, rundspørger og undersøgelser og finansiel støtte til initiativer på tværnationalt, nationalt, regionalt og lokalt plan, som bidrager til realiseringen af målene for Det Europæiske År for Idrættens Europæiske Dimension.

Aktioner på fællesskabsplan kan støttes med op til 80 % af det maksimale beløb, mens aktioner på lokalt, regionalt, nationalt eller tværnationalt plan kan samfinansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget med op til 50 % af de maksimale samlede omkostninger.

1. Eftersom de enkelte medlemsstater skal udpege de organer, som står for organiseringen af Det Europæiske År, og som ansøgerne skal indgive projekterne til, ligesom de skal indsende ansøgningerne om samfinansiering af lokale, regionale, nationale og tværnationale initiativer til Kommissionen, hvilken frist er der da fastsat for disse organers udpegelse og meddelelse herom?
2. Hvilke frister er der fastsat for offentliggørelsen af indkaldelse af forslag og den tilhørende fremgangsmåde, og hvilke kanaler vil blive anvendt til formidlingen?
3. Da afgørelserne om finansiering og samfinansiering træffes af Kommissionen efter høring af en ekspertgruppe, hvordan er da dennes sammensætning, og hvilke frister er der fastsat for hele ansøgningsproceduren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(18. februar 2003)

Det ærede medlem udbeder sig oplysninger vedrørende gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om det europæiske år for idrættens pædagogiske dimension 2004. Denne afgørelse blev truffet den 19. december 2002⁽¹⁾.

Ifølge afgørelsens artikel 4 skal hver medlemsstat udpege et eller flere organer, som skal være ansvarlig for deltagelsen i det europæiske år og for koordineringen af de planlagte aktiviteter på nationalt plan, idet den i artikel 7 beskrevne udvælgelsesprocedure følges.

Kommissionen har sat dette spørgsmål på dagsordenen for det første møde i det rådgivende udvalg, som er fastsat til den 7. marts 2003. De nationale organer skal være udpeget i løbet af første halvår af 2003 i henhold til endnu ikke endeligt fastlagte procedurer, som skal forelægges det rådgivende udvalg.

Kommissionen har allerede offentliggjort en udbudsbekendtgørelse⁽²⁾ angående en oplysningskampagne vedrørende det europæiske år for uddannelse gennem sport 2004. En indkaldelse af forslag med henblik på udvælgelse af projekter forventes inden sommeren 2003.

I artikel 6 i Kommissionens oprindelige forslag hed det, at der skulle sammensættes en ekspertgruppe⁽³⁾. Imidlertid blev forpligtelsen til at indhente udtalelse fra en sådan ekspertgruppe afskaffet under lovgivningsprocessen. Alligevel agter Kommissionen i overensstemmelse med de drøftelser, som har fundet sted i Europa-Parlamentet, at oprette en ekspertgruppe for at give alle aktører inden for uddannelse og idræt mulighed for at udtale sig. De nærmere detaljer for oprettelsen af en sådan ekspertgruppe vil blive fastlagt i de kommende måneder, når det rådgivende udvalg har afgivet udtalelse.

Desuden minder Kommissionen om, at Europa-Parlamentet i medfør af artikel 7 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽⁴⁾, regelmæssigt skal underrettes om udvalgenes arbejde. I den forbindelse modtager det dagsordener for møderne, udkast til gennemførelsesforanstaltninger, der skal træffes i medfør af de retsakter, der vedtages i henhold til EF-traktatens artikel 251, og som forelægges

udvalgene, samt afstemningsresultater, mødereferater og fortegnelser over, hvilke myndigheder og organer de af medlemsstaterne udpegede repræsentanter tilhører. Endvidere underrettes Europa-Parlamentet, når Kommissionen forelægger Rådet foranstaltninger eller forslag til foranstaltninger, der skal træffes.

(¹) Under udgivelse i EUT.

(²) EFT 2002/S 242-192453 af 13.12.2002.

(³) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om det europæiske år for idrættens pædagogiske dimension 2004. EFT C 25 E af 29.1.2002.

(⁴) EFT L 184 af 17.7.1999.

(2003/C 155 E/224)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3912/02
af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen**

(14. januar 2003)

Om: UEFA's eksklusive kontrakter og retten til informationer og pressefrihed

De eksklusive kontrakter, som UEFA har indgået med fjernsynsselskaber, medfører stærkt begrænsede muligheder for regionale fjernsynsselskaber, som ikke har en sådan kontrakt. Disse kontrakter finder ikke kun anvendelse på selve kampene, men indeholder også forbud mod billeder fra atmosfæren på stadion og blandt publikum.

Er sådanne eksklusive kontrakter med et så vidtrækkende indhold ikke i modstrid med retten til indsamling af informationer?

Mener Kommissionen, at indholdet af sådanne kontrakter krænker retten til pressefrihed og/eller retten til information?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, hvis der her er tale om en overtrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(7. februar 2003)

Kommissionen er opmærksom på det spørgsmål, det ærede medlem rejser.

På dette stadium i fællesskabslovgivningens udvikling er det medlemsstaternes ansvar at regulere adgangen til nyheder under hensyntagen til de relevante fællesskabsretsakter om intellektuel ejendomsret (som for deres vedkommende tager hensyn til den grundlæggende ytringsfrihed, der er fastlagt i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (¹)).

I arbejdsprogrammet i bilaget til Kommissionens fjerde beretning om gennemførelsen af direktivet »Fjernsyn uden grænser« (²), har Kommissionen meddelt, at den har til hensigt at overveje, om der er grund til i fremtiden at indføre bestemmelser om adgang til korte uddrag af begivenheder, der er underlagt eksklusive rettigheder.

I betragtning af, hvilke interesser der er repræsenteret i sagen (arrangører af begivenheder, rettighedsindehavere, agenturer, radio- og fjernsynssendere, offentligheden) og under hensyntagen til, at visse medlemsstater faktisk allerede har vedtaget særlige bestemmelser om spørgsmålet, vil Kommissionen undersøge, hvorvidt det skaber hindringer for det indre marked, at der ikke findes fællesskabsbestemmelser.

(¹) Artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder har følgende ordlyd:

1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.
2. Mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres.

(²) Fjerde beretning om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF »Fjernsyn uden grænser«, KOM(2002) 778 endelig udg.: http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/applica/comm2002_778final_en.pdf.

(2003/C 155 E/225)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3918/02
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. januar 2003)

Om: EU-sygesikringskort

I henhold til punkt 3.2.1. i Kommissionens aktionsplan vedrørende kvalifikationer og mobilitet ⁽¹⁾ bør:

... man indføre et EU-sygesikringskort, som har til formål at erstatte de relevante europæiske formularer med et elektronisk kort. Kortindehaveren kan få adgang til den sundhedspleje, som er umiddelbart nødvendig, i en anden medlemsstat end den, hvor pågældende er forsikret. Den medlemsstat, hvor kortindehaveren er forsikret, skal dog stadig bære udgifterne ... KOMmissionen forelægger et forslag om indførelse af et EU-sygesikringskort i begyndelsen af 2003 med henblik på vedtagelse senest i 2004.

Dette forslag blev efterfølgende forelagt for Det Europæiske Råd i Barcelona i marts 2002, og i dettes konklusion 33 hedder det, at

Det Europæiske Råd udtrykker tilfredshed med Kommissionens handlingsplan ...

Har Kommissionen fastsat en omtrentlig dato for forelæggelse af dette forslag? På hvilket stadium befinder det forberedende arbejde sig? Hvad vil det koste at indføre et EU-sygesikringskort, og hvorledes skal det finansieres?

⁽¹⁾ KOM(2002) 72.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(20. februar 2003)

Efter høring af medlemsstaterne i den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring agter Kommissionen inden ultimo februar 2003 at vedtage en meddelelse om indførelsen af et europæisk sygesikringsbevis. I den meddelelse vil Kommissionen foreslå en plan for gradvis udskiftning af de papirblanketter, som giver adgang til sundhedsydelser i en anden medlemsstat i overensstemmelse med den koordination af de nationale sociale sikringsordninger, som er beskrevet i Rådets forordning (EF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾.

Kommissionen er ikke på nuværende tidspunkt i stand til at fastsætte udgifterne i forbindelse med indførelsen af det europæiske sygesikringsbevis. Faktisk afhænger disse udgifter af, hvilken løsning, herunder især hvilken teknisk løsning, den enkelte medlemsstat vælger, når sygesikringsbeviset skal indføres i den pågældende stats nationale sociale sikringsordning; denne udgift skal medlemsstaterne i øvrigt selv afholde. Ovennævnte meddelelse, som vil indeholde nærmere oplysninger om de forskellige muligheder, vil gøre det lettere for medlemsstaterne at afgøre, hvordan kortet skal indføres og finansieres. Under alle omstændigheder vurderer Kommissionen, at udskiftning af papirformularerne med et europæisk sygesikringsbevis vil medføre store fordele for medlemsstaterne, især i form af en enklere administration og hurtigere refusion mellem medlemsstaterne. Derfor bør de overordnede omkostninger i forbindelse med kortets indførelse også ses i forhold til de produktivetsforbedringer, som de sociale sikringsinstitutioner vil nyde godt af.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

(2003/C 155 E/226)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3924/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(14. januar 2003)

Om: Tjetjenske Salman Radujevs død i et russisk fængsel

Søndag den 15. december 2002 meddelte det russiske Justitsministerium, at Salman Radujev som den første af de tjetjenske militærledere, der blev arresteret, stillet for en domstol og idømt livsvarigt fængsel for

gidseltagningen i Kizljær i 2001, dagen før var død i en alder af 35 år på hospitalet i det sibiriske fængsel kaldet Den Hvide Svane i byen Solikamsk (Perm-regionen) efter i flere dage at have kæmpet med indre blødninger, der ifølge russiske kilder skyldtes tidligere krigssår, som aldrig var læget helt (sic!).

Mandag den 16. december 2002 indeholdt Moskva-avisen Kommersant en artikel, som også blev gengivet i Süddeutsche Zeitung, og som indeholdt anonyme udtalelser fra fængselspersonalet om, at Radujev ifølge hans cellekammerat skulle være blevet pryglet ihjel efter at have modsat sig sine vogteres uanmeldte ransagning. Salman Radujev var et af de vidner, på grundlag af hvis udsagn det russiske Justitsministerium anmodede Danmark og Storbritannien om at anholde og udlevere Akhmed Zakajev, idet Radujev skulle have erklæret, at Zakajev personligt havde deltaget i kidnapninger og terroraktioner. I samme artikel antydede avisen Kommersant, at hændelserne skulle fortolkes således, at Radujevs død kunne være indtruffet, efter at han først var blevet tvunget til at udtale sig imod Zakajev og derefter var blevet dræbt.

Har Kommissionen kendskab til disse oplysninger, og hvorledes har den i bekræftende fald reageret? Hvilke formelle skridt agter Kommissionen at tage for at få belyst de sande omstændigheder omkring Salman Radujevs død? Hvorledes vurderer Kommissionen mere generelt den russiske stats evne til at opfylde en retsstats pligter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(5. februar 2003)

Kommissionen er bekendt med den dømte tjentjer Salman Radujevs død i et fængsel i december sidste år. Den har ligeledes kendskab til visse påstande i forbindelse med hr. Radujevs død og håber, at disse straks vil blive gjort til genstand for en uafhængig og upartisk undersøgelse. Kommissionen skal anmode om, at alle sådanne anklager fremsendes til de relevante russiske myndigheder til undersøgelse, bl.a. Dumaens ombudsmand for menneskerettigheder hr. Mironov. Konklusionerne fra denne undersøgelse bør naturligvis offentliggøres. Kommissionen vil nøje følge udviklingen i denne sag.

Kommissionen understreger, at partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Rusland støtter sig på gennemførelsen af fælles værdier inden for demokrati og menneskerettigheder, som er nøgleelementer i partnerskabet mellem EU og Rusland. Kommissionen vil derfor fortsat rejse spørgsmålet om respekten for menneskerettigheder inden for rammerne af EU's bilaterale politiske dialog med Den Russiske Føderation.

Det er ligeledes vigtigt at minde om, at Kommissionen fremmer respekten for menneskerettigheder og demokrati i Rusland gennem en række projekter, der finansieres gennem det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder. Disse aktiviteter gennemføres i samarbejde med civilsamfundet og internationale organisationer som Europarådet. Tacis-programmet har også aktiviteter på dette område.

(2003/C 155 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0003/03 af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(16. januar 2003)

Om: Vietnams lovgivningsreformstrategi

Selvom Vietnam har forpligtet sig til at arbejde hen mod at blive en retsstat i overensstemmelse med et internationalt finansieret 10-års-program for »Lovgivningsreformstrategi«, har den vietnamesiske regering

- fortsat indført omfattende love, som alvorligt indskrænker menneskerettighederne og kriminaliserer den fredelige udøvelse af meningsfrihed, ytringsfrihed, religionsfrihed, foreningsfrihed og pressefrihed. Nye love vedrører skærpet kontrol på Internettet (juni 2002), forbud mod satellit tv for alle borgere undtagen højtstående tjenestemænd fra det kommunistiske parti og udlændinge (juni 2002), direktiver

om opholdsforbud og husarrest for løsladte fanger (bekendtgørelse 53/ND-CP, august 2001), hvilket er oplagte overtrædelser af FN's internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, som Vietnam tiltrådte i september 1982

- nægtet at tilbagekalde vilkårlig lovgivning som f.eks. bekendtgørelse 31/CP om »administrativ tilbageholdelse«, som giver det lokale sikkerhedspoliti beføjelse til at tilbageholde borgere uden retskendelse i op til to år, og endnu en gang at se på de bredt definerede klausuler om »national sikkerhed« i den reviderede straffelov fra 2000, på hvilket grundlag tusinder af borgere for tiden bliver tilbageholdt for fredeligt at have givet udtryk for deres politiske og religiøse holdninger
- ikke truffet nogen foranstaltninger for at udføre henstillinger fra FN's Særlige Arbejdsgruppe for Vilcårlig Tilbageholdelse (1995), FN's særlige rapportør om religiøs intolerance (1999) og FN's Menneskerettighedskomité (2002) om hurtigst muligt at bringe den nationale lovgivning i overensstemmelse med de internationale bestemmelser om menneskerettigheder. Efter en gennemgang af Vietnams rapport om den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder i juli 2002, udtrykte Menneskerettighedskomitéen især bekymring for, at bestemmelser i den vietnamesiske forfatning undertrykker individuelle rettigheder til fordel for etpartistyrets interesser og politikker (f.eks. artikel 4 i forfatningen om det kommunistiske partis herredømme) og derfor er fuldstændigt uforenelige med den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Er Kommissionen klar over, at Vietnam fortsat vedtager sådanne restriktive love i klar strid med landets forpligtelser over for det internationale samfund? Kan dette få indflydelse på udviklingen af de bilaterale forbindelser mellem EU og Vietnam, da samarbejdsaftalen mellem EU og Vietnam fra 1995 er baseret på respekt for menneskerettighederne og demokratiske principper? Vil Kommissionen i betragtning af EU's tilslutning til lovgivningsreformstrategien overveje at stoppe den finansielle støtte hertil, indtil Vietnam inkorporerer FN's bestemmelser om menneskerettigheder i sin retsorden og ophæver al lovgivning, der hindrer udøvelsen af civile og politiske rettigheder i Vietnam?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(4. februar 2003)

Kommissionen er helt klar over, at Vietnam endnu ikke har undertegnet alle De Forenede Nationers konventioner om menneskerettigheder, og at gennemførelsen af de konventioner, som Vietnam har ratificeret, er mangelfuld.

På denne baggrund er Kommissionen tilfreds med den vietnamesiske regerings beslutning om at udarbejde en handlingsplan for lovgivningsreformer baseret på en vurdering af de eksisterende instrumenter på dette område. EU har gentagne gange opfordret Vietnams regering til at øge respekten for politiske og religiøse friheder samt de økonomiske og sociale friheder. Anmodningen er for nylig blevet fremsat i den fælles erklæring på mødet i den rådgivende gruppe i Hanoi i december 2002.

Kommissionen og medlemsstaterne vil støtte den vietnamesiske regering i bestræbelserne på at styrke regeringsførelsen og de offentlige administrative reformer, forbedre menneskerettighederne og træffe de nødvendige foranstaltninger til at forberede undertegnelsen og gennemførelsen af yderligere internationale konventioner på dette område.

(2003/C 155 E/228)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0004/03
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(16. januar 2003)

Om: Ulovlig tilbageholdelse af buddhistiske ledere i Vietnam

Ifølge oplysninger fra den ikke-statslige organisation Quê Me: Aktion for demokrati i Vietnam, der har hovedsæde i Paris, er situationen for de gejstlige Thich Huyen Quang og Thich Quang Do, som er

fremtrædende systemkritikere og ledere af den forbudte forenede buddhistiske kirke i Vietnam, overordentlig foruroligende. Den øverste patriark Thich Huyen Quang »fejrer« nu sit tyvende år under husarrest uden rettergang i Quang Phuoc Pagoden i landsbyen Nghia Hanh i den fjerntliggende centralprovins Quang Ngai. Han blev arresteret i 1982, fordi han protesterede mod undertrykkelsen af den uafhængige forenede buddhistiske kirke i Vietnam og oprettelsen af en statsstøttet vietnamesisk buddhistisk kirke, men han er aldrig blevet formelt sigtet eller haft mulighed for en retfærdig rettergang. Den 84-årige buddhistiske munk har nu et meget dårligt helbred som følge af de hårde arrestforhold. I en meddelelse til Europa-Parlamentet i september 2002 bekræftede han, at han regelmæssigt generes af sikkerhedspolitiet, nægtes ret til frit at bevæge sig og kommunikere med omverdenen og forhindres i at få lægebehandling. Den næstøverste i den forenede buddhistiske kirke, Thich Quang Do, tilbageholdes under overordentlig strenge forhold i Thanh Minh Zen-klosteret i Ho Chi Minh-byen. Den 74-årige nobelpris-kandidat blev idømt to års »administrativ forvaring« i juni 2001, fordi han havde udsendt en »Appel om demokrati i Vietnam«, hvori han foreslog en fredelig overgangsplan om demokratisk ændring. Han tilbageholdes for øjeblikket afskåret fra forbindelse med omverdenen. Begge munke er blevet anerkendt af FN som ofre for vilkårlig tilbageholdelse. Selv om kommissær Christopher Patten understregede, at EU var alvorligt bekymret over deres fortsatte tilbageholdelse, nægtede de vietnamesiske myndigheder i september en EP-delegation tilladelse til at rejse til Quang Ngai og Ho Chi Minh-byen for at møde Thich Huyen Quang og Thich Quang Do, selv om delegationen var udstyret med et mandat fra en EP-beslutning (juli 2001⁽¹⁾) til at mødes med de tilbageholdte religiøse ledere i Vietnam.

Mener Kommissionen, at den vietnamesiske regerings afvisning for nylig af parlamentsdelegationen anmodning om at mødes med de tilbageholdte religiøse ledere i Vietnam udgør en overtrædelse af menneskerettighedsbestemmelsen, der er indeholdt i samarbejdsaftalen EU-Vietnam af 1995, og i bekræftende fald, hvilke skridt agter Kommissionen at tage i denne forbindelse? Vil Kommissionen i betragtning af patriarkens alvorligt forværrede helbred lægge stærkt pres på den vietnamesiske regering for at give ham tilladelse til at vende tilbage til Ho Chi Minh by med henblik på lægebehandling? Vil Kommissionen sende en diplomatisk repræsentant fra EU med henblik på at besøge Thich Huyen Quang i Quang Ngai så snart som muligt?

(¹) EFT C 65 E af 14.3.2002, s. 369.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(4. februar 2003)

Kommissionens politik, som den kommer til udtryk i meddelelsen fra Kommissionen af maj 2001 om, hvordan Den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande⁽¹⁾, er at opmuntre og støtte den fortsatte fremgang for menneskerettigheder og demokratisering i alle passende internationale og bilaterale fora. Kommissionen følger nøje udviklingen på området menneskerettigheder i Vietnam sammen med de i dette land repræsenterede medlemsstater.

Menneskerettighedsklausulen fra den mellem Fællesskabet og Vietnam indgåede samarbejdsaftale fra 1995 giver Kommissionen og regeringen i Vietnam en supplerende ramme for en politisk dialog om alle spørgsmål af betydning ud over de sædvanlige diplomatiske kanaler og EU's henvendelser til den vietnamesiske regering.

Der henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0003/03 fra det ærede medlem⁽²⁾ vedrørende EU's fælleserklæring om religionsfrihed i Vietnam på mødet i den rådgivende gruppe i december 2002.

Kommissionen og medlemsstaterne har anmodet de vietnamesiske myndigheder om at løslade både hr. Quang og hr. Do. Kommissionen mener ikke, at de forbrydelser, de anklages for, berettiger deres tilbageholdelse eller husarrest, og at deres høje alder også taler herimod. Kommissionens delegation i Vietnam har for nylig gentaget anmodningen om adgang til at besøge hr. Quang og hr. Do. Såfremt delegationen får tilladelse hertil, vil Kommission underrette det ærede medlem.

(¹) KOM(2001) 252 endelig.

(²) Se side 206.

(2003/C 155 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0047/03**af Freddy Blak (GUE/NGL) til Kommissionen***(21. januar 2003)*

Om: Statsligt monopol på spil i Danmark

Den 9. januar 2003 behandlede det danske Folketing første gang et lovforslag, som vil cementere det statslige monopol på spil. Den nye tipslov vil gøre det sværere end i dag for udenlandske bookmakere at komme ind på det danske marked for spil.

Dansk Tipstjeneste har ved lov monopol på spil i Danmark, og overskuddet går blandt andet til idrætsorganisationer, spejdere og politiske ungdomsorganisationer. Men udenlandske bookmakere har i de senere år taget en stor bid af kagen, og derfor har den danske regering foreslået en ny tipslov, som forbyder de udenlandske bookmakere at reklamere i danske medier, ligesom danskere med bopæl i Danmark ikke længere må arbejde for bookmakerne. Gør de det alligevel, risikerer de fængselsstraf og bøde.

Vil Kommissionen gøre rede for, om det danske monopol er en handelshindring? Vil Kommissionen dernæst gøre rede for, hvordan den har tænkt sig at komme handelshindringen til livs?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(25. februar 2003)*

Det ærede medlem henviser til et lovforslag, som, hvis det vedtages, vil gøre det sværere for udenlandske bookmakere at tilbyde og reklamere for deres tjenesteydelser til forbrugere på det danske marked. Medlemmet spørger Kommissionen, om dette lovforslag er i overensstemmelse med EF-traktatens princip om fri bevægelighed for tjenesteydelser. Uden at kunne drage en endelig og detaljeret konklusion på det indledende stadium, hvor forslaget befinder sig, vil Kommissionen dog understrege, at medlemsstaterne generelt har ret til at indføre restriktioner for udveksling af tjenesteydelser på tværs af landegrænserne, hvis det er begrundet i almene hensyn såsom forbrugerbeskyttelse eller opretholdelse af den offentlige orden i samfundet. I henhold til EF-Domstolens retspraksis er sådanne restriktioner i overensstemmelse med EF-traktaten, hvis de ikke er diskriminerende, og de står i rimeligt forhold til deres formål.

I forbindelse med den danske lovændring bemærker Kommissionen, at den offentlige interesse, der påberåbes i et notat fra den ansvarlige danske minister, er finansieringen af offentlige aktiviteter. Mere specifikt synes ændringerne at have to grunde. Den første er at yde økonomisk støtte til den danske hestesport, og den anden er at sikre, at den danske monopolindehaver, Tipstjenesten, ikke mister kunder. Ifølge Domstolens retspraksis kan ingen af disse økonomiske hensyn accepteres som gyldige almene hensyn, der kan berettiggere en restriktion for grænseoverskridende tjenesteydelser.

Kommissionen er villig til yderligere at undersøge det pågældende lovforslag, hvis den får mere specifikke oplysninger, med det formål at forhindre en eventuel overtrædelse af fællesskabsretten.

Dertil kommer, at det mere generelt måske vil interessere det ærede medlem at vide, at en række berørte parter, herunder medlemsstaternes udbydere af lotterispil, i forbindelse med udviklingen af en strategi for tjenester i det indre marked har påpeget, at der er behov for klarere retsregler på EU-plan for sådanne spilletjenester. Kommissionen vil overveje dette i forbindelse med arbejdet vedrørende tjenesteydelser i det indre marked. I denne forbindelse vil den tage hensyn til Domstolens retspraksis, hvorefter medlemsstaternes restriktioner for grænseoverskridende ydelse af bestemte former for spilletjenester i nogle tilfælde er i overensstemmelse med EF-traktaten i mangel af EU-lovgivning på området.

(2003/C 155 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0063/03**af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen**

(22. januar 2003)

Om: Food Law Enforcement Practitioners (FLEP)

1. I hvilket omfang har gruppen af såkaldte Food Law Enforcement Practitioners (FLEP) indflydelse på den politik, Kommissionen fører i fødevarer sikkerhedsspørgsmål?

I protokollen fra et møde om FLEP i den nederlandske instans for produktgodkendelser (KvW) den 19. september 2001 i Haag kunne der læses følgende:

Det oprindelige mål for FLEP var at få indblik i tilrettelæggelsen af fødevaretilsynet i de forskellige lande ... Senere er det på dette område kommet til informationsudveksling mellem landene og afgivelse af udtalelser til Kommissionen ... Wolfs svarede, at FLEPs henstillinger følges af Kommissionen, og at FLEP har stor indflydelse på de samordnede programmer.

2. Har Kommissionen gjort sig klart, at det både for Europa-Parlamentet og de nationale hotel- og restaurationsbrancheorganisationer er umuligt at skaffe sig oplysninger om de anliggender, som drøftes i denne uformelle klub?

3. Er det efter Kommissionens opfattelse en sund situation, at et uformelt diskussionsorgan har så stor indflydelse på Kommissionens beslutningsproces, samtidig med at det for offentligheden, politiske kredse og interesseorganisationer er umuligt at skaffe sig oplysninger om disse møder?

4. Har den til hensigt at gøre disse oplysninger lettere tilgængelige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(24. februar 2003)

1. Kommissionen har kun haft sporadisk korrespondance med gruppen af såkaldte Food Law Enforcement Practitioners (FLEP) og ser på denne sammenslutning på samme måde som på alle andre sammenslutninger eller grupper med interesser inden for fødevarer sikkerhed.

I forbindelse med udarbejdelsen af det koordinerede program for levnedsmiddelkontrol for 2001 modtog Kommissionen en række forslag fra FLEP, hvoraf nogle blev taget i betragtning efter drøftelser med medlemsstaterne inden for rammerne af Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed. I forbindelse med det koordinerede kontrolprogram for 2003 og for 2002 modtog man ikke forslag fra FLEP, og de vigtigste områder for kontrolaktiviteterne blev udvalgt fra en liste over prioriterede områder, som blev foreslået af Kommissionen og medlemsstaterne.

2. Som nævnt ovenfor havde Kommissionen kun sporadisk kontakt med FLEP-gruppen og er derfor ikke bekendt med de aktiviteter og spørgsmål, som denne sammenslutning har drøftet.

3. Kommissionen lægger stor vægt på offentlig høring og information i forbindelse med alle fællesskabsaktiviteter, navnlig på fødevarer sikkerhedsområdet. I den sammenhæng fremgår det tydeligt af artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed (⁽¹⁾), at »offentligheden skal i forbindelse med udarbejdelse, evaluering og ændring af fødevarelovgivning høres på en åben og gennemskelig måde enten direkte eller gennem repræsentative organer ...«. Derfor gennemfører Kommissionen i en tidlig fase af udarbejdelsen brede høringer af alle relevante aktører vedrørende sine forslag og offentliggør på sit websted oplysninger om alle fællesskabsaktiviteter på fødevarer sikkerhedsområdet, herunder kortfattede mødereferater fra alle møder i Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed.

4. Kommissionen har til hensigt at gøre alt, hvad den kan, for at videreudvikle sin kommunikations- og høringspolitik med henblik på ligeledes at sikre større inddragelse af borgerne, forbrugerne og andre aktører i fællesskabsaktiviteterne inden for fødevarer sikkerhed samt dyresundhed og -velfærd, plantesundhed osv. Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at udarbejde et konkret forslag om fastlæggelse af en formel høringsprocedure på europæisk plan og oprettelse af et høringsudvalg for fødevarekæden og dyresundhed.

(¹) EFT L 31 af 1.2.2002.

(2003/C 155 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0074/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. januar 2003)

Om: Manglen på et europæisk register over lægefejl begået af personer, som derefter er aktive i forskellige lande

1. Har Kommissionen bemærket, at det af evalueringen fem år efter loven om udøvelse af individuelle professioner inden for sundhedssektoren i Nederlandene, hvormed patienterne skulle sikres klarhed over de praktiserendes sagkyndighed og kompetence, bl.a. fremgår, at personer, der i et andet land er straffet for fejl begået under udøvelse af deres profession, i mange tilfælde kan udøve deres profession uden begrænsninger i Nederlandene, fordi de i deres hjemlande pålagte sanktioner ikke opføres i det offentlige register i Nederlandene over praktiserende personer inden for sundhedssektoren, hvori eventuelle sanktioner pålagt af det nederlandske sundhedsministerium indgår?

2. Deler Kommissionen den frygt, som forskningsbureauet ZonMW, der gennemførte evalueringen, har givet udtryk for, og som gik ud på, at den frie etableringsret inden for sundhedssektoren i EU efter udvidelsen sikkert vil få flere udenlandske udøvere af professioner inden for sundhedssektoren til at flytte til de nuværende EU-medlemsstater, og at der kræves supplerende foranstaltninger, for at patienterne kan vide, om de også nyder beskyttelse mod ikke-sagkyndig behandling hos disse?

3. Findes der i andre medlemsstater end Nederlandene lignende erfaringer med, hvordan der kan opstå lægefejl, når personer, hvis lægelige fortid er ukendt, praktiserer?

4. Er der store forskelle i den måde, hvorpå registrering af lægefejl og deraf følgende sanktioner foregår i de nuværende og fremtidige EU-medlemsstater? Er der medlemsstater, hvor der ikke føres noget register, eller hvor registre over fejl ikke er offentligt tilgængelige? Vil der ske nogen ændring heraf på kort sigt?

5. Hvordan vurderer Kommissionen forskernes forslag om at etablere et europæisk informationssystem, hvor man let kan finde frem til kvalifikationer hos udøvere af professioner inden for sundhedssektoren, som tidligere har arbejdet i et andet land og/eller har fået deres uddannelse der? Vil Kommissionen tage initiativer til at udvirke dette?

Kilde: Den nederlandske avis »de Volkskrant« den 21. og 23. december 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. februar 2003)

1. Medlemsstaterne er kompetente med hensyn til lovgivning om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om sanktioner i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af den pågældende virksomhed eller overtrædelse af straffeloven. Direktiverne om anerkendelse af erhvervsuddannelser, som omfatter en række erhverv inden for sundhedssektoren, gør det muligt for værtsmedlemsstater at kræve bevis for hæderlighed og lignende oplysninger fra hjemlandet under hensyntagen til fortrolighedskravet og databeskyttelsesreglerne. Værtsmedlemsstater kan kræve at få disse oplysninger, inden de anerkender kvalifikationer.

2. Fællesskabslovgivningen, herunder ovennævnte forpligtelse, kommer til at gælde i alle medlemsstater.

3. Kommissionen holder jævnligt møder med Udvalget af Højtstående Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet og koordinationsgruppen inden for den generelle ordning med henblik på udveksling af oplysninger og drøftelser af emner vedrørende den frie bevægelighed. Kommissionen råder ikke over den form for særlige oplysninger, som der henvises til.

4. Kommissionen er klar over, at der findes forskellige nationale praksisser. I alle medlemsstater findes der forskellige former for registre eller fortegnelser. Det er medlemsstaterne, der i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om databeskyttelse bestemmer, på hvilken måde offentligheden skal have adgang til alle eller dele af sådanne registre eller fortegnelser. Kommissionen arbejder i øjeblikket på at udvikle et informationssystem for at styrke det nuværende net af nationale myndigheder og således bl.a. fremme onlineudvekslingen af de nødvendige oplysninger. Det nye forslag til et direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁽¹⁾ skal også styrke de nationale kontaktpunkters rolle.

5. Spørgsmålet om disciplinære foranstaltninger er omfattet af forslaget til et direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Ifølge dette forslag skal der oplyses om sådanne foranstaltninger, når fagfolk inden for sundhedssektoren har til hensigt at etablere sig i en anden medlemsstat. I bilag VII i direktivforslaget nævnes de dokumenter, som en værtsmedlemsstat kan kræve, når det skal træffe afgørelse om anerkendelse af relevante erhvervsmæssige kvalifikationer. Det kan navnlig være nødvendigt at fremlægge bevis for, at ansøgeren ikke har gjort sig skyldig i grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af den pågældende virksomhed eller i overtrædelse af straffeloven, som har ført til suspension eller inddragelse af retten til udøvelse af et sådant erhverv i oprindelseslandet. Artikel 46, stk. 2, styrker systemet i de tilfælde, hvor der er mere end et hjemland. Alle foranstaltninger til sikring af udveksling af informationer om disciplinære foranstaltninger skal overholde de eksisterende fællesskabsprincipper om databeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT C 181 E af 30.7.2002.

(2003/C 155 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0090/03

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2003)

Om: Hårfarver og kræft

Hårfarver er, med hensyn til deres indhold af skadelige kemiske stoffer, ikke sikre at anvende for den europæiske befolkning. Anvendelse af hårfarver er stigende. Desværre kender ingen skadernes reelle omfang, da de negative effekter, man kan forvente af forbruget, først vil vise sig om en årrække, hvor det vil være for sent at gribe ind. Derfor bør Kommissionen anvende forsigtighedsprincippet og regulere markedet yderligere.

Oxidative hårfarver indeholder i langt de fleste tilfælde paraphenylenediamine (PPD) eller toluene-2,5-diamine. Disse stoffer er meget potente kontaktallergener og er tilladt i hårfarver i koncentrationer, hvor man ved, at de vil sensibilisere forbrugerne samt fremkalde eksemreaktioner hos hårfarveallergikere.

Eftersom EU's Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter (SCCNFP) har sammenkædet oxidative hårfarver med forekomst af blårekræft hos kvinder, bedes Kommissionen oplyse, om den vil forbyde PPD og beslægtede stoffer, indtil der foreligger humane data til at fastsætte koncentrationer for stofferne, så anvendelse er uden sundhedsmæssige mén både med hensyn til korttids- og langtidseffekter (f.eks. cancer og kontaktallergi)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. februar 2003)

Kommissionen er bekendt med de bekymringer, det ærede medlem giver udtryk for, hvad angår brugen af hårfarvemidler. Kommissionen vurderer alle aspekter af hårfarvers anvendelse i kosmetiske produkter og

hårfarvers betydning for forbrugernes sundhed. Kommissionen pointerer især, at på området for oxidative hårfarver er de fleste stoffer allerede blevet forbudt, eller der gælder særlige betingelser for deres anvendelse. Disse beslutninger er videnskabeligt baserede, hvilket betyder, at de bygger på en risikovurdering fra Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP). Kommissionen henviser til dens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3101/02⁽¹⁾ og ønsker yderligere at understrege følgende.

Med hensyn til para-phenylendiamin (PPD) og toluen-2,5-diamin vedrører den gældende lovgivning etikettering og fastsætter meget strenge grænser for højeste tilladte koncentration for brugen af de to stoffer. Den højeste tilladte koncentration af para-phenylendiamin (PPD) og toluen-2,5-diamin i hårfarvemidler er baseret på SCCNFP's udtalelser og den heraf resulterende medtagelse i bilag III/1/8 og III/1/9 til kosmetikdirektivet⁽²⁾. Den maksimalt tilladelige koncentration er anført som henholdsvis 6 % og 10 %. Desuden er brugen af dette stof underkastet andre betingelser som anført i bilag III. Følgende tekst skal være påtrykt etiketten: »Midlet kan fremkalde allergisk reaktion«, »Må ikke anvendes til farvning af øjenvipper og -bryn« og »Indeholder phenylendiaminer«.

Hvad angår de generelle aspekter af risikovurdering for hårfarvemidler, vedtog SCCNFP den 27. februar 2002 et debatoplæg, som blev lagt ud på SCCNFP's netsted⁽³⁾. Interesserede parter opfordredes til at fremsætte bemærkninger. Den 4. juni 2002 vedtog komitéen »A Strategy for Testing Hair Dye Cosmetic Ingredients for their Potential Genotoxicity/Mutagenicity«. Dette dokument blev for den 17. december 2002 suppleret af en udtalelse med titlen »Updated Basic Requirements for Toxicological Dossiers to be Evaluated by the SCCNFP«.

Industrien skal indsende produktoplysninger, der overholder de ovenfor nævnte principper og »Notes of Guidance for Testing of Cosmetic Ingredients for their Safety Evaluation«, som blev vedtaget den 24. oktober 2000.

Endelig drøfter Kommissionen med medlemsstaterne og repræsentanter for både forbrugerne og industrien, hvilke stoffer der skal have højeste prioritet ved vurdering eller revurdering. Heri indgår fastsættelse af tidsplaner og aktioner, der skal iværksættes over for stoffer, hvis produktoplysninger ikke er blevet indsendt til SCCNFP med henblik på risikovurdering.

⁽¹⁾ EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 164.

⁽²⁾ Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sccp/index_en.html.

(2003/C 155 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0123/03

af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen

(21. januar 2003)

Om: Udestående kommissionsforslag i forbindelse med direktiv 1999/96/EF

Den 16. februar 2000 blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/96/EF⁽¹⁾ af 13. december 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra motorer med kompressionstænding til fremdrift af køretøjer og emission af forurenende luftarter fra køretøjsmotorer med styret tænding, som benytter naturgas eller autogas (LPG) som brændstof, og om ændring af Rådets direktiv 88/77/EØF⁽²⁾, offentliggjort i EF-Tidende.

Hvad angår nogle af de detaljer, der er forbundet med EURO IV-niveauet, som f.eks. indførelse af egendiagnosesystemer (OBD), overensstemmelsesprøvning efter ibrugtagning samt holdbarhed, var der forventet yderligere præciseringer inden den 31. december 2000. Kommissionen har dog indtil videre ikke fremlagt forslag herom.

Da EURO-IV-niveauet vil træde i kraft den 1. oktober 2005, er der kun begrænset tid tilbage.

Hvorfor har Kommissionen endnu ikke fremlagt et forslag herom?

Hvordan vil Kommissionen forfølge denne sag?

Hvordan vil Kommissionen sikre, at EURO IV-niveauet som planlagt kan træde i kraft den 1. oktober 2005?

⁽¹⁾ EFT L 44 af 16.2.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 36 af 9.2.1988, s. 33.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. februar 2003)

Forslaget om den næste fase af krav i forbindelse med Euro IV for tunge køretøjer og motorer vil snart blive behandlet af Kommissionen. Forslaget til Europa-Parlamentet og Rådet bliver formuleret på en ny måde, kendt som den niveaudelte metode.

Forslaget, som er under udarbejdelse, bliver det første på området for lovgivning om motorkøretøjer, som specifikt sigter mod at højne effektiviteten i beslutningsprocessen og samtidig forenkle lovgivningen. Forslaget kræver kun af lovgiverne, at de tager de grundlæggende elementer af lovgivningen i EF-traktatens artikel 95 i betragtning (f.eks. grænseværdier og andre elementer, der klart anses for værende af politisk karakter), mens gennemførelsesforanstaltningerne (de tekniske bilag), der er nødvendige for at gennemføre de grundlæggende elementer, vil blive vedtaget ved et direktiv fra Kommissionen på grundlag af en uddelegering af den udøvende magt til Kommissionen. Der rettes i øjeblikket henvendelse om en sådan uddelegering gennem en omarbejdning af rammedirektivet for typegodkendelser (Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil ⁽¹⁾).

Under udarbejdelsen af disse forskrifter for Euro IV har Kommissionen besluttet også at omarbejde Rådets direktiv af 3. december 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter fra dieselmotorer til fremdrift af køretøjer, og gøre det mere læsbart. Derfor er de eksisterende bilag til direktiv 88/77/EØF og de nødvendige ændringer for at indføre de nye grundlæggende elementer blevet omarbejdet i henhold til den interinstitutionelle aftale af 28. november 2001 mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen om en mere systematisk omarbejdning af retsakter ⁽²⁾. De værktøjer og procedurer, der er nødvendige for at omarbejde retsakter, er dog først for nylig blevet operationelle, så det har derfor været umuligt at undgå forsinkelser.

Der er forberedt tekniske forskrifter for egendiagnosesystemer (OBD), holdbarhed, overensstemmelsesprøvning efter ibrugtagning, referencebrændstoffer og måle- og prøveudtagningssystemers nøjagtighed og repeterbarhed for emission af partikler. De er blevet drøftet og udviklet med de forskellige berørte parter, især brancher, der fremstiller tunge køretøjer og motorer.

Kommissionen vil foreslå, at disse nye foranstaltninger træder i kraft fra de fastsatte datoer i Rådets og Parlamentets direktiv 1999/96/EF af 13. december 1999, dvs. 1. oktober 2005 for fabriksnye motor- og køretøjstyper og fra 1. oktober 2006 for alle typer køretøjer og motorer. Det er Kommissionens målsætning, at de datoer, der er fastsat i direktiv 1999/96/EF for gennemførelse af de nye foranstaltninger, overholdes, og den stoler derfor på, at proceduren omkring den fælles beslutningstagning kan gennemføres hurtigt, så fristerne overholdes.

⁽¹⁾ EFT L 42 af 23.2.1970.

⁽²⁾ EFT C 77 af 28.3.2002.

(2003/C 155 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0156/03 af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. januar 2003)

Om: Mishandling af dyr på de europæiske kvægmarkeder

Der transporteres hvert år i tusindvis af dyr, bl.a. heste fra ejere i Østeuropa, til forhandlere i lande i Den Europæiske Union, navnlig til lande i den sydlige del af Unionen. Disse dyr udsættes ofte for mishandling,

slag og tortur, og transporten heraf er ikke i overensstemmelse med EU's dyrevelfærdsbestemmelser. Hvorfor anvendes og håndhæves afgørelserne om definition af dyr som følede væsener ikke i disse tilfælde til at forbyde en sådan grusom og inhuman behandling af dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2003)

Dyr anerkendes som følede væsener i protokollen til EF-traktaten om dyrebeskyttelse og dyrevelfærd, og denne tekst kræver, at Fællesskabet og medlemsstaterne tager fuldt hensyn til dyrs velfærd, når Fællesskabets politikker inden for landbrug, transport, det indre marked og forskning fastlægges og gennemføres.

De vigtigste fællesskabsbestemmelser om dyrebeskyttelse under transport findes i Rådets direktiv 91/628/EØF som ændret ved direktiv 95/29/EF⁽¹⁾. Dette direktiv gælder kun for Unionens område i dens nuværende form, selv om kandidatlandene i øjeblikket er ved at tilpasse deres lovgivning for at bringe den i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser.

Kommissionen er klar over, at transport af heste fra central- og østeuropæiske lande til slagting i Fællesskabet tidligere har givet anledning til berettiget tvivl om overholdelsen af bestemmelserne om dyrevelfærd. Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor har fokuseret på sådanne tvivlsomme forhold i en lang række tilsynsrapporter. Desuden har dyrevelfærdsgrupper ofte indsendt oplysninger om formodede overtrædelser af direktivets krav.

Kommissionen har taget klart stilling til spørgsmålet over for de pågældende medlemsstater, hver gang den er blevet gjort opmærksom på overtrædelser. Senere tilsynsrapporter fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret har konstateret visse forbedringer i den tilstand, hestene befinder sig i, når de ankommer til slagterier i Syditalien efter lange transporter fra Central- og Østeuropa.

Kommissionen er i øjeblikket ved at afslutte udarbejdelsen af et forslag til Rådets forordning om beskyttelse af dyr under transport, som indeholder en række bestemmelser, der tager direkte sigte på at forbedre forholdene for heste, der transporteres, f.eks. ved at kræve, at lastbiler, der transporterer disse dyr, skal inddeles i enkeltbåse.

Mere omfattende og strengere krav om registrering af transportører og uddannelse af personer, der kommer i kontakt med dyrene, skulle også bidrage til at forbedre standarderne for dyrevelfærd under transport.

Sidst men ikke mindst vil hele transporten i de fleste tilfælde komme til at foregå i et område, hvor fællesskabsbestemmelserne kan håndhæves fuldt ud, når de vigtigste oprindelses- og transitlande for heste, der importeres til Fællesskabet, bliver medlemmer.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

(2003/C 155 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0158/03

af Adeline Hazan (PSE) til Kommissionen

(22. januar 2003)

Om: Vilkår for hospitalsindlæggelse af børn i Europa

Den europæiske integrationsproces indvirker i stadig stigende grad på sundhedsvæsenet. Syge- og sundhedspleje er ikke et gode, man udveksler, og samtidig udgør adgangen hertil en grundlæggende rettighed – i særdeleshed for børn, der er den mest sårbare befolkningsgruppe.

- Agter Kommissionen på baggrund af ovenstående at indføre en række ordninger, der har til formål at sikre så tilfredsstillende hospitalsindlæggelsesvilkår som muligt i hele Europa – især for børn – og

som opfylder bestemte fælles kriterier, der er opstillet i den europæiske pagt om hospitalsindlagte børn fra 1988 — et dokument, der er udfærdiget af sammenslutninger fra 12 europæiske lande, og som indgår i den internationale konvention om børns rettigheder fra 1989?

- Er Kommissionen i stand til at påse, at den forskelsbehandling, der er et resultat af den forskelligartede kvalitet af de ydelser, de forskellige dele af det offentlige sundhedsvæsen i Europa tilbyder, bringes til ophør for at opnå, at ligebehandlingsprincippet opfyldes?
- Agter Kommissionen at gribe ind for at afhjælpe det retlige tomrum, der i dag præger retsforskrifterne for sundhedspersonalet i Europa som følge af manglende europæisk samordning, og dermed imødekomme befolkningens behov på sundhedsområdet på passende måde, især for så vidt angår hospitalsindlæggelse af børn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. februar 2003)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at samarbejdet mellem medlemsstaternes sundhedsvæsener får stadig større betydning. Samtidig skal Kommissionen gøre opmærksom på bestemmelsen i EF-traktaten om, at Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud skal respektere medlemsstaternes ansvar for organisation og finansiering af sundhedstjenesteydelserne.

For at løse nogle af problemerne i forbindelse med den voksende patientmobilitet og samspillet mellem sundhedsvæsenerne har Kommissionen lanceret en tankeproces på højt niveau med sundhedsministrene og centrale aktører for at drøfte de mulige perspektiver for et forstærket samarbejde og Fællesskabets rolle. Der vil i forbindelse med det nyligt vedtagne handlingsprogram for Fællesskabets indsats inden for folkesundhed⁽¹⁾ blive lejlighed til at iværksætte en række undersøgelser på disse områder.

⁽¹⁾ EFT L 271 af 9.10.2002.

(2003/C 155 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0229/03

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(3. februar 2003)

Om: Initiativer fra Kommissionen for at sikre bevægeligheden for europæiske patienter

Kan Kommissionen på baggrund af dens mundtlige redegørelse på samlingen i Rådet (Beskæftigelse, Socialpolitik, Sundhed og Forbrugerpolitik) i forbindelse med spørgsmålet om bevægelighed for patienter i medlemsstaterne oplyse, om der foreligger en undersøgelse fra Kommissionen om udvikling af organisatoriske rammer på dette område.

Agter Kommissionen i fremtiden at forelægge forslag om gennemførelse af et program, der kan fremme bevægeligheden for patienter?

Foreligger der en undersøgelse af de mulige følger for medlemsstaternes offentlige regnskaber af en liberalisering af bevægeligheden for patienter.

Agter Kommissionen at udbygge den positive erfaring, der er gjort med det påbegyndte Netlink-projekt i forskellige europæiske byer med henblik på at tilvejebringe et elektronisk sundhedskort, som med fuld respekt for den personlige databeskyttelse øjeblikkeligt gør sundhedsoplysningerne om enhver borger i Unionen tilgængelige på alle europæiske hospitaler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(26. februar 2003)*

På Rådets møde (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) den 2. og 3. december 2002 forelagde Kommissionen et forberedende arbejde om den proces på højt plan for overvejelser om patienters bevægelighed, som sundhedsministrene og andre vigtige berørte parter deltager i. Denne proces, som finder sted under fælles forsæde af det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for sundhed og forbrugerbeskyttelse, og det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for beskæftigelse, sociale anliggender og arbejdsmarkedsforhold, i tæt samarbejde med det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for det indre marked, blev igangsat den 3. februar 2003. Et af dens mål vil være at påpege muligheder for samarbejde mellem medlemsstaterne på de områder, det ærede medlem omtaler.

Der vil blive givet støtte under Fællesskabets handlingsprogram for folkesundhed til visse former for forberedende arbejde, bl.a. en kortlægning af patientstrømme.

Samtidig har Kommissionen indledt en høringsproces med medlemsstaterne for at få et overblik over medlemsstaternes opfølgning af Domstolens afgørelser om godtgørelse af medicinske udgifter, der er afholdt i en anden medlemsstat end den, hvor patienten er registreret⁽¹⁾. Dette skulle danne grundlag for en konstruktiv dialog med medlemsstaterne for at sikre, at denne opfølgning gennemføres på en koordineret og konsekvent måde.

I forlængelse af den beslutning om at etablere et europæisk sygesikringskort, der blev truffet på Det Europæiske Råds møde i Barcelona i marts 2002, vil Kommissionen inden Det Europæiske Råd i Bruxelles den 20. marts 2003 vedtage en meddelelse om indførelse af et europæisk sygesikringskort. I denne meddelelse vil Kommissionen foreslå en tidsplan for den fremadskridende erstatning af de nuværende papirformularer, der er behov for inden for rammerne af koordineringen af de nationale sociale sikringsordninger under Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽²⁾, i forbindelse med behandling i en anden medlemsstat. Til en begyndelse vil det europæiske sygesikringskort i en visuelt læselig form indeholde de informationer, der behøves for tilladelse til og godtgørelse af sundhedspleje, der ydes i en anden medlemsstat end den, hvor patienten er forsikret. Den tredje og sidste fase vil føre til den elektroniske udgave af disse formularer. Tidsplanen for denne sidste fase afhænger bl.a. af resultatet af igangværende pilotprojekter, herunder Netcards og Netlink. I handlingsplanen eEurope for 2005, som blev godkendt af Det Europæiske Råd i Sevilla i juni 2002, er det planlagt at bruge det europæiske sygesikringskort som grundlag for at fremme en fælles metode til identificering af patienter og udvikling af nye funktioner, som f.eks. lagring af medicinske nøddata.

⁽¹⁾ Kohll (C-158/96), Decker (C-120/95), Smits og Peerbooms (C-157/99) og Vanbraeckel (C-368/98).

⁽²⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

(2003/C 155 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0273/03**af Evelynne Gebhardt (PSE) til Kommissionen***(30. januar 2003)*

Om: Europa-Parlamentets og Rådets forslag til direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer

Europa-Parlamentets og Rådets nye forslag til direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (KOM(2002) 119)⁽¹⁾ bør hilses stærkt velkommen. Denne lovgivning er i alle europæiske borgeres interesse, fordi den er et yderligere skridt på vejen til gennemførelsen af arbejdstagernes fri bevægelighed inden for EU. Det er ligeledes lykkedes Kommissionen også at medtage spørgsmål om forbrugerbeskyttelse og sikring af uddannelseskvaliteten i dens forslag til direktiv.

Dog hersker der fortsat en vis usikkerhed i Tyskland, især med hensyn til sikring af uddannelsesniveaue. Jeg hører oftere og oftere, at det nye direktiv vil gribe ind i medlemsstaternes kompetence. Det hævdes bl.a., at ansvaret for uddannelsen, som inden for håndværk i Tyskland kun ligger hos håndværksmestrene,

med dette direktiv lægges i hænderne på en hvilken som helst selvstændig håndværker. Er det rigtigt, at også personer, som ikke har et mesterbrev, har lov til som et led i den nye europæiske lovgivning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer at uddanne lærlinge inden for håndværk?

(¹) EFT C 181 E af 30.7.2002, s. 183.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. februar 2003)

Det skal først og fremmest understreges, at hverken de eksisterende direktiver eller forslaget til konsolideret direktiv giver vandrende arbejdstagere ret til at kalde sig »mester«, når de ikke er i besiddelse af de nødvendige diplomer.

Det ærede medlems spørgsmål om retten til at uddanne lærlinge skal behandles i lyset af reglerne om etablering, fordi det inden for rammerne af en midlertidig eller lejlighedsvis levering af tjenesteydelser ikke i praksis er muligt at uddanne lærlinge på værtsmedlemsstatens område.

Med hensyn til etablering overtager forslaget den gældende fællesskabsret vedrørende håndværks-, industri- og handelsvirksomhed, der i øjeblikket er omfattet af direktiv 1999/42/EF (¹), som åbner op for to alternative ordninger for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, nemlig den ikke-automatiske anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og den automatiske anerkendelse på grundlag af ansøgerens erhvervs erfaring.

Hvad angår den mulighed, som vandrende arbejdstagere, der er etableret i Tyskland, har for at uddanne lærlinge, skal der sondres mellem de to kvalifikationsniveauer, der eksisterer for håndværksvirksomhed i Tyskland: Dels svendeprøven (»Gesellenprüfung«), der aflægges ved afslutningen af læretiden, dels mesterprøven (»Meisterprüfung«), der organiseres af håndværksskammeret på grundlag af vurderingen af et mesterstykke. Mens den første del af uddannelsen delvis finder sted i forbindelse med selve udøvelsen af faget, og dermed er omfattet af reglerne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, er den anden del underlagt håndværksskammeret, der blot skal sikre, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet er overholdt.

Det skal med hensyn til uddannelsen af lærlinge med henblik på svendeprøven (»Gesellenprüfung«) understreges, at det påhviler myndighederne i denne værtsmedlemsstat at kontrollere, om ansøgeren har de nødvendige kvalifikationer til at udøve denne aktivitet i oprindelsesmedlemsstaten. Der kan forekomme to situationer:

De kompetente tyske myndigheder modtager en anmodning om automatisk anerkendelse på grundlag af den vandrende arbejdstagers erhvervs erfaring. Hvis denne erhvervs erfaring omfatter uddannelse af lærlinge i oprindelsesmedlemsstaten, kan de tyske myndigheder ikke nægte den vandrende arbejdstager at udøve denne aktivitet på sit område. Hvis den vandrende arbejdstager derimod ikke kan dokumentere at være i besiddelse af en sådan erhvervs erfaring med hensyn til uddannelse af lærlinge i oprindelsesmedlemsstaten, giver artikel 4, stk. 3, i forslaget til direktiv de tyske myndigheder mulighed for kun at give den vandrende arbejdstager tilladelse til at udøve de håndværksmæssige aktiviteter, men ikke til at uddanne lærlinge.

De kompetente tyske myndigheder modtager en anmodning om anerkendelse af et uddannelsesbevis. Hvis den uddannelse, som den vandrende arbejdstager har taget i oprindelsesmedlemsstaten, eventuelt suppleret med en videreuddannelse, giver ansøgeren de nødvendige kvalifikationer til at uddanne lærlinge, er det ikke berettiget at nægte ham adgang til denne aktivitet i værtsmedlemsstaten. Hvis den uddannelse, som den vandrende arbejdstager har taget, derimod ikke giver ham de nødvendige kvalifikationer til at uddanne lærlinge, eller hvis han kun delvis har erhvervet disse kvalifikationer, og de manglende kvalifikationer ikke er blevet erhvervet på anden vis (f.eks. på basis af erhvervs erfaring), har værtsmedlemsstaten ret til at kræve af den vandrende arbejdstager, at han med en suppleringsuddannelse eller en egnethedsprøve bringer den uddannelse, der er opnået i oprindelsesmedlemsstaten, på niveau med den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten. Det er kun i den situation, hvor den pågældende aktivitet er så specifik, at det ikke er muligt at kompensere ved hjælp af en udligningsforanstaltning, at artikel 4, stk. 3, i forslaget giver mulighed for kun at give den vandrende arbejdstager tilladelse til at udøve de håndværksmæssige aktiviteter, men ikke til at uddanne lærlinge.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF af 7. juni 1999 om indførelse af en ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervs virksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering, og om overgangsforanstaltninger og til supplerende af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser, EFT L 201 af 31.7.1999.

(2003/C 155 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0321/03
af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen

(4. februar 2003)

Om: Åbne grænser

Kan Kommissionen oplyse, hvilket præcist ansvar medlemmerne har med hensyn til at holde grænserne åbne for frie varebevægelser? Kan Kommissionen også oplyse, hvilken bod medlemsstaterne idømmes for ikke at have holdt grænserne åbne, især hvilke foranstaltninger, der er truffet med henblik på at idømme Frankrig en bod for at have lukket havnen i Calais sidste år, og hvilken kompensation ydes der dem, som har lidt herunder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. februar 2003)

I henhold til EF-traktatens artikel 14, stk. 2, indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten. Dette grundlæggende princip gennemføres særlig ved EF-traktatens artikel 28 og 29, som bestemmer, at kvantitative indførsels- og udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne.

Disse bestemmelser, som er et helt afgørende middel for gennemførelsen af et marked uden indre grænser, indebærer ikke kun, at medlemsstaterne skal afstå fra at træffe foranstaltninger eller anvende en praksis, der kan udgøre en hindring for samhandelen, men også — sammenholdt med EF-traktatens artikel 10 — at de skal træffe alle nødvendige og passende foranstaltninger til at sikre, at denne grundlæggende frihed respekteres på deres område.

Det påhviler EF-Domstolen ved behandlingen af de traktatbrudssager, den får forelagt, og inden for rammerne af dens skønsbeføjelser at fastslå, om den pågældende medlemsstat har truffet foranstaltninger til at sikre de frie varebevægelser som foreskrevet efter nævnte artikler. Domstolen kan, når den har foretaget en vurdering, fastslå, at den pågældende medlemsstats handlinger eller passivitet er i strid med fællesskabsretten.

Domstolen har desuden opstillet som fast princip, at der i dette tilfælde er tale om et brud af EF-traktaten fra medlemsstatens side. Efter dette princip kan en medlemsstat, der findes skyldig i traktatbrud, blive pålagt at yde genoprejsning til enhver, der godtgør, at der er sket et tilstrækkeligt alvorligt brud på en fællesskabsretlig bestemmelse, der giver vedkommende visse rettigheder, og at der er en årsagssammenhæng mellem den skade, vedkommende har lidt, og det påståede brud.

For så vidt angår det tilfælde, der nævnes i forespørgslen, har Kommissionen ikke modtaget nogen klage over lukningen af havnen i Calais, og den ligger heller ikke inde med oplysninger, der kan begrunde, at den af egen drift indleder en traktatbrudssag efter EF-traktatens artikel 226.

(2003/C 155 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0341/03
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. februar 2003)

Om: Overtrædelse af direktiv 89/48/EØF

Hvad agter Kommissionen at gøre for at få Grækenland til at gennemføre direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾, eftersom det præsidentielle dekret 52/93, der er blevet udstedt for kandidater med juridiske eksamensbeviser og disses adgang til at udøve advokaterhvervet, er i modstrid med dette direktiv, idet det »tillader« Athens advokatråd bevidst at handle ulovligt.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(25. februar 2003)*

Direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾ er ved præsidentdekret nr. 52/93 blevet gennemført i græsk ret for så vidt angår advokaterhvervet. Kommissionen er efter at have gennemgået dekretet nået frem til, at det er i overensstemmelse med direktivet. Direktiv 89/48/EØF finder kun anvendelse på erhvervsudøvere, der har gennemgået en komplet uddannelse. Eksamensbeviser som defineret i direktivets artikel 1, litra a), skal udstedes for fuldt erhvervskompetencegivende uddannelser. I de fleste medlemsstater omfatter uddannelsen til advokat ikke bare en universitetsuddannelse, men også en praktisk del og en advokateksamen. Juridiske kandidater kan derfor ikke betragtes som fuldt uddannede advokater og kan derfor heller ikke anerkendes fagligt efter direktivet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, EFT L 19 af 24.1.1989.

(2003/C 155 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0379/03**af Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE) til Kommissionen***(7. februar 2003)*

Om: Græske skulpturer på British Museum

Skulpturerne fra Parthenon i Athen, som er 2 500 år gamle, har i mange år været udstillet og opbevaret på British Museum i London.

Skulpturerne er en integrerende del af Parthenon, som Unesco har anerkendt som verdenskulturarv.

Fra den 13. til den 29. august 2004 er Grækenland og Athen vært for de 28. Olympiske Lege, som er en stor begivenhed både i og uden for sportsverdenen.

Ifølge en stor del af verdensopinionen bør Parthenon-skulpturerne, som i dag befinder sig på British Museum, nødvendigvis og retfærdigvis bringes tilbage til deres naturlige hjemsted på Akropolis i Athen.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående henvende sig til den britiske regering og de kompetente britiske myndigheder og søge at overtale disse til i anledning af De Olympiske Lege at returnere ovennævnte skulpturer til Grækenland, således at de kan vende tilbage til deres historiske oprindelsessted?

Skulle dette ske, ville det være et tegn på en særdeles civiliseret optræden fra Det Forenede Kongeriges side.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(24. februar 2003)*

For så vidt angår svar på den skriftlige forespørgsel, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på spørgsmål H-690/99 af Pedro Aparicio Sánchez⁽¹⁾ og H-761/99 af Konstantinos Alyssandrakis⁽¹⁾ til spørgetiden under Parlamentets mødeperiode i december 1999 og skriftlig forespørgsel E-2847/99 af Lucio Manisco⁽²⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 14.12.1999.

⁽²⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 119.